

JENNY MOYER

Bro
Sis

İŞİK TUTSAKLARI

BAZI SINIRLAR ASLA GEÇİLMEMELİ.

DE
X

16 yaşındaki bir kız,
radyasyona maruz kalmış bir dünyada
özgürlüğü için savaşmak zorunda.

İnsanlar artık, bir ışın perdesinin ardında yaşıyorlar,
özgürlüklerini kazanmak için dehlizlere inmek,
radyoaktif partiküllerle değişime uğramış yaratıklarla
mücadele etmek zorundalar.

Orion bir maden kâşifi, yardımcısı Dram
bir işaretleyici; yıllardır birlikte ölümle burun buruna,
onları radyasyondan koruyan maddeyi arıyorlar,
yeteri kadar bulduklarında özgür olacaklar.

Orion bir madenciden çok bir büyücü gibi çalışıyor ve
bir süre sonra hiç fark etmediği gerçeklere ulaşıyor.

İlk kitabıyla Jenny Moyer, tansiyonu hiç düşmeyen,
film tadında sürükleyici bir distopyaya imza atıyor.

*“Romanın büyük bir vaadi var... kendinden öncekilere
hiç benzemeyen post-apokaliptik bir dünya.”*

Kirkus Reviews

DE
X

www.dexkitap.com

f t i /DEXpub

ISBN 978-605-09-4508-9

9 786050 945089

serifikası no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 29

Işık Tutsakları

Özgün adı: *Flashfall*

© 2016, Jenny Moyer

Yazan: Jenny Moyer

Çeviri: Seyhan Dönmez

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Kapak tasarımı: Onur Erbay

Grafik uygulama: Kamuran Ok

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

1. Baskı: İstanbul, 2017

ISBN: 978-605-09-4508-9

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

JENNY MOYER

İŞİK TUTSAKLARI

Vazgeçmeme izin vermeyen Jacob'a

BİR

297.84 gram cirium

MAĞARALAR SAKLANMAK için uygun yerler. Ama ışın-
çağlayana çok yakın olduklarından bu mağaralarda ölme
ihtimaliniz de oldukça yüksek. Mağaraların derinlikle-
rinde radyoaktif partiküller yüzünden değişime uğramış
yaratıklar yaşıyor, bunlar ışın perdesinin gözü dönmüş
ürünleri. Ve aılıktan ölüyorlar.

Bu da onları neredeyse bizim kadar umutsuz hale ge-
tiriyor.

Botlarım kayanın kenarına sürtünce kırmızı bir işaret
ayaklarımı aydınlatıyor. *Tehlike. Geçme.* Dram arkamda
kımlıdanıyor, tırmanış kemerinin ve kancaların çıkardı-
ğı hafif gürültünün içinde dile getirmediğı soruları duyar
gibi oluyorum.

Annem bir keresinde sihir yapabildiğimi söylemişti.
Kelimelele dökerek söylememiştii elbette, bunun kadar
tehlikeli bir şey olamazdı çünkü. Beni ilk tüneline indir-

diği gün elimi tutup mağaranın duvarına bastırmıştı sa-
dece, o anda anlamıştım.

Sihrin yasak olduğu bir yerde sihir gücüne sahibim.

Babamsa buna biraz daha farklı bir isim veriyor: biyo-
uyum yeteneği. Gerçekten de biz Astlar böyleyiz, perde-
nin radyoaktif serpintisine uyum sağlıyoruz ve element-
lerine karşı dirençliyiz; oysa Asliler böyle değil.

Ama yerin derinliklerinde neler hissettiğimi babam
bilmiyor.

ne doğru eğiliyorum, küflü hava bir hayaletin nefesi
gibi yüzümü okşuyor.

“Sınır işaretini geçtin,” diyor Dram, bu nazik uyarıyla
geri çekiliyorum.

Kayanın kenarından aşağı bakıyorum, kalbim deli gibi
atıyor. Kafa lambamın ışığı karanlığın ilk birkaç metresi-
ni delip geçiyor.

“Halkayı sabitle,” diyorum yavaşca. “Aşağı iniyoruz.”
Dram yerinden kımıldamayınca dönüp bakıyorum. Kafa
lambasının altında mavi gözlerini kısmış beni inceliyor.
“Aşağıda daha fazla Işın kazanmaya yetecek kadar ciri-
um var.”

“Nefes alamadıktan sonra Işınlar ne işe yarar ki?”

Bakışlarım kolundaki kent devleti mhrmze ve un-
vanının yanındaki iki kıvrık metal çubuğa kayıyor. Her
Işın, Alara için çıkarılmış 100 gram ciritm’u gösteriyor.
İki işın daha kazanırsak yönetici onları diğerlerinin ya-
nına takacak, ondan sonra bir daha bu giysileri giymek
zorunda kalmayacağız.

“Adımlarımı takip et,” diye mırıldanıyorum. İçini çekti-
đini kulaklığımdan duyabiliyorum, ipi halkaya bağlamak

için diz çöküyor. Böylece mağaracı parolasını yardımına çağırılmış oluyorum, size körü körüne itaat etmeniz emredildiğinde pek bir şey söyleyemezsiniz. Üstelik burada olup bitenden fazlası var ve Dram de bunu biliyor.

En azından pervasız olan tek kişinin ben olmadığımı umuyorum. *Ve de umutsuz*, diyor içimden bir ses.

“Sen küçükken,” demişti annem bir defasında, “sıradagılara tırmanmana engel olamazdım. Yanağını taşla bastırır, taşın sana şarkı söylediğinden bahsederdin.” Sonra annemin gözlerinde bir kaygı belirmiş, ben de dağların altındaki cirium’un bana çok daha güçlü şekilde seslendiğini, karanlıkta bir el gibi bana uzandığını söylememiştim.

“Bunu özgürlüğüne kavuşmak için kullan Orion,” demişti annem. Bir hafta sonra yedinci tünel bir kaya yağmuru içinde yuttu annemi.

Şimdi on altı yaşındayım ve cirium kalkanının ardındaki güvenli şehir Alara’da bir yer kazanmaya en yakın mağaracı benim. Işın perdesinin etkileyemediği bir yerde, ışınçağlayanlardan uzakta yaşamayı ne kadar istiyorsam, göze aldıklarımın ne kadarının annem için olduğunu da o kadar merak ediyorum. Çünkü böylelikle annemin içimde taşıdığım parçası da bu tozun ve külün ötesinde bir yer tanınmış olacak.

Dram’ın kancayı takışını izlerken kazmamı sırtımdaki kılıfına sokuyorum. Işığın mağaranın tavanındaki yarıklardan aşağı süzüldüğü bir yerde duruyoruz. Bunun güneşte yüz yıldan fazla zaman önce gerçekleşmiş bir olayın radyoaktif kalıntısı değil de güneş ışığı olduğuna neredeyse inanacağım. Işınçağlayan böyledir işte, perdenin güzelliğini hissettirerek sahte gökyüzümüzü parlak

bulutlarla boyar, biz onun güzelliğinden büyülenirken o bizi yavaş yavaş öldürür.

“Kanca tamam,” diyor Dram ipi çekiştirerek. Sonra diğer ucunu düğümleyip aşağı fırlatıyor.

“İnmeden önce ışıklarını kısmayı unutma.”

“O derinlikte ışıkları kıssan bile martıların dikkatini çekersin...”

“Risklerin farkındayım.” Günlerdir içimde tuttuğum tüm endişe dışarı taşıyormuş gibi gerginim, çaresizlik elimi kolumu bağlayacağından işi öfkeye vuruyorum. Onunla nasıl yüzleşeceğime karar vermeye çalışarak Dram’e bakıyorum.

Burada olmamızın tek nedeni Alara’yı korumak değil.

Mağara arkadaşım benden bir şeyler saklıyor, benim de ondan sakladığım şeyler var ama duygularım yüzünden ölecek değilim. Onun sırrı ise ölüme giden dakikaları sayan bir saat.

“Radbant’ına bir bakayım,” diyorum. Işınçağlayandan süzülüp gelen zayıf ışıkta yüzünde beliren şok ifadesini görüyorum. “Beş yıldır tünellerde beraber keşfe çıkıyoruz...”

Bileğini kavıyorum. “Ne zamandır Radbant’ını sakladığını fark etmediğimi mi sanıyorsun?” Doğduğumuz zaman bileğimize takılan biyoteknolojik ışınölçeri sıkıyorum; bizi Astlar olarak diğerlerinden ayıran bu bant radyasyon seviyemizi izliyor. “Ne kadar kötü?”

“Orion...”

“Göster şunu.”

Gözlerini gözlerimden kaçırmadan söylenerek kazmasını kılıfına sokuyor. Bıçağını çekip Radbant’ının üzerine sardığı bezi kesiyor.

“İşte.” Bileğini yüzüme doğru tutuyor. “Memnun oldun mu?”

Son bir yıl boyunca parlak yeşil göstergesinin mağara yosununun soluk rengine dönüşünü izledim, yine de şu an yaydığı ışığı görünce mideme tekme yemiş gibi oluyorum.

“Ne ara *sarı* oldu bu?” Sarıdan sonra sadece iki renk var ve ışınçağlayanda kimse kırmızı bir göstergeyle uzun süre yaşayamaz.

Cevap vermiyor ama biliyorum –*biliyorum*– hep bu lanet olası tünel yüzünden. En fazla cirium potansiyeline sahip olan dokuzuncu tünel diğer bütün tünellerden büyük. Radyasyona maruz kalma olasılığınızın en fazla olduğu tünel de burası.

“Neden gizledin bunu?” diye fısıldıyorum.

“Bu lanet olası şeye bakmaktan usandım artık!” Boğuk çıksa da bu sesteki korkuyu duyabiliyorum. Dram daha on sekiz yaşında, diğer yönlerden tamamen sağlıklı... ama vücudunda biriken radyasyon seviyesi sarıyı gösteriyor. Gerçekten ölmeye başladığınızın işareti olan kehribar renginden önceki uyarı bu.

Astlar perdenin partiküllerine karşı dirençliler ama bağışık değiller.

Elimi sıkıyor. Hislerimin bir kısmı yüzümden okunuyor olsa gerek. “Bu konuda yapabileceğim bir şey yok,” diyor.

“Korumalı şehre gidebilirsin.” Uçurumdan atlamışım gibi hissediyorum, kanım aşağı düşüyormuşum gibi hızla akıyor. “Aşağıda bir cirium damarı var,” diyorum sınır işaretinden ileriye göstererek. “Buna eminim.”

Ağzımdan çıkanlardan fazlasını duymaya çalışıyor-

muş gibi yüzümü inceliyor. Sonra bir işaret fişegi yakıyor, uçurumun kenarına yürüyüp fişegi aşağı fırlatıyor. Kırmızı alevin karanlıkta titreşerek düşüşünü izliyoruz. Bir saniye, iki, üç... tüten alev düşerken gittikçe küçülüyor... altı, yedi... Dram'ın saydığını biliyorum, ne kadar tırmanma ipine ihtiyacımız olduğunu, aşağı inip tekrar yukarı çıkmak için ne kadar ip gerektiğini anlamak için mesafeyi ölçüyor.

Dikkatimi fişege veremiyorum. Kafamda düşüşü tamamladım bile. Gerçek şu ki Dram'ın Radbant'ını gördüğüm anda aşağı atlamıştım ben.

"Aşağı inmekle aldığın risklerin farkındasın, değil mi?" diye soruyor.

"Asıl inmezsem alacağım risklerin farkındayım." Sözlerim havada asılı kalıyor ama gözlerini gözlerime kilitleyip baktığında bile bakışlarımı kaçırmıyorum.

İpi iniş aletimden geçirip emniyet kemerime bağlıyor. Dokunuşunun, yakınlığının farkındayım, kulaklığından duymasın diye normal bir şekilde nefes almaya çalışıyorum.

"Titriyorsun," diyor. İçimde isyan eden duyguları anlar diye cevap vermiyorum; öfke, korku ve dokuzuncu tünelde duyulmayacak türden yeni bir duygu var içimde. Korumalı şehirde yaşayan ve bütün bir madenci kasabasının yükünü omuzlarında taşımayan bir Asli kıza büyük bir ihtimalle daha çok yakışacak bir özlem. En iyi arkadaşını bir kazmayla ve sınır işaretlerine karşı pervasızlığıyla kurtarmaya çalışmayan normal bir kıza.

"Alara'nın bu cirium'a ihtiyacı var," diyorum. Ne var ki ipe yapışıp uçurumdan atlamam için bana cesaret vermek kent devletimizin görevi değil.

“Dikkatli ol,” diyor Dram.

“Adımlarımı takip et,” diye mırıldanıyorum, kaç yüz Ast’ın bu sözleri tekrarladığını düşünerek. Bilinmeyi keşfeden, korkularıyla yüzleşip aşağıya inen ilk kişi ben değilim.

Sadece en gençleriyim.

Yavaş yavaş inmeye başlıyorum, yerçekimine teslim olurken midem altüst oluyor. Uçurumun sessizliği etrafımı sararken kendimi boşluğa düşen şu işaret fişeği gibi hissediyorum. Aşağı indikçe mağaracı giysimin içine işleyen soğuk yüzünden titremeye başlıyorum. Kalbim kulaklarımda atıyor, *de-rin de-rin de-rin* diyor sanki.

O zaman içimde başka bir parçam uyanıyor.

Ah, evet, bu.

En derinlerimdeki –beni Ast yapan– yerlerim kımıldanıyor, iz bırakan hatıralar ve duygular canlanmaya başlıyor.

Sonunda ayaklarım yere değiyor. İpten kurtulup dizlerimin üzerine çöküyorum, çıplak elimi uçurumun zeminine bastırıyorum. Yer uğulduyor. Derinlerde belli belirsiz bir titreşim hissediyorum. Ayağa kalkıyorum, kafa lambamın ışığı su derecikleriyle ıslanmış duvarları aydınlatırken kendi etrafımda bir daire çizerek yavaşça dönüyorum. İçgüdüsel olarak korkuya kapılıyorum ama bu suda bana ulaşıp tadıma bakmak için birbirlerinin üzerine çıkarak yığınlar oluşturan orbiler yok.

“İniş temiz!” diye bağıyorum ipi çekiştirerek. İniş hattı açık. Peşimden gelmesi için güvenli.

Biraz sonra Dram yanıma iniyor. İpi çözüp bir bıçak kapıyor. “Yolu göster bakalım.”

Işıklarımı kısıncı Dram'ın Radbant'mın sarı ışığı etrafımı sarıyor. Rengin o inkâr edilemez uyarısını hissederek acele ediyorum. Bir yarığın içinden ilerliyoruz, yarı o kadar dar ki Işınlarımız kayaya sürtüyor. Dram'ın aldığı her nefesi duyuyorum. Sonra sürünme ve sürtünme seslerimizden daha yüksek bir ses geliyor kulağıma. Annesini isteyen bir bebeğin ağlayışına benzeyen hafif bir mızılma sesi bu. Ama çağırıldığı anne bir insan değil.

Donup kalıyorum.

“Orion...” diye fısıldıyor Dram, öyle yakınımda ki nefesini kulağımda hissediyorum. Bu tek sözcükle yüzlerce şey birden söylüyor, ses tonu en büyük korkularımı doğruluyor.

Tünel martıları.

Başımı çevirince Dram'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Konuşmadan gözlerimizle anlaşırken soluk soluğayız. Hayatta kalma içgüdüsü tüm sinir sistemimi harekete geçiriyor.

Sıkı sıkı tuttuğum bıçağı ne zaman elime aldığımı hatırlamıyorum.

“Hemen arkandayım maden kâşifi,” diye fısıldıyor Dram. Kafa lambasını ve giysisindeki tüm ışıkları kapatıyor. Martı yuvalarının altından geçeceğiz ve Dram yolu göstermem için bana güveniyor.

Bir adım atmak için kendimi zorluyorum, sonra bir tane daha, bu arada anne martının tıkırdayan gagasıyla yavrusunu besleyişini ve yaratığın gittikçe yatışan sesini dinliyoruz. Nefesimizi tutup sessizce duvara yapışarak ziyafet sırasının kendilerine gelmesini sabırsızlıkla bekleyen sıra sıra tünemiş baba martıları geçiyoruz. Yukarı

baktığımda –sadece bir kez– bıçak gibi sivri uçlu tüyleri Radbantlarımızın ışığıyla aydınlanan düzinelerce martı görüyorum. Saçlarımı örtmek için dayanılmaz bir istek var içimde. Saldıracakları ilk şey saçlar çünkü... ama dikkatimi on metre kadar ilerimizde genişleyen geçide vermeye çalışıyorum. Ondan sonra en azından kendimizi korumak için şansımız olacak. Ya da kaçmak için.

Beş metre.

Bir.

Duyularımın beni aşıp gitmesine izin veriyorum, bir parçam benden ayrılıp mağaraların çağrısında yuvasını buluyor. İçimdeki mağara yarattığı iliklerimde bir yerden bu çağrıyı dinleyerek zincirlerinden kurtulup uyanıyor.

Evet. Bu.

Çevremde algıladıklarım yavaş yavaş zihnime sızıyor ve geçitler bir haritanın sayfaları gibi duyularımı kaplamaya başlıyor. Cirium damarı burada.

Sadece onu bulmam gerek.

Yavru martı daha fazla yiyecek için bağırıyor, kayalara sürtünen pençe seslerini duyuyoruz. Anne avlanmaya gidiyor.

Ben de öyle.

iki

297.84 gram cirium

ADINIZ BEŞİNCİ KASABA'NIN mağaracıları arasında alay konusuysa yeni bir isim kazanmak için çok çalışmaya bakarsınız. Kâşif pek de parlak bir isim değil ama yıldızları göremediğiniz bir yerde Orion'dan iyi olduğu kesin.

İşte tam da bu tür derin düşünceler bana oksijen seviyemin sandığımdan daha hızlı düştüğünü söylüyor. Oysa hayatta kalmak üzerine yoğunlaşmalıyım. Maden kâşifi unvanını kazandım kazanmasına ama bu unvan şu anda bana en yakın arkadaşımla beraber yakılayım diye bir odun yığını kazandırmak üzere. Benim yüzümden yolumuzdan çok fazla saptık çünkü.

“Koordinatlarımızı söylesene Dram,” diyorum yavaşça, sesimdeki gerilimi zaptetmeye çalışıyorum. Ağızlıklarıımız en ufak sesi bile alıyor çünkü.

“Otuz üç derece on dakika'nın elli iki metre güneybatısı.”

Olmamız gereken yer değil.

Gözlerimi kapayıp peşinde olduğum cirium damarını algılamak için hislerimi zorluyorum. Soluduğunuz hava garanti değilken bunu yapmak daha da zor. Yüzüme takılı Oksinatör'ü düzeltiyorum.

Bazı insanlar iç çeker gibi kolaycacık ölürler, bir nefeste bir yoldan diğerine geçirirler. Ben böyle gideceğimden şüpheliyim. Hayatımdaki hiçbir şey kolay değil, ölümün de farklı olmasını beklemiyorum.

Şurası kesin ki bunu yakında bizzat yaşayıp göreceğim. Akciğerlerim olmayan havayı solumaya çalışırken hava tankım tıslıyor. Hiç de huzur dolu bir iç çekişle ölmeyeceğim, görünmez bir düşmanla umutsuzca boğuşurken şiddetli bir yenilgiyle öleceğim. Yaşamak için hâlâ bir şansım varken ölmeyi reddediyorum.

Göğsümdeki sıkışmaya bakarak vardığım sonucun göstergede yazanlarla çelişmesini umarak eldivenli parmaklarımla bilek monitörüne vuruyorum.

“Oksijen seviyen düşük Rye,” diyor Dram.

Dönüp ışıklı koruma gözlüklerimin ardından ona bakıyorum. Başlığının altında kahverengi saçları gözlerine düşüyor. Oksinatörün gürültüsüne rağmen boğuk sesindeki endişeyi duyabiliyorum.

Omzumdaki silindir tüpe bir göz atıyorum. “Tank elli dokuz hep huysuzluk eder zaten.”

Bir kayanın altına sinip sarkıtlarından damlayan ve bir canavarın ağzından akan salyaya benzeyen sulardan kaçınmaya çalışıyoruz. Bu mağaralar her zaman açıtır, dokuzuncu tünel ise en açağıdır. Keşif ekibimizdeki herkesi aldı. Dram ve benden başka herkesi.

Eldivenimi çıkarıp elimi duvara koyuyorum. Mağara partikülleri vahşi bir yaratığın uyarı ısırmaları gibi çıplak tenime batıyor. Burada hava bile insanı ısıyor. Tünel martılarının çığlıklarını duymak için kulak kabartıyorum. Onun yerine ışın perdesini duyuyorum.

Perde yüz elli kilometre uzunluğunda, yüz kilometre yüksekliğinde, teknisyenler bize boyutlarını söylememiş olsaydı bile büyüklüğünü hissederdim sanırım. Kasabamız ışın perdesinin otuz kilometre batısında, bir dağ sırasının arkasında yer alıyor ama yine de uzaktan enerjiyle dolu ışın perdesini hissedebiliyorum. Bir şarkı mırıldanıyor ve içimdeki bir şey de ona şarkıyla karşılık veriyor.

Nefesim tıkanıyor.

“Sana bozuk hava tankı vermişler,” diyor Dram. “Geri dönmeliyiz.”

Sakınarak içime biraz hava çekip devam ediyorum. Cirium olmadan hepimiz ölüyüz nasıl olsa. Işın perdesinden doğmuş bir element bu, yüz yılı aşkın bir süre önce güneşin atmosferimizden içeri yolladığı radyoaktif, elektromanyetik partiküllere karşı etkili olan tek kalkanı oluşturmak için işlenip artırılabilir.

“Alara’nın bu cirium’a ihtiyacı var Dram.” Bir öksürük beni gafil avlayarak sözlerimi yarıda kesiyor. Göz ucuyla göstergelerime bakıyorum. Düşündüğümünden daha da kötü.

“Kent devletimizin ölü bir maden kâşifine ihtiyacı yok,” diyor Dram hava tankını gevşeterek. Maskesinden derin bir nefes çekip hava tankının borularını benim tankımdaki valflere takıyor.

“Hayır Dram...”

İtirazlarımı dikkate almadığı gibi engel olmak için uzattığım ellerimi de itiyor. Tanktaki hava tıslıyor, Dram arızalı tank elli dokuzdan bir nefes çekiyor. Her defasında onunla birlikte nefesimi tuttuğumu fark ediyorum, şimdi Dram'ın sırtında takılıyken bu tanktaki patlak valfler beni daha çok kaygılandırıyor.

"Haydi, alacağımızı alalım artık," diyor. "Sonra da defolup gidelim buradan."

Işık saçan bakterilerle parlayan küçük bir su akıntısından geçiyoruz. Güzel şeylerin genellikle en ölümcül şeyler olması ne kadar tuhaf. Mağara belki aç ama su ondan da beter, açlıktan gözü dönmüş durumda.

"Doğru ya," diyorum. "Marin'le bu gece için sözleşmiş-tin."

"Sadece dans edeceğiz."

"Hı hı," diye mırıldanıyorum. Dram'a takılarak umurumda değilmiş gibi davranıyorum böylece. Zaten durumum da umursamama el vermiyor. Bu mağaralar o kadar aç ki.

Asli İnsanlık Kongresi, Beşinci Kasaba'da yaşayan Astlara haftada bir gün dinlenme hakkı veriyor. Biz Yasak Bölge'nin sınırında tel örgülerle kuşatılmış olduğumuzdan altmışımız da sonunda kendimizi ateşlerin başında bulur, çalgı çalar dans ederiz. Yiyecek hâlâ kısıtlı miktarlarda verilen gıda paketleri şeklinde ama cuma akşamları ilave olarak alkollü içki veriliyor, hem de bol miktarda.

Babam bu tatil günlerini Kongre'nin kafeslerinden saldırdığı maymunların önüne muz fırlatması olarak görüyor. Çok fazla muz iyi değil. Bunlar benim değil, babamın söz-

leri. Ben fırsatını bulduğumda muzlarımı alırım. Dram de öyle.

“Dur,” diyorum birden. Küçük el fenerimi kayanın üzerindeki bir bölgeye kaldırıyorum. İçimde bana oksijenden daha çok güç veren bir umut dolaşmaya başlıyor. “Burada.”

“Emin misin?”

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Dram’ın verdiği hava tankında sorun var, idareli nefes almam gerekiyor. Ayrıca ikimiz de emin olduğumu biliyoruz. On altı yaşındaki bir kıza durduk yere kılavuz maden kâşifi ünvanını vermezler.

Maden damarına yaklaşıyorum, Dram beni takip ediyor. 271.56 gram cirium çıkardı şimdiye dek. İkimizin de özgürlüğe kavuşmak için 200 gramdan biraz daha az cirium’a ihtiyacı var; neredeyse imkânsız bir hedef bu. Yani şimdiye kadar öyleydi.

“İşaretleyici, lütfen,” diyorum.

Kanca tabancasına bir kartuş yerleştirip mağaranın zeminine doğrultuyor. “İşaret,” deyip tetiği çekiyor. Ses ten korunmak için kulaklarımı kapatıyorum. Sarı bir ışık duvarı aydınlatarak mağarayı kaplıyor. Kulaklığımdan Dram’ın soluk soluğa kaldığını duyuyorum. Burada umduğumuzdan bile fazla cirium olabilir.

Kulak tırmalayıcı bir çığlık mağaranın rutubetli derinliklerini delip geçiyor. Aynı anda kazmalarımıza uzanıyoruz.

“Tünel martıları mı?” diye soruyor Dram.

“Olabilir,” diye mırıldanıyorum. “Ya da bir ışın yarasası.” Yavaşça dönerken sırtlarımız neredeyse birbirine değiyor, el fenerlerimiz ve kafa lambalarımız gölgeleri aydınlatıyor.

“Lanet olsun,” diye söyleniyor Dram. “Umarım sadece bir martıdır. Genellikle saldırmazlar.”

“Bir yuvanın yakınında değilsek tabii...”

Dram tekrar küfrediyor.

Bir süre gergin bir sessizlik içinde kalıyoruz. Elim kol kılıfımın ve çift ağızlı bıçağımın üzerinde hazır bekliyor. Yavaşça nefesimi salıyorum.

“Her ne idiye gitti,” diyorum. “Acele edip örnek top-
layalım.”

Dram çengelden bir ip çıkartıp emniyet kemerimden geçirerek bağlıyor. Üzerimde gezinen ellerini hissediyorum, kayışları sıkılaştırıp gerginliğini kontrol ediyor. Tırmanma rotamı planlama bahanesiyle başımı arkaya atıyorum, kafa lambam duvardaki gümüş rengi damarları aydınlatıyor.

Dram’le bir sistemimiz var, yıllarca tünellerde birlikte çalışmanın getirdiği bir tür konuşmadan iletişim kurma. İşte bu yüzden şimdi içinde bulunduğum paniği ondan saklamak için oldukça çaba harcamak zorundayım. Tank yirmi yedinin patlak bir contası ve en az bir tane kırık valfi var. Mağaradaki partiküllerin tanktaki havaya sızdığını hissedebiliyorum, partiküller mikroskopik sülükler gibi akciğerlerime yapışıyorlar. Ama elimiz boş dönersek bu kadar uzağa gitmemize tekrar izin vermezler. Şu an hedefimize çok yakınız.

“Kazman dayanacak mı?” diye soruyor Dram.

Kazmama bakıyorum, yıpranmış sapında haftalar geçtikçe genişleyen ince bir çatlak var, bu yüzden baş kısmı gevşeyip çıkabilir. Ne var ki bu kazma annemden bana kalan tek şey. Parmaklarımı kazmanın sapında annem-

den kalan izlerin üzerine yerleştiriyorum. Sapı kavradığımda annemin elini tutuyormuşum gibi geliyor.

Şimdi benimle olduğunu, bana cesaret verdiğini hayal ediyorum. “Dayanacak.”

Kazmamı kılıfına sokup tırmanmaya başlıyorum.

Kasaba yöneticimize burasıyla ilgili tahminimi söylediğimde bana inanmadı. Büyük cirium katmanları nadir görülür. Ona sadece doğru yerde aramadığını söyledim. Hayatınız için pazarlık ettiğinizde emrinize amade sözleri kullanırsınız... ve etkileyici olanları. Madenci kampında yaşayan on altı yaşında bir kıza göre şaşırtıcı miktarda cirium’um var, diğer yandan yurt binasının üzerindeki tabelayı ben asmış değilim.

400 GRAM CIRIUM = IŞIN PERDESİNDEN GEÇİŞ

Babam, Kongre’nin bunu hem bizi motive etmek hem de bizimle dalga geçmek için astığını söyler. Dört yüz gram cirium elde etmek için bir ömür harcamak gerekir. Tünellerde çalışan hiç kimse bu kadar uzun yaşayamaz.

Ölümünün ertesi günü annemin kazmasını alıp ilk tüneline indim. Babam dokuz yaşın maden çıkarmak için çok küçük bir yaş olduğunu, yönetici de yeteri kadar güçlü olmadığını söyledi. Dönüşte getirdiğim 2.38 gram ikisine de yanıldıklarını gösterdi.

Ne var ki bu tabelanın sonunda benimle dalga geçeceğinden korkuyorum. Göğsümdeki ağrı daha şimdiden ölmeye başladığımı söylüyor.

“Neyin var Rye?” diye soruyor Dram.

“İyiyim.” Kayaya bir tırmanma kancası sabitleyip ipimi kancadan geçiriyorum.

“Bugün senin yalanlarına katlanacak enerjim yok,”

diyor. Haklı da, sesi bitkin çıkıyor. Duvarı bırakıyorum, emniyet kemerimin içine gömülüp kayada asılı kalırken Dram ağırlığımı alıyor.

“Haydi, alacağımızı alalım,” diyorum. “Onları ikna edecek kadar götürsek yeter.” Kazmamla kayaya vuruyorum. Taşı ufaladıkça kıvılcımlar parıldıyor.

“Toz için hazır olduğunda söyle,” diyor Dram nefes nefese.

“Sen iyi misin?”

“Kendi yalanlarıma katlanacak enerjim de yok,” diye mırıldanıyor.

“Tamam, hadi biraz hızlanalım.” Kazmamı kılıfına sokup bacaklarımla ıslak kayadan güç alıyorum.

“Dikkat et,” diye uyarıyor Dram.

Soluğum kesiliyor, havamın kısıtlı oluşundan mı yoksa korkudan mı bilmiyorum. Su, *orbiturnus nocturne* yüzünden parıldayarak akıyor; biz onlara orbiler diyoruz. Babam oksitleyici cirium’dan salınan cirion gazının orbileri kendine çektiğini düşünüyor. Bu yüzden ekmek kırıntılarının izini sürer gibi onları takip ediyorum. Muhtemelen ben onlardan faydalanıp yolumu bulamadan bu ekmek kırıntıları beni yiyecek.

“Rye,” diyor Dram. “Hazır mısınız?”

Bütün düşünebildiğim, *Su aç ve ben çok, çok yakınım.*

Taş yüzümün dibinde ısıldıyor, üzerindeki orbiler o kadar çok ki kayayı göremiyorum. Bu maden damarı düşündüğüm kadar büyükse sonunda karanlıktan ve ölümden daha fazlasını sunan bir hayata kavuştum demektir. Sevdiğim insanları cirium kalkınının ardındaki güvenli Alara’ya götürebilirim.

Bu düşünceye yeterince odaklanabilirsem akıttığım kana degecek bence.

Babamın teorisini test etme zamanı geldi.

“Şimdi!” diye bağıyorum.

Dram’ın fırlattığı kese, üzerinden sular sızan duvar-
da patlıyor. Hemen ışın battaniyemi üzerime çekiyorum.
Tozlar sabırsız, doymak bilmez bakterilerin tekdüze vızıl-
tısıyla tutuşuyor.

“Temiz!” diye bağıyor Dram.

Birkaç orbi eldivenlerimi kemirirken çılgılığımı güçlük-
le bastırarak battaniyeyi üzerimden atıyorum. Sonra du-
varı görüyorum.

“Ateşler aşkına,” diyorum fısıltıyla. Babam haklıymış.
Yaptığı karışım cirion gazını aydınlatıyor. Toz, kalın bir
cirium damarını ortaya çıkararak taşın üzerinde parıldı-
yor. Bir Ast’ın kafa lambasına uzun süre bakmışım gibi
gözlerim yaşıyor.

Yasak Bölge’den kurtuluşumu satın alacak kadar ciri-
um buldum ve babamın, Dram’ın ve Dram’ın kız kardeşi
Lenore’un kurtuluşunu. Her birimiz için 400 gramdan da
fazlası var burada. Sadece bu etobur bakterilerle kaplı
kayayı kazıp onu çıkarmamız gerekiyor. Ama bugün de-
ğil. Havam gitgide tükeniyor, Dram’ın de öyle.

İpim çekiştiriliyor.

“Rye... Ben...”

Dram’ın sesi kesiliyor. Kulaklığım cızırdamaya başlı-
yor, arkamı görebilmek için boynumu uzatıyorum. Dram
birden yere yığılıyor, kavradığı ip avuçlarından kayıyor.

“Kahretsin!” İpin gerginliği azalıyor, aşağı düşerken
tutunacak bir yer bulmak için çabalıyorum. Kayaya yapı-

şıyorum, ayaklarım havada sallanıyor. “Dram!” Karanlık, rutubetli bir mağarada yerden on beş metre yüksekteyim. Ellerime parıldayan sular damlıyor, koyu turuncu renkte ve lav kadar yakıcı. Acıyla bağıyorum.

Orbiler çok küçük ama eldivenlerimin katmanlarını ve derimi kemirerek ilerlerlerken yemin ederim dişlerini hissediyorum. Nefes alıp acıyı analiz etmeye zorluyorum kendimi. Ellerim hissizleşmeye başlıyor. Artık sıkı tutunamıyorum.

Bir elimi bırakıp kanca tabancama uzanıyorum. Kendimi sağlama alıp emniyetli bir iniş yapmam gerekiyor ama orbiler parlayan, turuncu bir yığın halinde kayayı tutan elime üşüşüyorlar. Bileklerimden yukarı doğru çıkmaya başlıyorlarr. Titreyen elime sıkı tutunmasını söylüyorum ama artık beni duyabildiğinden emin değilim. İpimi çözüp ucunu dişlerimle tutarak kancadan geçiriyorum. Gözlerimden sızan yaşlar koruyucu gözlüklerimin ardında görüşümü bulanıklaştırıyor. Gözlüğü aşağı çekip kolumla gözlerimi siliyorum. Orbiler bileğimdeki ölçüm cihazını kemiriyorlar. Atar damarım cihazın hemen altında hızlı hızlı atıyor.

Kayayı tutan elim kayıyor. Bir çığlık atarak kanca tabancamı ateşleyip düşmeye başlıyorum. Kanca kayadaki bir kavise saplanıyor. İpi yakalamak için öyle güç harcıyorum ki bileğim kırılacak gibi oluyor. Orbi göletinin üstünde, havada sallanıyorum. Üzerime yapışanlardan kurtulmak için silkelenmeye çalışıyorum ama derinlere inmişler bile.

Bilincimi açık tutan tek şey duyduğum acı. Acı ve suya düşme korkusu. Havadaki partiküller gözlerime kaçıyor

ama bir an için Dram'i görüyorum, havuzun yanı başında baygın yatıyor. Bir eli suyun üzerine sarkmış. Orbiler üst üste yığılarak sudan çıkıp Dram'in parmaklarına doğru uzanan akışkan bir merdiven oluşturuyorlar.

"Dram!" Sesimi kulaklığından duyabileceği halde yine de bağıyorum. Nefes alıp verişini duyamıyorum.

Başımı arkaya atıp durumumu gözden geçiriyorum. Önce olumlu yönden düşünüyorum: daha ölmedim. Sonra olumsuz yanlara geçiyorum: Dram'in şu anda havaya ihtiyacı var. Tek elle tırmanamam. Yere de inemem çünkü doğrudan suyun üzerindeyim.

Bileğimde bir gevşeme hissediyorum, derinlikölçerimden geriye kalanlar altı metre aşağıdaki gölete düşüyor. Bileğimdeki orbiler derimi kemirerek bayram ediyorlar.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum. Zamanım tükeniyor. Yapmayı düşünebildiğim tek bir şey var. İpe sıkıca yapışıp bacaklarımı yukarı çekerek sallanıyorum. Madenin bulunduğu duvara yaklaştığımda botlarımla güç alıp kendimi geriye ittiriyorum. İleri geri sallanarak hareketi tekrarlayıp iyice hızlanıyorum. Üçüncü seferde kendimi bütün gücümle ittirip ipi bırakıyorum.

Artan hava akımını üzerimde hissederken midem serbest düşüşe geçtiğini söylüyor. Orbi göletinden uzağa düşmeyi dileyerek kollarımı açıyorum. Sonra yere çakılıp büzülüyorum, yuvarlanırken göğüs koruyucum yere çarpıyor. Nefes almaya çalıştıkça akciğerlerimdeki partiküller kum tanecikleri gibi batıyor.

İnleyerek yüzükoyun dönüp Dram'e doğru sürünüyorum. Sol elimde ve bileğimde hâlâ orbiler kaynaşiyor. Dram'e doğru ilerlerken kemerimden bir işaret fişegi çı-

karıp mağaranın zemininde ateşliyorum. Kırmızı alevler çıttırdayıp tıslıyor, fişegi orbilerle kaplı kolumun altına tutuyorum. Isı giysimden ve eldivenimdeki deliklerden içeri sızarken bağdırmamak için dişlerimi sıkıyorum, neyse ki Orbiler yanıp kül oluyorlar. Tutuşmadan önce cırtlak bir ses çıkarıyorlar, derinlerde olanlar ise daha da hızlı kemirmeye başlıyorlar. Hâlâ hissiz olan elimi aleve iyice yaklaşıtıyorum, neyse ki giysimin sentetik katmanları yanmaz türden. Sonunda sönen fişegi fırlatıp bir kenara atıyorum.

“Dram!” Yanına sürünüp kafasını kaldırıyorum. Dudakları masmavi olmuş.

Oksinatörümü çıkarıp Dram’ın yüzüne bastırıyorum. “Nefes al.” Yanağına hafifçe vuruyorum. “Gözlerini aç. Nefes al.” Yaşlar gözlerimi yakıyor.

İçine bir nefes çektikten sonra gözlerini yavaşça açıp bana bakıyor. Koruyucu gözlüğün turuncu ışıkları gözlerinin rengini değıştirtiyor ama ben onların içinde sarı zerrecikler bulunan mavi renkte olduklarını biliyorum. Tıpkı hayalimde ışın perdesinin olmadığı yerlerdeki gökyüzü gibi.

“Benden önce gidemezsin,” diyorum. “Anlaşmamız böyleydi.”

“Tam... tersi,” diyor. Titreyen eliyle maskeyi ağzıma bastırıyor. Havayı içime çekiyorum.

“Bu şekilde... daha fazla... dayanamazsın,” diyor güçlkle soluyarak.

Hava borunun içinde tıslıyor. “Seni bırakmayacağım,” diyorum.

“Çok inatçısın.”

“Burada ölmeyeceğiz.” El fenerimi yukarı kaldırıp kayadaki dar bir yarığa doğru tutuyorum. “Bir hava mağarası var.”

“Çok uzak,” diyor.

“Otuz metre.”

“Çok dar.” Nefes.

“Denemek zorundayız.” Nefes.

Dram’ın Radbant’ındaki gösterge ışığı titreşmeye başlıyor, hayati bulgularındaki kötülemenin sonucu bu. Ses ikazını çoktan kapatmamış olsaydık şimdiye kadar tiz bir sesle öterdi.

Onu koltuk altlarından kavrayıp güçlkle ayaklarının üzerine dikiyorum. İki sarhoş gibi yalpalayarak yürüyoruz. Yarı yolda gözlerimin önüne siyah benekler üşüşüyor, ayağımı yerden kaldıramıyorum. Duvara doğru tökezliyorum, Dram belimden tutup beni dengeliyor. Az sonra maske tekrar yüzüme bastırılıyor, zayıf bir nefes çekiyorum içime. Mağarayı ancak siyah beneklerin arasından görebiliyorum. Dönüp Dram’ın bileğini yakalıyorum, maskeyi yüzüne tutmaya çalışıyorum. Gözlerimizi birbirimize dikiyoruz ve yemin ederim tank yirmi yedideki oksijenin biterken çıkardığı seslere rağmen düşüncelerini duyabiliyorum.

Şimdi gidersen hâlâ başarabilirsin.

Seni bırakmayacağım.

Çok inatçısun.

Maskenin arkasında içini çekiyor, kolumu sıkıca tutup hava mağarasına giden yarığa doğru çekiyor beni.

Lütfen bu bir hava mağarası olsun. Sıradağların altındaki gizli geçitler hakkında hiç yanılmadım, yine de yedin-

ci tünelden bu kadar uzakta hava mağaraları çok nadir bulunur. Yarığın girişine doğru sendeleyerek yürüyoruz. İçeri yanlamasına ancak girebiliyorum sonra kayalara tutunarak kendimi yukarı çekip Dram'e yer açıyorum. Ne var ki Dram omuzlarından dolayı girişte sıkışıp kalıyor.

Hava tankını yarığın içine itiyor. "Al bunu!"

"Sen olmadan olmaz." Bir nefes çekip respiratörü Dram'ın ağzına dayıyorum.

Maskeyi ağzında tutarken el feneriyle yarığı inceliyor. Hava tankı bir vızıltı çıkararak titreşmeye başlıyor. Dram'le bakışıyoruz. Sadece kapris yapıyor olmasını umarak tank yirmi yediye elimle bir tane geçiriyorum. Bir vınlamayla karşılık veriyor sonra da sesi tamamen kesiliyor. Bir kez daha vuruyorum. İşe yaramıyor.

Nefes aralarında ikimizin de buraya bozuk hava tanklarıyla gönderilmemizin ne tuhaf bir rastlantı olduğunu düşünüyorum. Sonra hayatta kalma içgüdülerim devreye giriyor.

Mağaranın tavanında bir hava cebi var. Fosforlu çubuklardan birini kırıp yere atıyorum. Yeşil ışık duvarları aydınlatıyor. Hava mağarası yaklaşık iki kol boyu genişliğinde, yüksekliğiye boyumun iki katı. Su yok, martı yuvaları ve ışın yarasaları da yok. Ayaklarımı çatlaklara yerleştirip küçük girintilere tutunarak, yaralı ellerimle yapabildiğim kadar yukarıya tırmanmaya başlıyorum. Tepeye doğru hava değişiyor, mağaranın geri kalamında havaya sızan partiküller burada yok, o yüzden de hava burada daha hafif.

Tekrar aşağı inerken tutunmakla uğraşmıyorum. İçime hava çekip atlıyorum. Yere çarpmanın etkisiyle bacaklarım zangır zangır titriyor, Dram'ın sıkıştığı yere doğru

sendeleyerek yürüyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıp ağzımı göstererek nefes alıyormuşum gibi yapıyorum. Başını sallıyor, aynı anda birbirimize doğru uzanıyoruz. Dudaklarını benimkilere bastırıp ağzımdan bir nefes çekiyor. Bu yakınlaşmayı daha sonra düşüneceğime eminim ama şu an için tek düşünebildiğim *Nefes al Dram. Beni bırakıp gidemezsin.*

Emniyet kemerini ve üzerindeki ağır parçaları hızla çekip çıkarıyoruz. Giysisinin fermuarını kalçalarına kadar açıyorum. Hava tenine batınca soluğu kesiliyor, üzerindeki tokaları açmaya çakışırken parmaklarım fanilaşının sentetik kumaşına dolanıyor. Gözlerim kararmaya başlıyor. Havaya ihtiyacım var. Hem de hemen.

Dram'ın göğsüne ve kollarına cilt koruyucu sıkacak zaman yok. Havadaki partiküller gövdesini ince kristal parçacıkları halinde kaplamaya başlıyor. Vücuduna yapışan parçacıklar yüzünden inlese de üzerindeki koruyucu tabakalar olmadan açıklıktan geçebiliyor. Nefesi tıkanarak ve titreyerek kollarıma yığılıyor. Ellerim gövdesinde kayarken yıllarca benimle birlikte tünellerde gezinip maden çıkararak edindiği kaslarının sertliğini hissediyorum.

"Tırmanmak zorundayız," diyorum soluk soluğa üstümüzdeki karanlığı işaret ederek.

En yakınındaki girintiye tutunup kendini yukarı çekiyor. Ondandaha ufak tefeğim ama daha hızlıyım, tepedeki çıkıntıya aynı anda ulaşıyoruz. Hava cebindeki temiz havayı yanan ciğerlerimize çekerek canlanıyoruz.

Dram titriyor, el fenerimi üzerine tutup tepeden tırnağa inceliyorum onu. Radbant'ının ışığı artık titreşmiyor. Merkez'den biri uyarıyı görüp mesajı iletmiş olmalı.

Dram Berrends ölüyor.

Koordinatlarımızı inceleyecekler. Dokuzuncu tünelde, olmamız gereken yerden çok uzaktayız.

Kollarımla sarıyorum onu, tir tir titriyor. “Başardık,” diye mırıldanıyorum. “Merak etme, iyi olacağız.” Tenini kaplayan mineral yanığına bakıyorum. Dram iyi olmaktan öyle uzak ki.

Üzerimdeki keselerin birinden ilk yardım malzemelerini çıkarıyorum. Serum 38 buharlaştırılmış bir sprey. Bütün kutuyu sıkıyorum. Cildini iltihaplı kırmızı kabarcıklar kaplıyor ama Dram artık hiçbir şey hissetmiyor gibi. Dışlerimle Serum 129 şırıngasının kapağını açıp koluna saplıyorum. Bu bir şok önleyici, oysa bunun için geç olduğunu biliyorum. Dram’ın üstünü örtemem, ısınması için ateş yakma riskini de göze alamıyorum, sonunda giysisindeki ısıtıcıyı açıp eldivenli ellerini ellerime alıyorum.

“Ellerine... ne... oldu?” diye soruyor.

“Birkaç orbi arkadaş yaptı. Ben de onları işaret fişeğimle tanıştırdım.”

Homurdanarak giysisinin cebinden bir şırınga çıkarıyor.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyorum. “Adrenalin bu...” Bir fiske vurarak başlığı kırıp iğneyi bacağıma yaklaştırıyor.

“Eski bir... mağaracı hilesi.” İğneyi bacağıma sokup enjektörün pistonunu itiyor.

Hızlı hızlı solumaya başlıyorum, acıdan gözlerim yaşıyor. “Kan basıncım,” diyorum güçlkle nefes alarak. “Orbiler patlayacak...”

“Amaç... bu zaten,” diye mırıldanıyor Dram eldivenimi

elimden çekerek.

Adrenalin damarlarımda dolaşırken içimden gelen koşma dürtüsünü zor zaptediyorum, soluklarım düzensizleşiyor. “Dram, ne...” Bir çığlık sesiyle sözüm yarıda kalıyor. Orbiler derimin altında patlamaya başlıyor, damarlarımı turuncu lekeler halinde aydınlatıyorlar.

“Üzgünüm.” Şırıngayı yere atıp beni yanına çekiyor. “Atardamarlara... sızacaklardı.”

Gözlerimden yaşlar boşansa da adrenalin acıya karşı bir bariyer oluşturuyor. Hava mağarasının tepesinde birbirimize sokulmuş dururken kendimizi yukarıda tutabilmek için harcadığımız efor yüzünden bacaklarımız titremeye başlıyor. Dram koruyucu gözlüklerini çıkarıp kafasını çeviriyor. Sanırım benden gizlediği acıyı görmemden korkuyor. Dakikalar geçtikçe cildi kabarıyor, sonunda iğne uçlu şişlikler arı sokmuş gibi bir hal alıyor. Şişlikler patlamadan Dram’i buradan çıkarmak zorundayız. Tıbbi malzemelerimizin içinde bu durumda kullanabileceğimiz hiçbir şey yok.

Şimdiye kadar mineral yangından ölen yalnız bir kişi gördüm. Ölümü hiç de sakın bir iç çekiş gibi değildi.

“Ne... bulduk... biz?” Dram’ın kafası hâlâ diğer yöne çevrili, sesi vücudundan da çok titriyor.

“Korumalı şehirde bir yer kazanmaya yetecek kadar cirium.”

“O mağaradaki... cirium’dan başka?”

“Ha evet, orbiler.” Onları hissediyorum, şimdi bile kan dolaşıma baskı yapıyorlar.

“İki kötü... hava tankı.” Sözleri acıya karşı hissizliğini delip geçiyor. Birinin buradan çıkışımızı sabote etmeye

çalıştığını düşününce korkudan karnıma sancılar giriyor. Dram yüzünü bana çevirip delici bakışlarını gözlerime diyor. İyi durumda olan elim, kolumdaki kent devleti mührümüzün hemen üstünü, siyah dikişle unvanımın yazdığı yeri kavriyor. Kılavuz Maden Kâşifi.

Başımıza ne işler açtım böyle?

Kongre'nin bizim cirium'umuza ihtiyacı olduğunu hatırlatıyorum kendime. Astlar nesiller boyunca uygar insanlığın son kalıntılarından birini, yani ışın perdesinin öte yanındaki şehri korumak için mağaralarda cirium cevheri arayarak bu kasabaya hizmet etti.

Yardım gelecek. Bizim için gelmezse keşfettiğimiz cirium damarı için gelecek. Kaybedilemeyecek kadar değerliyiz.

Gözlerim Dram'ın takip cihazının ritmik titreşimlerine sabitlenip kalıyor.

"Yardım geliyor," diye mırıldanıyorum. "Yakında bizi bulacaklar."

Elbette bulacaklar.

Ölmeye hazır değilim. Sonunda yaşamak için bir yol bulmuşken olmaz.

ÜÇ

305.82 gram cirium

TÜNELDE YAŞADIĞIMIZ serüveni kampta duymayan kalmıyor. Biz sendeleyerek dışarı çıkarken dokuzuncu tünelin girişinde toplanan kalabalığa bakarak söylüyorum bunu. Bence bunun sebebi ölümden kıl payı kurtuluşumuzdan çok bulduğumuz cevher damarı. Merkez'den biri haberin yayılmasına izin vermiş olmalı. Cirium'un her şeyden önemli olduğu bir yerde bu hiç de şaşırtıcı değil.

Ağırlığının çoğunu yüklenmiş olan adama yaslanıyorum. "Galiba maymun partisini kaçırdık Owen." Owen'ın acıyan bakışlarından anladığım kadarıyla bana verilen ilaçlar yüzünden yine saçma sapan konuşmaya başladım. Şok önleyicilere hiçbir zaman iyi reaksiyon göstermemişimdir zaten.

"Biraz daha dayan Kâşif." Gülümseyince esmer teninde dişleri bembeyaz parılıyor.

"Başka bir gün dans ederiz artık kızım," diyor Graham

Jorgensen, Dram'ın ağırlığı altında güçlkle soluyarak. Bana hep kızım der, Dram'e de oğlum. Çünkü ikimizin de annesi öldü ve onların kazmalarını kullanmayı bize Graham öğretti.

Kurtarma ekibinin diğer iki üyesi bozuk Oksinatörlerimizi sürükleyerek hemen arkamızdan geliyor. Şimdiye kadar kamptaki ateşler kora dönmüş bile. Biri kemanla vals çalıyor, birkaç mağaracı alkolden kafaları dumanlanmış halde yalpalayarak bize doğru geliyor. Büyük ihtimalle benden daha düzgün yürüyorlar.

Dram, Marin'le olan dansını kaçırdı ama kız yine de elinde birayla onu bekliyor. Beni de bekleyenler var ama gülümsemek yerine silahlarını kuşanmışlar.

Dram'ın yanımda bir an duraksadığını hissediyorum, gözleri Marin'den etrafımı çeviren muhafız grubuna kayıyor. "Işın tabancaları," diye fısıldıyor.

Muhafızların silahlarının yan tarafından dışarı uzanan metal silindirlere çeviriyorum bakışlarımı, bunlar ışın tozu hazneleri. Işın perdesinin enerjisini kullanan silahlar sadece Alara'daki elit tabakaya veriliyor. Kordonlardan çıkarılan ışın tozu, cirium'dan bile daha değerli bir maddedir.

"Orion Denman?" Bir adam bu alışılmadık muhafızları geçip öne çıkıyor. Uzun boylu, babamdan daha genç bir adam bu ama ölümsüzmüş gibi bir havası var. Hepimizde olduğu gibi üniformasının kolunda Alara'nın mührü bulunuyor ama diğer kolunda kasabaları simgeleyen beş kırmızı şerit ve kordonları simgeleyen beş siyah şerit var.

"Işınlar aşkına," diye fısıldıyorum.

"Ben Vekil Jameson." Asli İnsanlık Kongresi'nden ol-

duğuna inanmak için daha fazla kanıta ihtiyacım varmış gibi boynundaki zincire takılı görev rozetini gösteriyor. Gözleri aniden Dram'e, sonra tekrar bana kayıyor. Bize bir değer biçmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum, tıpkı keselerimizdeki şu cevher gibi. "Söylenenler doğru mu?"

Terbiyeli ses tonu beni sinirlendiriyor, koruma kalkamı ardındaki bir yerden geldiğini hatırlatıyor bana.

"Benden istendiği gibi örnekleri getirdim."

"Emredildiği gibi" demekten kendimi son anda alıko-yuyorum. İtaat etmek benim için her zaman zor olmuştur. Owen'a yaslanmayı bırakıp hafiften sallanarak dikiliyorum. Bu adamla kendi ayaklarımın üzerinde durarak görü-şeceğim, titreseler bile.

"Çıkardığınız cevheri incelemek üzere buradayım," diyor.

Dram kolumu kavıyor. Sanırım alaycı bir cevap vermemden korkuyor, kendimi tutmak için dudağımı ısırıyor. Asliler Astların esprilerini genelde anlamazlar çünkü.

Karşımda duran vekilin yüzü bulanıklaşıyor, sersemlemiş zihnim bana daha dik durmamı ve biraz saygı göstermek için çabalamamı emrediyor. Bu adam Kongre'nin temsilcisi, bütün kasabaları ve kordonları o denetliyor. Yasak Bölge'nin tamamından tek bir kişinin sorumlu olduğuna inanmak zor, adamda bastığı her yer kendisine aitmiş gibi bir hava var.

"Bu taraftan Kâşif," diyor Mull Cranston, kolumdan tutacakmış gibi uzun adımlarla bana doğru yürüyor. Sa-çıma yapışmak istiyor da olabilir.

Koruyucu gözlüklerimi çekip çıkarıyorum. Biz mağa-racıların Cranny diye bildiği yöneticiye çeviriyorum göz-

lerimi. Üzerine bol gelen gri bir üniforma giymiş. “Bir üniformanız olduğunu bilmiyordum efendim.”

Kesin saçma yapışacak. Gagaya benzeyen burnunun üzerindeki gözleri kısılıyor. Elimde değil. Arızalı hava tankları yüzünden öfkeliyim. Dram’le neredeyse ölüyoruz.

Cranny yana çekiliyor, vekilin güneş sisteminde bulunan önemsiz bir gezegen o sadece. Nüfuz alanında böyle önemli bir adamın kendisini aşağılayarak dolaşması benim suçummuş gibi ters ters bakıyor bana.

“Cirium damarının yerini nasıl bulduğunuzu anlatmanızı istiyorum sizden,” diyor Jameson.

Başlığımı çıkarıyorum, saçlarım omuzlarıma dökülüyor. Mağaracı giysimden kurtulmam gerek çünkü mağara partikülleri minik kıymıklar gibi tenime batıyor. Vekilin yüzünde ansızın göğsüne silah dayanmış gibi acılı bir ifade belirliyor. Belki de dokuzuncu tünelde çalışmanın ne kadar berbat bir şey olduğunu fark ediyor o anda.

“Bizimle Merkez’e geleceksiniz,” diye emrediyor. Vekilin arkasına, kasabayı yöneten kumanda merkezine, bütün Asli teknisyenleri ve muhafızları barındıran, giriş çıkışları kontrollü büyük binaya doğru bakıyorum. Bildiğim kadarıyla şimdiye kadar hiçbir Ast oraya girmedi.

“Ha?” Söylemeye niyetlendiğim aslında bu değildi, beynim olaylar arasında bağlantı kurmaya çalışıyor.

“Revire götürülmesi gerek,” diyor Dram.

Gülmeye başlıyorum. Bu sözler ölesiye hasta birinin ağzından çıkınca bana son derece ironik geliyor.

“Şş-şok ön-önleyicilerin etkisi ge-geçiyor,” diye açıklıyorum. Yüzümdeki gülümseme duruma hiç de uygun

değil sanki; vücudum yüz ifademle duygularımı birbirine uydurmakta zorlanıyor. Serum 129'un tıpkı üzerimden kayan bir battaniye gibi bedenimden çıkıp gittiğini hissediyorum. Acı, beynimdeki bulanıklığı delip geçiyor; sesimi bastırmak için dişlerimi sıkarak çığlık atıyorum.

"Nesi var bunun?" diye soruyor Jameson.

"Cevherinizi ge-getirdim," diye mırıldanıyorum örnekleri havaya kaldırarak. Sonunda ellerim olduğunu hatırlamış gibiyim ve bu eller hiç de iyi görünmüyorlar.

"Enfeksiyon kapmış." Cranny yanıp lime lime olmuş eldivenlerime elimde doğrultulmuş bir silah varmış gibi bakıyor. Aslında bir bakıma öyle.

"Doktor çağırın!" diye bağırıyor Jameson.

Marin soluğunu tutmuş bakıyor. Galiba yanan elimde herkesi afallatan bir şey var. Kız bira bardağını düşürüp aceleyle uzaklaşıyor.

"Yönetici, oğlan daha kötü durumda," diyor bir kolunu Dram'ın beline dolayıp ona destek olan Graham. "Aşağıda elimizden gelen her şeyi yaptık ama kötü yanmış." Dram'ın gövdesini saran gümüş rengi şok battaniyesini kaldırıyor.

Bu kez soluğu kesilen Cranny oluyor. "Nasıl hâlâ ayakta durabiliyor?"

"Yaşama arzusuyla dolu i-insanların neler yapabileceğini bilseniz şaşardınız," diyorum neredeyse bağırır gibi. Dram'ın birazcık takati kalmış olsaydı eliyle ağzımı kapatırdı. Anlaşılan Serum 129 beyinle ağız arasındaki filtreyi bozuyor, gerçi bu filtre bende var mıydı emin değilim. Dudağımı ısırmaya çalışıyorum ama ağzım gitgide uyuşuyor.

“Onları revire götürün,” diye bağıyor babam. Dram’ın yanına koşuyor, vücudunu hafifçe yoklayarak aceleyle durumunu kontrol ediyor. “Güzel, hâlâ vaktimiz var.” Graham’a bakıyor. “Sedyeye alın ve damardan enjeksiyona başlayın.”

“Selam babacığım,” diyorum şarkı söyler gibi. Uyuşuk dudaklarımdan bir kıkırdama çıkıyor. “Owen bana Serum 129 verdi.” Hâlâ şarkı söyler gibi konuşuyorum.

Tek eldivenimi elimden sıyrıyor. Bir çift orbi kumaşı kemirip daha da derinlere inmiş. İkiz siyah benekler derimin altında yavaşça kımıldıyorlar. Tok orbiler parlamıyor. Bir kez vücutları keneler gibi şişmeye başlayınca parlamazlar.

“Atardamarlardan birini kemirmeye başlamadan önce bunları çıkarmam gerek,” diyor babam. Jameson’a bakıyor. “Kızım ile işiniz her ne ise beklemesi gerekecek.”

Vekil hem dehşete düşmüş hem de büyülenmiş gibi bakıyor. Sonra yüzü bulanıklaşıyor, başım öyle dönüyor ki sağımı solumu ayırt edemiyorum. Vekil bana yardım etmek için birden elini uzatıyor, hiç beklenmedik bir davranış bu. Asliler Astlarla aralarındaki mesafeyi korumaya meyillidirler ve giysilerimiz partikül tozlarıyla kaplı olarak tünellerden yeni çıktığımızda hiçbiri bize dokunmaz. Kolumu tutunca ışınölçerinde kırmızı ışık yanmaya başlıyor, böylece radyoaktif elementlerin içinde sürünmüş olduğuma dair hiçbir şüphe kalmamış oluyor.

Kafasına kazmayla vurulmuş gibi bakma sırası bu kez Cranny’de. Çünkü Asliler kendilerini ışınçağlayandan sakınırlar, bizden de.

“Sayın Vekil, Protokol’ü çiğniyorsunuz,” diyor, nötr bir

ses tonuyla konuşmaya çalışsa da gözlerindeki şoku görüyorum.

ALARA Protokolü kent devletimize de adını veren bir yasa. Alara, Azami Lüks Asgari Radyasyon Alımı kelimelelerinin baş harflerinden oluşuyor. Işın perdesinden önceki zamanlardan kalma, radyasyon kullanımı ve radyasyona maruz kalma hakkında bir felsefeyi temsil ediyor. Toplumumuzda her şey bu ilkeye dayanıyor: ışınçağlayanın kaynaklarından yararlanmak ama radyasyon alımını sınırlandırarak insan hayatını korumak, özellikle de toplumumuzun en korunmasızlarını, genleri radyasyona maruz kalmayıp bozulmamış olan Aslleri korumak.

Düşüncelerim aniden rüzgârda uçuşan küller gibi dağılıyor. Bana biraz daha Serum 129 enjekte ediyorlar. Birden karanlık gökyüzü tepe taklak olup dönmeye başlıyor. Neyse ki babam düşüşümü hafifletiyor. Kalan son enerji mi Jameson'ın yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışmak için harcıyorum.

Çıkardığım cevheri incelemek için ışın perdesini geçen vekil.

Yere düşmemi engellemek için Protokol'ü çiğneyen kişi.

“Şunu bir daha anlatsana, nasıl oluyor da oksinatörlerinin ikisi birden bozuluyor?” diye soruyor babam.

Elimdeki bandajı çözüşünü izlerken “Tesadüf,” diyorum yumuşak bir sesle.

“Tesadüf ha, çok garip,” diyor düşüncelere dalarak.

“Komik.” Mutfak masasından yere atlayıp volta atmaya başlıyorum. Evde fazla alan yok, yalnızca yanında bir

yatak odası bulunan bu oda ve küçük bir tavan arası. Yine de dokuzuncu tünelde olup bitenleri detaylıca düşünürken eskimiş döşeme tahtalarını tekrar tekrar adımlıyorum.

Babam kısıtlı miktarda alabildiğimiz suyumuzda ellerini duruluyor, onun düşünceleri de benimkiler gibi çalkantılar içinde. Mutfağın öteki ucundan onu izliyorum, mutfak da kelimenin kendisi de kasabanın ilk sakinleri zamanından kalma, teknisyenlerin daha gıda paketlerini geliştirmedeği, Kongre'nin kamplara yiyecek taşıdığı zamanlardan. Parmaklarımı ahşap ve metal karışımı duvar boyunca gezdiriyorum. Merkez binası dışında burada tüm binalar böyle, orijinal binaları güçlendiren teknolojik bir alışımla kaplı. Babam buna "arkaik" diyor ama bunun tek sebebi Alara'nın bir resmini görmüş olması.

Lamlarından birini alıp inceliyorum. "Ne buldun?" diye soruyorum babama.

"Bir şey bulduğumu nereden biliyorsun?" Sandalyesine çöküp mikroskobunun odağını ayarlıyor.

"Çünkü sana örneği verdiğimden beri başını bu lamlardan kaldırmıyorsun."

"Bu örneği başka kim gördü?"

Omuz silkiyorum. "Kurtarma ekibi ve Cranny. Ha, bir de Alara'dan onca yolu gelen şu vekil."

Gözlerini kısıyor. "Büyük ihtimalle hâlâ bilmiyorlar."

"Ne?"

"Bu normal cirium değil."

"Dört yüz gram ettiği sürece ne tür cirium olduğu umurumda bile değil."

Gözlüklerinin üstünden bana bakıyor.

“Yine ne var?” diye soruyorum.

“Beni de oraya götürmen gerekiyor. Bunu kendim görmeliyim.”

“Çok tehlikeli. Dokuzuncu tünel diğerlerine benzemez.”

Kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyorum, hesap yapıyor, asla anlayamayacağım denklemlerde değişkenlerin yerini değiştiriyor. Sonra mikroskobunun başında içini çekip arkasına yaslanıyor.

“Al, ye şunu.” Bir gıda paketi uzatıyor bana.

Mavi folyolu pakete bir göz atıyorum. “Senin payını almam.” İçi boş kırmızı paketime bakıyor, on sekiz yaşına basana kadar yarım boy “çocuk porsiyonu” alıyoruz.

“Yeteri kadar yemiyorsun,” diyor paketi elime sıkıştırarak. “Al bunu.” Ona Dram’ın her gün büyük porsiyonlarını benimle paylaştığını söylemiyorum çünkü haklı; açlıktan ölüyorum.

Paketi yırtarak açıp ağzıma biraz besleyici jel tıktırıyorum. Babam, kendisi küçükken bu jelin lezzetli olduğunu söylemişti. Sanırım çilek tadında demişti. Çileğin tadı nasıldır bilmiyorum ama yiyeceğin kaygan yapısı, onun kadar acı olmamakla birlikte dokuzuncu tüneldeki sudemetine benziyor.

“Bu cirium damarı orbilerle mi kaplı?” diye soruyor babam.

“Şimdiye kadar gördüklerimden de çoklar hem de.”

“Demek geçen yüz elli yıl boyunca... cirion gazını özümseyerek ve... besinlerini cirium’dan alarak orada, aşağıdaydılar.” Cevap vermemem gerektiğini biliyorum. Benden cevap beklemiyor. Not defterine bir dizi sayı ve

harf karalıyor, kendi kendilerini bir düzene sokmalarını bekler gibi gözlerini dikip bakıyor onlara. “Bu cirium değiştirilmiş,” diye mırıldanıyor bir gözüyle mikroskoptan bakarken. “Daha az radyoaktif izotop var.” Notlarını bir kenara itip eline bir deney kabı alıyor. “Orion. Cevheri ezip toz haline getir. Bir şeye bakmam gerekiyor.”

“Baba?” Havanı alıp cevheri ezmeye koyuluyorum.

“Atalarımız tünellerdeki suyu içerlerdi,” diyor babam. “Radyasyona uyum sağlamadan ölen atalarımız.” Isıtıcıyı yakarken hareketlerinde bir acelecilik var. “Sudemetlerini ve tünel martılarını yerlerdi, tek bulabildikleri bunlardı çünkü. Böylece çok az miktarda cirium aldılar ve perdenin elektromanyetik partiküllerine karşı bir dayanıklılık geliştirdiler, tıpkı küçük miktarlarda zehir içerek sonunda zehre bağışıklık kazanmak gibi. Bana bakıyor; saçları darmadağınık, gözlükleri bir yana eğilmiş ve ela gözleri parıltı dolu. “Ne demek istediğimi anlıyor musun Orion?” Yumuşak bir sesle fısıldar gibi söylediği kelimeler üzerimde geziniyor sanki. Sadece başımı sallayabiliyorum.

Cevheri ezdiğim kaseyi alıp içindekileri ısıtıcının üzerine boşaltıyor. Ne yapmaya çalıştığını bildiğim için bir parçam bu cirium damarını hiç bulmamış olmayı diliyor. Babam notlarına ve lamlarına geri dönüyor, bense gözlerimi bu yeni, değiştirilmiş cirium’un içinde erimeye başladığı deney kabına dikiyorum. Bunu enjekte etmeyi mi yoksa yutmayı mı planlıyor merak ediyorum.

“Lütfen bunu yapma.” Babamı da kaybedemem.

Şaşkınlıkla başını kaldırıyor. “Eğer haklıysam bu cirium’dan elde edilecek bir bileşik ışın perdesine karşı

direncimizi artırabilir. O zaman cirium kalkanı olmayan yerlerde yaşayabiliriz. Özgürlükten bahsediyorum Orion.”

Özgürlük. Kelime içimi ürpertiyor. “Ama yanılıyorsan bu sadece bir zehir demektir.”

Kapı çalınıyor, babam hızla lamı mikroskoptan çekiyor. Ben de ısıtıcıyı söndürüp deney kabını çabucak bir dolaba tıkıyorum. Kapı açılıyor ve babamın masa lambasının cılız ışığında Cranny içeri giriyor.

“Işığın yandığını gördüm,” diyor Cranny. “Enerji paylarımızın ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz.”

“Evet, tabii ki.” Babam ışığı söndürüyor. “Orion’un eli ni sarıyordum.”

“Bu iş için revirimiz var John,” diyor Cranny. Bana doğru yürürken keskin bakışları duyduğum acıyı ve bitkinliği delip içime işliyor. “Bir dahaki sefere daha dikkatli olmalısın Kâşif.”

Ağzımdan tam ters bir cevap çıkacakken kapının aralığından gözüme bir şey ilişiyor. Üzerinde üç sarı şerit bulunan kırmızı işaret bayraklarını görüyorum. Duyduğum dehşet yüz ifademden okunuyor olmalı ki Cranny de baktığım yere bakıyor.

“Az önce alarm seviyesini artırdık. Teknisyenler atmosferde bir dengesizlik olduğuna dair işaretler buldular. Işın perdesinde anormallikler ve dalgalanmalar beklendiği konusunda bizi uyardılar. Bir ışın fırtınası geliyor.” Kelimeler hiçbir önemleri yokmuş gibi çıkıveriyor ağzımdan. Hâlâ rüyalarımın giren o korkunç ölümlerin hatıralarını uyandırmıyorlar sanki.

“Ne zaman?” diye soruyor babam sert bir sesle.

“En fazla bir hafta içinde. Reviri hazırlamaya başlamanız gerekiyor.”

“Sargı bezinin radyasyon zehirlenmesine karşı yapabileceği fazla bir şey yok,” diyorum.

Babam bana uyarırcasına bakıyor ama kendimi tutabilecek halde değilim. Son fırtınada üç yaşındaki erkek kardeşim öldü benim.

“Şansımıza,” diyor Cranny, “Merkez’in üzerindeki cium kalkanları şimdi daha geniş. Son fırtınadaki kadar kayıp vereceğimizi sanmıyorum.”

Burnumdan soluyorum. “Ne şans ama... kampın geri kalanı kayalardan kaçmaya çalışırken muhafızlar ve teknisyenler güvende olacak.”

Cranny’nin gözleri kısılıyor ve yüzünde yine o ifade beliriyor; hani gırtlığımı sıkırsa rahatlayacak sanki. “Yurt binasının çatısı çelikten...”

“Daha önce ne de işe yaramıştı ya.” Wes’i son kez gördüğüm anlar hızla zihnimden geçiyor.

“Kızım haklı,” diyor babam usulca. “O gün tünellere inen mağaracılar daha güvendeydi.”

“Öyleyse kızınız annesinin tüneldeki yerini aldığı için şanslı olsa gerek.” Cranny boynumdaki kordona, asla çıkarmadığım kolyeme dokunuyor hafifçe. Parmakları, içinde annemin külleri bulunan mavi cama değişiyor.

Bu kez benim babamı dizginlemem gerekiyor. Sargılı elimin altındaki kolunun gerildiğini hissediyorum.

“Anlıyorsun ya, düzeni korumak zorundayım,” diyor Cranny. Bakışları boş gıda paketlerimize kayıyor. Birini alıp amaçsızca parmaklarının arasından geçiriyor. Ona hangi boy gıda paketi aldığını sormak istiyorum. Acaba

Merkez’de aç kalan var mı? “Merkez yıkılırsa kasaba da yıkılır.” Cranny, Yakma Günleri’nde takındığı babacan tavıyla bana bakıyor. “Kongre’yle arasındaki hayati bağ olmadan Astlar tamamen savunmasız kalır.”

“Beni, muhafızları ya da teknisyenleri umursamıyorsanız bile,” –bir sır verecekmiş gibi öne eğiliyor– “hiç değilse bu kasabanın koruduğu şehir için biraz kaygı duyun.”

Dudağımı ısııyorum. Ama söylemek istediklerimi içimde tutamıyorum. “*Kaygı mı?*” Kelimeyi ona iade ediyorum. “*Bu kasabanın koruduğu şehir için her gün hayatımı tehlikeye atıyorum ben.*”

Cranny’nin ifadesi sertleşiyor. “Sınır işaretinin ilerisine geçtin.”

Şoku atlatıp hemen cevap veremiyorum. “Çünkü bir cevher damarı buldum!”

“Bulduğun şey vekili tepeme bindirdi!”

“Alara’yı korumam gerekiyor...”

“İtaat etmeden değil,” diye hırıldıyor Cranny. “O sınırların konulmasının bir sebebi var Kâşif.”

Kalbim Dram’in bana adrenalin vurduğu zamanki gibi küt küt atıyor. Bu ses tonunu tanıyorum. Kesin ceza alacağım.

“İki hafta boyunca gıda hakkının yarısını alacaksın.” Kapıya doğru dönüyor. “Ve sen John... fırtınaya hazırlan.”

Kapı çarparak kapanıyor, karanlıkta ürperiyorum. Babam beni kollarına alırken düzensiz soluklarım sessizliği bozuyor. Hatıra kolyesi benimkine bastırıyor.

“Bizi buradan kurtarmak için elimden geleni yapacağım,” diye fısıldıyorum. Işın perdesi sevdiğim birini daha alamayacak.

Babam cevap vermiyor. Bozuk hava tanklarını ve büyük ihtimalle tesadüf olmayan o tesadüfü düşündüğünü biliyorum.

“Ben de,” diyor bir süre sonra. Karanlıkta bile dolaba, değiştirilmiş cirium’u sakladığımız yere baktığını söyleyebilirim.

Tekrar titremeye başlıyorum, babam bana daha sıkı sarılıyor.

Mağaracıların çoğu alkolden kaynaklanan derin uykularından uyanmadan ben dışarıdayım. Günişığı –ya da burada ona her ne denirse– kasabanın geri kalanı kadar uyanmaya isteksiz, gökyüzünü aydınlatıyor.

Yerleri kırağı kaplamış ama üzerimde yalnızca fanila ve belime bağladığım gömleğim var. Hayatınızın çoğunu kayaların altında, karanlıkta geçirdiğiniz zaman teninizi okşayan rüzgâr bir armağan gibi geliyor. Kırmızı folyolu paketimi açıp yemeğimi yiyorum –sadece yarım porsiyon– kalanını da cebime tıktırıyorum. Kafam Cranny’yle ve onun hiddetli uyarılarıyla dolu ama hepsini bir kenara itiyorum.

Bugün bana ait.

Evimden buraya kadar olan yolu gide gele aşındırmışım gibi tünellerin geniş girişlerini görmezden gelerek önlerinden geçip gidiyorum. Doğuştan Ast’ım ama önümdeki birkaç saat boyunca mağaracı olmam gerekmiyor. Şu anda kimsenin maden kâşifi değilim. Orbiler, ışın yarasaları ya da tünel martıları için potansiyel bir yemek de değilim.

Cirium kalkanının diğer tarafında benim yaşımdaki kızların ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, yine de

bunu hayal etmekten hiçbir zaman kaçınmadım. Tek bildiğim korumalı şehirde on altı yaşındaki kızların ışın perdesinin tehlikelerinden uzak olduğu. Fırtınalardan korkmuyorlar ve ömürleri boyunca ellerine kazma almıyorlar.

Ayağımı bir kaya çıkıntısına yerleştirip yukarı uzanıyorum, parmaklarımı taşın yüzeyinde kaydırarak girintileri bulup tutunuyorum. Beşinci Kasaba'nın doğu sınırı boyunca, ışın perdesi indiğinde dağlarla kaynaşmış olan devasa moloz yığınları uzanıyor. Ona Bariyer Sıradağları diyoruz çünkü bizi kordonların perdeye kadar uzanan kızgın kumlarından ayırarak doğal bir kalkan vazifesi görüyor. Kasabalarda durum ne kadar kötü olursa olsun daha beteri de olabilirdi. Biz şanslı olanlarız.

Bandajlı elim daha fazla tutunamıyor, ben de diğer elimin parmaklarıyla tutunuyorum. Kesik soluklarım havayı küçük bulutlarla dolduruyor. Yaralı elimi kendine gelsin diye salladıktan sonra yukarı uzatıyorum, ayak baş parmaklarım tanıdık çıkıntılara giriyor. Daha tünellere inmeye başlamadan buraya tırmanıyordum. Galiba çocukken bile Beşinci Kasaba'nın ötesinde bir şey arıyordum ben.

Buralarda hiç kimse benim gibi tırmanamaz. Bana dağ keçisi derler ki hiçbirimiz böyle bir yaratık görmediğimiz için bunu komik bulurum. Işın perdesi çevredeki hayvanların ve bitki örtüsünün çoğunu öldürdü. Atalarım hariç. Onlar yerin altında bir şekilde hayatta kalmayı başardılar ve radyasyonun en kötüsü dağıldığında yukarı çıktılar. Astpartizanlar. Yeni nesil için pek görkemli bir isim değil ama bu ismin torunlarının çocuklarında nasıl bir etki uyandıracakını umursadıklarını sanmıyorum.

Kendimi en tepedeki kayanın üzerine çekiyorum, bir süre için orada yatıp soluklanıyorum. Bu yükseklikteyken havanın bir zamanlar sahip olduğu özelliklere daha yakın olduğunu hayal ediyorum. Hiç de öyle değil tabii ama burası –mış gibi yapma yeri.

“Ateşler aşkına, amma hızlı tırmandın,” diyor Dram.

Başımı hızla kaldırıyorum. Dram kordona bakan bir kaya parçasına yaslanıyor.

Benim kayama.

Benimle birlikte buraya kaç defa geldiğini saysam bir elin parmaklarını geçmez, bunların hiçbirisi de son bir yıla ait değil. Yerin altında ortaklık etmediğimiz zamanlarda aramıza mesafe koymaktan yanayız. Özellikle de Marin’den beri.

“Orada öyle yatıp duracak mısınız?” diye soruyor. “Buraya şeye bakmak için geldiğimizi sanıyordum...” Gözlerini yalancı ufuk boyunca gezdiriyor. “Hiçliğe.”

“O hiçlik değil.” Ayağa kalkıp yanına gidiyorum.

Işın perdesine doğru bakıyor. Beşinci Kordon’un üzerindeki turuncu ve kırmızı sülfür bulutları manzarayı kapatıyor.

“Pekâlâ,” diye mırıldanıyor Dram. “Cehennem manzarası olsun.”

Cehennem yerin bir kilometre altına, orbilerin derinizi kemirdiği yere kadar iniyor.

“Hoşuma gidiyor,” diyorum.

“Çünkü hayal gücün fazla gelişmiş.” Yüzüme bakmak için dönüyor. Sanırım Beşinci Kordon’un görünümü ona babasını ve onun Dördüncü Kordon’a sürülüşünü hatırlatıyor.

“Bugünü iyileşmeye ayırırsın diye düşünmüştüm,” diyorum. “Yaraların nasıl oldu?”

“İyileşiyor.” Gömleğini kaldırıyor. Göğsü ve karnı küçük kırmızı yaralarla kaplı. Yanaklarıma ateş bastığını görmeden başımı diğer tarafa çeviriyorum. Son zamanlarda böyle yapıyor, bana artık on sekizine geldiğini ve hayatımın çoğunu birlikte maden arayarak geçirdiğim oğlan olmadığını hatırlatıp duruyor.

Ateşler aşkına, ellerim terliyor. Onları pantolonuma silip Beşinci Kordon’a dikiyorum gözlerimi. Dram’ın görüntüsü hâlâ tüm güzelliğiyle zihnimde. Kaslarının kıvrımı, dağınık saçları...

Of! Gelmek zorunda mıydı sanki? Çıplak göğsünü görmek daha saatler önce ona dokunduğumu, dudaklarımızın birleştiğini hatırlatıyor bana. Dün bütün düşünebildiğim onu kurtarmaktı. Bugünse tünellerden uzakta ve yukarıda, bol bol hava varken nefesim kesiliyor.

“Marin nasıl?” Gecenin çoğunu revirde geçirdiğinden emin olduğum halde yine de ona sataşıyorum.

Sırıttıyor. “Marin iyi.” Bana öyle bir bakıyor ki belki hiç de sandığım kadar aciz durumda değil.

“Bence gece boyunca biralari devirmekten bitap düşmüştür.”

Bir kaşını kaldırıyor. “Kıskanıyor musun yoksa?”

“Birayla olan yakınlığını mı? Evet.”

Sırıttıyor. “Marin’i?”

“Yurt idarecisinin kızını mı kıskanacağım? Yurda bakan, yetimlerle ve dullarla ilgilenen birini mi? Hayır.”

Dram gülümsüyor.

“Neden buradasın?” Sesim kış havasından da sert çı-

kıyor, elimdeki bandajı çekiştiriyorum. Tırnaklarım kırık ve orbilerin kemirdiği yerlerde derilerim soyuluyor. Emi-nim Marin temizlik bezinden daha tehlikeli bir şey almı-yordur eline. Hatta nasırı olduğundan bile şüpheliyim.

Dram bir an beni inceliyor. “Elin nasıl?”

“Küçük parlak organizmalar içinde patlayalı daha bir gün olmadı. Sence nasıl olabilir?”

Dram sırtıyor. “Evet, kıskanıyorsun.”

“Rahatsız oluyorum. Arada fark var.” Ona delici bir ba-kış fırlatıyorum. “Vaktimi çalıyorsun.”

Gülümsemesi yok oluyor. “Fazla kalmayacağım.” Be-şinci Kordon’a, sonra da uzaklara bakıyor çabucak. “Dün madene inişimizle ilgili konuşmak istiyordum seninle. Arızalı Oksinatörlerle ilgili endişelerim var. Bunun olma-ması gerekliyordu.”

Ona babamın da hemen hemen aynı şeyi söylediğini söylemeliyim. Kordon’a, arkasına geçmeye çalıştığımız yüksek, radyoaktif perdeyi kaplayan turuncu bulutlara bakıyorum.

“Sonra da Kongre’den bir temsilci çıkageliyor,” diye sürdürüyor Dram. “Bunda bir gariplik var.”

“Vekil göndermeleri mantıklı aslında,” diyorum. “Bu çok büyük bir cirium damarı, muhtemelen şimdiye kadar bulunanların en büyüğü.”

“*Fazla iyisin Orion.*” Bana bakıyor, bakışlarında bir ima yok ama sesindeki uyarıyı duyuyorum. “Onu nasıl bulduğunu açıklamak zorunda kaldığın zaman ne ola-cak?”

“Ben kılavuz maden kâşifi...”

“Hayır Rye. Bu beceriden öte bir şey. Sen... bir şekilde

cirium'u hissediyorsun. Ben senin işaretleyicimim, seni en yakından izleyen kişiyim. Aşağıdayken *dinliyorsun* sen."

Gözlerimi kaçırıyorum ama çok geç. Dram'den saklayabileceğim bir şey yok. Ne tüneller ne de cirium hakkında.

"Haklıyım, değil mi?" diye soruyor. Şimdi sesinde hafif korkuyla karışık bir öfke var. "Sana ne söylüyor böyle?"

Benim de asla anlamadığım bir şeyi ona anlatamam. Annemin kazmasını ilk salladığımda taşın içinde bir şeyin karşılık verdiğini hissettim. Nabız gibi, damarlarda akan kan veya titreşimden daha güçlü bir mırıltı gibi. Sadece cirium'u değil, kaynağını da duyuyorum... ışın perdesini. Ve o benimle konuşmuyor.

Bana şarkı söylüyor.

Dram mırıldanarak bir dizi küfür savuruyor. Düşüncelerimin ne kadarını yüzümden okuyabildiğini merak ediyorum. Birden Oksinatör'ün ve koruyucu gözlüğün arkasına saklanmayı ve dokuzuncu tünelin karanlıklarında olmayı istiyorum. Ne var ki Dram söz konusu; bütün bunlarla bile içimden geçenleri okur o.

"Eğer öğrenirlerse," diyor yumuşak bir sesle, "seni asla bırakmazlar."

"Ama neredeyse dört yüz gram..."

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Sana şehirde bir yer vermekten çok cirium'a ihtiyaçları var."

Söyledikleriyle fiziksel olarak savaşabilirmişim gibi ayağa fırlıyorum. "Kongre sözünden dönmeyecektir. Bizimle yaptıkları anlaşma böyle, Astlar Alara'yı korumak için üzerlerine düşeni yaparlar ve işimizi gerçekten iyi yaparsak perdeden geçmemize izin verilir."

“Belki,” diyor kordona bakarak. Gözlerinde babasının düşünceli bakışları var, küllerle kaplı gökyüzünden daha fazlasını görüyor sanki.

“Burada tutsak değiliz, koruma altındayız.” Kelimeler ağzımdan çıkarken boğulur gibi oluyorum. Bu kasabaya güvenli diyemeyeceğim kadar çok sayıda insanın öldüğünü gördüm. “Belki de vekil bizi ödüllendirmek için buradadır. Kongre dört Işın kazanmaya yakın olduğumuzu biliyor...” Ne var ki konuşurken bile göğsüm sıkışıyor, nefessiz kalan ciğerlerim acıyla haykırıyor.

Dram başını iki yana sallayarak yanağında bir çukur oluşturan gülümsemesiyle bana dönüyor. “Ben gereğinden fazla düşünüyorum. Sanırım ışın silahlı bir grup muhafız tarafından karşılanmak yerine kasabalardan sorumlu olan adamın bizi minnetle selamlayıp elimizi sıkmasını bekliyordum.” Koyu renk saçları gözlerine giriyor, dudakları yukarı kıvrılıyor ve birden tüneldeyken Dram’ın üzerimdeki etkisinin daha az olduğunu fark ediyorum. Belki de bu yüzden yerin üzerindeyken ondan kaçınıyorum. Çünkü Dram’de bana ışın perdesinden daha güçlü şekilde şarkı söyleyen bir şey var.

Belki özgür olmak için doksan beş gram daha cirium’a ihtiyacı olan bir kız olmasaydım yanına oturur, elimi elinin yanına koyar, parmaklarını benimkilere değdirecek mi diye beklerdim. Elini tutar, Dram’ın de benim elimi tutup tutmayacağını görürdüm.

“Orion?..” diyor soru sorar gibi.

Roland’ın kemani gibi hissediyorum kendimi, gerilen tellerim titreşmeye başlıyor. Ama bu gerilim sadece şu anki hislerimle ilgili değil. Işın perdesinin içimde bir şeyleri kı-

mıldattığını duyuyorum. Kafamı hızla ufka çeviriyorum. Sadece ışınçağlayanın bulutlarının üzerinde yükselen belli belirsiz parıltı dalgalarını seçebiliyorum; her zamankiyle aynı görünüyor. Ama yaklaştığını hissediyorum.

Kordonun üzerinde bir şey kımıldıyor. Parıldayan düzinelerce nokta bize doğru süzülüyor. Annemin hakkında hikâyeler anlattığı akan yıldızlar kadar güzeller.

“Dram şuraya bak.” Dönüp gösterdiğim yere bakınca Dram’ın rengi birden soluyor.

Bir hava sireninin çığlığı sessizliği deliyor.

“Nedir bu?” diye soruyorum.

“Kordon yarılması,” diyor Dram.

“Ne?”

“Enerji perdede yer değiştiriyor,” diyor, “kayaları ve taş yığınlarını birbirine katacak kadar güçlü.” Kaya çıkıntısının arkasına çekiyor beni. “Sadece altı yaşındaydım ama sonuncusunu hâlâ hatırlıyorum.”

Işık toplarının yaklaşırken çıkardığı ıslık sesini sirenlere rağmen duyabiliyorum. İki tanesi üzerimizde bir yay çiziyor. Kordonun alevleri kayalardaki metal iyonlarını tutuşturduğundan kayalar değişik renklere bürünerek yanıyor; mor, altın sarısı ve mavimsi yeşil.

Sanki ışın perdesi bize saldırıyor, kordonun üzerinden yanan oklar fırlatarak korunağımızla dalga geçiyor. Muh-teşem bir güzelliği var. Hep gri tonlarının olduğu bir yerde renkler beni büyülüyor. Üzerimizde yaylar çizen kaya parçacıkları yakıcı bir yoğunlukla titreşiyor. Onlar canlı.

Onlar ölüm.

Kamptan çığlıklar yükseliyor. Evlere ve yollara isabet eden pek çok kaya var. Saklandığımız yerden çıkmak için

kendimi ileri attığımı Dram bacağıma yapışıp beni geri çektiğinde fark ediyorum.

“Burada kal!” Beni iyice yanına çekiyor.

“Aşağı inmek zorundayız!”

“Çok geç.” Kayada ufak tefek vücudumun anca sığabileceği genişlikte bir yarık var, Dram beni oraya sokuyor. Gözünün üzerindeki kesikten damlayan kanı koluyla siliyor. Vücudunu gizlendiğim yarığa doğru sıkıca bastırırken kollarıyla da yarığın her iki duvarından destek alıyor. Önümü kapadığı için havada uçuşan kayaları göremiyorum, içerisi mağara kadar karanlık.

Dram yarığın girişinde durduğundan çığlık sesleri de daha az geliyor ama Dram’ın sessizliği bozan soluklarını duyabiliyorum. Bütün benliğimle yerin derinliklerine inmeye can atıyorum. Burada çok korunmasızız. Parçalanan kayaların sesleri sığınağıma doluyor, Dram’ın vücudu geriliyor.

Burası hava mağarası değil. Onu yanıma, güvenli yere çekemiyorum. “Dram?”

“Ben iyiyim,” diyor.

Nabzım her saniye küt küt atarken bir dakika daha geçiyor. Sonunda altımızdaki kaya titremeyi bırakıyor.

“Bitti galiba,” diyor Dram.

“Haydi gidelim.” Onu iterek geçip üç adımda dağın yamacına ulaşıyorum, kendimi dizlerimin üzerine atıp aşağı sarkıyorum.

Dram de bana katılıyor. Aşağıya inerken ikimiz de konuşmuyoruz, yaralarımız inişimizi güçleştiriyor. Hava sirenini duruyor, kamptan gelen yardım çığlıklarını duyuyorum. Sonunda kayayı bırakıp atlıyorum. Ayaklarım yere

çarpmıyor, yana doğru sendeleyip dizlerimin üzerine düşecek gibi oluyorum. Dram beni kaldırıyor ve ikimiz birden koşmaya başlıyoruz.

“Lenore iyi mi diye bakmam lazım,” diyor. Hemen sonra “Lanet olsun,” diye söylenerek aniden duruyor. Yurdu yarısı gitmiş. Parçalanmış duvarları, enkaza saplanmış kırık kibrit çöplerine benziyor.

Adını söylemiyor ama duyduğu korku yüzünden okunuyor. Marin.

“Sen yurda git,” diyorum yumuşak bir sesle. “Ben Lenore’a bakarım. Evlerin çoğu sağlam gibi duruyor.”

Başını sallayıp koşmaya başlıyor.

Gözlerimi yurdu yıkan kayadan ve taş yığınlarından güçlkle ayırıp yumuşak elli Marin’in o yığınların altında olmaması için dua ediyorum. Dram zaten çok fazla şey kaybetti.

Hızla koşarak tünelleri geçerken dışarı çıkan mağaracıları görüyorum. Tanıdık yüzler birbirini izliyor, rahat bir soluk alıyorum. Yurdu görünce yaşadıkları şokla gözleri kocaman açılıyor. Sonra bir bağırma sesi duyuyorum.

“Üçüncü tünel yıkıldı!” Tünellerin batı ucundan üstü başı kan içinde bir mağaracı koşarak geliyor. “Kazmalarınızı alın, orada gömülü kaldılar!”

Mağaracıların yarısı üçüncü tünelde yardım bekleyenleri kurtarmak amacıyla giysi ve ekipmanlarını almak için Donanım’a koşuyor. Diğerleri birilerini kurtarma ümidiyle yurda yöneliyor.

Kasaba boyunca uzanan borulardan sarı koruma tozu püskürüyor. Merkez’in sağlam kalesine bile radyasyon bariyeri çekilmiş. Şimdiye dek etkili olmuş görünüyor.

Karışımın içinde güç bela yürürken radyasyon zehirlenmesi belirtisi gösteren kimseyi görmüyorum. Belki de bu, ışın fırtınası kadar kötü bir şey değil.

Yanından geçerken iki odalı evime çabucak bir göz atıyorum. Babam orada olamaz. Ya yurttta ya da revirde kurtarabileceği kadar insanın hayatını kurtarıyordur.

Dokuz ev sonra Berrend'lerin evine varıyorum.

“Lenore?” Dram’ın ablasıyla paylaştığı küçük eve dalıyorum. Mutfak ve tavan arası tertemiz. Ve de boş. İçimi kötü bir his kaplıyor. Midem öylesine bulanıyor ki neredeyse yediğim iki lokmayı da çıkaracağım.

“Lenore!” Sessizlik içime saplanıyor. “Ah, ateşler aşkına.” Hızla dışarı çıkıyorum.

Gözlerim Dram’inkiyle aynı tonda düz kumral saçlar arayarak evlerin arasındaki patikaları araştırıyor. Herkese iki kez bakıyorum; hem umut dolu hem çaresiz bir arayış içindeyim. On dokuz yaşındaki Lenore, Dram’dan sadece bir yaş büyük ama anneleri öldüğünden ve babaları kızgın kumlara gönderildiğinden beri kardeşiyle o ilgileniyor. O Dram’ın her şeyi.

Pekâlâ, bir de ben varım. Yine de Dram’ın yerinde olsaydım ve seçim yapmam gerekseydi Lenore’u seçerdim. O nezaket demek, bense kabalık. O düşünce, ben eylem. O sevecenlik, ben dayanıklılık. İkimiz de Dram’i seviyoruz ama onun sevgisi yumuşak, benimkiyse ateşte dövülmüş bir kazma gibi.

“Lenore!” Bağırıyorum, korktuğumu anlamaları umurunda değil. İnsanların çoğu bağırıyor zaten. Beni fark etmiyorlar bile.

Yurdun yakınına gidemiyorum. Kasabamızda sadece

altmış güçlü kuvvetli kişi var, hepsi orada, yıkıntıların başında toplanmış. Kalp atışlarım ritmini yitirirken yüzleri tarıyorum.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Göğsüm hızla inip kalkıyor, kalabalığın yanından geçiyorum. Dram orada; Marin'le birlikte. Kalbim minnetle çarpıyor, sonra yine:

Lütfen, lütfen, lütfen.

Lenore burada olmak zorunda. Canlı olarak.

"O iyi mi?" Yurdun kırılmış direğini sürüklemeye yardım eden Dram kalabalığın gürültüsü arasından bana sesleniyor.

Sonra gözlerimdeki kuşkuyu okuyor. Sıkıca kavradığı ahşap direk elinde öylece kalakalıyor. Birden direği atıp kalabalığı yarararak ilerlemeye başlıyor.

"Len!" diye bağıyor. "Len!"

"O iyi oğlum," diye sesleniyor iri kaya parçaları gibi kasları olan, kibar mağaracı Foss. Kırık bir kirişi kenara bırakıp uzun adımlarla Dram'e doğru yürüyor. "Revirdekilere yardım ediyor."

Dram gözle görülür derecede rahatlıyor, benimse gözlerimden yaşlar boşanıyor. Kargaşanın ortasında olduğum yere çöküyorum. Bacaklarımdaki şiddetli titreme vücuduma yayılıyor. Ellerim koruma tozuyla kaplandığı için gözlerimi silemiyorum.

"Revire gitmek ister misin?" diye soruyor yanıma çömelen bir muhafız, solunum maskesinin arkasından sesi boğuk çıkıyor. Muhafızlar başlıklı Radgiysileri içinde Merkez'den çıkıp sarı bir örtüyle kaplanmış yollara dökülmeye başlıyorlar.

Başımı iki yana sallıyorum.

“Öyleyse buradan uzaklaş. Ceza için yer açmamız gerekiyor.”

Göğsüme bir ağırlık oturuyor. Ceza.

Düşündüğümden çok daha kötü durumdayız.

DÖRT

305.82 gram cirium

KALIN ARAĞIYSİLER içindeki muhafızlar silahlarını çekmiş beklerken dördüncü tünelin girişindeki kilitli büyük kapı gıcırdarak açılıyor. Cezalıları çok nadir görürüz. Astlık haklarından kalıcı olarak mahrum edilmiş tutsaklardır bunlar. Bir kez bu parmaklıkların ötesine geçtiler mi mutlak bir karanlıkta hayat mücadelesi veren bu adamlarla kadınların var olduklarını bile unutmak kolaydır. Muhafızlarla ve Jameson’la birlikte tünelin girişinde bekleyen Cranny, elinde tuttuğu demirden yapılmış koca çanı çalıyor.

“Acaba çağrıldıklarını anlıyorlar mı?” diye soruyor arkamdan Ennis.

“Bunu neden yapıyorlar?” diye soruyorum. En yaşlı mağaracı o olduğundan kasaba geleneklerini de en iyi o biliyor.

“Kordon taşlarını taşıtmak için bir cezalı getirecekler.”

Partikül tozuyla kaplanmış iri bir kaya parçasını işaret ediyor başıyla.

“Radyasyon onları öldürmez mi?”

“Öldürür ya da öldürmez. Özgürlüklerini kazanmaları için bir şans bu.”

Çan defalarca çalıyor, kalabalıktan homurtular yükselmeye başlıyor. Bence artık herkes cezalarının ortaya çıkmayacağını düşünmeye başlıyor. Belki de haklarını geri alma fırsatının farkında değillerdir.

Belki de hepimizin radyasyondan çürüyüp gitmesini istiyorlardır.

Radbant’ım hâlâ sabit şekilde yeşil yanıyor. Göz ucuyla Dram’inkine bakıyorum. Her neye maruz kaldıysak radyasyon seviyelerimizi değiştirmemiş. En azından şimdilik.

Çan çalıyor, dönüp Cranny’ye bakıyorum. Dudakları sımsıkı kapalı.

“En son ne zaman biri hüküm giymişti?” diye soruyor Jameson giysisinin saydam başlığından duyulacak kadar yüksek sesle.

“Dört yıl önce,” diye yanıtlıyor Cranny. “Genç bir adam uçağa kaçak binmeye çalışmıştı.”

“Reeves,” diyor yanımda duran Dram.

Reeves Stram, dağınık sarı saçları yeleye benzeyen, Dram’dan birkaç yaş büyük şu tez canlı, kimsesiz delikanlı.

İçimi utanç kaplıyor. Reeves’i aylardır düşünmedim, Lenore parmaklıkların içine bir giysi bohçası ve ilaç gizleyebilsin diye muhafızı oyaladığım zamandan beri. Gözlerimle kalabalıkta Lenore’u buluyorum. Korumalı şehrin

girişiymiş gibi gözlerini geçide dikmiş bakıyor. Radbant'ı sarı yapıyor.

"Aşağı inip bakacağım." Kelimeler beynimden onay beklemeden ağzımdan dökülüyor.

Dram kaşlarını çatarak bana bakıyor, babam başını iki yana sallıyor. Ateşler aşkına, artık Ast bile olmayan kızgın ve umutsuz insanları aramak için hapishane tüneline iniyorum.

Ama Reeves'i tamamen unutmuştum, onun bu mağaradan çıkmak için bir şansı var.

"İzin ver giyineyim," diyorum. Cranny daha önce hiç görmediği bir canlı türüymüşüm gibi bakıyor bana. Jameson ise başına büyük bir felaket gelmiş gibi görünüyor.

"Bu güvenli değil kızım," diyor Graham.

"Kazmamı yanıma alırım." Ağzım, gerçekte hissettiğimden daha fazla cesaret sergileyen, kontrolden çıkmış bir maden arabasına benziyor.

"Pekâlâ," diyor Cranny elindeki çanı bir muhafıza vererek. "Acele et ve giyin."

"Onunla gideceğim," diyor Dram.

"Öyleyse ben de geleceğim," diyor Lenore.

"Buna gerek kalmayacak," diyor biri alçak sesle parmaklıkların öte yanından. Gölgelemin içinde bir adam var ama yavaşça ortaya çıkarken sesini duyabiliyoruz. Şimdi dört yaş daha büyük; çocukluktan çıkıp erkek olmuş ama o dalgalı sarı saçları ne zaman olsa tanırım.

"Reeves," diye fısıldıyorum. O yaşıyor.

"Adın ne?" diye soruyor Jameson.

"Adım yok," diyor Reeves. Gözlerini kısıp Cranny'ye bakıyor, dudakları kötücül bir gülüşle yukarı kıvrılıyor.

“Benim varlığım Beşinci Kasaba’dan silinip gitti.”

Dram yanımda kımıldanıyor, elleri geriliyor. O da benim duyduğum utancı duyuyor mu merak ediyorum. Reeves onun arkadaşıydı.

“Diğerleri nerede?” diye soruyor Cranny. Büyük bir deftere bakıyor. “Üç erkek ve iki kadın.”

Reeves gözlerini kapatıyor. “Nerede olduklarını sanıyorsun?”

“Bana onların öldüğünü mü söylüyorsun?”

Reeves’in bakışları soğuk bir parıltıyla sertleşiyor. “Benim kadar becerikli değillerdi.” Gözleri kalabalığa kayıyor, sonra tekrar Lenore’a çevriliyor. “Aşağıda hayatta kalan tek kişi benim.”

“Sana bir teklifimiz var,” diyor Cranny.

“Çanın sesinden tahmin etmiştim zaten.”

Hiç de yerin altında yaşıyormuş gibi görünmüyor. Adam son derece temiz. Dördüncü tünelde su var ama karanlıkta suyu bulmak kolay olmamıştır elbette. Aslında tünelin tam olarak karanlık olduğunu da söyleyemem. Çünkü Lenore’un ona gizlice getirdiği ilk şeylerden biri, Dram’ın Donanım’dan arakladığı bir kafa lambasıydı. Bir de şarj aleti.

Reeves becerikli. Şu uçakla kaçmayı neredeyse başaracaktı. Muhafızlar kargo bölümünde saklandığını görmemişlerdi, mağaracılardan biri ele verdi onu. Kim olduğunu hatırlamaya çalışarak gözlerimle kalabalığı tarıyorum. Foss. Şu yumuşak kalpli, iri yarı mağaracı. Büyük bir ihtimalle Reeves’in hayatını kurtardığını sanan iyi adam.

Foss gözlerini dikmiş yere bakıyor. Benim duyduğum

utancın on katını duyuyor o. İri cüssesi bu utancın ağırlığına dayanamıyormuş gibi kambur duruyor.

“Kampın her yerinde kordon kayaları var,” diyor Cranny. “Sana bir Radgiysi ve araba vereceğiz. Kaya parçalarını mancınığa taşıyıp kordona geri fırlatacaksın.”

“Ondan sonra da cezan kalkacak.” Mikroskop altına almak istermiş gibi Reeves’i inceleyen Jameson söylüyor bunu.

“Radyasyona maruz kalmak beni öldürebilir,” diyor Reeves.

“Olabilir.” Cranny omuz silkiyor. “Tercih senin.”

“Hepsini kaldıramazsam ne olacak?” diye soruyor Reeves.

“O zaman dörde geri döneceksin.”

Reeves saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. İleri doğru yürürken Astlar yolu açmak için iki yana çekiliyor. Kongre Reeves’e artık bir birey olmadığını söyledi ama Reeves onlara karşı koydu: Karanlıkta ve tecrit edilmiş halde; hastalıkla, ölümle ve kim bilir başka nelerle mücadele ederek direndi. Daha genç bir delikanlyken özgürlüğü için her şeyi riske attı. Bu ruh geçen dört yılda değişmemiştir; tersine daha da bilenmiştir.

Reeves kalabalığı gözden geçiriyor, bakışları Lenore’a takılıp kalıyor. “Yapacağım.”

Kazmamı yere çarpmak istiyorum. Mağaracılar birbirleri için önemli olduklarını böyle anlatırlar. Reeves Stram’i neden unuttuğumu şimdi anlıyorum.

Hatırlamak çok fazla acı veriyor çünkü.

Ona bir Radgiysi ve Aslilerin kullandığı türden bir solunum maskesi veriyorlar. Merkez'e bir girebilsem bir sonraki ışın fırtınasından önce çalacağım ilk şeylerden biri bu olacak. Dram'e bir göz atınca onun da aynı şeyi düşündüğünü anlıyorum. Gözlerini kısmış, başını düşünceli bir şekilde yana eğmiş ama şimdiye kadar hiçbir Ast'ın protokolle korunan kumanda merkezine sızmasının bir nedeni var. Konağın dış güvenlik sensörleri saniyeler içinde muhafızları uyarır, bir şekilde içeri girsek bile biyoteknolojik Radbantlarımız içerideki alarmları harekete geçirir. Böylece Merkez'e sızma fikri birden cazibesini kaybediyor. Dördüncü tünelin parmaklıkları arkasına Dram için giysiler ve serumlar bırakmak zorunda kalmak istemiyorum.

Reeves çömelip ilk birkaç kayayla işe koyuluyor. Bütün kamp toplanıyor, radyoaktif partiküllerden sakınacak kadar geride ama dile getirilmeyen bir yardım mesajı yollayacak kadar da yakın duruyorlar. Dram bir muhafızdan arakladığı gıda paketlerini veriyor ona gizlice. Lenore da saçları için bir bağcık.

Ne var ki yetmiyor. Reeves ne kadar kuvvetli olursa olsun akşam olmak üzere ve daha toplanacak çok kaya var, en büyük ve en ağır olanları hem de.

Ağarmış kemik renginde soluk bir pus, kasabanın üzerinde asılı kahyor. Alara bayrağının yanındaki yeni işaret bayrakları havayı uyarılarla döverek radyasyon seviyesinin normalin üzerinde olduğunu duyuruyor.

"Ona yardım edeceğim." Dram sarı tozla kaplanmış mağara kıyafetini giyerek ileri atılıyor.

Lenore koluna yapışıyor. "Bunu yapman gerekmiyor."

“Evet, gerekiyor.” Bakışlarını Reeves’inkilere sabitleyerek onun yanına gidiyor. Yere çömelip omzunu devasa bir kayaya dayayarak itmeye başlıyor. “Son gördüğümden bu yana büyümüşsün.”

Reeves sırtıyor. “Senin kollar da küçük kız kolu gibi değil artık.” Birlikte kordon kayasını kaldırıp arabaya koyuyorlar.

“Seninkiler de kapı gibi geniş,” diye mırıldanıyor Dram. “Aşağıda ne yapıyordun, aylarla mı güreşiyordun?”

“Işın aylarıyla.” Reeves gülüp arabanın üzerine kocaman bir kaya daha bırakıyor. “O tünellerin derinliklerinde her türden şey var.” Bakışı bana kayıyor. “Doğru değil mi dağ keçişi?”

Gülümsüyorum, dördüncü tünelin Reeves’in espri yeteneğini yok edemediğini görmek beni mutlu ediyor. “Senin rekorunu kırdım.”

“Öyle mi?” Gözleri yurttan asılı panoyu araştırıyor. “Çok güzel, en küçük mağaracı büyüdü demek. Kılavuz maden kâşifi ha?”

“Üç yüz beş gram.”

“Üç Işın’lı bir mağaracı,” diyor Reeves düşüncelere dalarak. Dram’le birlikte bir kaya parçasını daha ağırlıktan bel vermiş arabaya koymaya çalışıyorlar. “Bu kadar yardım yeter Berrends, bu güvenli değil.” Başıyla Dram’ın Radbant’ını işaret ediyor. “Dayanıklıyız ama bağışık değiliz.” Omzunu arabaya dayayıp itmeye başlıyor.

Kimse bir çift sivri diş gibi yurt binasından dışarı fırlamış kayalardan bahsetmiyor. Devasa büyüklükler. Ölümcüller. Yayıdıkları radyasyonu durduğum yerden hissedebiliyorum.

Reeves onları taşıyabilse bile çok yaşamaz.

Diğer Astların da aynı sonuca vardığını görmeye başlıyorum. Marin'in annesi Reeves'e gizlice yarım litrelik bira verirken Graham da Reeves'le konuşup dördüncü tünelde ömür boyu yaşayabilmesi için ihtiyacı olacak bilgiler veriyor ona. Dram muhafızlardan pek çok şey aşırılmış, onu yakalamamalarına şaşıyorum. Babam Lenore'un eline sarılıp sarmalanmış bir çıkın tutuşturuyor, Lenore hapishane kapısına doğru gözden kayboluyor. Herkes Cranny'nin Reeves'i dördüncü tünele geri yollayacağı o kaçınılmaz ana hazırlanıyor.

Reeves mancınığa bir kaya daha yüklüyor. Sonra mandalı gevşeten Owen'a başıyla işaret veriyor. Kol geniş bir yay çizip kaya parçasını Beşinci Kordon'a geri fırlatıyor.

"Geri çekilin!" diyor boğuk bir ses. Dönüp baktığımızda omzuyla bir arabayı iterek yaklaşan Foss'u görüyoruz. Ağırlığın etkisiyle vücudundaki bütün kaslar gerilip şişkinleşmiş. "Kaçılın!" Mağaracılar yerlerinden fırlayıp uzaklaşıyor, hepimiz ittiği şeyin tehlikesinin farkındayız.

Reeves ağzı açık, olduğu yerde donup kalıyor.

"Kenara çekil delikanlı," diye hırıldıyor Foss. Gözleri sarı, burnundan akan kanı eliyle siliyor. Radyasyon vücuduna iyice yayılmış. Hâlâ nasıl ayakta duruyor anlamıyorum.

"Onu kendi başına nasıl kaldırdı?" diye mırıldanıyor Dram.

"Fizik," diyor babam arkamızdan.

Foss arabadan uzun metal bir kiriş alıyor. Onu yurdun enkazından hatırlıyorum. Arabaya tırmanıyor, kirişi kayanın altına sıkıştırıp kaldıraç olarak kullanarak kayayı mancınığın üzerine çıkarıyor.

Bir muhafız bize doğru geliyor. “Kimse yaklaşmasın. Yöneticinin emri böyle.”

Anlaşılan bu çabalama içinde Cranny’nin kaçımızı gözden çıkaracağı konusunda bir limit var.

“Manivelayı gevşet oğlum,” diye sesleniyor Foss. Düzensiz solukları ciğerlerinden güçlükle çıkıyor. Vücudundan ter akıyor. Ter ve kan.

Reeves manivelayı gevşetiyor. Mancınık kayanın ağırlığıyla zorlandıkça tahtalar gıcırıyor. Kol ileri doğru yatarken kayayı Sıradağların üzerine doğru fırlatıyor. Devasa kayanın düşmeden önce kordonun üzerinde mavi-yeşil alevler içinde kaldığını görüyoruz.

“Foss!” diyor babam. Mağaracının adını söyleyişinde bir ikaz var.

“Ben ne yaptığımı biliyorum John.” Foss boş arabaya yapışıp yurda doğru geri çekiyor. “Herkes uzak dursun.”

Muhafızlar bizi geriye itiyor, Foss’un yamulmuş metal manivelasını eğdiğini zar zor görebiliyoruz. Ama sesini duyabiliyoruz. Vücudu işlevini yavaş yavaş yitirirken korkunç ağırlığın altında zorlanarak haykırıyor.

Göz ucuyla Graham’a bakıyorum. İhtiyar adamın yüzünden yaşlar süzülüyor ve bu beni derinden etkiliyor. Graham bir kayadır... göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atan kalbim kadar sağlamdır benim için.

“Graham...” Birden dokuz yaşındayım ve yerin nefes alamadığım derinliklerinde, karanlığın içinde onu izliyorum.

Bana bakmıyor. Onun yerine kazmasını kafasının üzerine kaldırıyor. Yanındaki Ennis de aynı şeyi yapıyor ve birden bütün mağaracılar ellerindeki kazmaları havaya

kaldırıyor. Kazmam yanımda değil, ben de sadece kolumu kaldırıyorum.

Mağarada çökme olduğunda yanımızdaki mağaracının kafasını korumak için böyle yaparız. Foss'u kurtarmak için çok geç ama buradayız ve sessiz bir selamlamayla desteğimizi gösteriyoruz.

Foss bir hırıltıyla kayayı arabaya yükleyip sendeleyerek dizlerinin üzerine çöküyor. Bir şey, belki ağlama sesi, yukarı bakmasına neden oluyor. Bizi görünce gözleri kocaman açılıyor. Hafifçe gülümsüyor. Dişlerinde kan, bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir inanç var. Radbant'ındaki gösterge kırmızı yanıyor.

Metal kiriş parçasını yerden alıp kendini zorlayarak ayağa kalkıyor. Gözlerindeki acı ve yüzündeki o gülümseyişle kolunu havaya kaldırıyor.

Mağaracılar bağırıyor. Sevinçle değil, kükreyerek bağırıyorlar. Muhafızlar silahlarını çekip bizi geriye itiyorlar ama Foss'un bizi duymasını engelleyemiyorlar.

Yalpalayarak arabanın önüne gidiyor, boyunduruğu geniş omuzlarının üzerine yerleştiriyor ve kasları gerilerek öne doğru eğiliyor. Arabanın tekerlekleri dönmeye başlıyor, Foss sarı çamurlar sıçratarak kayayı mancınığa doğru götürürken gözlerini Reeves'den ayırmıyor.

Özgürlüğünü satın aldığı delikanlı, Reeves.

Arabaya tırmanmaya çalışırken iki kez düşecek gibi oluyor. Kanlı elleri kiriş parçasının üzerinde kayıyor ama nihayet son kaya parçası da mancınığın üzerine devriliyor. Kol havada bir yay çiziyor, kaya parçası fırlayıp döne döne evinin yolunu tutuyor. Foss yere yığılıyor. Reeves ileri atılıp onu tutarken Dram de yardıma koşuyor.

“Revire!” diye bağılıyor babam. “Lenore, Orion, siz de gelin.”

Babamın peşinden koşarken radyasyondan ölmekte olan bir adama nasıl yardım edebileceğimizi düşünmeye çalışarak Lenore’a bir göz atıyorum.

“Burada olmanızın sebebi Foss değil,” diyor babam. Bakışlarını bembeyaz yüzüyle kollarında Foss’u tutan Reeves’e çeviriyor.

Foss’u Radyatak’a yerleştiriyoruz, radyasyona maruz kalmış hastaya oksijen ve buharlaştırılmış Serum 60 veren cam muhafazalı bir kutu bu. Babam ona normalde vurduğu dozun iki misli Serum 129 enjekte ediyor. Damar yolunu açmaya kalkışmıyor bile. Foss’u rahatlatmak ve ondan alacağımız radyasyonu kısıtlamak için ne yapabilecekse onu yapıyor.

“Yurttaki kayaları temizlememeliydin,” diyor Reeves.

“Dört yıl önce... bir hata yaptım,” diye mırıldanıyor Foss. Gözlerinden kan sızıyor. “Keşke... senin yerinde... ben olsaydım.” Saçları yer yer dökülmüş. Kızarmış, iltihaplı cildinde açık yaralar oluşmaya başlamış.

Dudağımı ısırp serumun daha hızlı etki etmesini diliyorum.

“Küllerimi... boynuna takar mısın?” diye soruyor Foss soluk soluğa.

“Ben cezalıyım,” diyor Reeves. “Ben hiç kimseyim.”

“Sen bir... Ast’sın,” diyor Foss.

Reeves gözleri dolu dolu elini cama dayıyor. “Ne renk olsun?”

“Siyah.” Kelimeler boğazından güçlkle çıkıyor. “Hayatta kalmayı başardığın... o mağara gibi. Sen... hayatta kalmayı başardın.”

Hiç çıkarmadığım hatıra kolyemi düşünüyorum, annemin külleriyle dolu deniz kabuğuna benzer mavi camdan helezonu. Dram ve Lenore'un anneleri için taktıkları ise yeşil.

"Perdeyi... geçtiğinde," diye fısıldıyor Foss, "onu göm. Küllerimi... özgür insanların... toprağına göm."

Yüzümden yaşlar damlıyor.

"Maden kâşifi..." Foss'un gözleri benimkileri buluyor. "Oraya gitmesine yardım edeceksin, bunu biliyorum."

"Evet," diyorum yüksek sesle. Yanlış kişi duyarsa tehlikeli bir kelime bu. Kalbimse onu haykırmak istiyor.

Nefes almaya çalışıyor, iki elimi de cama bastırıp gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışıyorum. Erkek kardeşimi de böyle kaybettim. Burada durmak çok acı.

Cesur olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor ama Foss'un yaptığını ben asla yapamazdım.

Ona gerekli olan 400 gramı kendim çıkarmak zorunda kalsam bile Reeves'in perdenin diğer tarafını görmesini sağlayacağım. Foss'un özgür topraklara gömüldüğünü göreceğim.

Bu kadarını yapabilirim.

Foss şimdi gözlerini kocaman açarak nefes almaya çalışıyor. Bence bir an için perdenin ötesinde bir şey görür gibi oluyor; belki de güneşin parladığı gökyüzünü ve hafif rüzgârın bir armağan gibi tenini okşadığını görüyordur.

Birden bakışları donuklaşıyor ve sonra ölüyor.

BEŞ

305.82 gram cirium

BİZ MAĞARACILARIN pek çok sırrı vardır, çoğu da Kongre'nin asla görmeyeceği tünellerde saklanır.

Dram'le birlikte ikiz kayalara tırmanıyoruz; ne aradığını bilenler için bu kayalar birer işarettir. Kayaları geçince ilk gölet çıkıyor karşımıza ama hedefimizle karşılaştırıldığında bu sadece bir su birikintisi sayılır.

Çatlaklar mağaranın tavanını göçertmiş, sanki birisi dışarıdan yumruklayıp delikler açmış. Büyük ihtimalle de yapmıştır. Büyücülerin de Astlarla birlikte tünellerde çalıştığı zamanlarda.

Annem Büyücülerden ilk bahsettiğinde yine annemden duyduğum yıldızlardan bile daha az inandırıcı gelmişlerdi bana ama şimdi kafa lambam böyle insanların yaşadığını gösteren kanıtları aydınlatıyor. Budaklı kökler kayaların arasında kıvrılarak bir merdiven oluşturuyor. Yeraltı ağacına tırmanıp şu sihir yeteneğini, kayaya do-

kunup parmaklarımın arasından bitkiler çıkarmayı hayal etmeye çalışıyorum. Işın perdesinin değiştirdiği sadece bizler değiliz.

Sihir gibi Orion, derdi annem.

Ama sonra Büyücüler ayaklandılar ve Kongre, İslah adı verilen bir işlemle yeteneklerini ellerinden alarak onları cezalandırdı.

Böylece ortada sihir mihir kalmadı.

“Yaklaşıyoruz,” diyor Dram.

Tebeşir izlerini görmek için duvarları tanyorum. “İşte...” Yan yatmış bir V harfini işaret ediyorum.

Mağaranın duvarlarında yapay bir böceğin vızıltısına benzer bir ses yankılanıyor. Dram omzumdan tutup bir yarığın içine çekiyor beni. Bir saniye sonra bir takipçi vınlayarak geçiyor.

Muhafızlar bize göz kulak olmak için tünellere inerek kendilerini riske atmak zorunda değiller. Alara yıllar önce nabız takipçilerini geliştirdi; bunlar vücut ısısını algılayıp izleyen, yumruk büyüklüğünde, uçan izleme aygıtları. Teknisyenler bir verici hasar gördüğünde mağaracıların yerini saptamak için onları kullanırlar.

Ayrıca kurallara uymayan Astları ortaya çıkarmak için de onları kullanırlar.

Gerçek şu ki takipçiler bu akşam altıncı tünelde olduğuna göre Cranny bir şeyin peşinde olduğumuzdan şüphelenmiş demektir ama bizi bulamayacak.

Suya girdiğimizde takipçiler bizi algılayamaz.

Dram bir ışık çubuğu kırıyor, döne döne ilerleyip bir yeraltı açıklığına varan tünel boyunca mağaracıların izlerini takip ediyoruz. Bir göletten yansıyan mavi, parlak

ışık öylesine göz alıyor ki alışana kadar gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum.

Göletin dibinde bir cirium şeridi parlıyor ama Astlar onu hiçbir zaman oradan çıkarmayacak. Burayı asla kazmayacağız, özgürlüğümüzü satın almak için bile olsa.

Reeves ve Lenore gölgelerin arasından çıkıyorlar.

“Getirdiniz mi?” diye soruyor Reeves. Foss’un kazmasını ona uzatıyorum.

Korumalı şehirde yaşayanların kiliseleri var. Bizim içinse inanç bu kadar somut değil, şu mağaranın duvarları gibi saf ve işlenmemiş bir şey. Graham “kutsal” olanın insanın kalbinde taşıdığı şey olduğunu söyler.

Gölete yaklaşıyoruz, mavi ışık perdenin ötesindeki gökyüzünü taklit ederek yüzümüze vuruyor.

“Muhafızlar nabız takipçilerini salmış,” diyorum.

Reeves başını sallıyor. “Hemen suya girelim.”

Tokası çözülen kemerlerin, taşın üzerine bırakılan kazma ve bıçakların seslerini duyuyorum. Dram yanımda botlarını çıkarıp mağaracı giysisinin fermuarını açıyor. Hava yumuşak, hatta ılık bile, cehennemin eteklerinde bir güzellik çukuru burası.

Her şeyi kenarda bırakıp sadece iç çamaşırlarımızla suya giriyoruz. Reeves, Beşinci Kasaba’dan getirdiğimiz tek şey olan Foss’un büyük kazmasını sımsıkı kavramış, suyun üzerinde tutuyor.

Kollarımı iki yana açıp hiç ağırlığım yokmuşçasına suyun üstünde sırtüstü yatıyorum. Bu yerin bir adı yok ama ben kalbimin içinde ona Gökyüzü diyorum.

Foss’un kazmasını buraya, asla unutulmayacağı yere getirdik.

“Bunu sen yapmalısın,” diyor Lenore Reeves’e.

“Hep birlikte yapmalıyız.” Alçak sesi boşluğu doldurarak mağarada yankılanırken içime işliyor. Reeves kazmayı uzatırken kolları kazmanın ağırlığıyla geriliyor.

Dram sapın ucundan kavıyor. Ben de hemen yukarısından tutuyorum, elimin bir kısmı Dram’ın eline değiyor. Lenore elini Reeves’inkinin altına yerleştiriyor.

“Hazır mısınız?” diye soruyor Reeves.

Nefesimizi tutuyoruz, Reeves kazmayı suya sokuyor. Suyun derinliklerine doğru inerken Foss’un görüntüsünü getiriyorum aklıma, kazmanın ağırlığı beni derine, daha derinlere çekiyor. Dibe doğru süzülürken bedenlerimiz birbirine değiyor, her birimiz sapından sıkı sıkı tutarken kasma cirium’a dokunup tıkırdıyor.

Bir mağaracının kazmasının son kez savruluşundaki o güzelliği izliyoruz.

Reeves’i kazmanın ağırlığıyla baş başa bırakıp tekrar yüzeye doğru çıkmaya başlıyoruz. Sonra diğer tarafa, beyaz işaretlerle kaplı kaya çıkıntısına doğru yüzüyoruz. Göletten çıkarken Dram’ın çıplak sırtından sular süzülüyor.

“Şimdi acele edin.” Elimden tutup beni sudan çıkarıyor. Su vücut ısıımızı düşürdüğünden bizi nabız takipçilerine karşı daha az algılanabilir hale getiriyor ama yine de kimse burada enselenmek istemez.

Bazı sırlar kutsaldır.

Reeves kazmayı mağaranın duvarındaki bir yarığa sokuyor. Fanilamın altından su geçirmez bir kese çıkartıp içinden bir parça tebeşir alıyorum. Lenore da aynısını yapıyor. Foss’un ismini, yanına da ışın tarihini yazarken tebeşir mağara duvarında gıcırıyor.

Kordon kayalarını topladı, bizi bunu yapmaktan kurtardı, diye yazıyorum.

Cezalı birine hayatını geri verdi, diye yazıyor Lenore, tebeşiriyle kelimelerin altına bir daire çiziyor. Alara'daki teknisyenler ışık kancalarını geliştirmeden önce Astlar mağara tehlikeliyse X'le, güvenliyse daireyle işaretliyorlardı.

Bütün mağara yazılarında bu mağaracı işareti vardır.

"O özgür," diye fısıldıyor Lenore.

"O özgür," diye tekrarlıyoruz hepimiz.

Zamanın Mağaracı Kütüğü'ne eklenen gramlarla ölçüldüğü bir yerde bazen tarihi unuttuyorum, o zaman geri gidip diğer yazılara bir göz atıyorum, bazıları elli yıl öncesine ait. Gözüm daha yeni olanlardan birine takılıyor.

Ferrin Denman, 142:03:07

Yedinci tünelin annemi aldığı tarihin üzerine dokunuyorum. Işın perdesinin inişinin 142. yılı, martın 7'si. Yer yer silikleşmiş olan kelimeler bir çocuğun kargacık burgacık yazısıyla yazılmış. Lenore'un yazısıyla.

John'u, Orion'ı ve Wes'i sevdi

Hayatta kalabilmem için kazmasını başımın üzerinde tuttu

Lenore annemin kazmasını Gökyüzü'ndeki göletin dibine indirmiş ama orada bırakmayıp bana geri getirmişti.

Yanaklarımdan yaşlar damlıyor, annemin hatırasına bırakabileceğim tek şey bu yaşlar. Tebeşirimi annemin adının altındaki dairenin üzerinde gezdiriyorum. "Güvendesin," diyorum fısıltıyla.

Burada asla çok uzun kalmayız. Birazdan diğerleri içeri sızacak, muhafızlar fark etmesin diye sırayla gelip

gidecekler. Mağaracılar gece boyunca gölgeler gibi gizlice girip çıkacaklar buraya.

Yakma Günü bütün Astlar içindir ama bu tören sadece bizim için.

Babam bile burayı bilmiyor.

Lenore ve Reeves ışık çemberinin ötesinde giyiniyor, gitmeye hazırlanıyorlar.

“Ben bir şey çaldım,” diyor Dram yavaşça. “Muhafızın birinden arakladım. Size gösterebileceğim tek güvenli yer burası.” Yerdeki giysisinin yanma çömelip cebinden bir şey çıkarıyor; avucu büyüklüğünde, dar, dikdörtgen biçiminde bir aygıt bu. “Bunu muhafızın elinde ilk gördüğümde bir ışın asası olduğunu düşündüm...”

“Bir ışın *asası* mı çaldın?” diye soruyor Reeves. O bile dehşete düşmüş görünüyor. Kongre’nin en güçlü silahlarından biri olan ışın asasını daha önce hiç görmedim ama onunla neler yapabildiklerini gördüm. Dokuzuncu tünel ışın asalarıyla patlatılarak açılmıştı.

“Işın asası değil bu.” Dram kederle gülümsüyor. “Bir ışın silahı çalma riskini göze alamazdım. Bu daha farklı bir şey.” Cihaza dokununca mağara duvarlarına bir görüntü yansıyor.

“Bir harita...” Rahatlıyorum ama yine de içimde tuhaf bir hayal kırıklığı var.

“Bir haritadan da fazlası,” diyor Lenore. O kımıldayınca harita da kımıldıyor, sanki Lenore’un varlığını algılıyor.

İleri yürüyorum, üç boyutlu görüntü öyle bir değişiyor ki Bariyer Sıradağlarının sınırındaki kasabalardan geçiyorum sanki. Sıradağların diğer tarafında ışın perdesine

kadar kordonlar uzanıyor. Onun da ötesinde başka kordonlar ve Yasak Bölge'nin terk edilmiş şeridini oluşturan, ilk kasabaların artık kullanılmayan tünelleri var. Kongre bu bölgeye Iskarta adını veriyor, tükenmiş madenlerin üzerindeki topraklara verilen isim. Etrafım ışınçağlaya-
mn elementleriyle, kendimi bildim bileli tanıdığım hareketli bulutlarla ve perdenin kırılan ışınlarıyla kaplanıyor.

Perdenin arkasına geçiyorum.

Nefesim tıkanıyor. Biliyorum ki bu sadece sanal bir görüntü –sadece bir yanılsama– ama etrafımda mıntıkaların yüksek tepeleri belirince ve hayatımda gördüğüm ilk orman yemyeşil bir gizem gibi beni kucaklayınca onu tutmak istiyorum. Ağaç kabuklarını ve çam iğnelerini kavramak ve bu yaşama sahip olmak istiyorum. Bunlar yaşayan şeyler. Hayat veren doğal şeyler. Kendi seçimim olan bir yaşam var burada.

Bu gerçek değil, bu gerçek değil, deyip duruyorum kendi kendime.

Ama gerçek olmasını istiyorum.

Bir anda herkes hareketsiz kalıyor, gözlerini böyle neye diktiklerini görmek için bakıyorum. Önümüzde cirium kalkanı yükseliyor; gümüş rengi devasa bir kanat gibi şehri çevreliyor.

Atalarımız bu kalkanı oluştururken öldüler. Kalkanın ötesinde gram gram cirium çıkararak gitmeye çalıştığımız o yer var.

“Hazır mısınız?” diye soruyor Dram. İleri yürüyoruz, kalkan arkamızda kalıyor. Şimdi korumalı şehrin içindeyiz.

Mücevher.

Başvekil bir defasında mağaracılar için yayınladığı bir mesajda kullanmıştı bu kelimeyi. Söylerkenki gülümseyişini hatırlıyorum, kelimeleri vurgulayarak özenli bir şekilde konuşuyordu. *Korumalı şehir, kent devletimiz olan tacın mücevheridir.*

Çok fazla su ve yeşillik görüyorum ama bunlar mın-tıkalarda olduğu gibi vahşi değil, ehlileştirilmiş. Işıktaki *mücevher* gibi parıldayan binalara doğru uzanıyorum. Uzakta parklarla yolların ortasından akan su kanalları görünüyor. Taşıtlar vınlayarak geçiyor ve bunca zaman buranın hayalini kurarken ne kadar dar düşünceli olduğuma hayıflanıyorum.

Babam haklı. Bu kasabalarda taşra hayatı yaşıyoruz biz. Bu kelimeyi neden yarı gülümser yarı çekinir bir biçimde söylediğini şimdi anlıyorum. *Taşra.* Acı bir şeymiş gibi tükürmek istiyorum onu. Cranny ve diğer Aslilerin yüzümüze gülmemesine şaşmamak gerek. Kim burayı bırakıp kasabalarda hizmet etmek ister ki? Bundan daha farklı bir dünya hayal edemiyorum.

Beni yakıp kül etmek istemeyen güneş ışığında duruyorum, cirium kalkanı şehrin bir kısmını gölgeler içinde bırakıyor. Işınçağlayandan hiçbir iz yok. Başımın üzerinde gökyüzü...

Ah, gökyüzü...

Berrak. Görünürde tek bir bulut bile yok. Annemin hep söylediği gibi mavi.

Annemin boynumda taşıdığım camdan hatırası gibi mavi.

Bu düşünce beni mağaraya geri getiriyor, parmaklarım tebeşir tozuyla kaplı, çıplak ayaklarımla pürüzsüz taşın üzerinde duruyorum.

Dram'e bir göz atıyorum ama o mücevhere bakmıyor.
Gözleri bende.

"Sıradağlara tırmanırken hep Beşinci Kordon'dan ilerisini görmeyi umut ediyorsun sanki," diyor yumuşak bir sesle. "Ben de muhafızın bunu kullandığını görünce..." Dudakları yarım bir gülümseyişle yukarı kıvrılıyor.

Dram'i ve hediyesini bulanıklaştıran yaşlar doluyor gözlerime.

"Bunun kaybolduğunu öğrendikleri zaman kasabanın canına okuyacaklar," diyor Reeves.

"Bu gece geri götüreceğim."

"Sen delisin Dram. Yakalanırsan dördüncü tünele yollarlar seni."

"Bazı şeyler risk almaya değer," diyor Lenore, sonra da Dram'i kucaklıyor. Bu kasabanın dışında bir hayat için can atan tek kişi ben değilim. Lenore birden Dram'i bırakıp karanlığa doğru bakıyor. "Galiba bir takipçi sesi duydum."

"Gitmemiz gerek," diyor Reeves.

Lenore bakışlarını Dram'den ayırmadan başlığını taşıyor. "Suyun yanında kalın. Önce biz gideceğiz." Eşyalarının geri kalanını almak için uzanıyor.

"Acele et Len," diye fısıldıyor Dram, onun endişesi de Lenore'unki kadar aşikâr. Aralarındaki hava, dünyada birbirinden başka kimsesi kalmamış kardeşlerin arasında olabilecek türden bir gerilimle adeta titreşiyor. Reeves Lenore'a yardım etmek için eğildiğinde aklıma onun *kimsesi* olmadığı geliyor; dünyada onunla aynı kanı taşıyan hiç kimse yok. Ama mağaradan sessizce ayrılırlarken Reeves Lenore'un elini tuttuğunda belki de aynı kanı taşımanın aşk kadar anlam taşımadığını düşünüyorum.

Bu mağaradaki tebeşir dairelerinin hiç bu kadar farkına varmamıştım.

Dram parmağını cihazın üzerinde kaydırıyor ve görüntü kayboluyor. Şimdi ışıldayan mavi göletin yanında sadece ikimiz varız. Cihazı eşyalarının yanına koyuyor, bir an için göz göze geliyoruz. Reeves ve Lenore'un gidişiyle burası sanki küçülmüş gibi geliyor bana ve ansızın üzerimizde neredeyse hiçbir şey olmadığını fark ediyorum. Olanlar da sırlıslıkla.

Ama şimdi gözlerimi kapayınca ormanın görüntüsünü hatırlayabiliyorum, gökyüzünü de ve şimdiye kadar hayal ettiğim çok ötesindeler. Kimse bana böyle bir hediye vermemişti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Kelimeler yeterli değil ama hissettiklerimi nasıl anlatacağımı bilmiyorum.

Dram tam cevap verecekken hızla dönüp mağaranın girişine bakıyor. Aynı anda normalden daha yüksek bir vınlama sesi duyuyoruz ve tam takipçiler ortaya çıkacakken kendimizi suya atıyoruz. Bir değil, tam dört takipçi.

"Suya dal!" diyor Dram.

Göletin dibine doğru yüzüyorum, havasızlıktan göğsüm sıkışıyor. Daha önce takipçilerin birlikte çalıştığını hiç görmemişim ve içimden bir ses bana bu şekilde sensörlerinin daha güçlü olduğunu söylüyor. Ellerimi cirium'a bastırarak suyun dibinde kalmaya çalışıyorum.

Dram yanımda gözlerini yüzeye dikmiş bakıyor. Vücutlarımızı suyun altında tutabilmek için nefesimizi dışarı veriyoruz. Hâlâ gezindiklerini görebildiğimiz takipçilere doğru baloncuklar yükseliyor.

Nefes almam gerek. Ciğerlerim acıyla ve panikle çır-

pınıyor. Bu kez gözlerimi karartan siyah benekler değil, kırmızı bir acı dalgası. Takipçi grubunun biri gidiyor.

Vücudum beynimle savaş halinde. Ona suyun altında kalmasını söylüyorum ama o bana yaşamaya kararlı olduğunu gösteriyor, yukarı doğru yüzdüğümü fark ediyorum.

Dram bacağıma yakalıyor, haykırarak ciğerlerimde kalan son havayı da harcıyorum.

Bir saniye... iki... üç. Sonunda diğer takipçiler de gidiyor. Dram artık beni aşağı çekmiyor, yukarı itiyor.

Soluğumuz kesilerek yüzeye çıkıyoruz, sırt üstü yatıp Gökyüzü beni yeniden kucaklasın diye kendimi bırakıyorum.

Dram derine dalıyor, dipteki cirium çanağı boyunca elini gezdirirken onu izliyorum. Yüzeye çıkarken suda anaforlar oluşuyor, göğsünde ve kollarında damlacıklar parlıyor. Saçları geriye doğru yatmışken daha farklı görünüyor, bu haliyle genç bir delikanlıdan çok olgun bir adama benziyor.

“Bana böyle bakıp duracaksan benim de sana bakmam yerinde olur.”

Gözlerimi kırıştırıyorum. “Hım.” Suyu dalıyorum. Işınlara aşkına, ne yapıyorum ben? Ciğerlerimin rahatını kaçırarak kadar orada kalıyorum.

Yüzeye çıktığımda Dram beni bekliyor. Gözlerinde bir gülümseme geziniyor.

“Gitmeliyiz,” diyorum ama kıyıya yüzmüyorum. Beni izlerken Dram’ın gözlerindeki neşe silinip gidiyor. “Ne oldu?”

“Kafamda seni canlandırdım da, kazmamı suyun dibine götürdüğünü.”

“Bizim kazmalarımız *asla* buraya gelmeyecek.” Ona doğru yüzüp omuzlarından tutuyorum. “Buradan kurtuluyoruz.”

Nasıl bu kadar emin olduğumu anlamak istermiş gibi beni inceliyor. “Duyduğun şu ses neye benziyor?” Sesi çok zayıf çıkıyor ama neden bahsettiğini anlıyorum.

Bütün Astlar dünyadaki elementleri bir ölçüde algılar. Perdeyle doğuştan gelen bir bağımız var ve bu bağ ailelerimizin nesiller boyunca maden çıkardığı bu tünellerde zamanla güçleniyor.

Ama benim için durum farklı.

“O sesi kulaklarımın duymuyorum.” Elini tutup göğüs kemiğimin üzerine bastırıyorum. “Burada hissediyorum. Bir tür titreşim gibi...” Hafifçe titreyip yüzünü izliyorum. “Hissediyor musun?”

Kalbimin üzerine bastırdığım eline bakıyor. “Hayır.”

Elini kaldırıp çeneme götürüyorum. Parmakları hafifçe tenime değerken soru dolu gözlerle bakıyor. “Bazen daha güçlüdür, işte böyle...” Titrediğimde nefesi kesiliyor.

“Bunu hissettim,” diyor.

Sonra nefes alışlarımızdan başka bir şey duyulmaz oluyor, su bizi yukarı kaldırırken her şey son derece hafiflemiş gibi geliyor. O anda Dram’le aramızdaki bağın bütünüyle farklı bir şeye dönüşmesinden duyduğum korku su yüzüne çıkıyor.

“Bir fikrim var,” diyor Dram ansızın. Göletin kıyısına doğru yüzmeye başlıyor.

“Ne yapıyorsun?” İleri atılıp peşinden gidiyorum.

“İkimiz de dört yüz grama ulaşmak üzereyiz, bu bu-
raya son gelişimiz olabilir.” Giysisinin cebinden bir te-

beşir çıkarıp boş duvara *Orion* yazıyor. Yanına da *Dram*. Ama mağaracı dairesini çizmiyor. Henüz güvende değiliz. Onun yerine belli bir açıyla eğilmiş iki paralel çizgi çiziyor. Bunun anlamı...

“Çıkış yolu,” diyor *Dram*. Beşinci Kasaba’nın ölmeden perdenin ötesine geçmeyi başaran ilk mağaracıları biz olacağız. “Belki bir gün bu duvar bir sürü isimle dolacak. Yeteri kadar cirium bulabilen diğer Astların isimleriyle.”

Koyu renkli taşın geniş yüzeyine dokunuyorum, içimde bir şey kımlıdanıyor, isimlendiremeyeceğim kadar büyük bir şey. Cirium’un şarkı söylediği yerde, kalbimin üzerinde atarak bana söz veriyor.

Beşinci Kasaba’da uçakları nadiren görürüz. Kongre yılda birkaç kez bize erzak gönderip cirium’umuzu toplar, o zaman uçaklar genellikle gecenin bir yarısı Merkez’in duvarları arkasına iner. Ama bir kordon yarılmasında her türlü kuralı bir yana bırakmaları gerekir. Cranny’nin bir cezalıyı serbest bırakmasının ertesi günü yurdun yanına bir uçak iniyor.

Su toplamış elimde tuttuğum çekici neredeyse düşürüyorum. Ağzımda unuttuğum çivilerle uçağın tıslayarak sarı çamurun ve küllerin içine inişini izliyorum. Ölüye saygıdan dolayı bir gün tatilimiz vardı, madene inmecektik ama Yakma Günü’nün geri kalan saatlerini yurttan neleri kurtarabiliriz diye harcadık. “Dağ keçisi” olduğumdan Cranny beni çatı kiremitlerini kırmam için saçaklarda görevlendirdi.

Ağzımdaki çivileri tükürüp hızla çatıdan iniyorum. Kafamdan aynı anda o kadar çok düşünce geçiyor ki dü-

şecek gibi oluyorum. Tek düşünebildiğim yakında Dram, Lenore, babam ve benim için de buna benzer bir uçağın gelecek olduğu.

Dram'ın asık bir suratla uçağı izlediğı yere yöneliyorum. Bu görüntüye babasının zorla uçağı bindirildiğı gün tanık olmuştu. O gün gördüğüm uçağı pek hatırlamıyorum ama Dram net olarak aklımda. Gömleğı yırtılmıştı ve ben de Lenore'un dikiş dikmeyi öğrenmesi gerekeceğini düşünüp durmuştum. Annesi için taktığı yeni hatıra kolyeyi merak etmiştim bir de... ona da bana geldiğı kadar ağır geliyor muydu acaba?

Teknisyenler uçağın yükünü boşaltıyor, gıda sandıklarını ve yurdu onarmak için gereken ahşap kirişleri indiriyorlar. Uçakta yeni mağaracılar da var. Anlaşılan Kongre bize yedek parçalar ve yedek insanlar göndermiş.

Ölülerin yakıldığı odun yığınınlarından kalkan küller rüzgârda havalanıyor, kordon yarılmasının için için yanan kalıntılarına karışıyor. Şimdi bile havada bir duman var, çıplak tenimi rahatsız edip ciğerlerimin hava alabilmek için biraz daha fazla çalışmasına neden oluyor.

İnsanlar uçaktan iniyorlar. Dört kadın, altı adam ve görünce inanmadığım iki kişi daha. Sekiz yaşlarında küçük bir kız ve on bir yaşlarında bir oğlan. Bugün yakılan dokuz cesedin dumanları arasından çocukları izliyorum.

"Beşinci Kasaba'nın gelecekteki insan nüfusunu planlıyorlar galiba," diye mırıldanıyor Dram.

"Radbantları yok," diyorum. "Bunlar Ast değil." Bu insanlar başka bir kasabadan getirilmiyorlar. Bunlar Asliler.

"Mağara yemi," diyor yanımda duran Ennis öfkeyle.

Dram'a bakıyorum. Çenesini öylesine sıkmış ki yanagında bir kasın seğirdiğini görüyorum. "Neden daha fazla Ast yollamıyorlar?" diye soruyorum.

"Belki kalmamıştır," diyor.

Beşinci Kasaba'nın hiçbir zaman çok fazla kaybı olmadı. Son ışın fırtınasında bile. Bu da demek oluyor ki diğer dört kasaba da kordon yarılmasında zarar gördü.

Küçük kız başını geriye çeviriyor, etrafında tanıdık bir şeyler arıyor sanki. Perdenin bu kadar yakınında ve yıldızlar yerine sadece küllerin olduğu bu yerde gecenin daha karanlık olduğunun farkına vardı. Koyu renk saçları sarı elbisesinin üzerine dökülüyor. Bu gri dünyadaki tek renk damlası kendisi.

Gözlerim yanıyor. Üzüntüden, külden, perdenin kalınlıklarından, neden olduğunun bir önemi yok. Kongre bu çocuğu tünellere gönderecek.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum. Işın yaralarının onu sarı elbisesinden yakaladığı korkunç bir görüntü canlanıyor zihnimde.

"Onu koruyacağız," diyor Dram.

Bir küfür daha savurup topuklarımın üzerinde dönüyorum. Bugün daha fazla boş vaat dinleyemeyeceğim; ayaklarımın beni nereye götürdüğünü bilmeden koşmaya başlayıp reviri, Donanım'ı ve tartı istasyonunu geçiyorum. Kendimize onurumuzla şehre hizmet ettiğimizi söyleyip duruyoruz ama gerçek çok çirkin ve bize söylenenlere inanmak gitgide daha da zorlaşıyor.

"İyi akşamlar Kâşif," diyor Barro ben demirhaneye girerken. Önündeki körüklerden bir anlığına kaldırdığı başını sallıyor.

“Biraz burada... oturabilir miyim?” diye soruyorum.

Gözleri tekrar benimkilere yöneliyor, bu gözlerin derinliklerinde büyük bir acı görüyorum. Annemin boy-
numda asılı olan hatırasını bana bu adam yaptı. Barro, Beşinci Kasaba’nın tek zanaatkârı ama ben onu hep bir büyücü olarak düşünürüm çünkü bütün ölümleri alıp yerine değerli, güzel bir parça verir. Bize tünellerin her şeyi alamadığını, sevdiğimiz insanın hatırasını bizden koparamadığını hatırlatan güzel bir parça.

Ocağın yanına oturuyorum, içimdeki buzu eritmesini dileyerek sıcaklığını içime çekiyorum. Gözlerimi kapatıp ışın perdesinin diğer tarafında olduğumu hayal ediyorum ama duman burun deliklerimi yakarken ve Foss’un ölümünün acısı göğsüme taş gibi oturmuşken bunu yapmak çok zor.

“Seni buldum,” diyor Dram usulca. Ocaktaki alevler yüzüne yansıyor, traşı uzamış yanakları titreyen gölgelerle yıkanıyor. Yanıma oturup cam üfleyicinin tüpün içine kül boşaltmasını izliyor. “Onlar özgür.”

Yakma Günleri’nde birbirimizi teselli etmek için böyle söyleriz. Bugünse bu söz beni sinirlendiriyor. “Aslilerin Yakma Günleri var mı sence?” diye soruyorum.

“Asliler bizim kadar güçlü değiller,” diyor Dram. “Emi-nim onlar daha fazla ölünün yasını tutuyorlardır.”

“Onlar buna ‘cenaze töreni’ diyorlar.” Genç bir adam giriyor içeri. Badem şeklinde gözleri ve açık renk teni var, onu uçaktan inerken gördüğümü hatırlıyorum. Siyah saçları omuzlarına düşüyor. “Ben Gabe,” diyor. “Aslında Gabrielein.”

Sesi daha önce hiç duymadığım şekilde yükselip alçalıyor. Bu yüzden bildiği tek dilin bizimki olmadığını düşünüyorum. Elllerine dikiyorum gözlerimi, daha doğrusu ellerinin yerini alan metal avuçlara ve parmaklara.

“Hiç böyle bir şey görmedin mi?” diye soruyor.

“Özür dilerim. Öyle bakmak istemedim.”

“Sorun değil. Ben de kendimi hâlâ onlara bakarken yakalıyorum.” Ellerini esnetiyor. Parmaklarından ve el tarağı kemiklerinden bir tıngırtı sesi çıkıyor.

“Kaza mı geçirdin?”

Söyleyeceklerini tartıyormuş gibi gözlerini kısıyor. “Hayır. İki mükemmel elim vardı. Kongre bana bunları verdi.”

“Neden?” Sesimdeki dehşeti saklayamıyorum.

“İslah edilmiş Büyücüleri duymadın mı hiç?”

Büyücü.

Dram’e bir göz atıyorum. Gözlerini benim gibi kocaman açarak “Burada elli yıldır büyücü yok,” diyor.

“Siz öyle biliyorsunuz,” diyor Gabe göz kırparak. “Biz gizli bir grubuz.” Ellerini kaldırıyor. “Bugünlerde böyle olması gerekiyor.”

“Yani siz... doğal elementleri *değiştirebiliyor musunuz?*” diye soruyor Dram.

Gabe, Barro’nun demirci ocağında dans eden alevleri izliyor. “Çeşit çeşit yeteneğimiz var, kayadan barınaklar yapabilir, çalırlardan çilek üretebilirim... bu tür şeyler işte. En azından değiştirilmeden önce yapabiliyordum bunları.” Parmaklarını sallıyor.

Kayadan bir sarmaşık çıkardığımı ve kıvrılan dallarının beni üzerine alıp Beşinci Kasaba’dan götürdüğünü hayal ediyorum. Ama bu gülünç, burada boş araziden, ka-

sabalardan ve dağların diğer tarafındaki kordonlu bölgeden başka bir şey yok.

“Bir zamanlar elinden ateş çıkarabilen çok yetenekli bir özgür Büyücü tanı mıştım,” diyor Gabe.

“Özgür Büyücü mü?”

Gabe bana öcülerin gerçek olup olmadığını soran bir çocukmuşum gibi bakıp gülümsüyor. “Beşinci Kasaba’nın dışındaki dünyayı ne kadar tanıyorsun?”

“Korumalı şehri mi kastediyorsun?” diye soruyor Dram. “Oradan mı geliyorsun?”

“Eğer siz Astlara fazla bir şey anlatmazsam ellerimi –ya da artık el yerine ne denecekse işte onları– korumuş olacağım. Yöneticinizin benimle yaptığı anlaşma böyle. Bu yüzden parmaklarımı korumak için...”

“Neden Büyücüleri kasabalara gönderiyorlar?” Bu işte bir yanlışlık var ve içgüdülerim bana inanılmaz şeyler söylüyor.

Gabe gülümsüyor ama gözleri kederli. “Bilgisizliğinizle güvende kal genç kâşif. Bu sefer ellerimi korumaya niyetliyim.” Kalkıp demirhaneden çıkıyor.

“Bekle!” Ayağa fırlayıp peşinden gidiyorum. “Orası nasıl bir yer... yani perdenin öteki tarafı?”

“Hayal edebileceğin türden bir yer değil. Benim halkım dağ mıntıkalarında yaşıyor... hâlâ güneşin doğuşunu görebildiğin yerlerde.” Haklı. Böyle bir manzarayı hayal etmek benim için zor. Gözleri gölgelerde geziniyor. “Gerçekten seninle konuşmamam gerekiyor.”

“Ellerin...” Kâşif hislerimin bana söylediklerini doğrulamak için elimi uzatıyorum. “Ateşler aşkına,” diye fısıldıyorum metal bileklerinden tutarak. “Cirium bu.”

Gözleri kocaman açılıyor. “Yanıyorsun. Rengi bile aynı değil...” Tırnağımı eklem yerlerinin birine sürüyorum. “Boya,” diye fısıldıyorum. “Onlar neden...”

Elini hızla çekiyor. “Kimseye tek kelime etme Ast.”
“Neden cirium?”

“Büyü yapamadığımız tek madde o çünkü.” Parmaklarını oynatıyor. “Ya da büyü yapmakta kullanamadığımız.”

Elementin titreşimlerini bütün duyularımla hissediyorum. Cirium’un en saf hali bu. Şu ellerden sadece birini oluşturmak için şimdiye kadar çıkardığım cirium’un hepsini kullanmak gerekirdi. “Bu ender olan bir şey mi? Sana ne yaptılar?”

“Konuşamam...”

“Kaç kişi bu durumda?” Sesim fısıltı halinde çıkıyor.
“Kaç Büyücüde cirium var?”

Kahverengi gözleri acıyla doluyor. “Hepsinde.”

Şaşkınlıktan donup kalıyorum. “Sanıyordum ki... Sanıyordum ki cirium yalnızca şehri korumak için kullanılıyor.”

“Eğer bilmek istediğin şeyi sana söylersem sadece ellerimi almakla kalmazlar.”

Dram demirhanenin oradan öksürüyor. Bir muhafız bize doğru yürüyor. Dönüp baktığımda Gabe’in gittiğini görüyorum. Gabrielein. Ölümçül sırları olan Büyücü.

Buraya ocağın sıcaklığı içimdeki buzu eritsin diye geldim ama şimdi yanıyorum. Başka bir insanoğluna pranga olsun diye mi hayatımız boyunca dokuzuncu tünelde maden çıkarıyoruz?

“Sokağa çıkma yasağına beş dakika var,” diyor muhafız.

“Teşekkürler,” diyor Dram hiç de nazik olmayacak cevabımı önleyerek. Dirseğime dokunuyor. “Seninle eve kadar yürüyeyim.”

Değirmeni geçip evlerin arasındaki patikalardan yürürken aramızdaki sessizlik uzuyor. Her şeyi yeni gözlerle görüyormuşum gibi kafam karmakarışık oluyor.

Evimin kapısına vardığımızda “Anlatsana bana,” diyor Dram.

Ona anlatmak istiyorum. Konuşmamak için çenemi öylesine sıkıyorum ki dişlerim ağrıyor. Kongre Gabe’in ellerinde kullandığı cirium’un görünüşünü değiştirmiş. Gerçeğin gizli kalmasını istiyorlar ve bir yerde cirium olup olmadığını anlamak için onu görmem gerekmediğini bilmiyorlar.

Gabe’in bana söyledikleri isyan etmek için yeterli. Astlar yüz yıldan fazladır kasabalara hizmet ediyorlar, Alara’yı koruyabilen tek elementi çıkarmaya çalışırken canımızdan oluyoruz biz.

Kimseye söylememem gerekiyor, Dram’e bile.

“Rye?” Her zamanki gibi yüzümden bir şeyler çıkarmaya çalışarak beni inceliyor ama sır saklama konusunda giderek daha iyi oluyorum.

“Ya babam haklıysa ve gerçekten de hepimiz burada tutsaksak?” diyorum dalgın dalgın kampımızın sınırlarına doğru bakarak.

“Uzun bir gündü Orion.”

“Onlar senin babanı alıp götürdüler Dram!” Asıl söylemek istediklerimi söyleyemediğimden böyle haykırıyorum; bu aldatılmışlık duygusunu onun da hissetmesini istiyorum.

Ona hiç beklemediği bir anda yumruk atmışım gibi bakıyor. “Hepimizin bir rolü var,” diyor az sonra. “Babam kendi rolünü reddetti.” Gözleri hâlâ kederle bakıyor ama şimdi bu kedere karışan bir şaşkınlık da var bakışlarında. “Gabe sana ne söyledi?”

Bir an ona söyleyecek bir şey bulamıyorum.

“Güneşin doğuşunu görebileceğin yerler olduğunu söyledi,” diyorum. Kandırmaca işe yarıyor ve Dram gülümüyor.

“Güneşin doğuşunu göreceğiz,” diyor. “Bulduğun yeni damar bize dört yüz gram getirecek.”

İçim burkuluyor. Kurtulmaya çok yakınız.

Büyücüler gibi özgür olmak istiyorum.

Onun yerine Büyücülerin ıslah edilmesi için gereken elementi çıkarıyorum.

ALTI

305.82 gram cirium

TÜNELLER KAMPIMIZ boyunca uzanır. Birinci ve ikinci tünel gibi bazıları Sıradağların içinde, bir adamın rahatlıkla ayakta durabileceği yükseklikte, geniş geçitlerdir. Üçüncü ve altıncı tünel gibi olanlarıysa yerin içinde sadece birer delik gibidirler. Dokuzuncu tünel ışın asalarıyla patlatılarak açılmıştı. İçlerinde en derini ve en güvenilmezi odur. Benim tünelim.

Dram ve ben diğer mağaracılarla birlikte Donanım'da giyiniyoruz. Biz diğerlerinden daha uzaklara gideceğimiz için daha fazla ekipmana ve koruyucu aksesuara ihtiyacımız var. Penceresiz ahşap yapının içinde kendi köşemizdeki teçhizat duvarının yanında durmuş birbirimizin sırt çantalarını ve gösterge aletlerini ikinci kez kontrol ediyoruz. Diğer ekipler odanın karşısından bizi izliyorlar. Bize korkuyla karışık bir saygı duyuyorlar ama bence hâlâ hayatta olduğumuz için minnettarlar, böylece dokuzuncu tünele inmek zorunda kalmıyorlar çünkü.

Onların giysileri sarının çeşitli tonlarında ve tünele indiklerinde parlıyor. Teknisyenler takip edebilsin diye belirli aralıklarla sinyal yayan vericiler taşıyorlar. Dram ve ben karanlık mağaralara uyum sağlayacak şekilde siyah giyiyoruz. Parlak giysiler görmemize yardımcı olabilir ama risk alamayız, bu yüzden verici de kullanmıyoruz. Dokuzuncu tüneldeki yaratıklar, verici sinyalini Merkez'deki teknisyenlerden daha iyi algılayabilir. Bütün mağaracılar bıçak taşıyor ama bizimkiler ışın yarasalarrının kafataslarını yarabilmek için çift ağızlı. Dokuzuncu tünelde sadece insanlar kolay ölür.

Dram kolumdaki kılıfa yeni bilenmiş bir bıçak koyuyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Özgürlüğü."

"Kulağa tehlikeli geliyor." Hava tankımı kontrol etmek için saçlarımı yana çekiyor.

"Sen düşünmüyor musun?" Parmakları hafifçe boynuma dokunuyor, ellerinin ne kadar iyi hissettirdiğini önemsememeye çalışıyorum ama son günlerde bu gitgide zorlaşıyor.

"Ben mağaraları ve işi düşünüyorum. Bir de cuma gecelerini," diyor.

"Hayattan daha fazlasını istemiyor musun?"

"Bizim hayatımız bu Rye." Geri çekilip bakınca bir sırtışı saklamaya çalıştığını fark ediyorum. "Tabii ki buradan gitmeyi düşünüyorum. Dokuzuncu tünele sadece eğlence olsun diye mi indiğimi sanıyorsun?" Hâlâ hoşnutsuz bir ifade takınmak zorundayım çünkü Oksinatör kayışımı tutup neredeyse burunlarımız birbirine değecek kadar yakınına çekiyor beni. "Az kaldı maden kâşifi."

“Özgürlüğe az kaldı,” diye fısıldıyorum ama daha önce hissettiğim kadar emin değilim sanki bundan.

“Mağaracılar tünellere!” diye bağıyor Owen. Sonra kapıları iterek açıyor, ayaklarımızı sürüyerek dışarı çıkıp üzerinde mağaracı parolası yazılı tabelaya doğru ilerliyoruz. Tabelanın benden önce yüzlerce mağaracının doku-nuşuyla aşınmış ahşap desteğine elimi koyuyorum. Dram kolunu kaldırıyor, üzerinde takılı fazladan güvenlik alet-leri ve tırmanma ipleri bir tıngırtı sesiyle kemerine doğru kayıyor. Desteğe hafifçe vurduğunu nefesini yavaşça salı-şından anlıyorum, kendisinin farkında olmadığı bir alış-kanlığı bu onun. İki kez dokunuyor. Bir kez kendisi için, bir kez de burada olması gereken annesi için.

Diğer mağaracılar Donanım’dan çıkıyor, bir derenin içindeki kayalarımız gibi etrafımızdan dolaşarak ahşaba vurup tünellerine yollanırlar.

“Orion,” diyor Dram alçak sesle.

Cevap vermiyorum. Bu ana ihtiyacım olduğunu biliyor, burada, düşenlerin küllerini saçtığımız yerde. Gözlerimi yukarıdaki metal tabelaya dikeyim, üzerinde yazanları söyler gibi hafif rüzgârda gıcırıyor.

BİZ ŞANSLI OLANLARIZ.

Karanlığa ve tehlikeye inmeden önceki günlük hatırlatıcımız. Işın perdesi indiğinde çoğu insan hayatını kaybetti. Bizim görevimiz –ayrıcılığımız– bizden sonraki nesiller için daha iyi bir gelecek sağlamak. Getirdiğimiz cirium’un her bir gramı, yüzyılı aşkın bir süre önce Tabiat Ana’nın üzerimize yağdırdığı radyasyona karşı bir parça daha koruma demek.

En azından bize böyle söylüyorlar.

Birinci tünel ekibi geliyor, giysileri ilk verildikleri günkü kadar temiz. Yanımdan hızlı hızlı geçip eldivenli elleriyle ahaba dokunuyorlar. Düzgün eller. Birinci Tünel diğerk tünellerden çok farklıdır.

“*Nos sumus fortunati,*” diye mırıldanıyor bir kadın. Belki de Latince söylenince sloganımıza inanmak daha kolaydır, büyülü veya tılsımlı bir gücü varmış gibi. Yeterince söylersek belki de gerçek olur.

“*Nos sumus fortunati,*” diye fısıldıyorum.

Aldatıldık. Bunun farkına varmak içimi yakıyor, tıpkı ıranın üzerine düşmüş kızgın bir kor gibi. Dram’e anlatmak istiyorum ama bunu yaparsam Cranny’nin karışısına çıkar. Vekile meydan okur ve ilk uçakla Dördüncü Kordon’a gönderilir. Ayrıca benden başka zavallı büyücü Gabe de büyük ihtimalle onunla birlikte gönderilir. Babam ve Lenore da buradan asla kurtulamaz.

Sessizliğim hepimizi koruyor.

400 gram çıkaracağız. Işınlarımızı kazanacak ve ışın perdesinin diğerk tarafında kendimize hayatlar kuracağız. Kendime bunu tekrar tekrar söylesem de içimde hâlâ alevler kıvılcımlanıyor.

Gabe’in mekanik parmaklarının eklemelerini, hissettiğim belli belirsiz cırium titreşimini hatırlayarak eldiveni mi elime geçiriyorum. İçimdeki ateş parlıyor.

“Sence söylentiler gerçek mi?” diye mırıldanıyorum, “Tünellerdeki madenin bitmek üzere olduğu?”

Dram bana sertçe bakıyor. Cranny bu tür konuşmaları gıda kesintisiyle cezalandırır, hatta bir keresinde bir madencinin haftalık cevher tutarını Mağaracı Kütüğü’nden silmişti.

Ama Astlar cirium'un varlığını hisseder... yokluğunu da. Gece geç vakit ateşlerin etrafında otururken alevler küçülüp de biranın verdiği uyusuklukla tedbirler elden bırakıldığında bundan bahsederiz. Çıkarılacak bir şey kalmadığında kasabaya ne olacağından. Bize ne olacağından.

"Sen onu herkesten daha iyi hissediyorsun," diyor ya-
vaşça. "O yüzden sen söyle, tünellerde hâlâ cirium var mı?"

"Dokuzuncuda var."

"Öyleyse onu bulacağız." Göğsüne bir kayış bağlıyor. "Ne diye bunu düşünüyorsun?" Birden küfrediyor. "Lanet olsun, Cranny geliyor."

"Kâşif, İşaretleyici," diye sesleniyor Cranny. "Tünele inmeden vekil sizi ve ekibi görmek istiyor."

Jameson iki muhafızıyla birlikte yanımıza geliyor.

"Efendim," diyorum başımla vekili selamlayarak. Bir elimle Dram'î gösteriyorum. "Dram'le tanışmıştınız. Ne yazık ki ekibin geri kalanı şu an üzerinde durduğunuz küllerden ibaret."

Vekilin ağzı açık kalıyor, Dram'in kafasını iki yana salladığını görüyorum. Daracık, buruş buruş üniformasının içindeki Cranny'nin saçları diken diken oluyor.

Jameson kendini toparlıyor. "Ne kadar yazık. Demek doğru, yani dokuzuncu tünelin en tehlikelisi olduğu."

Dik bakışlarına aynı şekilde karşılık veriyorum. "Hepsi tehlikelidir."

"Öyleyse cesaretinizi takdir ediyorum. Daha az cesur biri seçme şansı olsaydı bunu kabul etmeyebilirdi."

"Seçme şansım olsaydı, sayın vekil, bir daha asla tü-

nele inmezdim.” Kazmamı kılıfına koyuyorum, başımla şöyle bir selam verip öfkeyle dokuzuncu tünele doğru yürüyorum.

“Bu da neyin nesiydi şimdi?” diyor Dram bana yetişmeye çalışarak.

“Onu korumalı şehrinde güvende tutmak için insanlar öldü, o ise sadık bir köpekmişim gibi başımı okşuyor. O bembeyaz mükemmel dişlerine yumruğumu indirmedim için dua etsin!”

“Bence iyi davranmaya çalışıyordu.”

“İyi mi?” Hızla ona dönüyorum. “Bu iyilik değil!”

“Bize yiyecek ve kalacak yer veriyorlar, ışın perdesinden korunmamızı sağlıyorlar...”

Kazmamı hışımla kılıfından çekip tünelleri işaret ediyorum. “Bu *kölelik* Dram.”

“Bizim işimiz onurlu bir şekilde hizmet etmek Orion, insanlarımız hep bunu yaptı.”

Bir küfür savurarak tabelanın altındaki desteğe sıçırıyorum. Tırmanıp en üstteki desteğin üzerine ata biner gibi otururken ahşap ağırlığının altında gıcırıyor.

“Biz şanslı olanlarız,” diye bağıriyorum. Dram gözlerini kısmış yüzüme bakıyor. Çok yüksek sesle bağırdığımdan bütün dikkatleri tüneğime çekiyorum. Tabela altımda sallanıyor, kazmamla hafifçe vuruyorum ona. Demir, içine göçmüş metalin üzerinde keskin bir sesle çınlıyor; tüm kasaba duyana kadar tabelaya vurmak istiyorum.

“İki gün önce bir adamın tepeden tırnağa *eriyişini* izledim. Korkusuz yöneticimiz o zaman neredeydi? Biz Astlar kordon kayalarından kaçmaya çalışırken ve koruma tozunun içine batıp çıkarken diğerleriyle birlikte Merkez’in

cirium'la kaplanmış duvarları arkasında saklanıyordu.”

Altımda toplanan mağaracı kalabalığı artarken Dram'ın bakışlarındaki gerilim yerini korkuya bırakıyor. Kaskatı kesiliyor, bir martı yuvasına girmiş gibi tehlikeyi anlamaya çalışırken bakışları bir yüzden diğerine atlıyor. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarparken içimde büyük bir öfke kabarıyor.

Bir mağaracı düdüğünü çalıyor. Tek bir ötüş. *Dur. Güvenli değil.* Bu Graham. Diğerlerinin ortasında duruyor, kırışık yüzündeki gözleri öfkeyle bakıyor, düdük hâlâ dişlerinin arasında.

Bense martılar onları parçaladığında ekibimdeki mağaracıların çığlıklarını hatırlıyorum ve bu hatıra beni tedbiri elden bırakmaya sürüklüyor. *Ne yazık ki ekibin geri kalanı şu an üzerinde durduğunuz küllerden ibaret.*

“Kongre bizi ölüme gönderiyor ve buna görev adını veriyor. Cehennemin kapısına bir tabela diyor ve adına ayrıcalık diyorlar.” Dram'e bakamıyorum. Durmam için yalvardığını biliyorum.

Ama geçen gece, Dram ve benim hayat boyu çıkara-bileceğimizden daha fazla cirium kullanılarak yapılmış elleri olan bir adamla tanıştım. Yedinci tünel onları almadan önce annelerimizin çıkarmış olduğundan da fazla. Astlar ölüyor ve hiç de bir şehri korumak için ölmüyorlar.

“Biz şanslı olanlarız,” diye bu sefer daha yüksek sesle haykırıyor, kazmamı tabelaya geçiriyorum. “Bizi inandırana kadar tekrar tekrar bunu söylüyorlar.” Desteğin üzerinden uzanıp kazmamla zincire vuruyorum.

Çınnn! Tiz metal sesi kasaba boyunca çınlıyor ve ta-

bela, işe yaramaz bir organ gibi parçalanmış destekten aşağı sarkarak yerinden kurtuluyor.

Bunun cezasını sonra çekeceğim ama şu anda sevinçten galeyana gelmiş haldeyim, adrenalin damarlarımda şarkı söylüyor.

Aşağı bakınca kırık tabelanın altında toplanmış mağaracıları görüyorum. Owen kazmasını çıkarıp sapını hızla yere vuruyor.

Güm. Güm. Güm. Kalp atışına benzeyen bir ses çıkıyor.

Graham da aynısını yapıyor, Yakma Günleri'nde ölüyü alkışlamamız gibi bir şey bu.

Sonra diğerleri de katılıyor. Reeves kazmasının sapını yere tekrar tekrar vuruyor. Yanında duran Lenore kazmasını gürültüyle yere indiriyor, dudakları kıvrılmış, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir kararlılık var. Burada durup Cranny'ye hayır derken babası da böyle bakmış olmalı.

İnsanlar bu kargaşanın ne olduğunu anlamak için yurttan dışarı akın ediyorlar. Şimdiye kadar emekli olması gereken yamrı yumru parmaklarıyla kazmasını yere vuran Ennis'i izliyorum ve babası Arrund Berrens'tan birkaç yıl sonra Dördüncü Kordon'a gönderilen Roland'ı. Altımdaki ahşap tabela desteği çatırdayınca kadar git-gide daha çok mağaracı katılıyor. Birden yaptığım şeyin dehşeti kurşun gibi üzerime çöküyor.

Kalabalıkta Dram'i buluyorum ama o diğerleri gibi kazmasını yere vurmuyor. Gözleri buruşuk üniformalı ve ağzının kenarında sert çizgiler belirmiş adama sabitlenmiş. Cranny'nin yanında duran Jameson anlamlandırma-

madığım bir yüz ifadesiyle gözlerini dikmiş bize bakıyor.

Damarlarımda titreşen adrenalin anında donup kalıyor.

Bu başkaldırma hareketinin bedelini ödeyeceğimi biliyorum.

Ama şimdi anlıyorum ki onlar da ödeyecek.

Dram'e koordinatları okuyorum. "İşaretleyici lütfen."

"İşaret." Işık tabancasını mağaranın zeminine yöneltiyor ve tetiği çekiyor. Kayaya çarpan çelik çınlıyor ve sonra sarı ışıklı bir kanca karanlıkta parlamaya başlıyor.

Geçit daralıyor, yolu aydınlatmak için el fenerimi önümde tutarak karnımın üzerinde sürünmek zorunda kalıyorum. Fenerimin ışığı karanlığı iki metre kadar deliyor ama onun ötesi zifiri karanlık. Burası dokuzuncu tünel geçidi; aşağıdaki geniş mağaralara açılan dar bir pasaj. Kulaklığımdan Dram'ın zor nefes aldığını duyuyorum. Yaşadığı panik haliyle baş etmeye çalışıyor. Dar yerler onu rahatsız ediyor, özellikle de bu kaya tüneli.

"Olanlar hakkında konuşmak için bu da iyi bir zaman sayılır," diyorum. Konuşmayı gerçekten isteyişimden çok zihnini dağıtmak ve korkusunu bastırmak için böyle söylüyorum.

"Seninle hâlâ konuşmuyorum," diyor sözcükleri ağzında geveleyerek.

"Öfkeden deliye dönmüştüm," diyorum.

"Bunu yeterince gösterdin zaten."

"Diğerlerinin de katılacağını..." Tutarsız düşüncelerimi toparlamaya çalışarak içimi çekiyorum.

Geçitte sürünerek ilerliyoruz, giysilerimiz kayalara

sürtünüyor. Birden kazmam bir yere takılıyor. Kollarım öne uzanmış halde olduğum yere mıhlanıp kalıyorum. Panikten göğsüm sıkışıyor. Gözlerimi sıkıca yumup sayıyorum bir... iki... üç. Dram iki eliyle kazmamı sıkıştığı yerden çıkarmaya çalışırken kafa lambasının ışığı üzerimde geziniyor. Geçidin darlığı yüzünden çok yavaş hareket edebiliyor, sonunda kazmamı çekip kurtarıyor.

“Babamı hatırlıyor musun?” diye soruyor.

“Elbette.” Beşinci Kasaba’daki herkes Dram’ın babasını hatırlar. Diğerlerine örnek olan insanları unutmazsın.

“Annelerimiz yedinci tünelde öldüğü zaman,” diyor yavaşça, “babam Cranny’yi görmeye gitti. Ona mağaracılığı bırakacağını söyledi. Lenora’a veya bana da böyle bir şey olmasını istemiyordu.”

“Beşinci tünelden başlamıştın,” diye mırıldanıyorum o cesur, yalnız çocuğu hatırlayarak. Dram’ın solukları biraz daha düzeliyor, yavaşça ilerliyoruz.

“Annelerimizin yakıldığı gün Cranny bize izin verdi,” diye sürdürüyor Dram. “Ertesi gün bizzat tünele gelip babamı buldu. ‘Unutma,’ dedi babama, ‘biz şanslı olanlarız.’”

Tünel genişliyor, emekleme pozisyonuna geçiyorum.

“O tabelaya kazmasını indiren ilk kişi sen değildin,” diyor Dram.

Farkında olmadan duraklıyorum. “Bunu bilmiyordum.” Bütün söyledikleri Arrun Berrends’in tünellere inmeyi reddettiğiydi. Tabelayı yamultanın o olduğundan haberim yoktu.

“Bir gün sonra da kızgın kumlarda maden çıkarmaya yolladılar onu.”

Bu kısmını biliyorum. Zavallı adam perdenin yanında

büyük ihtimalle birkaç günden fazla dayanamamıştır.

“Biz gerçekten şanslı olanlarız Rye. Çok daha kötü olabilirdi.”

Şimdi de benim nefesim daralıyor ama korkudan değil. Öfkeden belki ya da kederden. Göğsüm henüz adını koya-madığım bir duygunun pençesinde sıkışıyor.

O anda o tabelayı sonsuza dek oradan indirmeye yemin ediyorum.

Bunu Dram’ın babası için yapacağım.

Ve Dram için.

YEDİ

305.82 gram cirium

İĞRENÇ KÜKÜRT kokusu burun deliklerimi sızlatıyor, boynumdaki fuları çekip ağzımla burnumu kapatıyorum. Henüz Oksinatörlerimize ihtiyaç duyacak derinlikte değiliz. Dönüp Dram'e bir bakıyorum. Gözlerini benden ileriye, karanlığın derinliklerine dikeyor. İçimi çekip devam ediyorum. Bana hâlâ kızgın.

Hafif bir esinti şakaklarımdaki saçları havalandırıyor. Elimi kaldırıyorum, Dram arkamda duraklıyor. Başımı çevirip gözlerimi kapatarak dikkat kesiliyorum. Hava akımı dışarıya açılan bir başka geçit olduğunu söylüyor bana; martıların ve yarasaların yolculuk ettiğı geçitlerden biri. Kuş tüylerinin hıştırtısını ya da yavruların sesini duymuyorum, öyleyse bir yuvaya denk gelmiş değiliz. Fuları aşağı çekip havayı kokluyorum. Yarasa dışkısının keskin kokusu içime doluyor.

Kalbim küt küt atıyor. Işık tabancasının sesi civardaki

tüm yarasalarca duyulacak ama bu riski almak zorundayız.

“İşaretleyici,” diyorum sessizce.

Dram silahına kırmızı kanca yerleştiriyor, yere doğrultup beklerken gözlerini kaldırıp bana bakıyor. Bıçağımı çekip sessizce başımı sallıyorum.

“İşaret,” diyor. Ateş ediyor, kanca keskin bir cınlamayla kayaya saplanıyor. Silahını bir daha dolduruyor. Kırmızı bir kanca daha saplanıyor kayaya.

Yarasalar birden üzerimize hücum ediyorlar.

“Dram...”

“Görüyorum.” Kolunu kaldırıp en yakındaki yarasaya ateş ediyor. Yaratık iliklerime kadar işleyen korkunç bir çığlık atıyor. Parıldayan ışıklı kanca gövdesini delip geçerken yarasa üstümüzde kanat çırpıp duruyor. Işın yarasaları aydınlık mağaraya doluşuyorlar. Sayıları ondan az. Belki bu kadarıyla baş edebiliriz.

“Yalnızca bir av partisi,” diyor Dram bıçağıyla saldırarak. Yarasanın birine saplıyor bıçağını, kürklü kahverengi gövdesi bıçağın ucunda debelenirken yarasa ısırarak gibi ister ağzını açıp kapatıyor.

Fazladan bir çift göze sahip olmalarının yanı sıra ışın yarasalarının burunları ve dişleri de aşırı derecede büyüktür. Çeneleri yaylı kapan gibidir, kurbanının üzerine derisini ve kemiklerini parçalayacak bir güçle kapanır. Dram çift bıçaklı hançerini yaratığın kafatasına saplayıp döndürüyor. Yarasanın parlak sarı gözleri yavaş yavaş donuklaşıyor.

İki tane daha çıkageliyor, savunma pozisyonu alırken sırtlarımız hafifçe birbirine değiyor. Bıçağımı en yakınım-daki yarasaya sallıyorum. Iskalıyorum.

Yalpalayarak tekrar bana doğru uçuyor, bıçağımı sallayıp karnına geçiriyorum. Deli gibi kanat çırpıyor, beni öne doğru bir adım atmaya zorlarken bıçağın sapını iyice kavırıyorum. Bıçağımı ısırırken dişlerinden bir tıkırtı sesi çıkarıyor. Botumu yaratığın üzerine bastırıp diğer bıçağımı kafasına geçirirken üzerimizde uçan öbür yarasalara bakıyorum.

Dram öldürdüğü bir yarasadan bıçağını çekip çıkarıyor. “Artık saldıracaklarını...”

O anda başka bir yarasa saldırıyor. Kendimi geriye atıyorum ama yarasa saçlarımın arasına dolanıyor; kıvrılarak dönüp dururken kanatlarını çırpıyor.

“Dram!” Yarasa pençeleriyle yüzümü çizerken bağııyorum. Tam elimi uzatıp tutacakken...

“Hayır Rye!”

Kolumu kapam dişleri giysimin katmanlarını delip geçerken çığlık atıyorum. Bu şey yavru olmalı çünkü kolumu kıramıyor ama yakıcı bir acı damarlarıma yayılıyor. Zehir. Sadece dişiler zehirlidir.

Dram elini saçlarımın arasına sokuyor. Ben bayılmak için kendimi zorlarken ışın yarasaıyla uğraşıyor. Bir saniye sonra bir gümlleme ve çıtırdama sesi duyuyorum. Yaratığı karmakarışık olmuş saçlarımın arasından çıkarıp kolumu aşağı indiriyor. Göz ucuyla yarasanın hâlâ hafifçe parlayan bulanık renkli açık gözlerine bakıyorum. Ağzı mengene gibi kolumu sıkıyor.

“Yaslan bana,” diyor Dram. “Çenesini açacağım.”

Ona yaslanıp ayakta durabilmek için kendimi zorluyorum. Giysi kolumdan bir parçayı kesip çıkarıyor. Koluma değen bıçağının soğukluğunu hissediyorum.

“Hazır mısın?” diye soruyor. Bıçağını sokup yarasanın ağzını aralıyor. Kolumu kurtarabileceğim genişliğe getirebilmek için zorlarken kolları titriyor. Kanımın aktığını görünce gözlerimi kapatıp yere çöküyorum, hayal meyal yanımdaki yarasa ölülerini fark ediyorum. Acıdan gözlerim kararıyor. Ben yerde titreyerek inlerken Dram yanıma diz çöküyor.

Kolumu dizlerine çekiyor. Şimdi ne olacağını biliyorum, bunun da yarasanın ısırtığı kadar canımı yakacağını bildiğimden titremeye başlıyorum. Dram gözlerime bakıyor ama sonra her ne söyleyecekse vazgeçmiş gibi görünüyor. Söyleyebileceği hiçbir şey şimdi olacakları kolaylaştırmayacak.

Dudaklarını yaraya bastırıp emiyor. Ağzımdan acı bir feryat çıkıyor. Dram bana bir parça ip veriyor, o kolumdaki zehri çekmeye devam ederken ipi ısırtıyorum. Sesim kısılıp çığlıklarım sızlanmaya dönüşene kadar yere defalarca kan ve yeşil zehir tükürüyor.

“Fazla derin değil,” diyor ağzını silerken. Benimle birlikte o da bağırması gibi sesi kısık çıkıyor. “Haydi.” Kolumdan kavrayıp ayağa kaldırıyor beni. “Biraz sudemeti bulalım.”

Duyduğum acıya aldırmamaya çalışarak yanında zor yürüyorum.

Canım çok yanmasına rağmen Serum 129 kullanmıyoruz. Duyularımı uyuşturma riskini göze alamayacağımız kadar çok tehlike var burada. Fazla derindeyiz. Sağlam ve hızlı bir şekilde tırmanabilmem gerekiyor, vücudum şok önleyicilerin etkisi altındayken bunu yapmamsa imkânsız.

“Su sesi...” Sol tarafı işaret ediyorum, sesim hâlâ konuşamayacağım kadar kısık çıkıyor.

Dram el fenerini yakmak için elimi bırakıyor, kaybetme hissini anlamaya çalışarak bıraktığı elime bakıyorum. Onun dokunuşu ne zaman benim için bu kadar önemli hale geldi?

“Benimle kal,” diyor Dram eldivenli elini yanağıma dayayarak. “Acını hafifletmek için biraz sudemeti bulacağız. Sık dişini.”

Yüzeye çıkmış bir kaya katmanını geçiyoruz, büyük bir göletten yansıyan mavi ışığın aydınlattığı bir mağara geliyoruz. Mavi, bir orbi rengi değil. Yani su güvenli. Dram koşar adım gölete gidiyor, yüzeye doğru büyümüş bitkilere ulaşmak için suya eğiliyor.

“Biraz buldum,” diye sesleniyor. Ağızlığı takılı değil ama mağara Dram’ın sesini bana taşıyor. Duvara yaslanıyorum. Duyduğum acı az sonra katlanılabilir olacak.

Dram sudemetinin yapraklarından kesiyor, deriyi rahatlatan ve acıyı uyuşturan bir bitki bu. Bıçağını yaprağın ortasına doğru kaydırıp onu iki parlak yeşil parçaya ayırıyor. Nazikçe kolumu kaldırıp yırtık giysi kolumu sıyrıyor. Yaranın çevresinde, zehri emerken uyguladığı güçten dolayı halk halka morluklar var.

“Özür dilerim,” diye mırıldanıyor baş parmağıyla hafifçe morluklara dokunurken.

“Senin hatan değil,” diyorum yaprakları koluma sarışını izleyerek. “Sonuçta yarayı açan uzun dişler sana ait değildi.”

“Ben yalnızca talimatları uyguluyordum,” diye söyleniyor sargı bezini bağlarken. “Bizi o tünelden geçiren sendin.”

Başımı kaldırıp şaşkınlıkla bakıyorum. “Onları üzerimize çeken senin ışık tabancandı.”

Bir kaşını kaldırıyor. “İşaretleme yapmamı isteyen de sendin.”

“Benim işim bu!” Dudaklarını ısırtıyor, birden neler döndüğünü anlıyorum. “Zihnimi acıdan uzaklaştırmak için benimle tartışıyorsun.”

“Olabilir.” Sargıyı bağlayıp giysimin kolunu aşağı çekiyor.

“Ah hayır.” Mağara fırıl fırıl dönüyor, gözlerimi kapatıyorum. Parlak mavi gölet gözümün önünden gitmiyor.

“Sence gökyüzü de bu kadar parlak mıdır?” diye mırıldanıyorum.

“Göreceğiz,” diyor Dram başımın üzerine bir öpücük kondurarak.

Kalbim yatışıyor. Belki de zehir sonunda kalbime ulaşmıştır. Dram’ın dokunuşuyla bütün sinir uçlarım ürperiyor, kalbim göğüs kafesimin içinde bir sırrı söyler gibi atmaya başlıyor.

“Demet demet sudemeti,” diye mırıldanıyorum. “Sudemeti sarhoş ediyor beni.” Bitki beni öyle sersemletiyor ki konuşamıyorum.

Dram sırtıyor. “Biraz dinlensek iyi olur.”

“Bekle.” Sudemeti etkisini hızla gösteriyor. Zihnim vücudumdan ayrılıp tünellerde geziniyor sanki. “Zehir dudaklarını yaktı.” Parmağımı sudemeti yaprağının içine sokup Dram’ın ağzına değdiriyorum. Bitkinin suyunu alt dudağına sürerken kımıldamadan duruyor. Koruyucu gözlükleri takılı değil, mavi gözleri arkasındaki gölet gibi parlıyor.

“Rye,” diye fısıldıyor. Dudağını kendisi ovmağ için elini uzatıyor ama başımı iki yana sallıyorum.

“İzin ver ben yapayım.” Sudemeti özünü üst dudağına yayarken nefesini elimde hissediyorum. Onun nefesi de benimki kadar düzensiz.

“İyileşmek için uyuman lazım.” Elimi tutup aşağı indiriyor ve kesesinden ince metal bir battaniye çıkarıyor, sonra mağara duvarına yaslanıp aşağıya doğru kaykılıyor.

Kendimi yanına atıyorum. Battaniyemi açmama yardım ediyor, bizi saran sentetik sıcaklığın içinde yan yana büzülüyoruz. Gölete damlayan suyun sesi beni rahatlatıyor, sonunda gözkapaklarım kazmam kadar ağırlaşıyor. Kafam geriye devrilip Dram’ın omzuna yaslanıyor. Giysisinin kumaşı çiziklerle dolu yanağıma sürtününce acıyla inliyorum.

“Buraya gel...” Dram beni kucağına doğru çekip kollarıyla sarıyor.

Bedenim olmaksızın havada süzülüyormuşum gibi geliyor yine, ipi olmayan bir uçurtma gibi. Bunun sebebi daha çok sudemeti mi yoksa Dram’ın yakınlığı mı bilmiyorum. Beni kollarıyla sarmasının, aldığı her nefesi hissedecek kadar göğsüne yakın olmanın tadını çıkarıyorum.

“Uyu haydi.” Sesi sert çıkıyor.

“Buna devam edemeyiz,” diye mırıldanıyorum. “Dokuzuncu tünelde zor bela hayatta kalıyoruz.”

“Henüz dışarı çıkmadık. Hâlâ çok değişik şekillerde ölebiliriz.”

Gülümsüyorum. Bizler, Beşinci Kasaba’nın mağaracıları hep tehlikeli şeylere ilgi duyarız zaten. Ama hayatı-

mın gerçekleri aklıma gelince gülümsemem silinip gidiyor. Yaşlar gözlerimin gerisine batıyor.

“İşın yaralarının... saçımdan çekip çıkarmak zorunda olmadığım bir yerde... yaşamak istiyorum.”

“Şşş, uyu artık.” Parmaklarını darmadağın olmuş sarı saç tutamlarımın arasından geçiriyor, yaşadığım şeyin hatırasını yenisiyle değiştiriyor sanki. İyi bir hatırayla. Sesi, göğsüne bastırdığım kulağımda gürlüyor, gözlerimi kapayıp kendimi bırakıyorum.

Dram beni daha da kendine çekiyor, başını eğip dudaklarını kulağımanın yanına getiriyor. “Seni bırakmayacağım. Hiçbir şeyin seni alıp gitmesine izin vermeyeceğim.”

Sudemeti sayesinde ona inanacak kadar kendimden geçiyorum.

SEKİZ

315.82 gram cırıum

DİŞARI ÇIKTIĞIMIZDA bizi bekliyorlardı.

Bir seferde bu kadar çok muhafızın bir araya toplandığını hiç görmemiştim. Vekil başlarında durmuş yukarımızdaki bir şeye bakıyor.

Biri tabelayı onarmış. Giriştiğim isyan hareketi hiç olmamışçasına tünellerin üzerindeki yerinde duruyor. BİZ ŞANSLI OLANLARIZ.

Tabelayı kazmamla parçalamak geliyor içimden. Bunun yerine yaralı kolumu sakınarak göğsümde tutup *bedel* gibi kelimeleri düşünmeye zorluyorum kendimi.

Cranny gözlerini dikmiş bana bakıyor. Gözleri, başlığımın altından uzanan düğüm yığını halindeki saçlarıma kayıyor, kollarıma bağlanmış bıçaklara, giysimdeki emniyet kemerine, sonra da botlarıma. Dram yarım adım daha yaklaşıyor bana.

“Biz de sizi bekliyorduk,” diyor Cranny. “Mağaracıları bir duyuru için Donanım’a çağırdım.” Sözleri içimi kor-

kuyla dolduruyor, yarasa saçma dolandığında duyduğumdan daha büyük bir korku bu. Sadece bana bakarak gülümseyince nefesim göğsümde donup kalıyor.

“Haydi gidelim,” diye mırıldanıyor Dram. O da gözlerini Cranny’ye diyor ama gülümsemiyor. Kazmasının Cranny’ye neler yapabileceğini görmek ister gibi bir hali var..

Diğer mağaracıların peşinden kalabalık salona giriyoruz. Salonun yarısı sıralarla kaplı, sıraların çoğu da dolu. Mağaracıların üzerinde hâlâ mağara giysileri var. Bazıları kanlı yaralarının üzerine sargı bezi bastırıyor. Cranny her ne söyleyecekse duyurmak için acele ediyor.

Uzun adımlarla salonun başına yürüyor. Jameson gölge gibi izliyor onu.

“Karnınızı doyuran yiyecek,” diyor gözleriyle mağaracıların yüzlerini tarayarak. “Kim veriyor onu?”

“Doymuş karın ne acaba?” diye söyleniyorum. Dram ayağımı tekmeliyor.

Hâlâ ciğerlerindeki partikül tozunu temizlemeye çalışan birkaç kişinin öksürüğü dışında tüm mağaracılar sessiz kalıyor.

“Tekrar soruyorum,” diyor Cranny. “Size kim yiyecek veriyor?”

“Kongre,” diyor bir adam.

“Peki ya giydiğiniz giysileri?”

“Kongre.” Birkaç kişi daha katılıyor.

“Ya evlerinizi? Serumlarınızı? Işığınızı ve ısınmanızı kim sağlıyor? Sizinle ışın perdesi arasında *yalnızca bu kasaba* var.”

Gergin bir sessizlik kaplıyor Donanım’ı.

“Kılavuz maden kâşifiniz bizi koruyan idareye karşı gelerek kazmasını öfkeyle havaya kaldırdı. Beşinci Kasa-ba’daki Astların şanslı olduğunu dikkate almadı. Demek ki hayatında hiç kordon görmedi.”

Kelime havada asılı kalıyor. *Kordon*. Soğuk bir ürperti geçiyor üzerimden.

Birkaç mağaracı bana bakıyor, bazıları öfkeyle ama çoğu gözlerinde acımayla. Cranny’nin beni cezalandıracağını biliyorlar.

“Sizce yaptıkları cezasız mı kalmalı?”

Dram kazmasını yavaşça kılıfından çıkarıyor.

“Hiçbiriniz onu durdurmadınız,” diyor Cranny, imalı sözlerinin etki etmesi için bekliyor. Mağaracılar birbirlerine bakıyorlar, birçoğunun telaşlandığını görüyorum. Konu artık sadece benimle ilgili olmaktan çıkıyor.

Cranny tatmin olmuş bakışlarla bizi izliyor, nihayet hepimiz anladığımız için memnun görünüyor. “Onun yaptıklarının bedelini hepiniz ödeyeceksiniz.”

Yanımda duran Dram geriliyor. Nefes alamıyorum.

“Yarın hepiniz dokuzuncu tünele ineceksiniz, kâşif sizi yeni cevher damarına götürecektir. En az madeni çıkaran üç mağaracı Dördüncü Kordon’un kızgın kumlarına gönderilecek.”

Kalabalığa sessizlik çöküyor... benim dışımda. Kolumu yine yarasa ısırması gibi bir ses çıkarıyorum.

Ayağa fırlıyorum. “Yönetici.” Cranny’nin koyu renk gözleri üzerime dikiliyor. “Tabelaya zarar veren benim.” Terleyen avuçlarımı bacaklarıma siliyorum. “Bütün sorumluluğu ben üstleniyorum. Benim yaptığım bir şey yüzünden lütfen başkalarını cezalandırmayın.”

“Madem mağaracılar seni izlemeye bu kadar hevesli,” diyor Cranny, “o zaman sen de onlara dokuzuncu tünelde rehberlik edeceksin.”

Mideme yumruk yemiş gibi oluyorum. Elleri olmayan Gabe’i, en yaşlımız olan Ennis’i ve –gözlerim hızla küçük kıza kayıyor– Winn’i düşünüyorum. Büyük ihtimalle Cranny’nin neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri yok. Ölüme gönderileceğini bilmiyor. En derin tünelin kalın duvarlarını kazacak kadar kuvvetli kazma sallamaz. Dokuzuncu tünel onu almasa bile kumlar alacaktır.

“Bize başka bir ekip oluşturmak için zaman verin,” diyorum. “Dram ve ben cirium’u çıkarırız.”

“Son ekibi tünel martılarının saldırısına uğradı!” diye bağırıyor bir adam.

“Onun hatası değildi!” diyor Dram oturduğu yerden dönerek.

“Bu zalimlik!” Blaine Cresley ayağa fırlıyor. “Ben hiçbir şey yapmadım.” Kolunda bulduğu bir orbiymişim gibi bakıyor bana. “Beni dokuzuncu tünele inmeye zorlayamazsınız; onlarla yolladığınız bütün mağaracılar öldü!”

Cranny’nin sert bakışlı gözleri obsidiyen gibi parlıyor. Blaine’e kesmesi için bağırmak istiyorum, çenesini kapamasını, yoksa...

Cranny salonun arka tarafındaki muhafızlara başını sallıyor. İçlerinden ikisi hızla gelip Blaine’in kollarına yapışıyor.

“Ne yapıyorsunuz?” diye bağırıyor Blaine. Muhafızlar onu kapıya sürüklerken kalabalık iki yana çekiliyor.

“Dokuzuncu tünel,” diyor Cranny sertçe. “Minimum dört yüz metre derinlik.”

“Hayır!” Blaine haykırıyor. “Işıklarımı şarj etmedim, hiç gıda paketim yok...”

“Dokuzuncu tünelle tanışacaksın,” diyor Cranny gözleri alev alev. “Belki o zaman sabah olduğunda bu kadar korkmazsın.”

Farkında olmadan Dram’ın elini sıktığımı fark ediyorum. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim ama korkmuyor. Diğer eliyle sırayı o kadar sıkı kavramış ki eklemlerinin bembeyaz kesildiğini görüyorum.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldıyorum.

“Kendimi imkânsız bir savaştan uzak tutuyorum.”

Elini daha sıkı tutuyorum ve onu zaptetmeye gücüm yeter mi diye düşünüyorum.

Belki de bu onu çoktan içine çektiğim bir savaştır.

Babam gecenin bir yarısı herkese haber yolluyor. Bütün mağaracılar sessizce ve fark edilmeden kapımıza gelene kadar babamın çağrısı kapı kapı gizlice dolaşılıyor. Dram ve Lenore’un gözetiminde küçük Winn bile geliyor.

Sakin bir ses tonuyla yaptığımız planı açıklayan babam dışında kimse konuşmuyor. Cranny’nin planında bir açık var ve kimse ölmek zorunda kalmasın diye onu kullanmayı düşünüyoruz.

“Eğer bunu onaylarsanız,” diyor babam yumuşak bir sesle, “bütün mağaracıların eşit miktarda cevheri olacak. Böylece ortada en az madeni çıkarıp kumlara gönderilecek üç mağaracı olmayacak.”

“Her şeyden önce tünelde hayatta kalacağımızı varsayıyorsunuz,” diye söyleniyor Roland.

“Evet,” diyor babam. “Dram ve Orion ayrı birer ekibe

liderlik edecek. Yaralı ya da yaşlı olanlar, dokuzuncu tün-
nel geçidine sığmayanlar Dram'le diğer yoldan gidecek."

"Madem daha zahmetsiz bir yol var, neden hepimiz
oradan gitmiyoruz?" diye soruyor Gabe.

"Zahmetsiz değil," diyorum. "Sadece biraz daha kulla-
nışlı."

"Tehlikeli bir yol," diyor Dram. "Orion ve ben yol bo-
yunca bütün martı yuvalarını işaretledik."

Boş boş Dram'e bakıyorlar ve fark ediyorum ki çoğu
tünel martısının ne olduğunu bile bilmiyor. Dram daha
açıklayamadan elimi koluna koyup durduruyorum onu.
Belki de en iyisi bilmemeleri.

"Giysilerinizdeki vericiler için yapabileceğimiz bir şey
yok," diyorum, "ama yarın tünellere giderken giysilerinizi
ateş çukurlarındaki küllere bulayın. Bu size daha iyi ka-
muflaj sağlayıp kokunuzu gizlemeye yardımcı olur."

"Neden gizlemeye?" diye soruyor Winn.

Mağaracılar sessiz kalıyor. Dram'le aldığımız yaraları,
dokuzuncu tünelin yırtıcıları hakkında kayda değer bilgi
sahibi olacak kadar çok gördüler.

"Endişelenme," diye fısıldıyor Lenore. Winn'in elini sı-
kıyor. "Yanımdan ayrılma yeter."

"Cevher yerden on beş metre derinde," diyorum. "İçi-
mizdeki en iyi tırmanıcılar bir yer ekibi tarafından em-
niyete alınarak aşağı indirilecek. Geri kalanlar cevheri
toplayıp suyun yönünü tırmanıcılardan başka yöne çevi-
recekler."

"Su mu?" diye soruyor Owen. "Ne tür bir şü?"

"Kayadan akan su," diye yanıtlıyor Dram. "Orbilerle
dolu."

Owen küfür ediyor.

“Neden onları öldürmenin bir yolunu bulmuyoruz?” diye soruyor Roland.

“Orbileri öldürecek kadar güçlü bir şey sana da zarar verir,” diyor babam. “Dram ve Orion tehlikeli kısmı üstlenecek. Onlara bir koruma katmanı daha sağlamak için giysilerini katranla kapladım.”

“Geri kalanınızın iki çift eldiven takması gerekiyor,” diye ekliyorum. “Işın battaniyelerinizi kendinizi korumak için siper gibi kullanacaksınız.”

“Zamanımız kalmadı,” diye fısıldıyor Graham pence-reden dışarı göz atarak. “Gardiyanlar her an devriyeye başlayabilir.” Gözlerini kısıyor. “Ennis geliyor, yanında da yurttaki çocuk...” İkili kapıdan içeri süzülürken sözünü yarım bırakıyor. Zayıf ışığa rağmen yüzlerinin solgunluğunu görebiliyorum.

“Ne oldu?” diye soruyor babam.

“Roran’la birlikte buraya gelirken tünellerin oradan geçtik.” Ennis oğlana bir göz atıyor. “Muhafızlar dokuzuncu tünelden sürükleyerek Blaine’in cesedini çıkarıyorlardı. Martılar onu öldürmüş.”

Gözlerimi kapatıyorum, nasıl olduğunu çok net bir şekilde gözümün önüne getiriyorum. Aptal adam muhtemelen giysisindeki bütün ışıkları yaktı. Vericisi de akşam yemeği zili gibi mest olmuş kuşları çağırmıştır.

Winn ağlamaya başlıyor. Roran yürüyüp onun yanına oturuyor. Yüreğim burkuluyor.

“Yarın giysilerinizin ışıklarını yakayım demeyin,” diyorum yavaşça. “Sadece gerektiğinde konuşun. Genelde tehlikeyi görmeden önce sesini duyarsınız.” Mağaracılar

başlarını sallıyor. Birkaçı gözlerini kocaman açmış bakıyor, çoğu birinci tünel ekibinden. Roran, hayatta kalmasının anahtarı benim sözlerimmiş ve yaşamakta kararlıymışçasına gözlerini bana sabitlemiş. Elinde bir taş parçası var, onu çevirip duruyor. “Havanızı idareli kullanın,” diye devam ediyorum. “Daha önce inmediğiniz kadar derine ineceksiniz.”

“Bıçağınızı yakınınızda bulundurun ve her an kullanmaya hazır olun,” diye ekliyor Dram. “Tereddüt etmeyin. Size yaklaşan her şeyi öldürün.” Birinci tünelin mağaracıları başlarını sallıyorlar. Şimdiye dek bıçaklarını tırmanma ipinden başka bir şeyde kullanmadılar. Roran bakışlarını Dram’e diyor. Suratında öldürmekten ya da tünelde karşılaşılabilir şeylerden korktuğunu gösteren bir ifade yok. Daha çok... kararlı görünüyor, Alara’da onu buna hazırlayacak ne yaşamış olabilir bilmiyorum. Winn’in küçük omuzları sarsılıyor, Roran ona bakmadığı halde kıza biraz daha yaklaşıyor.

“Astlar mağaracılıkta gerçekten iyidir Winn,” diyorum onu korumanın bir yolu olmasını dileyerek. “Bunu her gün yapıyoruz. Sen sadece Lenore’un yanında kal.” Benim yanımda kalmasını söyleyemiyorum ona. Ben en tehlikeli yerde olacağım. “Asla kırmızı bir ışığı geçme.”

Başını sallıyor.

Mağaracıları gözden geçiriyorum. “Reeves nerede?”

“Buradayım.”

“Sana Dram’in ekibinde ihtiyacım var. Dram güzergâh boyunca martı yuvalarını işaretledi.” Reeves dördüncü tünelde hayatta kalmayı başardı, zifiri karanlıkta yaratıklarla savaştı ve eğer söylenenler doğruysa öldürdük-

lerini yedi. Eski kılavuz maden kâşifi olarak benimkiler gibi onun duyuları da etrafında olup bitenlere göre ayarlanmış durumda ve Dram'ın ekibindeki en iyi koruyucu o.

"Ennis?"

"Buradayım." En yaşlı mağaracı elini kaldırıyor, Radbant'ı koyu kehribar renginde parlıyor.

"Sen cevheri tartmakla görevlisin. Herkesin eşit miktarda getirdiğinden emin ol."

Başıyla onaylıyor. Ennis cevherin ağırlığını bir bakışta kestirebilir.

"Owen?" Owen gölgelerin arasından çıkıyor.

"Cevheri çıkarmakla ilgili bazı endişelerim var. Yapısal desteğe dikkat etmeni istiyorum."

Owen başını sallıyor. "Oraya gömülmememiz için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Muhafızlar geliyor," diyor Graham.

Babam mumu söndürüyor ve herkes sessizce geceye sızarak uzaklaşıyor.

Dram hariç. Karanlıkta oturup yarınki inişle ilgili detayları fısıltıyla konuşurken omuzlarımız birbirine değiyor.

Bir ara babam omzumu sıkıyor. "Al bunu," diyor kendi gıda paketini bana vererek. "Yarın güçlü olman gerekiyor."

"Lenore ve ben Orion'la paylaşırız," diyor Dram. "Eğer her şey plana uygun giderse yukarı çıktığımızda size ihtiyacımız olacak, bizim kadar sizin de güçlü olmanız gerekiyor."

Babam başını sallayıp karanlıkta yatağını bulmak üzere yanımızdan ayrılıyor. Karnım gurulduyor.

“Neden yarım gıda paketi alıyorsun, söyler misin?” diye soruyor Dram.

Cranny’nin iş saatinden sonra yaptığı ziyareti hatırlayınca midem burkuluyor.

“Uyumsuz davranmıştım,” diye mırıldanıyorum. Dram kaşını kaldırıncaya omuz silkiyorum. “Sınır işaretini geçtim.”

Alaycı bir ses çıkarıp başımı sallıyor. “*Parlak Cranny.*”

“*Parlak mı?*” diye soruyorum. “O da ne demek?”

“Büyücülerin kullandığı bir küfür. Çok kötü bir küfür.”

Dram’ın Büyücü küfrünü nasıl öğrendiğini ve daha da önemlisi şimdiye kadar neden bunu bana söylemediğini merak ediyorum.

Parlak. Kullanım yerlerini düşünüyorum. *Parlak Cranny. Parlak dokuzuncu tünel.*

Dokuzuncu tüneli düşünmek iştahımı kaçırmakta etkili oluyor, böylece açlığımın veya yarın ters gidebilecek şeylerin üzerine yoğunlaşmaktansa zihnimde tüneli canlandırıyorum, Dram’le birlikte her engeli enine boyuna düşünüyoruz. Boğuk sesi yerin altındayken olduğu gibi şimdi de beni sakinleştiriyor.

Yönetici haddimizi bildirmek istediği için bizi dokuzuncu tünele gönderiyor. Mağaracıların neredeyse imkânsız bir görevi tamamlamaya çalışırken öleceğini umuyor. Eğer bu işi başarırırsak tabelayı kırmaktan daha fazla ses getireceği kesin.

Böylece Kongre’nin bize söylediğinden çok daha fazlası olduğumuz ispatlanmış olacak.

DOKUZ

315.82 gram cırium

DOKUZUNCU TÜNELDEN hiç bu kadar korkmamıştım. Kılavuz maden kâşifi olarak mağaracıları koruma sorumluluğu bana düşüyor ve bu sorumluluk sırtımdaki iki Oksinatör'den daha ağır. Muhafızlar mağaracıları dokuzuncu tünelin girişine toplamakla o kadar meşgul ki kimse ikinci bir hava tankı aşırıldığını fark etmiyor. Tünel geçidinde bu hava tankını önümde iterek götürmek zorunda kalacağım. En azından birinin daha tankı bozuk çıkarsa filtrelenmiş havamız olacak.

Fazladan Oksinatör'ü görünce Dram kaşını kaldırıyor. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü o da bir tane çalmış. Bakışlarım Cranny'nin gözlerine kayıyor, onu bir şey söylemesi için kışkırtıyorum neredeyse. Başka tarafa dönüyorum, böylece kemerimden sallanan fazladan iki kanca tabancasını görmüyor. Dram ikinci ekibe liderlik yapacak, o yüzden bugün kendi işaretlerimi ken-

dim sabitlemek zorundayım. Ve gerekirse ışın yaraları-na da kendi kancalarımı fırlatacağım.

Ateşler aşkına, umarım buna gerek kalmaz. Işın yaraları olmadan da yeterince zor olacak zaten.

Dram'le birlikte katranla kaplanmış giysilerimizin içinde güçlükle Donanım'ın önüne ilerliyoruz. Giysinin ağırlığı daha şimdiden attığım her adımı angarya haline getiriyor ve üzerimdeki katmanların altında terliyorum.

“Tam geçide gelmeden ayrılacağız,” diyor.

Başımı sallıyorum. Planın üzerinden o kadar çok geçtik ki sayısını unuttum. Mutfak zemininde birbirimize yaslanmış halde uyuyakaldık.

“Ayrıldıktan sonra kulaklıktan seni daha ne kadar duyacağımdan emin değilim,” diyor yavaşça.

Ellerim hızlıca omuzlarında geziniyor, kıyafetindeki yırtıkları yoklayıp emniyet kemerini sıkıştırıyorum. Dönüp Oksinatör'ümü ayarlıyormuş gibi yaparak beni kendine çekiyor. “Ennis için endişeleniyorum,” diyor. “Derinlik bizim için bile zorlayıcı ve o bizden elli yaş daha büyük.”

“Eğer endişelendiğin tek kişi oysa benden daha iyi iş çıkarıyorsun demektir.”

Kederli bir şekilde gülümsüyor. “Hey, sadece bir değişiklik yapıp dokuzuncu tünel geçidinde sıkışmak zorunda kalmayacağım için mutluyum.”

Koruyucu gözlüklerimi ayarlıyorum. “Haklısın, tünel martıları her zaman bir zevktir.”

“Yalnız bu sefer çok fazla orbi arkadaş edinmemeye çalışılır mı?”

Katran kaplı giysime parmağımla hafifçe vuruyorum. “Babam orbi geçirmez olduğunu söylüyor.”

“Aynı zamanda hava geçirmez,” diye söyleniyor Dram. “Belki orbi göletine kadar bile gidemeyebilirim. Beni her şeyden önce bu elbise öldürebilir.”

Gülümsüyorum, o da sırtıyor. Korkularım hâlâ sürüyor ama artık beni kontrollerinde tutamıyorlar. Dokuzuncu tünel girişine dönüyorum. “Anlaşmamızı unutma.”

Kafa lambasını yakıyor. “Elbette. Benden önce gide-mezsın.” Karanlığa dalmadan hemen önce gülümsediğini görüyorum.

Dram’ın görüntüsünün tehlikeye karşı bir tılsım gibi aklımda biraz daha kalmasına izin veriyorum, sonra kafa lambamı ve el fenerimi yakıyorum. Ekibim arkamda sıraya giriyor. Her birinin duyduğu korku üzerime abanıyor, katranlı giysim kadar da ağır.

“Adımlarımı takip et,” diyorum Lenore’a. Gözleri üzerime sabitlenmiş olan Winn’e sarılıyor.

“Kırmızı ışıkları geçme,” diye mırıldanıyor Winn. Göğsünün üzerinde bir kazma tutuyor. Eminim çok geçmeden o kazmayı Winn için Lenore taşıyacak.

“Adımlarımı takip et,” diyor Dram arkasındaki adama, mağaracılar yükselip alçalan sesleriyle kelimeleri tekrarlıyorlar.

Reeves ayaklarını sürüyerek Dram’ın ekibinin arkasındaki yerine geçiyor. Kemerinden kıvrık metal çengel-leri olan bir zincir sarkıyor. Botunun içinden uzun, sivri uçlu bir metal parçası çıkıyor. Saçlarını Lenore’un verdiği deri kordonla bağlamış. Tam arkama dönerken Lenore’un onu izleyen bakışlarını yakalıyorum.

“Ona söylemelisin,” diyorum.

Gözlerini kaçırıyor. “Bunu başarırsak söylerim belki.”

Biz içeri yollanmadan hemen önce Reeves Lenore'a bir göz atıyor. Yüzünde toy duyguların izlerini görüyorum. Görmeyi beklemediğim bu ifade bana onun zaten bildiğini söylüyor.

Lenore'un sadece bir tane el feneri var çünkü diğerini Reeves'in mahkûm olduğunun ertesi günü bir çift çorabın içine tıktırıp dördüncü tünele atmıştı. Cranny'ye ışın battaniyesinin bir orbi göletine düştüğünü söylemiş, atladığı sayısız öğünden kalan gıda paketlerini battaniyenin içine doldurmuştu. Her yıl doğum gününde, Kongre yeni bir çift kıyafet verdiğinde gece gizlice dışarı çıkıp arasına sırınga ve serum şişelerini sakladığı eski giysilerini parmaklıkların içine bırakırdı.

Kelimelere dökmemiş olabilirdi ama davranışları her şeyi yüksek sesle ve açıkça söylüyordu. Ve yüzündeki ifadeden anlaşıldığı üzere Reeves de onu tutkuyla seviyordu.

Dram ekibini her zamanki yolumuzdan öteye götürüyor.

"Ne diye duruyorsun?" diyor Lenore arkamdan.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. Bir parçamdan ayrılıyormuşum gibi hissetsem de ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum. Dram'ın ekibindeki son mağaracı da köşeyi dönüyor, Reeves'in el fenerinden zincirine yansıyan parıltıyı görüyorum.

"Bunu onsuz hiç yapmadın değil mi?" diye soruyor.

"Hayır. Bana... yanlış geliyor."

Gülümüyor.

"Ne?"

"Sevindim." Gülümsemesi yüzüne yayılıyor.

“Bütün bunlar bana yanlış geldiği için sevindin mi yani?” diye homurdanıyorum.

“Onun gibi bir şey.” Winn’in elini tutuyor. Kızın kazması kemerine, kendisinininkinin yanına tıkaştırılmış. Bazen Lenore’un ne kadar güçlü olduğunu unutuyorum.

Dram’in işaretlerinden biri dokuzuncu tünel geçidinin yanında sarı ışıkla parlıyor.

Dönüp ekibime bakıyorum. “İşler burada zorlaşmaya başlıyor...”

“Rye...” Kulaklığımdan Dram’in sesi araya giriyor. “Endişeliyim... geçit... CTB...” Sesi gelip gidiyor. Sonra tamamen kayboluyor.

“Önlem alacağım,” diyorum hâlâ beni duyabildiğini umut ederek.

Başımı kaldırıp bakıyorum. Koruyucu gözlüklerinin arkasında mağaracıların gözleri kocaman açılmış. Dram ve benim bir konuda endişeli olduğumuzu duymak hiç de rahatlatıcı değildir herhalde.

“Ek teçhizatla ilgili,” diyorum Oksinatör’ümün altındaki ekipmanı işaret ederek.

Her birimizin sırtında kapalı halde cevher toplama birimleri var. Onları yıllardır kullanmıyoruz, Roland’ın babası onlardan biriyle Beşinci Kasaba’dan kaçmaya kalktığından beri, fakat büyük miktarlarda ham cevherin hızlıca taşınmasının tek yolu bu. Aktif hale getirildiklerinde maden kâşifi tarafından hazırlanmış teli takip ederek biraz uçağı andırır şekilde tünelden çıkıyorlar.

Dram ve ben dokuzuncu tünelde bunları hiç takmadık, bizi geçitte şişe mantarı gibi sıkıştırmalarından korkuyorum.

“Önden ben gideceğim,” diyorum ekibime. “Bu CTB’lerle tünele sığıp sığmayacağımızı görmem gerek. Ağızlıklarımız burada çalışmayabilir, bu yüzden size işaret vermek için düdük çalacağım. Bir kere öttürdüğümde tehlike, iki kere öttürdüğümde takip et demek.” Düdüğü dişlerimin arasına kısıtırıp sürünerek içeri giriyorum.

İçerisi dar. Sırtımdaki CTB tünelin duvarlarına sürtüyor ama bu riski almak zorundayız. Düdüğümü öttürüyorum... iki kısa öttürüş.

Tünel hafifçe daralıyor, ilerlemek için nefesimi tutmam gerekiyor. Dram bu fazladan ekipmanla buraya asla giremezdi. Ekibin yarısına diğer yolda rehberlik yaptığı için birden minnettarlık duyuyorum.

Kulaklıklarımız kazmalarımızın ve CTB’lerimizin duvarlara sürtünme seslerini alıyor, bizim çıkardığımız sesin ne kadarının dokuzuncu tünel sakinleri tarafından fark edildiğini merak etmeye başlıyorum. Geçitten çıkarırken parmağımı dudaklarıma götürüp sessiz olmalarını istiyorum. Mağaracıların yarısı giysilerindeki ışıkları yakmış, öfkeyle el kol hareketleri yaparak onlara doğru gidiyorum. Kanca tabancamı kavrayıp tekrar başa geçerken ışıklarını kısıp yerlerine geriliyorlar.

“Yavaşla Kâşif,” diyor Roland.

Arkama bakıyorum ve grubun yarısının olmadığını fark ediyorum. Benim yorucu tempoma alışkın olmadıklarını unutuyorum; Dram ve benim gibi mağaralara hücum etmek yerine kendi tünellerinde genelde ağır ağır ilerlerler.

Bana yetişmelerini beklerken aniden bir kanat ya da sarı gözleri ele veren bir parıltı görür müyüm diye kayayı inceliyorum.

Bir saat sonra, daha önce Oksinatör'e hiç ihtiyaç duymamış bu mağaracılara aygıtın nasıl kullanılacağını göstermeme yetecek kadar bir süre için tekrar duruyoruz. Tüm açık bölgelere cilt koruyucu püskürtüp ilerlemeye devam ediyoruz –bu defa daha yavaş– derinliğe ve gitgide artan partiküllere alışmaları için onlara zaman veriyorum. Yirmi beş kişilik ekibimi mağaraya sağ salım ulaştırmaya o kadar odaklanmışım ki birden ayaklarımızın dibinde bitiveren ışık kancalarının parıltısıyla kendime geliyorum.

“Damar burada,” diyorum bir kaya kemerinin altına doğru eğilerek. “Cirion gazım serptiğimde açıkça göreceksiniz.”

“Ben yaptım bile,” diyor Dram. Kazması elinde, ıslak mağara duvarından aşağı sarkıyor. Gözlerime baktığında bir an için diğer mağaracılar silinip gidiyor.

Lenore nefes nefese beni geri çekiyor. Elini kaldırıncı el fenerinin ışığı damarın üzerinde parlıyor. Kafa lambası, yarısı cevher parçacıklarıyla doldurulmuş bir dizi CTB'yi aydınlatıyor.

Mağaracıların homurtuları öylesine artıyor ki kulaklığımı çıkarıyorum. Çoğunun adına yüz gramdan biraz az cirium var, bu büyüklükteki bir damar kavrayışın çok ötesinde.

Dram'a doğru yürüyorum. “Ne zamandır buradasınız?” diye soruyorum.

“İki saattir. Martı güzergâhından daha çabuk geliniyor.” Kazmayı her vuruşunda kayadan kıvılcımlar çıkıyor ve cirium parçacıkları kesesine doluyor. “Martılara yem olmadığımız için de epey maden çıkarmayı becerdik.” Kazmasını sıkıca tutarak bana gülümsüyor.

Ben de ona gülümsüyorum. “Başardık.”

“Ama hâlâ cevheri bu küçük piçlerin altından çıkarmamız ve geri götürmemiz gerekiyor.”

Gülümsemem yüzüme yayılıyor. “Biraz da bana ayır, mağaracı. Bugün dört yüz gramı tamamlıyorum.” Tırmanma ipine uzanıyorum, içim öylesine coşkuyla dolu ki ellerim titriyor.

Dram kazması elinde beni izliyor. Şimdi aramızda sözsüz bir iletişim var, diğer mağaracılar bağlama iplerine asılıp kayayı kazarken heyecanları partikül tozu kadar gözle görülebilir hale geliyor.

Bugün 400 gramı tamamlıyoruz. Yaşayacağız Orion.

İpi emniyet kemerimden geçiriyorum, bakışlarım Dram’inkilere kenetlenmiş durumda. Bu belki de benim son tırmanışım. Mağaraya son inişimiz. Mağara duvarları ve cirium’la son çevrelenişimiz. Gözlerim beklenmedik yaşlarla yanmaya başlıyor. Dram duygularımdaki değişimi sezmiş gibi başını yana eğiyor.

“Hâlâ benimle misin maden kâşifi?” diye sesleniyor.

Daima. Bunun doğru olmasını istiyorum, birden Beşinci Kasaba’dan kurtulup özgür olmak Dram’le arkadaşlığımızın da sonu olacak gibi geliyor bana. Bizi bağlayan tüneller olmadan da birbirimizin adımlarını takip edecek miyiz?

Bir adam bağırıyor. Sesi kulaklığımdan öyle yüksek geliyor ki ne dediği anlaşılmıyor.

“Sorun ne?” Mağaracıların yüzlerini inceliyorum. Başka biri daha haykırıyor. Tırmanıcılar ipleri üzerinde dönerek duvardan inerken orbi göletinin kıyısına koşuyorum.

“Işınlar aşkına,” diye homurdanıyor Graham. “Cevher kurtları. Onları yıllardır görmemiştim.” Cirium damarındaki çatlaklardan fışkıran, kıvranıp duran beyaz yığını gösteriyor.

“Isırıyorlar!” Roland kolunu sallayarak duvardan geriye sıçırıyor.

“Hissettiğin şey muhtemelen kısıkaçlarıdır,” diyor Reeves ipinden kayarak inerken. “Durun yardım edeyim. Derilerini delmek istemezsiniz.”

Yeni açığa çıkmış kayadan kurtlar dökülüyor.

“Işın battaniyelerinizi yukarı çekin!” diye bağıryorum. Kıvrılıp duran yaratıklar cirium kumaştan sekip on iki metre aşağıdaki suya düşüyorlar.

Roland bir işaret fişegi yakıp kayadan fışkıran kurtçuk dalgasına doğru tutuyor.

“HAYIR!” Reeves bağıryor. “Söndür şunu! Ateşte patlıyorlar!” Duvar boyunca mağaracıdan mağaracıya koşup yaratıkları bıçağının ağzıyla ustaca sıyrıp atıyor.

“Yanıcı olduklarını mı söylüyorsun?” diye soruyor Gabe.

“Dördüncü tünelde onları bütün bir martı yuvasını havaya uçurmak için kullandığınızı söylüyorum.”

“Mağarayı başınıza yıkmadığınız için şanslısınız,” diyor Owen.

“Yıktık,” diyor Reeves. “Yoksa daha kötü şeyler olacaktı.”

Dram, kurtçukların düzgün hatlar halinde saklandığı girintilere doğru çıkıyor. “Benim giysime yapışamazlar,” diyor kazmasını kaldırırken. “Bu katmanı alacağım.” Dram cirium’u çıkarmaya çalışırken cevher kurtları aşağı düşüyor. Bacakları kıvrılıp duruyor, kayıp düşerlerken

minik kıskaçları Dram'ın katran kaplı giysisine sürtünüyor, bir şelale gibi üzerinden akıp gidiyorlar.

Sırtımda bir ürperti dolaşıyor. "Dram, geliyorum." Duvara doğru yürüyorum.

Winn çığlık atıyor, hızla ona dönüyorum. Bağırarak civardaki bütün etçillere davetiye çıkarmış oldu.

"Şşş," Lenore ona doğru uzanıyor.

Beyaz, kıpırdanıp duran kurtçuklar Winn'in kollarına tırmanıyor. Böcekler giysilerini kemirirken şimdi daha fazla mağaracı nefesini tutup bekliyor.

"Giysilerinizdeki ısıtıcıları açın," diye bağırıyor Reeves. "Sıcağı sevmiyorlar." Kendini ipten çözüp aşağı atlıyor, zincirini sırtından geçirip bir ucundan tutarak aşağı doğru çekiyor. Kurtların sivri bacakları zinciri yakalıyor ama tutunamıyorlar.

"Onları öldürmeyin!" diye bağırıyor Reeves. "Sizin göremediğiniz parazitlerle kaplılar. Kurtları öldürürseniz parazitler size geçer, farkına vardığınızda da iş işten geçmiş olur."

"Dur!" diye bağırıyor Lenore aniden.

Winn gözlerini kocaman açmış koşmaya başlıyor. Kırmızı ışıklı bir kanca ayaklarını aydınlatıyor.

"Winn, geri dön," diye bağırıyorum.

Kurtçukların vücuduna tırmandığını söyleyen kafasındaki sestten başka hiçbir şeyi dinlemiyor. Sendeleyerek başka bir kırmızı işareti daha geçerken bağırıyor. Kendimi tırmanma ipinden çözüp arkasından koşuyorum. Üçüncü bir kırmızı kanca ayaklarında parlıyor ama benden kaçıp bir mağaraya giriyor. Oksinatörümü kaldırıp nefes alıyorum. Burası bir yarasa mağarası.

Karanlık Winn'i yutuyor, yarasalar bizi fark etmesin diye nefesimi düzenlemek için kendimi yavaşlamaya zorluyorum. Kafa lambamı kapatıp el fenerimi kısıyorum. Işıklı kancayı geçip mağaraya dalıyorum.

"Winn!" diyorum fısıltıyla.

"Üzerimden gitmeyecekler!" Winn sallanıp dönerken kurtlar kollarına tırmanıyor.

"Şşş!" Beş adımda yanına gidip yukarıyı gösteriyorum. Düzinelerce ışın yarasası kaya çıkıntılarından sarkıyor. Winn'in gözleri kocaman açılıyor. Kafa lambasını kapatıyorum.

Giysisindeki ısıtıcıyı sonuna kadar açıyorum ve bıçaklarımın birini çıkarıyorum. Titreyen ellerle kıvranan kurtlardan birine batırıyorum. Bıçak kalın deriyi deler delmez minik siyah noktalar delikten dışarı saçılıyor. Çılgılığımı güçlkle bastırıp bıçağı elimden fırlatıyorum. Bıçak büyük bir takırtıyla taşın üzerine düşüyor.

Göz ucuyla kanat çırtıklarını görsem de yarasalar hareketsiz kalıyor. Bir mucize eseri onları uyandırmıyoruz.

Giysisinin sıcaklığından rahatsız olan kurtlar Winn'in üzerinden düşüyor. Batırmamaya dikkat ederek diğerlerini bıçağımla söküyorum.

"Beni takip et. Yavaş yavaş," diye fısıldıyorum usulca geriye giderken. Bir elimle Winn'in emniyet kemerine yapışıyorum, diğer elimle bıçağımlı tutuyorum. Omzumun üzerinden geriye bir göz atıyorum. Dram kanca tabancası yukarı çevrili, gölgelerin içinde duruyor.

Diğerleriyle aramızda on adım var. Dokuz. Yedi.

Birden Winn'in vericisi bipliyor. Donup kalıyoruz. Sarı ışık mağarayı aydınlatıyor. Elimi vericisinin üzerine bas-

tırıp yukarı bakıyorum. Parlayan yüzlerce göz üzerimize dikiliyor.

Elim bıçağıma daha sıkı yapışıyor. Yarasalar üzerimize doğru uçmaya başlıyor.

“Koş!” Winn’in kolunu kavrayıp mağaranın ağzına doğru hızla koşuyorum.

Dram ateş ediyor. Bir yarasa acı acı bağılıyor. Kırmızı ışık başımızın üzerinde parlıyor ama yarasa sürüsü önümüze üşüşüp mağaranın girişini kapatıyor.

“Orion!” diye haykırıyor Dram. Yarasalar öyle yüksek sesle çığlık atıyorlar ki kulaklığım ile bile Dram’i zar zor duyuyorum. Bıçağı yarasa sürüsünün diğer tarafında parlıyor. Diğer mağaracılar da onu izliyorlar. Çırpınan kanat bulutunun ötesinde bıçaklar ve kazmalar uçuşuyor.

Ama yetmeyecek.

“Yere eğil.” Winn’i yere doğru çekip önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Deli gibi ağlıyor ama şu anda bunun pek bir önemi yok. Kanca tabancamla nişan alıp hareket eden her şeye ateş ediyorum. Mağara kancalarım isabet olan yarasaların titreşen ışıklarıyla doluyor. “Arkamda kal. Seni ısırmalarına izin verme,” diyorum. Son kancamı da fırlatıp bıçağıma çekiyorum ama sayıları çok fazla.

“Dayanın!” diye bağılıyor Dram.

Bizim için elimden geldiği kadar zaman kazandım ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Bir ışın yarasası bıçağı tuttuğum koluma yapışınca Winn çığlığı basıyor. Şok ve acıyla sol elimle bir bıçak kapıp yaratığın kafasına saplıyorum, kafatası yarılana kadar bıçağı yukarı doğru büküyorum.

“Rye!” diye bağıyor Dram.

“Zehirli değil,” diyorum soluk soluğa.

Başka bir yarasa omzuma konuyor. Bıçağı gözlerinin arasındaki boşluğa saplıyorum.

Winn avazı çıktığı kadar bağıyor. Sesi sanki yarasa-ları çağıran bir siren, şelaleden dökülen sular gibi üzerimize yağmaya başlıyorlar. Winn’in üzerine kapanıp sadece benim vücudum saldırıya maruz kalacak şekilde her yerini örtüyorum. Üçüncü bir yarasa dişlerini sırtıma geçiriyor, bir başkası başlığima konuyor. Oksinatör’üm çatlıyor. Tank tıslayarak hava kaçırırken yarasa bir çığlık koyveriyor. Şimdi sırtımda başka yarasa da var, dişleri Oksinatör’ümü ve CTB’mi sıyrıyor. Ete ulaşmak için üzerimdeki katmanları deliyorlar.

Çığlık atıyorum.

“Buradayım.” Dram’in sesi geliyor kulağıma.

Reeves Winn’i kucaklıyor, Dram de beni çekip omzuna alıyor. Kafasına bıçak saplanmış bir yarasanın Dram’in bileğine yapışıp kalmış olduğunu görüyorum.

“Kemiğini mi kırdı?” diye soruyorum.

“Ben iyiyim.” Dram beni mağaradan çıkarıyor. “Erkek yarasa. Zehirsiz.”

Beni bir kaya çıkıntısının üzerine yüzükoyun bırakıyor ve yüzüme bir Oksinatör bastırıyor. Havayı içime çekiyorum. Birkaç nefes aldıktan sonra sırtıma konup tankımı ısırarak yarasa hatırlıyorum. Üzerimde hâlâ birkaç tane var. Birden mağaranın neden bir avuç partikül tozu gibi etrafımda dönüp durduğunu anlıyorum.

“Astlar!” diye bağıyor Dram. “Beni izleyin. Onları işte böyle öldüreceksiniz.” Bıçağını bir yarasanın beynine

saplayıp ikinci bıçak ağzını açıyor. Bir çatırtı duyuyorum, sırtımdaki baskı azalıyor.

Elime tutuşturduğu bir ip parçasını dişlerimin arasına sokuyorum.

“Onları böyle defedeceksiniz,” diye bağıyor. Bıçağını tenime dayarken gözlerimi sımsıkı kapayıp ipi ısırıyorum, yarasanın çenesi kırılınca etim dişlerden kurtuluyor. “Yalnızca dişiler zehirlidir. Dişilerin alt kısımları siyah olur.” İcini çekiyor. “Bu erkek.” Yarasayı yere fırlatıyor. “Eğer tüm zehri dışarı çıkartmazsanız dişiler sizi on dakika içinde öldürür.”

Mağaracılar küfredip komutlar yağıyor. Hayal meyal onların hâlâ Winn’le mağarada uyandırdığımız yarasa sürüsüyle savaştıklarını fark ediyorum. Bir başka mağaracı –belki Reeves– ölü yarasayı kolumdan çıkarmaya çalışıyor.

“Kahverengi karınlı,” diyor.

“Bakayım,” diyor Dram. Sonra da “Ateşler aşkına, şanslısın Rye.”

Erkek yarasalar tarafından ısırılmışım. Yalnızca erkekler.

“Kan kaybından ölebilir,” diye fısıldıyor Ennis.

Dram derin bir nefes alıyor. “Sakin ol ihtiyar. O hâlâ bizimle.” Turnike yapmak için kolumu sargı beziyle öyle sıkıyor ki bağıyorum. Lenore elimi tutuyor.

“Benimle vaktini boşa harcıyorsun,” diye mırıldanıyorum. “Artık tırmanamam...”

Dram söylenerek sırtıma bir bez bastırıyor. Beni bırakıp diğerlerine yardım etmesini söylemek istiyorum. Bilmedikleri çok şey var; dokuzuncu tünel tehlikelerle dolu. Ama bir türlü kelimeleri ağzımdan çıkaramıyorum.

“Bir tanesi hâlâ üzerinde,” diye fısıldıyor Winn.

Evet. Diğer ışın yarasası. Kimsenin görmediği.

Dram beni çeviriyor. Debelenen bir yarasa bacağımın iç tarafını kemiriyor.

“Lanet olsun,” diyor soluyarak. Bıçağını yarasaya saplıyor, bağıriyorum. Acı, bulduğum şok halini delip geçiyor.

“Burada yardıma ihtiyacım var!” diye bağıriyor Dram. Sesindeki bu çaresizliği daha önce hiç duymadım. “Reeves, yaraya baskı uygula, onu oradan çekeceğim!” Çok hızlı nefes alıyor, bayılacağını düşünmeye başlıyorum.

Bir çatırtı ve çenenin etimden ayrılırken çıkardığı ses duyuluyor, sonra kendimden geçer gibi oluyorum. Ilık bir şey bacağımdan aşağı sızıyor. O ılık ama diğer her şey çok soğuk.

Öyle titriyorum ki ip dudaklarımdan düşüyor. Ben bunu hâlâ ısıyor muydum? Ağzıma kan tadı geliyor. Gülmek istiyorum. İp işe yaramadı.

“Dram?” Graham’ın sesi geliyor. Aynı korku dolu ton onda da var. Bu ses tonu bana başımın belada olduğunu söylüyor.

Dram cevap vermiyor. Sarsılarak içini çekiyor. Ateşler aşkına, ağlıyor mu o?

“Dişi,” diye fısıldıyor.

Şimdi anlıyorum. Gözlerimden kan gibi ılık yaşlar sızıyor. Yaramı kaplayıp damarlarıma pompalanan zehir gibi.

Dram giysimi yırtarak açıyor, mağara partikülleri çıplak tenime iğne gibi batıyor. “Birini zehirden böyle kurtarırınız,” diyor ve ağzını yaraya dayıyor.

Birden her şey tünel gibi kapkaranlık oluyor.

Tekrar kendimdeyim. Zorlayarak bir gözümü açınca tünelin zeminini ve Dram'ın ayaklarını görüyorum. Bedenimi sarsmamaya çalışıyormuş gibi her adımını dikkatle atarak omzunda taşıyor beni. Dudaklarımın arasından garip sesler çıkıyor. Engel olmaya çalışıyorum ama Dram kımıldadıkça acı içimi deşiyor.

"Roland," diyor, "bir doz daha Serum 129 yap." Kollarında pozisyonumu değiştiriyor.

Roland şırıngayı bana batırıyor. "Durumu hızla kötüleştiriyor," diye mırıldanıyor.

"Onu buradan çıkarmamız gerek," diyor Graham.

"Bu imkânsız," diye fısıldıyor Roland.

"Oğlum, biraz dur da sana yardım edeyim," diyor Graham. "Yarasa ölüsü hâlâ kolunda duruyor."

Dram canı sıkkın bir şekilde oflayarak kolunu uzatıyor. Işın yarasasını çıkarmak için gelen birkaç mağaracının ayak sürüme sesleri duyuluyor. Yere damladığını görmeden önce Dram'ın kanının kokusunu alıyorum. İniltisini bastırmaya çalışıyor, biraz sonra kürklü bir vücut yere düşüyor. Tıp tıp kan damlıyor, sonra sürekli akmaya başlıyor.

"Şunun dişlerini gördün mü?"

"Kemiği kırmış olabilir, koluna bak."

"Yarayı sar, çabuk!" diyor Graham.

"CTB'sini hazırlayın," diye mırıldanıyor Dram, Reeves beni yere bırakması için ona yardım ediyor.

Gözyaşlarımı tutamıyorum. Kımıldayınca içime bıçak sokuluyormuş gibi hissediyorum.

"Winn?" diye soruyorum.

"Güvende," diyor Lenore. "Onu o mağaradan kurtardın."

Serum 129'un beni biraz daha kayıtsızlaştırmasına izin veriyorum. Serin hava giysimin kesik yerinden çıplak omzumu okşuyor. Serum 38'in kükürtlü kokusu tenimi kaplıyor. Isırık derindi ama beni mineral yanığından kurtardılar.

Bacağımı düşünmek bile istemiyorum. Sağ tarafımda, belimin alt kısmında hiçbir şey hissetmiyorum.

Graham'ın söylediği bir şey kafama takılıyor. Serum düşüncelerimi bulandırır da anlamaya çalıştığım bir konu var. Graham ışın yarasanının hâlâ Dram'in kolunda olduğunu söylemişti. Yarasına bakmak için onu oradan daha yeni çıkardılar.

Bir ışın yarasanının çenesini omzumdan ayırmanın doğru yolunu onlara gösteren kişi Dram'di. Yarasanın kafasına bıçağı sapladığını, giysimi kestiğini, hayvanın dişlerini etimden ayırdığını, yarama müdahale ettiğini ve bütün bunları yaralı koluna yapışık bir yarasa varken yaptığını hayal etmeye çalışıyorum.

Gözlerimi ona çeviriyorum. Dikkatle beni izliyor.

"Sıkı tutun," diyor. Çatlak, kanlı dudaklarının etrafı soyulmuş. Koruyucu gözlüklerinin arkasındaki kızarmış gözleri ışın yarasanı zehriyle savaştığını gösteriyor. "Seni yukarı gönderiyorum." Beni CTB'ye bağlayan kemeri sıkılaştırıp ünite vericisini ayarlıyor. İrkiliyorum. Winn'in yarasarlar saldırmadan hemen önce bipleyen vericisini hatırlatıyor bu bana.

"Onu bir cevher arabasına koyduğuma inanamıyorum," diye söyleniyor Dram.

"Tek şansı bu oğlum," diye yanıtlıyor onu Graham.

Reeves elini Dram'in omzuna koyuyor. "Yukarı gönder onu."

Dram kan çanağına dönmüş gözlerini gözlerime dikeyor. “Yapılabilecek başka bir şey olsaydı yapardım.”

Alnını benimkine dayayıp bir şey fısıldıyor. Kulaklığı yerine taktılar ama ne dediğini duyamıyorum.

“Ne?” diye mırıldanıyorum.

Bana bakıyor, birden ne dediğini tam olarak anlıyorum.

Üniteyi çalıştırınca araç ileri doğru atılıyor. Beni arkasında taşıyarak hızlanırken ayaklarım tünelin zeminine sürtünüyor. Sonra yukarı fırlıyor, kemerimi sıkılaştırdığı için Dram’e minnet duyuyorum. İlk defa Roland’ın babasının CTB’siyle Beşinci Kasaba’dan uzaklaşırken ne hissetmiş olduğunu anlıyorum; muhafızlar onu yakalamadan önce. Olasılık. Coşku. Umut.

CTB tünel geçidi boyunca duvarlara sürtünerek ilerliyor, çarptığı yerlerden kıvılcımlar saçılıyor. Beni iki yana sallayarak telin üzerinden uçuyor; Wes’i düşünüyorum, bebekken annemizi istediği için ağladığında onu nasıl salıdığımı. Annemiz yedinci tünelde olduğu için onu duyamıyordu. Ve sonra öldüğü için duyamadı onu.

Tünel yokuş aşağı inmeye başlıyor, araba sağa dönüyor, bacaklarım mağara duvarlarına çarparak arabanın arkasında sarkaç gibi sallanıyor.

Ding-dong. Bir saatin içindeki dişliler gibi. Dakikaları sayıyor. Ve saniyeleri. Ve insan ömrünü. Daha fazla dayanamıyorum. Kollarım gevşeyip düşüyor, bir ölüye aitlermiş gibi zıplayıp sürükleniyorlar.

Ama şimdi ölemem. Dram’e söz verdim. Benden önce onunla ilgili bir şey ya da ondan önce benimle ilgili, belki hiç de bizimle ilgili değil. Böyle bir şey değil. Işın perdesinin bu tarafıyla ilgili değil.

Sallanan araba beni uyuşturup kendimin ötesinde bir yere taşıyor, düşüncelerim mağara partikülleri gibi etrafa saçılıyor. Biri hariç tüm düşüncelerim.

Tek bir gram cirium getiremeden dönüyorum. Dördüncü Kordon'a gönderileceğim.

On

315.82 gram cirium

REVİR IŞIKLARININ parıltısına uyanıyorum.

Cranny yatağımın başucunda oturuyor.

“Sen özel bir kızsın Orion.” Yumruğunu kaldırmış vurmaya hazırlanan bir kabadayı gibi gülümsüyor.

“Bunu daha önce söylemiştiniz.” Kafamın içi çaput dolmuş gibi hissediyorum. Diğerlerinden ayrılmış olan arka odadayım. Babam revir yardımcılarıyla birlikte ana odada olmalı. Koluma serum takılı ve bacaklarımın arasında, yatağın yanındaki çengele asılı idrar torbasına uzanan bir kateter var.

“Ne kadar oldu?” diye mırıldanıyorum. Sesim çatlak çatlak çıkıyor.

“Bir cevher arabasına bağlı vaziyette dokuzuncu tünelden çıktığından beri mi? Üç gün.” Kullanılmış bir şırıngayı komodinin üzerine bırakıyor. “Seni uyandırmak için Serum 61 kullandım. Konuşmak için sabırsızlanıyorum.”

Bu elimdeki sızlamayı açıklıyor. Sesi bile beni uyan-dırmaya yetecekken iğne kullanmak tam Cranny'nin ya-pacağı bir iş.

"Bunlar sizi şaşırtmış olsa gerek..." Komodinin üze-rinden küçük bir şişe alıyor. İçinde kıpırdanan bir cevher kurdu camı tırmalayıp duruyor.

Geri çekiliyorum. "Burada ne işi var onun?"

Şişeyi eğince kurtçuk sırt üstü devriliyor. Bir sürü siv-ri uçlu bacak havada çırpınıyor. "Bir hatırlatma, olaylar ne kadar kötü görünürse görünsün daima daha kötü ola-bilir."

"Kulağa tehditkâr geliyor," diye mırıldanıyorum doğ-rulmaya çalışarak. Vücudumdaki bütün kaslar gergin, yine de istesem koşabileceğimden şüpheliyim. Yürüyebi-leceğimden bile emin değilim.

"Graham sakatlandı," diyor Cranny.

"Ne?" Düşüncelerim birbiriyle çarpışıyor. Graham'ın benimle ne ilgisi var şimdi?

Cranny omuz silkiyor. "Bacağındaki kurtlardan kur-tulması için yapılacak tedaviyi reddetti. Parazitler ten-donlarına ve diz eklemlerine kadar ilerlemiş."

"Tedaviyi ne diye reddetsin ki?" Cranny cevap vermi-yor. Sırt üstü debelenen cevher kurduna bakıyor uzun uzun. "Ne istiyorsun?"

"Bir itiraf," diyor.

Midem düğümleniyor. İtiraf edebileceğim çok fazla şey var. "Ne hakkında?"

"Kimin fikriydi? Hepinizin aynı miktarda cevher ge-tirmesi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Kalbim deli gibi atı-

yor, benim kadar o da kaçıp gitmek istiyor sanki. “Ben hiç cirium getirmedim.”

“Aslına bakarsan Kâşif, CTB’nde yüz on dört gram cirium vardı. Diğerlerinininkiyle aynı.”

“Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum.” En azından bu yalan değil. Dram beni yukarı göndermeden hemen önce Ennis cirium’u tartıp yüklemiş olmalı. Neticede elim boş dönmemişim.

Şişeyi eğince kurtçuk sola doğru yatıp debeleniyor. “Bence sen bir entrikacı ve baş belasısın. Sorduğum soruya cevap ver.”

“Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

Cranny’nin dudakları kıvrılıyor. Bunu bir hayvan yapsa saldırmak üzere olduğunu düşünürdüm. “Kalk ayağa.”

“Kalkamam,” diye mırıldanıyorum nefesim tıkanarak. “Bir... bir kateter takılı...”

Cranny torbayı kaldırıyor, acıyla tıslıyorum. Torbayı kendine doğru çekiyor, destek almak için yatağa tutunarak ayakta durmaya çalışıyorum. Ağzımdan bir hıçkırık çıkıyor.

“Lütfen,” diye fısıldıyorum. “Acıtıyor. Her şey canımı acıtıyor.”

“Dediğim gibi,” diye mırıldanıyor Cranny, “olaylar daha da kötü olabilir.” Karanlık bakışlarındaki ışık geri geliyor. Bu bana ışıın yarasalarının, dişlerini kurbanlarının etinde mümkün olduğunca uzun tutabilmek uğruna ölen o yaratıkların açlığını hatırlatıyor. “Bana bir isim ver.”

Bunun olduğuna inanamıyorum. Babamı çağırırsam Cranny’ye saldırıp kızgın kumlara gönderilecek. Dram’e

söylesem yöneticiyi öldürüp boynuma taktığım küllere dönüşecek. Kapalı kapıya bir bakış atıyorum. Sevdiğim insanların yöneticiyle karşı karşıya gelmesi riskini göze alamam.

Korkumun yerini öfke alıyor. Öylesine hiddet doluyum ki bir an için Cranny'yi kendimin de öldürebileceğini düşünüyorum. Bize söyledikleri bütün o yalanlar aklıma geliyor. Burada gerçekte ne yaptığımızla ilgili bütün o beyin yıkamaları hatırlıyorum.

“Bu son şansın Kâşif,” diyor.

“Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

Kateter torbasını tekrar yerine takıyor, duyduğum acıdan çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Yeniden yatağa tırmanırken yaşlar gözlerimi yakıyor.

“Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun Orion,” Şişenin kapağını çeviriyor.

Korkudan mideme bir sancı saplanıyor. “Ben sahip olduğun en iyi maden kâşifiyim.”

“Belki de fazla iyisin,” diyor usulca.

“Kongre’nin istediği her şeyi yaptım!”

Cranny’nin gözleri yüzümdeki sıyrıklarda ve yaralarda geziniyor.

“Zavallı saf kız, Kongre’nin ne istediği hakkında hiçbir fikrin yok.” Şişenin içine bir şey atarken cam şingirdiyor.

Şişeyi yatağın yanına bırakıyor. Camın dibinde, kurtçuğun tıkırdayan kıskaçlarının altında dört kıvrık metal Işın duruyor; ne kadar cevher biriktirdiğimi gösteren semboller.

“Kongre Işınlarnı geri aldı.” Sözleri bende bomba etkisi yaratıyor, şoka giriyorum, sonra umutlarımın tamamen

yok olduğunu hissediyorum. Işınlarım, şu kıymetli 400 gram, olmadan buradan asla ama asla gidemeyeceğim.

Cranny odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor.

Yaralı yüzümü yastığa gömüp haykırıyorum.

“Uyan Orion.”

Gözlerim birden açılıyor. Başımda endişeli bir revir yardımcısı var. “Donanım’a çağrılıyorsun,” diyor. “Bütün mağaracılar çağrıldı.” Gözlerime bakmaktan kaçınıyor.

“Babam nerede?”

“Baban göz altına alındı.”

“Ne?” Acıyla yüzümü buruşturarak doğrulmaya çalışıyorum. Bacağımdaki yara kendi nabızı varmış gibi atıyor.

“Çıkardığın cirium hakkında vekilin soracakları var.” Bandağı kaldırıyor, zehrin kalıntılarından yer yer morarmış şişkin deriyi birleştiren bir sıra dikiş görüyorum. Dikişli bölgeye uyuşturan bir sprey sıkıyor. “Dikişler birkaç gün içinde eriyecek.” Sonunda gözlerime bakıyor. “Hayatta kaldığın için şanslısın.”

“Babam...”

“Muhafızlar sana eşlik etmek üzere buraya geliyorlar. Kateterini çıkarmam gerekiyor.” Tüpü çıkarırken nefesimi tutup gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. “Oraya kadar kendi başıma yürüyebileceğimden emin değilim.”

“Birisi bunu düşündü bile.” Kapıya dönüyor. “Dram, şimdi girebilirsin.”

Dram kapıya yaklaşıyor ve beni görünce donup kalıyor.

“Dokuzuncu tünelle aramızda küçük bir anlaşmazlık oldu,” diyorum. Gülümsemeye çalışıyorum ama yüzüm kıvrılmak için fazla yara bere içinde.

Bakışları yüzümde dolaşırken hiçbir şey söylemiyor. Dudakları sımsıkı kapalı, çenesi kasılıyor.

Revir yardımcısı usulca Dram'ın yanından geçiyor. "Onları elimden geldiğince oyalayacağım ama acele etmeniz gerek." Kapıyı arkasından yavaşça kapatıyor.

Dram bana doğru yürüyor, yara bere içinde ve sol kolu sarılı olduğu halde onu büyük bir zevkle seyrediyorum. Bana bir yığın katlanmış giysi verip arkasını dönüyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Ayağımı yataktan dışarı kaydırıp ayağa kalkmayı deniyorum. "Hayır, ben..." Nefesimi tutup arkadan omuzlarına yapışıyorum. Kimse bana yaralarımın yerini söylemedi. Her hareketimde yeni bir tanesini keşfe diyorum.

"Rye..."

"Bana bir saniye ver." Geceliğimi çıkarmayı başarıyorum. Harcadığım efor beni sarsıyor. Sırtımdaki her dikişi hissediyorum.

"Vücudunu görmüştüm," diye mırıldanıyor Dram. "Mağarada, seni tedavi ettiğimizde ve daha önceden de. İzin ver yardım edeyim."

"Tamam," diyorum fısıltıyla.

Bana dönüyor. "Aynı Donanım'da giyinmek gibi..."

Winn için eski çoraplardan yaptığım oyuncak bebek gibi kımıldamadan duruyorum. Kolumu giysiye sokuyor, elleri tedirgin; kendi başıma giyinirken olduğumdan bile nazik. Kumaşı sarılı kolumun etrafından geçirip gömleğin önünü kapatıyor.

"Sana benim giysilerimi getirdim. Sargı varken daha iyi uyacağını düşündüm."

Başım la onaylıyorum, konuşmak şöyle dursun nefes bile alamıyorum.

Sağlam eliyle düğmeleri deliklerden geçirmeye çalışıyor. Yıpranmış gömleğinin kumaşı kadar yumuşak parmakları tenime değiyor. Kokusu beni sarıyor.

Dram diz çöküp pantolonu bacaklarıma geçiriyor. Bacağımdaki ısırganı kapatan bandaja dokunuyor, bu beni o ana geri götürüyor, beni çevirip yarasaı gördüğü ana. Gözlerini kaldırıp bana bakıyor.

“Çok korktum,” diyor. “Seni geri getirebilecek miydin bilmiyordum.”

Boğazım daralıyor. “Getirdin.”

“Küller Rye,” diyor fısıltıyla pantolonu yukarı çeken. “Zehir damarlarında biraz daha kalsaydı, boynumda asılı küllere dönüşecektin.”

Kolumu kaldırmak canımı yakıyor ama kollarımı boynuna dolamak için yine de kaldırıyorum. Yaralı kolunu belime bastırmak için kıvrıp beni kendine çekiyor.

Kapı çalınca ayrılıyor. Bir muhafız içeri giriyor.

“Bütün mağaracılar Donanım’a,” diyor.

“Geliyoruz,” diyor Dram adama ters ters bakarak. Botlarımı giymeme yardım ediyor, sonra muhafızı izliyoruz. Revirden çıkarken altı muhafız daha bize eşlik ediyor.

Bu tedirginliklerine bir anlam vermeye çalışıyorum. “Nereye kaçmamdan korkuyorsunuz bilmem.”

“Yöneticinin emirleri,” diyor yanımdaki muhafız.

Bizi kampa doğru götürüyorlar. Birkaç adımda bir acıyla yüzümü buruşturuyorum. Sersem haldeyim ve ayakta kalmak için savaşıyorum.

“Biraz yavaşlayın,” diye sesleniyor Dram. “Güçlkle

yürüyebiliyor.” Kolunu belime doluyor, ona yaslanıyorum. Kanca tabancasını dolu halde pantolonunun arkasına sokmuş olduğunu fark ediyorum.

“Donanım’a giden bir güzergâh işaretlemeyi mi planlıyorsun?” diye soruyorum.

“Sadece bir önlem. Her şey değişti.”

“Değişen ne?”

Bakışı yurdun önündeki panoya kayıyor. Mağara nöbet listesi yanmış ama tek değişiklik bu değil. Kavrulmuş tahtanın üzerindeki listenin en başındaki ismimi zar zor okuyabiliyorum. Dokuzuncu tünele son indiğimde 315.82 gram cirium’um olduğu yazılıydı. Şimdi 429.21 gram yazıyor.

Tökezliyorum, Dram beni tutuyor. Benim ismimin altında Graham’ınki yazıyor: 426.17 gram. Sonra 410.26 gramla Ennis. Panodaki son isim Dram: 402.86 gram.

Dokuzuncu tünele son inişimiz bizi 400 gramın üzerine çıkardı.

Ama bu şimdi benim için hiçbir şey ifade etmiyor. “Dram, Kongre Işınlarımı geri aldı.”

“Biliyorum.”

Sesindeki tuhaf tonlamanın nedenini anlamaya çalışarak yüzünü inceliyorum.

“Dört yüz iki gram,” diye mırıldanıyorum. “Özgürlüğünü kazandın, bunu kutlaman gerekir!”

“Kimsenin kutlama yaptığı yok,” diyor Dram gizemli bir biçimde. Bir muhafız bize tedirgin edici bir bakış atıyor.

“Neler oluyor? Ben dışarıdayken size neler oldu?”

“Cranny beni gözetim altında tutuyor.” Gözleri benimkilerle buluşuyor. “Bu muhafızlar senin için değil. Benim için.”

ON BİR

429.21 gram cirium

Muhafızlar Donanım'ın duvarları boyunca sıralanmış. Kazmalarımızı tutan kancalar bomboş sarkıyor.

Sırada yanına oturmam için bana yardım ederken Dram'e soruyorum, "Sen ne yaptın ki?"

"Dördüncü tünelde iki gece geçirdi," diyor Graham arkamdan. Sargılarımdan daha beyaz olan yüzünde dudakları sımsıkı kapalı, bir eliyle dizini kavramış.

Yaklaşmak için ona doğru eğiliyorum. "Bacağını neden tedavi etmediler?"

Graham homurdanıyor. "Cranny bende bir şeyi olduğunu düşünüyor."

"Var mı peki?"

Bir gülümseme yıpranmış yüzündeki çizgileri ortaya çıkarıyor. "Belki."

"Ama bacağın..."

"Bu yaşlı kemikler yıllardır ağrıyor. Tünelleri bırakma-

nın zamanı geldi diye düşünüyorum.” Beşinci Kasaba’dan ayrılmamanın sadece tek bir yolu olduğunu o da benim kadar iyi biliyor.

“Dram tam olarak ne yaptı?”

“Nöbet listesini ateşe verdi.” Gözlerim kocaman açılıyor. Ben revirde baygın yatarken tünel arkadaşım delirmiş.

Dram sert bakışlarla salonun ön tarafına bakıyor. “İlk gece revirin önündeydim... onlar cevheri tarttıktan sonra. Seni görmek için içeri girmeme izin vermediler ama Işınların hakkında konuştuklarını duydum.” Gözlerindeki ifade dayanamayacağım kadar hüznü. “Sen haklıydın Orion. Burada esiriz biz. Ne yaparsak yapalım gitmemize asla izin vermeyecekler.”

Vekil salonun ön tarafına yürüyünce salondaki gerginlik azalıyor. Kasabanın ilk günlerinden beri kullanılan büyük, eski bir defter var elinde; Mağaracı Kütüğü, Astların çıkardığı cirium’un her bir gramı burada kayıtlı.

Sıranın üzerinde kayıp Dram’e yaklaşıyorum. “Bana anlatmadığın nedir?”

“Kongre dokuzuncu tünelden getirdiğimiz cevherin sayılıp sayılmayacağını tartışıyor.”

Sözleri derinlerimdeki bir şeyi paramparça ediyor, belki de yönetime duyduğum son güven parçasını.

“Astlar,” diye sesleniyor Jameson, “şehirden bir yanıt aldım.” Parmağını metal bir küre üzerinde kaydırıyor, bir görüntü çıkıyor ortaya. Alara’nın bu nadir gördüğümüz teknolojisini izlerken salona bir sessizlik çöküyor.

Bir kadın; başvekil, diğer üç vekilin yanında oturuyor, hepsi resmi giysiler giymiş, boyunlarındaki burmalı zincirlerde Alara mührü var.

“Beşinci Kasaba’nın Astpartizanları,” diyor kadın, sesi koyu renk gözlerindeki acımasız bakışa uygun olarak boğuk çıkıyor. “Asli İnsanlık Kongresi hizmetleriniz için size teşekkür ediyor. Kent devletimiz dokuzuncu tünelden getirdiğiniz cirium için size minnettardır...”

Dram gözlerini görüntüye dikmiş, çenesi kasılmış, gözleri öfkeyle yanıyor. “Cesur gayretleriniz sayesinde şehrin korunması...” Görüntü titreşiyor, bir an için sadece Jameson ve biz varız yine, Alara’nın görüntüsü ışın perdesiyle burası arasında bir yerde kayboluyor. “Kasabanızda son dönemlerde gerçekleşen olaylar hakkında Vekil Jameson’la görüştük. Bazılarınız dört yüz gram maden çıkararak Dördüncü Işın nişanını kazandı. Bununla birlikte bu Astlar korumalı şehre geçme ayrıcalığını elde edemeyecek.”

Gökyüzü’nün yanındaki o mağara duvarını zihnimde canlandırıyorum, Dram’ın isimlerimizi yazdığı duvarı. Ama şu anda kesinlikle biliyorum; buradan asla kurtulamayacağız.

Hiçbirimiz. Hepsi yalandı.

“Dokuzuncu tünele inişiniz ceza niteliğindeydi,” diye sürdürüyor. “Bu yüzden de getirilen madenlerin hiçbiri hesaba katılmayacaktır.”

Salonun çeşitli yerlerinden serseri kurşunlar gibi itirazlar yükseliyor. Ses tonlarına bakarak Cranny’nin kazmalarımızı almakla akıllılık ettiğini düşünüyorum.

“Bunu yapamazsınız!” Lenore ayağa fırlıyor. “Lütfen Vekil.” Silahlarını kaldırmış muhafızlardan korkmadan ileri çıkıyor. “Erkek kardeşim korumalı şehre geçmeye hak kazandı. Dört yüz gram çıkardı.”

Jameson Mağaracı Kütüğü'nü açıyor, üstü çizilmiş sayfaların yazdığı satırlar ortaya çıkıyor. "Yüz on dört gram eksik Ast."

Lenore'un gözleri öfkeden yaşlarla doluyor. "İmkânsız bir hedef koyup fırsat adını veriyorsunuz." Parmağıyla defteri dürtüyor. "*Yalancılar!*"

Cranny Lenore'a doğru yürüyor, Reeves öfkeyle ayağa kalkıyor. "Geri çekil ufaklık," diyor son derece sakın bir sesle. "Canını yakmak için kazmama ihtiyacım yok."

Cranny'nin işaretiyle dört muhafız Reeves'in üzerine çullanıp onu salonun arkasına doğru sürüklüyor. İki tanesi de Lenore'un yanında bitiyor. Dram'in arkamda yay gibi gerildiğini hissediyorum.

"Burada düzeni sağlayacağım," diyor Cranny kara gözlerini salonda dolaştırarak. Daha fazla kişinin itiraz etmesini umuyor sanırım. Öldürme emri vermek için bir bahane arıyor. Yumruklarımı sıkıyorum. Cranny kalabalığa göz gezdiriyor, beni görünce kurnazca sırtıyor.

Olaylar daima daha kötü olabilir.

"Bu da neyin nesi böyle?" diye söyleniyor Dram.

Cranny'ye istediği savaşı vermeyeceğim, bu yüzden beni yenmiş gibi gözlerimi yere indiriyorum ama içimden Reeves kadar öfkeliyim.

"En az maden çıkaran üç mağaracının Dördüncü Kordon'a gönderileceğini size söylemiştim," diyor Cranny. "Hepiniz tam olarak aynı miktarda maden çıkardığınız için" –ön sırada iki büküm oturan babama kötü bir bakış fırlatıyor– "alternatif bir disiplin cezası uygulamaya karar verdik."

Vekil kütüğü bir yana bırakıyor. "Her tünel ekibinden bi-

rer madenci Dördüncü Kordon'da hizmet etmek için gönüllü olacak. Yarın bu Astları almak üzere bir uçak gelecek.”

Salona ölümcül bir sessizlik çöküyor. Hiçbir şey düşünemiyorum sadece donup kalıyorum.

Bir anda dünyam yıkılıyor.

Dokuz tünel. Yedi ekip. Her aktif tünelden birer kişi. Yedi mağaracı Dördüncü Kordon'a gönderilecek; benim yaptığım bir şey yüzünden yanmak için.

Bir kadın ağlıyor. Bir başkası feryat ediyor ama ne dediğini anlayamıyorum. Graham ve Dram sessizce oturmuş, Jameson'ın sonumuzu ilan ettiği yere dikmişler gözlerini.

Babam kafasını ellerinin arasına alıyor, omuzları sarsılıyor. Onu ağlarken bir kez görmüştüm. Wes'in öldüğü gündü.

Daha düşüncelerimle hareketlerim arasındaki bağlantıyı sağlayamadan muhafızların ortasında duran Cranny ve Jameson'ın yanında buluyorum kendimi.

“Bendim,” diyorum. “Ennis'e cevheri eşit miktarda dağıtmasını ben söyledim.”

Cranny yırtıcı bakışlarıyla beni inceliyor. “Yanlışı kişiy-le pazarlık ediyorsun. Bu emirler konseyden geliyor.”

Gözlerim anlamını çözemediğim bir bakışla beni izleyen vekile çevriliyor. “Lütfen bunu yapmayın.”

“Korkarım bir şeylerin fitilini ateşledin,” diyor vekil.

Belli belirsiz Dram'ın arkamda durduğunu fark ediyorum, diğer mağaracılar da ayağa kalkmış bağırıp tartışıyorlar. Her tarafa karmaşa hâkim. Hayatımız boyunca kızgın kumlardan korkmamız gerektiği öğretildi bize. Işın perdesinin acımasız radyasyonundan insanları korumak

için cirium çıkardığımızı sanıyorduk. Burada yaşadığımız ve ışın perdesine daha yakın olmadığımız için şanslı olduğumuzu sanıyorduk.

Dördüncü Kordon perdeye çok daha yakın. O ölüm demek.

Şimdi onları kurtaramam. Sadece bir kişiyi kurtarabilirim.

“Ben gideceğim,” diyorum gözlerim Jameson’a dikili. “Kendi ekibim adına. Dram kalıyor.”

Başını iki yana sallıyor, kollarındaki bantlar fazlasıyla ağırmış da onu yormuş gibi daha önce fark etmediğim bir bitkinlik var üzerinde. “Elebaşı olduğun için sen her halükârda gidiyorsun,” diyor yavaşça. “Bu durumda dokuzuncu tüneli temsil edebilecek bir tek Dram kaldığından, o da gidiyor.”

“Hayır.” Sessizce çığlık atılabileceğini hiç bilmiyordum.

Dram beni benden korumak için koluma dokunuyor. Ama bu sefer çok geç. Çoktan zarar gördüm bile.

“Dram, Orion... buraya gelin,” diyor babam. Kollarını kavuşturup mutfak masasına yaslanıyor. Yüzünde hekimlik ifadesi var.

Kendimi sıkıcı bir tanıya hazırlıyorum.

“Çoğu spekülasyon olsa da kordonlar hakkında bildiğim az şeyi sizinle paylaşacağım. Tel örgüler ve basit sığınaklar var. Kordonlar arasındaki sınır tellerine elektrik veriliyor. Ama kaçmayı başarırsanız hayatta kalabilirsiniz,” diyor. “Yeteri kadar kuzeye, perdenin bitip enerji kuşaklarının iyice zayıfladığı yere giderseniz kalkanı geçebilirsiniz.”

Kalkanı nasıl geçeceğimizden bahsetmiyor. İki firarı Ast'a Alara'ya girmeleri halinde ne olacağından da.

“Gelelim idrara. İdrarınızı içmeyin, vücudunuzun onu filtre etmek için uyguladığı işlem daha çok su kaybetmenize neden olur. Ama antiseptik olarak kullanılabilir.”

Dram'ın önünde çişten bahsediyor. Çiş *içmemizden*. Utanmam gerek ama sadece dehşete düşüyorum. Nelere katlanmak üzere olduğumuz hakkındaki acı gerçek üzerime çöküyor.

“Kan besin kaynağıdır,” diye sürdürüyor babam. “Kor donlarda öldürdüğünüz her şey yenebilir. Kızgın kumlarda az miktarda bitki yetişir ama kaktüsler vardır ve bunların bazı meyve ve yaprakları yenmeye uygundur. Kesip içlerini açmak için yeterince sivri bir şeyiniz varsa su kaynağı da olabilirler. Etli kısmını çiğneyip suyunu emin ama yemeyin. Ve –bu çok önemli– *doğru* kaktüs olduğundan emin olmanız gerekiyor, sarı çiçekli bir kaktüs olmalı, ona mağaracı pusulası diyorlar.” Hüzünle gülümüyor. *Mağaracı pusulası*. Bu ismi veren Astlara ancak saygı duyabilirim.

“Çoğu güneşe doğru eğilir,” diyor, “böylelikle yol göstermekte de size yardımcı olurlar. Kırmızı meyveli ya da gri, kıvrık dikenli olanlardan uzak durun; bunlardan içmek şiddetli ishale ve nihai felce yol açar.”

Dram'ın sert bakışlarıyla karşılaşıyorum. *Kırmızı meyve kötü*.

“Işınçağlayanda ateş yakmak için korlar bulunabilir...” Babam bana küçük bir büyüteç veriyor. “Kor yoksa kuru otların üzerine ışığı direkt yansıtmak için bunu kullanabilirsiniz.”

“Bütün bunları nereden biliyorsun?” diye soruyorum.
“Mağaracı pusulasını ve diğer her şeyi?”

Yüzündeki ifade değişiyor, o artık Doktor John Denman değil, sadece babam. “Bir zamanlar bunları gören biriyle konuşmuştum.”

Astların çoğu burada doğdu, aileleri nesiller boyunca bu kasabada çalıştı. Diğer kasabalardan gelen çok az kişi oldu.

“Kim?” diye soruyorum.

Babam içini çekiyor, bir kilidi kapalı tutan son nefes sanki bu. “Annen.”

Gelip beni bulsana Orion.

Annem benimle oyunlar oynardı. Bütün bir gün maden çıkardıktan sonra o enerjiyi nereden bulurdu bilmiyorum ama tavan arasındaki yatağımın yanındaki pencereden bakıp onu beklerdim.

Evde saklanacak pek fazla yer yoktu, yine de onu aramaktan asla bıkmazdım. Oyunumuzu her zaman yatağın altında bitirirdik –geniş, ahşap çerçeve bize altına sıkışmak için bol bol yer sağlardı– orada konuşur, kasabanın ötesindeki yerler hakkında birlikte hayaller kurardık. Takımyıldızları ve evrendeki kendi ironik rolümü bana orada öğretmişti.

Annemin kasaba dışından geldiğini bilmiyordum. Gerçek ironi bu işte. Kendimi ihanete uğramış hissediyorum. Bana gerçek yerine uydurma hikâyeler anlatmıştı. *Mağaracı pusulasını* ve kordondaki çaresiz insanları bana kendisi anlatmalıydı; belki o zaman elimde kazmamla Kongre’nin *parlak tabelasının* tepesine çıkmazdım.

“On sekiz yaşındayken buraya başka bir kasabadan getirildi,” diyor babam. “Seni aldatmadı Orion. Sadece bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordu.”

Babamın yatağının altında suratımı eksitiyorum. Annemin ahşap çerçevenin altına çizdiği işaretlerin izini bulmak için şu anda uzandığım yer burası çünkü. Bu da oynadığımız bir başka oyundu. Kafa lambasını takmama izin verir, birlikte saatlerce bir şeyler çizerdik.

Zihninde gördüğün şeyi çiz Orion.

Tebeşir kullanırdım, böylece her defasında çizdiklerimi silip yenilerini yapardım. Annem bir çeşit koyu renk makyaj boyası kullanırdı ve çizdiklerini yalnızca arada bir silerdi. Kafam karışıyor, gözlerimi satırlara ve çizgilere dikeyyorum. Bunu yıllardır düşünmemiştim, babam söyleyene kadar. Görünüşe göre annemin sırları vardı ve paylaştığı kimi sırlar hiçbirimizin görmediği yerlerle ilgiliydi.

Birden nefesim kesiliyor. “Dram... buraya gel!” Yatağın yanında bağdaş kurduğu yerden doğrulduğunu görüyorum.

“‘Buraya gel,’ derken yatağın altına mı?”

Kolunu yakalayıp aşağı çekiyorum onu. Eğilip benden çok daha uzun vücuduyla yanıma kayıyor.

“Bak.” Üzerimizdeki çizgileri gösteriyorum.

“Kafa lambasını mı takıyorsun?”

“Dram. Çizgilere bak. Ne görüyorsun?”

Dikkatle bakıyor, kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. “İpucu verir misin?”

“Yedinci tünel.”

O an bana bakıyor, gözlerinde endişe var. Bu anneleri-

mizin öldüğü yer. O zamandan beri kapalı olan bir tünel.

“Bir ekipte en az cirium’u onlar getirdi,” diye yüksek sesle düşünüyorum. Mağaracı Kütüğü’nde cevher ağırlıklarını görmesek de anlatılan hikâyeleri duyduk.

“Bunun sebebi yedinci tüneldeki cirium’un tükenmiş olmasıydı.”

“Hayır.” Başımı iki yana sallıyorum, kafa lambamın ışığı çizgilerin üzerinde parlıyor. “Sebebi o cirium’u hiç aramamış olmalarıydı.” Parmağımı *x*’lerden oluşan bir çizgi üzerinde kaydırıyorum. *Tehlike*. Onların yanında bir sıra karmaşık işaret var. *Geçilemez*.

“Nedir bu Rye?”

“Bir harita. Annelerimiz yedinci tünelde maden aramıyorlardı. Bir çıkış yolu arıyorlardı.”

Ertesi gün bir ışın fırtınası akın edince infazın uygulanması erteleniyor. En azından Cranny durumu böyle ifade ediyor. Görünüşe bakılırsa Kongre, isyankâr bir mağaracıyı cezalandırmak için bile olsa radyasyon rüzgârlarının içinden bir uçak göndermeyecek.

Açıkcası Cranny kendisini, ışın perdesinin radyasyonunu kapımıza getirecek fırtına rüzgârlarından çok benim yüzümden tehdit altında hissediyor. Hırslımı revirdeki sargı bezlerini parçalayarak çıkarıyorum.

“Kendi kendine söyleniyorsun Orion,” diye sesleniyor babam. Isıtıcının üzerinde kaynamakta olan karışımın kafasını kaldırıp bakıyor.

“Söylediklerimden bazıları hemencecik etkilenen küçük kulaklar için uygun değil,” diye mırıldanıyorum başımla Winn’i işaret ederek.

“Ah.” Babam kapıdan dışarı bakıyor. Havaya rağmen açık tutuyor kapıyı.

“Bir şey mi bekliyorsun?”

“Rüzgârda bir değişim,” diyor notlarına geri dönerken. “Yapmayı düşündüğüm bir deney var.”

Sırtım ürperiyor. “Önemli olmalı.”

“Ölüm kalım meselesi,” diye cevaplıyor yavaşça, sıvı dolu küçük bir şişeye hafifçe vuruyor. Parlak mavi parçacıklar şişenin içinde girdap oluşturarak dönüyor.

“Söz konusu olan senin ölümün değil, öyle değil mi?” diye soruyorum, Winn birden dönüp bana bakıyor.

Babam ona güven verici bir şekilde gülümsüyor. “Tabii ki hayır. Yüzde altmış eminim ki beni öldürmeyecek.”

Winn’in yüzü soluyor. Bizim kara mizahımızı anlayamıyor. Ama küçük şişeyi kaldırdığımda gülümseyişim yüzümde donup kalıyor. “Orbi cirium’u mu bu?”

“Değiştirilmiş cirium, evet. Onu bir bileşiğin içinde damıttım.”

“Yine zehir teorisi.”

“Kongre kızımı bir kordona gönderiyor, onu korumak için her şeyi denemeye hazırım.”

Yüreğim hopluyor. “Öyleyse bu...” Radyoaktif parçacıkları inceliyorum. “Bir tür aş mı?”

“Daha çok fazladan bir koruma tabakası gibi. Doğal direncinizi güçlendirmesi gerekiyor. Radyasyon hastalığını tamamiyle önlemez.”

Her gece ben yattıktan sonra, muhafızlar görmesin diye ışık yakmadan, tek bir mumla geç saatlere kadar çalışıyor. Gözlerinin altı mosmor, sesi yorgun ve gergin çıkıyor. Ama bu yorgunluğun –ve benim için duyduğu en-

dişenin- ötesinde güçlü bir şeyin kıvılcımı var. Umudun.

"Etkisi ne kadar sürer?" diye soruyorum şişeyi kaldırarak.

"Sadece geçici."

"Ama işe yararsa..."

"O zaman belki koruyucu bir aşı için temel oluşturabilir. Diğer elementlerle karıştırılarak ışıncığlayanın etkilerine karşı kalıcı bağışıklık sağlamak için kullanılabilir."

Dışarıya bir göz atıyorum. Rüzgâr yön değiştirmiş. Kâşif duyularım bana yerin derinliklerine inmemi söylüyor. Hem de hemen.

"Test edeceğim."

Babam başını iki yana sallıyor. "Seni öldürebilir. Onu daha denemedim."

"Beşinci Kasaba'daki tek doktor sensin. Bunu yapmama izin ver. Bir şeyler yolunda gitmezse bana yardım edebilirsin."

"Ben bir teoriyi test ediyorum Orion, hepsi bu."

"Sen asla yanılmazsın." Dudaklarımı şişeye dayıyorum. Babam koluma yapışıyor ama sıvıyı boğazımdan aşağı boşaltıyorum.

"*Hay parlak şeytan! O radyoaktif!*"

Konuşamıyorum. Boğazım taş yutmuşum gibi acıyor.

Babam patlamamı bekliyormuş gibi beni izliyor. Gülmsemeye çalışıyorum. Daha çok yüzümü ekşitiyordum gibi oluyor. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Şimdi mi?" Bunu tükürür gibi söylüyor. Onu nadiren bu kadar üzgün gördüm. "Herkes gibi yerin altına iniyorsun."

"Baba..."

“Bu riski senin alman gerekmiyordu.” Kızgın değil ama dehşete kapılmış durumda. “Çok *düşüncesizsin* Ori-on! Bir şey yapmadan önce *düşünmeyi* öğrenmen...” Sözü-nü yarıda kesip başını iki yana sallıyor. Rüzgâr kapının önünde kızgın tozları etrafa saçıyor. “Fırtına hızlanıyor. Winn’le birlikte dokuzuncu tünele inmen gerek.”

“Peki ya sen?”

“Cranny insanları yurdun güvenli olduğuna ikna etti. Gidip mantıklı hareket etmeleri için onlarla konuşaca-ğım. Sonra seni bulacağım ki durumunu izleyebileyim.” Beni kollarına alıyor. Wes’i düşündüğünü biliyorum, muhtemelen son ışın fırtınasından önce ona daha sıkı sa-rılmadığı için hayıflanıyor. “Bana cesur olduğunu ispat-lamana gerek yok. Sen tanıdığım en cesur kişisin. Hatta bazen aptallık derecesinde.”

“Yurda gidecek olan sensin.”

Gülümsediğini hissediyorum. “Aslında haklı sayılır-sın.”

“O kelimeyi nereden biliyorsun?” diye soruyorum. “*Parlak* kelimesini?”

Kulağıma vuran nefesinden belli belirsiz gülümsediği-ni hissediyorum. “Annen,” diyor. “Bunu bazen söylerdi.” Böylece Anne Kitabı’na eklemem için bana bir sayfa daha veriyor sanki, annemin asla tanıma şansı bulamadığım öteki yüzü bu. Arada bir Çok Kötü Büyücü kelimeleri kullandığını öğrenince nedense onu kendime daha yakın hissediyorum. Daha gerçek gibi. Yine boğazım daralıyor, cirium bileşiği yüzünden mi yoksa belki de bana sandı-ğımdan daha çok benzeyen mağaracı annem yüzünden mi bilemiyorum.

Tam gidecekken kolumdan tutuyor. "Eğer... eğer bana bir şey olursa, araştırmalarımı yok etmen gerekiyor. Cranny onları ele geçirirse neler yapacağını düşünmeye korkuyorum."

Korkuyla ürperiyorum. Laboratuvar bardaklarına ve ısıtıcılara bir göz atıyorum.

"Burada değil," diyor. "Oturma odasında gevşek bir döşeme tahtası bulacaksın. Onun altında gizli bir yer var."

Duygularım dışarıdaki fırtına kadar çalkantılı. Gizli bir oda mı? Boğazım daralıyor. "Geri dönmeyecekmişsin gibi konuşma."

Başımı avuçlarının içine alıyor. "Ne yap yap şu bileşiğin seni güçlendirmesini sağla, hasta etmesine ya da seni zehirlemesine izin verme."

Dışarı çıkıyoruz, bunun babamı son görüşüm olmayacağını söylüyorum kendi kendime. Sakladığı her neyse yok etmeme gerek kalmayacak.

Ayrıca beni öldürecek bir şey içmedim ben.

Winn'i bir ışın battaniyesine sarıyorum, dokuzuncu tünele koşturuyoruz. Gerçekten radyasyonun arttığını hissedebiliyorum. Bir ejderhanın alevsiz nefesine benzeyen rüzgârdaki kükürtten belli.

Dram ve Lenore tünelin birkaç metre içinde bekliyorlar.

"Roran nerede?" diye soruyor Lenore, çocuğu görmek için arkama doğru bakarak.

"Bizimle değil," diyorum soluk soluğa.

Lenore panikle bana bakıyor. "Sizin eve doğru gidiyordunuz."

"Biz revirdeydik!"

Lenore eliyle ağzını kapatıyor. Daha önceki fırtınalara dair hatıralarımız zihinlerimize korkunç görüntüler çizmeye yetiyor zaten.

Dram elini saçlarının arasından geçiriyor. “Lanet olsun.” Mağara duvarına bir tekme atıyor, sonra bir tane daha. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Şu anda dışarı çıkmak çok tehlikeli.

Kalbim kafesinden kaçmaya çalışan bir kuş gibi çırpınıyor. Onu bulmak için geri dönebilirim, babamın yaptığı bileşik vücudumda dolaşıyor.

“Daha derine inmeliyiz,” diyorum. Niyetimi onlara söyleyemem. Dram gitmeme asla izin vermez.

Lenore başını sallıyor ve yürümesi için Winn’i çekiyor.

“Peki ya Roran?” diye ağlıyor Winn.

Lenore duyamadığım bir şey mırıldanıyor ona.

“Roran gelirse diye biraz burada bekleyeceğim,” diyorum Dram’e. Gözlerine bakamıyorum yoksa yalan söylediğimi anlayacak.

Bir an tereddüt ediyor. “Tamam. Seninle aşağıda buluşuruz, geçitten hemen önce.” Sonra dönüp yürümeye başlıyor.

Yirmiye kadar sayıyorum, sonra koşmaya başlıyorum, tünelin girişine kadar hiç yavaşlamıyorum. Rüzgâr sıcak havayla birlikte tozları içeriye dolduruyor.

Babam hiçbir zaman yanılmadı.

Bir nefes alıp fırtınanın içine dalıyorum, kızgın tozlar etrafımda fırl fırl dönüyor. Kardeşim işte bundan kaçıyordu, fırtınanın insanları tepeden tırnağa erittiğini gördüm ben.

Hâlâ nefesimi tutarak çenemi göğsüme eğiyorum. Fu-

larımı ağızımla burnumun üzerine çekerek ihtiyatlı bir nefes alıyorum. İnanılmaz derecede sıcak, sanki içime ateş çekiyorum. Işın battaniyeme sarınırken gözlerimden yaşlar boşanıyor, koruyucu gözlüklerim nemden buğulanıyor. Dram'ın babasının hissettiği de buydu diye düşünüyorum, kızgın kumlara maden çıkarmaya gönderilen herkesin ölmeden hemen önce hissettikleri bunlardı. Yalnız benim panzehirim var. İşe yararsa tabii.

Bu düşünceye sarılarak yüzümü gökyüzüne kaldırıyorum. Tutuşmuş gibi kırmızı ve turuncu renkte parlıyordu. Hâlâ hayattayım. Kızgın küllerin döne döne ileri uzattığım elimin üzerine inişini hayretle izliyorum.

Yağmur kokusu burun deliklerimi yakıyor, birden donup kalıyorum, sanki tekrar on iki yaşındayım, ışın fırtınasının, ölümün kokusunu alıyorum. Beşinci Kasaba'nın ötesinde turuncu bulutlardan yere uzanan ince virga* şeritleri boy gösteriyor, yağmur ve buhar tıslayarak birbirine karışıyor.

Saçlarım uçlarından kopuyor. Hâlâ olduğum yere mıhlanmış duruyorum. Yaklaşan bir fırtınayı daha önce hiç görmemiştim. Bunu görüp de hayatta kalan kimse olmadı. Bir yanım babamın bileşiğinin sınırlarını test ederek burada böyle durmak istiyor. Diğer yanım Wes'in çılgınlıklarını hatırlıyor. Işın battaniyemi kafama çekiyorum. Asit yağmuru serpiştiriyor, kavrulan tozlar türlü şekillere bürünüyor. Yağmurun dokunduğu her şey kavruluyor.

Koşuyorum. Evimin radyasyon dalgalarının ardında ışıldayan silüetini görüyorum. Roran'ın orada olması için

* Lat. Yere ulaşamadan buharlaşan yağış.(ç.n.)

dua ediyorum çünkü sığınacak bir yer olmadan bir dakika daha hayatta kalabileceğimden şüpheliyim. Ön kapıya atılıyorum.

“Roran!”

“Buradayım!” Babamın yatağının altından kafasını çıkarıyor.

“Orada güvende değilsin,” diye bağıryorum. “Şu döşemeleri kaldırmama yardım et!”

Yanıma koşuyor, dizlerimizin üzerine çöküp tahtadaki çatlakları ellerimizle yokluyoruz.

“Yerin altına inmemiz gerekiyor. Babam altında boşluk olan gevşek bir tahta olduğunu söyledi.” Tahtayı bulup eldivenimi dişlerimle çekip çıkarıyorum, böylelikle tırnaklarımı tahtaların arasına sokabiliyorum. “İşte burada. Yardım et!” Birlikte tahtayı kaldırıyoruz. Sığabileceğimiz genişlikte bir delik var. Bir ışık çubuğu kırıp aşağı atıyorum. “Atla!”

Kolayca iniyor. İçerisi, Roran’ın kollarını kaldırıp ayakta durabileceği kadar yüksek ve on kişinin sığabileceği kadar da geniş. Kenarlara monte edilmiş demir tutamaçlar bulup aşağı iniyorum, paneli üzerimizde eski yerine kaydırıyorum. Burası insanı radyasyondan koruyacak kadar derin değil. El fenerimi döşeme tahtalarının altına tutuyorum. Ahşap. Cirium’la kaplanmış olabileceklerini umuyordum.

“Burası ne böyle?” diye soruyor Roran. Etrafına bakırken elindeki taşı döndürüp duruyor.

“Hiçbir fikrim yok.” Gözlerimi mikroskobun ve temel laboratuvar ekipmanlarının üzerinde şöyle bir dolaştırıyorum, içtiğim değiştirilmiş cirium’la dolu küçük şişeleri fark ediyorum. “Roran...” Radyasyon hastalığının yol aç-

tığı yanık ve şişme var mı diye yüzünü inceliyorum, onun kusmasını ya da geçmeyen bir baş ağrısından şikayet etmesini beklediğimi fark ediyorum birden.

“Ne oldu?”

“Seni güvende tutacak kadar derinde değiliz.”

“Peki ya sen?”

“Astlar radyasyona Aslilerden daha fazla dayanabilirler.” Kısmen doğru bu. Bu yüzden biz tünellerde maden çıkarırken Asliler bunu yapmıyor. Ama babamın cirium karışımı olmasaydı şimdiye kadar ölmüştüm.

Gözleri yüzümde dolaşıyor, surat ifademde ne görmeyi umduğunu merak ediyorum. “Sır saklayabilir misin?” diye soruyor.

Gökyüzü’nü düşünüyorum, sonra da Dram’in çaldığı haritayı. Babamın damarlarımda dolaşan bileşiğini düşünüyorum. “Evet,” diyorum fısıltıyla.

Taşını havaya kaldırıyor. Şekli değişmiş. Daha biraz önce avucuna uyuyordu, yassı ve yuvarlaktı. “Babam denememi söylemişti. Ben de alıştırma yapıyorum.”

Söyledikleri bir anlam ifade etmiyor... yoksa...

“Sen bir Büyücüsün.”

Başıyla onaylıyor. “Ben de ışın fırtınasına Aslilerden daha iyi dayanabilirim.”

Değişen tek şey taş değil. Roran şimdi farklı konuşuyor, sözcüklerinde Gabe’inkinden bile daha güçlü bir akısan var. Genelde çok sessiz durmasına şaşmamak gerek, konuşması onu ele verebilir çünkü.

Kafam türlü düşüncelerle allak bullak oluyor. Dilimin ucuna yüzlerce soru geliyor ama şu anda önemli olan bir tek soru var. “Cirium’a büyü yapabilir misin?” Başını iki

yana sallayınca kalbim ağırlaşıyor. Burada öleceğiz.

Roran çömelip avucunu yere sürüyor. “Kayaya ne dersin? Diğer mağaracılar yeraltına indiler değil mi?”

“Bizi canlı canlı gömmezsın herhalde.”

“Yüzeyle aramızda bir mesafe oluştıuracağım.”

Artan fırtınanın gücünü hissediyorum, tıpkı cirium’u algıladığım gibi. Işık çubuğunun loşluğunda Roran’ın gözlerine bakıyorum. Gözleri parlak kahverengi, annesinin kilere mi yoksa ona alıştıırma yapmasını söyleyen babasının kilere mi benzediğini merak ediyorum.

“Yap o zaman.”

Taşı cebine sokuşturuyor. Bana öyle geliyor ki babasının ona verdiği son şey bu taş ve söylediği son sözlerden biri de, *Alıştıırma yap oğlum*. Ama imkânsız olanın alıştıırmasını nasıl yaparsın ki? Işın perdesine çok yakinken Büyücü yeteneklerinin işe yaradığını hiç duymamıştım. Ama Roran’ın elindeki taşı değıştıirdiğini gördüm.

Roran gözlerini yumuyor ve ellerini yere dayıyor. Bekliyoruz, bir dakika, iki. Bir el kalbimi sıkıyor. Wes gibi ölürken onu izleyemem.

Yer sarsılıyor.

“Kutsal ateş,” diye fısıldıyorum. Yerden döne döne yükselen taş ve toprak yığınları bizi kemerler halinde sarmalıyorlar. Kayalar birbirine sürtünüyor, bağırmaaya başlıyorum. Bu doğal değil. İnsanlar maddeyi kendi isteklerine uygun hale getiremezler. Ömrümü tünellerde hayatta kalmaya çalışarak geçirdim, demek her şey kayaların arasında sıkışıp kendi evimin altına gömülmek içinmiş.

“Tamamdır,” diyor Roran. Ellerini kaldırıncı kayalar hareket etmeyi bırakıyor.

Nefeslerimiz aramızdaki hava boşluğunu dolduruyor. Roran etrafımızı kayalarla kapladı. Kendimi dokuzuncu tünelin çıkışı olmayan geçidinde gibi hissediyorum. Midemi ağrıtan paniği bastırmaya çalışıyorum ama gün gibi ortada olan, Roran ölürse burada tamamen kapana kısılp kalacağım gerçeğini göz ardı edemiyorum.

“Bu bizi korur mu?” diye soruyor.

Kaya mezarımızdan korkmuyor. “Bizi daha derine indirebilir misin?”

Elini yere koyunca toprak çözünüp şekil değiştiriyor, yer kabuğunu değiştirmiyor da kumdan kaleler yapıyor sanki. “Sıkı tutun.”

Bir kaya parçasının üzerine yerleşip altımdaki toprağın değişimini izliyorum.

“Bu derinlik iyi mi?” Sesinde şok ya da şaşkınlık yok, insanları bu tür mucizeler gerçekleştirirken ne sıklıkta gördüğünü gerçekten merak ediyorum.

Bir ışık çubuğu kapıp aşağı iniyorum, duyularımı perdeye göre ayarlıyorum. Şimdi titreşimi uzaktan geliyor. “Yeterince derin. Havamızı korumamız gerek. Fırtınanın ne kadar süreceğini bilmiyoruz.” Işığı, Roran’ın oluşturduğu kaya sığınacağının yukarısına tutuyorum. “Cranny senin ne olduğunu biliyor mu?”

“Hayır. Annemle babam Islah edilmemem için gizlememi tembihledi.”

“Islah...” Gabe’in metal ellerine dokunuşumu hatırlıyorum.

“Kongre Büyücülerin ellerini kesip takma ellerini cirium’la kaplıyor.”

Sırtımdan bir ürperti geçiyor. “Gabe gibi mi?”

“O teslim oldu, o yüzden ona el verdiler.” Avucunu yere bastırıyor, birden topraktan mis kokulu beyaz çiçeklerle dolu bitkiler çıkıp mağara duvarlarını sarıyor. Roran hayret dolu bir çocuk gülüşüyle nefesi kesilircesine gülüyor. “Genellikle ışın perdesine bu kadar yakinken büyü yapamıyorum, toprakta çok fazla cirium var.”

Çiçeklerden birini koparıp parmaklarımı saten pürüzsüzlüğündeki yapraklara bastırıyorum. “Öyleyse alıştırmaya yapmanın karşılığını aldığını söyleyebilirim.”

Gülümsemesi azalıyor, gözlerini boşluğa dikip yeniden elindeki taşı döndürmeye başlıyor. Babasına ne olduğunu sormuyorum. Sormama gerek yok.

“Sen inanılmaz bir şey yaptın,” diyorum. “Ve annenle baban da bunun bir parçası çünkü onlar senin bir parçan.” Maden kâşifi olduğumda bunu annemle paylaşmayı çok istemiştim.

Sıradağlara tırmanıp her şeyi anneme anlatır gibi rüzgârâ anlatmıştım. Annemin bir şekilde beni duyduğunu, bir parçasının hâlâ benimle birlikte olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

Bir çocuğun beni korumak için dünyayı yerinden oynattığı günün hatırası olarak çiçeği cebime sokuyorum. “Sen neden İslah edilmedin Roran?”

“Çünkü ben sır saklamakta gerçekten iyiyim,” diyor. “Annem de öyle. Adı Mere.” Yüzünü öteki tarafa çeviriyor ama sözlerindeki acıyı anlamam için yüzünü görmem gerekmiyor. “Ona el vermediler.”

“Annen şimdi nerede?” diye soruyorum.

Bakışları sertleşiyor. “Dördüncü Kordon’da.”

Kızgın kumlar. Ellerin yerinde cirium çıkıntıları olan

bir kadının ışınlı tozu çıkardığını hayal etmeye çalışıyorum. “Üzgünüm.”

“Yaşıyor,” diyor sözlerimden öldüğünü düşündüğümü sanmış gibi. “Benim halkım hayatta kalmayı başarır.”

Bakışlarım toprağa oyduğu sığınakta geziniyor. “Evet, başarıyorsunuz.”

Benim halkım da öyle. Kayaların altında nefesimizi idareli kullanıp fırtınanın geçmesini beklerken bu umuda tutunuyorum.

Fırtına, kordon yarılması kadar tahribat yaratmıyor. Babam yurttakilerin çoğunu dışarı çıkarmayı başarmış, yani şanslı olanları, çünkü yurt binasının üçüncü kez inşa edilmesi gerekecek. Babamın yeraltındaki sırlar odasının da onarılması ihtiyacı var.

Onu revirde buluyorum, bir kadının üzerindeki çarşafı yüzüne çekiyor. Kadını Donanım’dan tanıyorum. Çarşafın ağzıyla burnuna değen kısımlarından kan sızıyor.

“Kaç kişi?” diye soruyorum.

“Tüm birinci tünel ekibi,” diyor. “Onları yurttan ayrılmaya ikna edemedim.”

Babamın arkasındaki yan yana sıralanmış yataklara bakıyorum, bazılarının başında bilinci hâlâ yerinde olan mağaracıları sakinleştiren yardımcıları var.

“Fırtına esnasında iki kişiyi de cevher kurtları yüzünden kaybettim,” diyor. “Parazitler damarlara sızmıştı.”

Hangi ölümün daha korkunç olduğunu düşünüyorum.

Gözleri bana dikiliyor. “Hâlâ ayaktasın. Crium bileşiği tamamen zehirli olmasa gerek.” Anlaşılan deneyine el koyduğum için beni affetmemiş.

“Baba.” Ona doğru eğilip fısıltıyla konuşuyorum. “Roran’ı kurtarmak için fırtınada yürüdüm.” Elini tutup bileğime, nabzımın üzerine koyuyorum. “Hasta değilim. Yaptığın şey sığınacak bir yer bulana dek beni korudu.”

Başımı ellerinin arasına alıp beni dikkatle inceliyor. Sonra Radbant’ımı kontrol ediyor. Yeşil. “Bu her şeyi değiştirir. Belki kordonda bir şansın olmasını sağlayabilirim.” Beni revirin kapısına doğru götürüyor. “Laboratuvarıma gitmemiz gerek.”

“Laboratuvar konusunda...” Yurdun önünde toplanan kalabalığı görünce sözcüklerim yitip gidiyor. Muhafızlar yıkık dökük saçaklardan aşağı yeni bir tabela sallandırıyorlar.

“Kordon listesi,” diyor babam diğer mağaracıların başlarının üzerinden dikkatle bakarak. “Adın Dram’inkiyle birlikte en üstte, dokuzuncu tünelin yanında...” Susuyor.

“Ne?” İçime bir korku doluyor.

“Lenore’u eklemişler. Altıncı tünel.”

Hayır. Bu olamaz. Kalabalığı iterek ilerleyip uyuşmuş bir halde tabelaya bakıyorum, Dram’in ölüm listesine eklenen kız kardeşine. Sonra onun hemen altındaki son ismi görüyorum.

Birinci tünel ekibinin büyük kısmı ışın fırtınasında öldü. Kalan iki mağaracı da cevher kurtlarına yenik düştü. Geriye bir tek Winn kaldı.

Bir çocuğu kızgın kumlara gönderecekler. Kongre bunu Beşinci Kasaba’dan nasıl isteyebilir? Winn bir Ast bile değil.

Listenin tepesindeki kendi ismime dikiyorum gözlerimi. Bunu başlarına ben açtım.

Onları geri getirmenin bir yolunu bulacağım.

ON İKİ

429.21 gram cırium

İŞİNÇAĞLAYANDAN SÜZÜLEN ay ışığı dokuzuncu tüneli gümüş rengi bir ışıkla kaplayarak olduğundan daha az uğursuz gösteriyor.

Şimdiye kadar tünele hiç tek başıma inmedim. Bu kasabada başınıza gelebilecek pek çok tehlike var ama hiçbiri tek başına mağaraya inmek kadar felaket habercisi değil. Dokuzuncu tünel Dram arkamdayken bile yeterince kötü zaten. Bunu yaptığım için Dram beni asla bağışlamayacak.

Yapmazsam da ben kendimi asla bağışlamayacağım.

İçeri süzülüp kafa lambamı ve el fenerimi yakıyorum. Şimdi aldığım risklerin hepsi bana ait ve bu bana cesaret veriyor. Kendimi tünel geçidine neredeyse fırlatıyorum, kazmam takılmasın diye dua ederek daracık geçitte sürünerek ilerliyorum.

“Yolu yarladın,” diyorum yüksek sesle. “Cevheri al.

Babana götür onu.” Gittiğim yolu kafamda canlandırıp adımlarımın haritasını çizerek kelimeleri defalarca söylüyorum. Hiç olmadığım kadar hızlı olmak zorundayım.

Ellerimle dizlerimin üzerinde ilerliyorum, kafamın üzerindeki mesafe artınca doğrulup daha tam olarak ayağa kalkmadan koşmaya başlıyorum. Geçidin ağzında sağ yerine sola sapıyorum. Kazmamı önümde havaya kaldırıp yavaşça koşarak yeri aydınlatan kırmızı ışık kancalarını geçiyorum. Yön tabelasıymışlar gibi takip ediyorum onları:

Dikkat. Tehlike. Uzak dur.

Aradığının bu olduğunu söyleyen su sesine kulak veriyorum. Bir ışık çubuğu kırıp geniş mağaranın zeminine fırlatıyorum. Mağaranın ortasında bir orbi göleti turuncu renkte parlıyor. Katranlanmış bir kesenin ağzını açıp eldivenlerimin ıslanmamasına dikkat ederek suya batırıyorum. Kese dolunca ağzını sıkıca kapatıp kemerime asıyorum ve tünellere dönüyorum.

Hareket sensörleri Dram’ın işaret kancalarını aktif hale getiriyor ve ben kesiştikleri yere ulaşana kadar hepsi birer birer çalışmaya başlıyor. Burası bir nevi kilitli kapı gibi. Bunlar ötesine geçmediğimiz işaretler. Ama burada cirium var.

Geri çekiliyorum, kalbim deli gibi atıyor, duyularım seslere ve hareketlere karşı son derece alarma geçmiş durumda.

Bir martı yuvasındayım.

Anne martılar, erkekleri ve yavruları yumurtaların arasındaki tünelerde bırakarak avlanmaya gidiyor. Dişiler devasa kıvrık gagalarıyla erkek türdeşlerinden daha

büyükler. Bir insanın kafasını ceviz gibi kırarak açtıklarını gördüm ama gerçek güçleri neredeyse elim büyüklüğündeki pençelerindedir, ışın perdesinin genetik anomali cömertliğine bir örnek daha. Kanatlarındaki tüyler de keskindir, uçları bıçak gibidir.

Benim için geleceklerini biliyorum. Kırmızı kancaların parıltısında kazacağım yeri belirleyip kazmamı elimden geldiği kadar sert indiriyorum. Kazmanın taş her inişinde çıkardığı tiz metal sesi havada yankılanıyor. Taş parçaları ve ham cevher ufalanarak ayaklarıma dökülüyor. Bir yarım kazmakla meşgulken diğer yarım saldırmaya hazır bekliyor. Saçlarım başlığımın altına sokuşturulmuş halde. Sizi yemeğe başlamadan önce tünel martılarının ilk saldıracağı yer orası çünkü. İnsan saçı harika martı yuvası oluyor.

Kapana kısılmışım ve bu benim tek çıkış yolummuş gibi kayayı kazıyorum. Avuçlarım eldivenlerimin içinde korkudan terliyor, kazmanın sapını daha sıkı kavrayıp beni bekleyen tehlikeye hazır olduğumu söylüyorum kendime. Şu anda bile babamın bileşiğinin beni güçlendirdiğini, radyasyonun etkilerinden koruduğunu hissediyorum. Eldivenimi çıkarıp su toplamış elimle çalışmaya devam ediyorum. Normalde bu derinlikte mağara partikülleri tenime batardı.

Ona söylemem gerek. Bunu başarırsam bileşiğinin ne kadar güçlü olduğunu ona söylemem gerek.

Arkamda erkek martılar eşlerine sesleniyorlar. *Guak, guak, guak!* Diğerleri gagalarını kocaman açıp tehlikeyi haber veren çığlıklarıyla mağarayı inletiyorlar. *Ha-ha-ha-ha!*

Bir dişi uzaklardan yanıt veriyor. Bir diğeri daha yakından sesleniyor. Cırtlak sesleri yankı yaptığından sesin ne taraftan geldiğini anlayamıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp ufalanmış taşların arasından cevheri ayıklayarak titreyen ellerimle keseme dolduruyorum. Bıçaklarım ve kazmam bir yuva dolusu martıya yetmez. Bu yüzden Dram'ın ışık tabancası ve kanca tabancalarımız da belimde bağlı duruyor. Hepsi dolu ve kullanmaya hazır. Ayağa kalkıp yüzümü yuvaya dönüyorum.

Yuva tünel duvarına kadar uzanıyor. Düzinelerce yumurta, hasat zamanını bekleyen ekinler gibi yan yana sıralanmış. Ekibimden kalan kafa derilerini ve saçları fark ediyorum. Olabilecekleri bildiğim halde böyle bir işe kalkışıyorum. Martılar tünedikleri yerden beni izliyor, boncuk gibi gözleriyle her hareketimi takip ediyorlar. Tüneklerinden ayrılmayacaklar. Vücut ısıları yavrularını partikül tozundan ve mağaranın soğğundan koruyan tek şey çünkü.

“Üzgünüm,” diyorum fısıltıyla. Yumurtalarının üzeri- ne çömelmiş, yavrularına endişeli ninniler cıvıdayarak kemerimden orbi suyuyla dolu keseyi çıkarışımı izliyorlar. Keseyi açıp yuvalarında kümelenmiş martıları hedef alırken yaşlar gözlerime batıyor. Keşke bu hızlı ve acısız bir ölüm olabilseydi ama olmayacak.

Torbayı sıkıyorum. Su üzerlerine fışkırınca martılar çığlık atmaya başlıyor. Beyaz ve gri tüyleri orbilerle kaplanıyor. Öfkeyle kanat çırpıyorlar ama orbiler üzerlerine yapışıp kalıyor. Uçmuyorlar. Yavrularını bırakmayacaklar. Orbilerin kemirdiği yumurtalar çatlamaya başlıyor. Martılar acı acı bağıyor. Daha önce bu korkunç sesi çı-

kardıklarını hiç duymamıştım. Ellerimle kulaklarımı kapatıyorum ama çığlıkları içime işliyor, sonunda acılarının sona ermesini bekleyerek çaresizce dizlerimin üzerine çöküyorum.

Biliyorum ki henüz bitmedi, daha yapacak çok işim var. Avlanan anneler geri dönüyor. İçlerinden biri üzerime çullanıyor, aniden yana çekilip gagasından kurtuluyorum. Diğerleri ölen babalara ve yavrulara doğru uçuyorlar. Tiz çığlıkları acıyla yankılanıyor. Buna daha fazla dayanamayacağım.

Martılar saldırırken yere dümdüz uzanıyor, gagalayıp pençelerini geçirirlerken çığlığımı bastırıyorum. Tekme atıp kazmamı havada sallıyorum ama yaralıyım, orbillerle kaplı şu zavallı yaratıklar kadar çaresiz ve savunmasızım.

Bir işaret fişegi yakıp hızla Oksinatör'ün borusunu çekiyorum. Ağzımdan bir haykırış çıkıyor, bir çaresizlik ve zafer çığlığı. Martılar kuvvetli ama benim kadar dayanıklı değiller. Boruyu onlara doğru çevirerek Oksinatör'ü sonuna kadar açıyorum ve yanan işaret fişegini borunun önüne tutuyorum. Bir ısıklık sesiyle fişkırان alevler beni geriye fırlatıyor.

Martılarla birlikte çığlık attığımı fark ediyorum. Yanık tüylerinin ve vücutlarının kokusu mağarayı dolduruyor. Sönen işaret fişegini yere atıyorum. Ortalık öyle sessiz ki Oksinatör'den filtre edilen havanın tıslayışını duyuyorum. Tankı kapatıp dizlerimin üzerine çöküyorum. Yüzümü kaplayan is, ter ve yaşlarla birlikte gözlerime doluyor.

Hepsini öldürdüm. Onlara bakamıyorum, zaten bakmam da gerekmiyor. Ateşlerin çıtırtısını, yanan martı

etinin tıslayarak patlayışını, orbilerin tiz çığlıklarını ve ölümün pis kokusunu alabiliyorum.

Yanıp kül olmuş yuvada bi süre yatıp dinleniyorum, gücümü biraz toparlayınca ayağa kalkıp yere bir ışık kancası atıyorum. Sarı ışık duvarı aydınlatıyor. Cirium'u duvarın bir ucundan diğerine kadar kazırken güçlükle nefes alıyorum. Ellerim, su toplamış kabarcıklardan akan kanın terle karıştığı eldivenlerimin içinde kayıyor.

Üçüncü tünele ilk defa indiğimde Graham'ın elini tutmak zorunda kalmıştım çünkü karanlık yaşayan, öfkeleyen bir yaratık gibiydi. Annemi yutmuştu, muhakkak benim için de gelecekti. Sonra bir kazmayı taşla indirmenin zorluğunu anlamış, taşın cılız kollarıma gösterdiği direnci hissetmiştim.

Graham, "Canının yandığını düşünme, sadece yakında tekrar gökyüzünü göreceğini düşün. Havayı yüzünde hissedeceğini düşün," demişti.

Şimdi Graham'ın sözlerini düşünüyor, onun burada, yanımda olduğunu hayal ediyorum, karanlıkları dağıtıp gökyüzüne bakmamı hatırlatıyor bana. Kongre'nin beni yok etmesine izin vermeyeceğim.

Gökyüzünü göreceğim.

Dokuzuncu tünelden iki büklüm, sendeleyerek çıkar-ken güçlükle yürüyebiliyorum. Eldivenlerim paramparça ve kendimi savaştan çıkmış gibi hissediyorum ama giysimin içine gizlediğim keseler cirium dolu. Şimdiye kadar tek seferde çıkardığım cirium'dan daha fazla.

Kongre'nin bizi bu kadar kolay öldürmesine izin vermeyeceğim.

Martıların yuvasını ve oradan nasıl kurtulduğumu anlatırken babam bir fosforlu çubuğun ışığında yaralarımıyla ilgileniyor.

Fazla konuşmadan kesiklerimi alkolle siliyor. Sonra dikkatini getirdiğim cevhere veriyor; onu toz haline getirip bir ısıtıcının üzerinde kaynayan karışıma ekliyor.

“Yeteri kadar getirmiş miyim?” diye soruyorum.

“Evet,” diye mırıldanıyor, “ama cirium’u cevherden ayırmak ve elementleri aktarmak zaman alır. Bileşiği doğru hazırlamak için zamana ihtiyacım var.”

Yaptığım bunca şeyin yetmeyeceğini düşünemiyorum bile. Dram’le birlikte kızgın kumlarda hayatta kalma şansımızın olmadığı düşünemiyorum. Bu yüzden bir havan alıp sargılı ellerimle ezerek cirium’u toz haline getiriyorum. Bir şansımız olduğuna inanmak zorundayım. Küçük de olsa.

Karmakarışık bir kafayla uyanıp yatağımda dönüyorum. Ne zaman uyuyakaldım ben?

“İşe yarayacak mı?” diye soruyor sakın bir ses.

Mutfağa bakıyorum, Lenore Berrends babamın arkasında dikiliyor.

“Orion ışın fırtınasında radyasyona direnç gösterdi,” diye yanıtlıyor babam. “Ama bu yeterli değil. Daha fazla zamana ihtiyacım var.”

Lenore hafifçe iç geçiriyor, gözlerini ısıtıcının üzerinde eriyen cirium’a dikip yeşil hatıra kolyesiyle oynuyor. “O hemen ölmedi...” Sesi öncekinden bile zayıf çıkıyor.

“Kim?” diye soruyor babam.

“Ferrin.” Annemin ismini göğsünden çekip koparıyor-muş gibi nefesini bırakırken söylüyor.

Anında kendime geliyorum, yatağımdan çıkıp tavan arasının merdivenlerine sokuluyorum.

“Hepsi çok çabuk öldü,” diye mırıldanıyor. “Ekip... anem. Kayalar tam da... ama Ferrin, kazması yanındaydı... üzerime sıkıştırdı onu...” Sesi kesiliyor, nefesi tıkanıyor. “Dedi ki, ‘Kazmamı Orion’a ver.’”

Yüzümü ellerime gömüyorum. Bunu bilmiyordum, mağara çöktükten sonra annemin hâlâ nefes aldığını bilmiyordum.

Son sözlerinde adımlı söylediğini bilmiyordum.

Lenore derin bir nefes alıyor, sonra bir nefes daha. Görünmeyen eller tarafından yukarı çekilmiş gibi sırtını dikleştiriyor birden. “Yedinci tünelden Ferrin’le ikimizin kazmalarını sürükleyerek emekleye emekleye çıktım,” diyor fısıltıyla. “Büyüyünce Orion’un annesi kadar cesur olacağıma söz verdim kendime.”

Laboratuvar kabında değişim geçiren elementleri izlese de bence bir parçası hâlâ çökmüş yedinci tüneli görüyor. “Ne kadar zamana ihtiyacın var?”

“Bir gün,” diye yanıtlıyor babam. “Ama önümüzde sadece saatler var.”

“Kordonda hiç şansımız yok.”

Babam içini çekiyor ve ellerini saçlarının arasından geçiriyor. “Elimden gelen her şeyi yapıyorum.”

“Biliyorum,” diyor Lenore. “Şimdi benim de aynısını yapmam gerek.”

Babam onun yüzünü inceliyor. Durduğum yerden bile Lenore’un yüzündeki kararlılığı görebiliyorum. Önümüzde değişim geçiriyor, cirium gibi; yalnız sesindeki bir şey bana Lenore’un şimdi daha da güçlü olduğunu söylüyor.

“Ne yapabilirsin ki?” diye soruyor babam.

Lenore, gözlerinde yaşlar parıldasa da gülümsüyor.

“Sana bir gün vereceğim.”

ON ÜÇ

429.21 gram cırium

EN SONUNDA tünellerin üzerindeki tabelayı parçalayan kişi bir başkası oldu. Lenore gece bir ara kazmasıyla halletmiş o işi. Ama Lenore'un son isyankâr davranışı, ekibi ve koruyucu teçhizatı olmadan altıncı tünele inmesiydi.

Lenore bize bir gün verdi. Kendi Yakma Günü'nü.

Dram'in kapısı çocukluğumdan bu yana olduğu gibi yine gıcırıyor. Odaya girerken tuhaf bir şekilde Lenore'un bu sesi bir daha hiç duymayacağını düşünüyorum. Dram köşede iki büklüm oturmuş ağlıyor. Diz çöküp kollarımla sarıyorum onu, acısının birazını kendime almaya çalışıyorum. Ama bunu yapamayacağımı biliyorum. Ben de onun yerine eline küçük bir şişe tutuşturuyorum.

Kıpkırmızı gözlerle bana bakıyor. "İşe yarayacak mı dersin?"

"Babamın dediğine göre ya işimize yarayacak ya da bizi çabucak öldürecek," diye mırıldanıyorum.

Şişeyi kadeh kaldırır gibi tutup başını arkaya atarak bir dikişte içiyor. Ben benimkini iki yudumda içiyorum, bileşik boğazımı yakıyor, tıpkı bu öğleden sonra Lenore Berrends'in yakacağı gibi.

Parmaklarımı Dram'inkilere dolayıp yanına uzanıyorum. Gözlerimi sımsıkı kapatmam gözyaşlarımı durdurmaya yetmiyor. Kendimi Dram'ın ölmüş ailesine sözler verirken buluyorum.

Onun yanmasına izin vermeyeceğim.

Ailesinden hayatta kalan tek kişi olarak, Lenore'un yakılacağı odunları ateşe vermek Dram'e düşüyor. Elindeki meşaleyi odunlara doğru indirdiğinde annemin hatıra kolyesini sıkıca kavıyorum. Annem hep gökyüzünü görmek isterdi –gerçek gökyüzünü– bu yüzden babam onun küllerini mavi cama koydurdu.

Babama benimkilerin saydam cama konulmasını istediğimi söyledim, böylece ölümümü açık seçik, Kongre'nin bizden aldıklarının net bir hatırası olarak görebilecek. Ne var ki şimdi gideceğim yer hatıraların saklandığı bir yer değil.

Wes'in küllerini boynuma takmıyorum. Onun küçük, sarı kolyesi çekmecemde, annemin eski gömleklerinden birinin içine tıktırılmış duruyor. Ölümü hatırasına dayanılamayacak kadar acı verici, bu yüzden babam ve ben ondan hiç söz etmiyoruz. Babam o küçük odun yığınının bir meşale tuttuğundan ve mavi alev o tombul yanaklarına çok, çok hızlı yayıldığından beri.

Yumruğumu sıkıyorum, o anda bıçağımı elimde tuttuğumu fark ediyorum. Graham kolunu omuzlarıma doluyor.

“Şimdi sırası değil kızım,” diye fısıldayıp bıçağı kılıfına sokmama yardım ediyor.

“Neredeyse bitti,” diye mırıldanıyor babam yanıma yaklaşarak. “Diğer sıvı cirium partisini tamamlamak üzereyim.” Bakışları kalabalığın üzerinde geziniyor. Herkes cam üfleyiciyi izliyor. “Başka uygun zaman bulamayabiliriz. Sen ve Dram kumlara gitmeden önce çözeltiyi tekrar içmelisiniz.”

Görüşüm yaşlardan bulanıklaşıyor, gözüme duman kaçtığını söylüyorum kendime. “Baba...” Boğazım sıkışıyor. Konuşamıyorum ve söylemek istediğim çok şey var.

Babam dolu dolu gözlerini benimkilere dikeyor. “Senin gücünü hep hafife aldılar,” diye fısıldıyor. “Ya kaçmanın bir yolunu bul ya da hayatta kalmanın. Ve bulduğunda...” Durmuş alevleri izleyen Dram’e bakıyor. “Bu çocuğu da yanında getir. O seni güçlü kılan şeyin bir parçası.” Yanaklarından yaşlar damlıyor.

Son kez yüzüne dokunuyorum. “Sen de öylesin,” diye fısıldıyorum.

Uçak bizi almaya geldiğinde muhafızlar tarafından kurban törenindeymişiz gibi gösterişle Donanım’dan çıkarılıyor. Üzerimizde mağara giysilerimiz var, sanki gittiğimiz yerde bizi korumaya yetecekler. Benim giysimde yürürken bacağıma çarpan fazladan bir parça bulunuyor. Babam kalan sıvı cirium şişelerini giysimin içine dikti.

Kazmam ve bıçaklarım olmadan kendimi çıplak hissediyorum. Gittiğimiz yerde hiçbirine gerek yok. Dördüncü Kordon’un kızgın kumlarıyla karşılaştırılınca dokuzuncu tünel bir oyun bahçesi gibi geliyor.

Mağara nöbet listesi yurdu yanında asılı duruyor ama yıllardan beri ilk kez benim ismim listede yok. DÖRDÜN-CÜ KORDON yazan yeni listenin en başında o, altında da diğer altı isim var: Dram, Ennis, Graham, Reeves, Gabe ve Winn. Lenore'un ismiyse karalanmış.

Öleceğiz ama isimlerimiz bizden sonraki Astlara anlatılacak ibret verici öykülerde yaşamaya devam edecek. Winn'in yaşını tahmin ederken yanılmamışım. Sekiz yaşında. Adının yanına yazılmış. Benimkinde on altı yazıyor; yanında Dram'inki, on sekiz. Graham yetmiş bir. Nedenle yaşlar sinirimi isimlerden daha çok bozuyor. Sanki Kongre hiç kimsenin –çocuk ya da yaşlı– ıslah edici tedbirlerden kaçamayacağını altını çiziyor.

Dram yanımda eski halinin bir gölgesi gibi yürüyor. Çökmüş yanakları az miktardaki gıda hakkını bile yemediğini gösteriyor.

“Hayatım boyunca buradan gitmeyi düşledim,” diye mırıldanıyorum. “Böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim.”

Elimi elinin içine alıyor. Eldivenlerin engellemesi olmadan teninin sıcaklığını, nasırlarının benimkilere hafifçe sürtünüşünü hissediyorum. Göz ucuyla Reeves'e bakıyorum ve içinde gizlediği savaşıyı görüyorum, tünel martılarını yiyen ve kafataslarını kemerine dizen savaşıyı. Mağara giysisini beline sarmış. Göğsü çıplak, ceza-lyken aldığı yaraların izlerini Foss'un hatıra kolyesiyle birlikte tüm Beşinci Kasaba'ya gösteriyor. Ve Foss'un kolyesinin yanında bir tane daha var. Lenore'ununki.

“Başınızı eğin,” diyor bir muhafız uçağa binerken. Dram'in elini sıkıca tutarak dar sırada yanına oturuyorum.

Motor gürültüyle çalışıyor ve kapılar kapanıyor. Uçak yükselmeye başlıyor ama hiç pencere olmadığından Beşinci Kasaba'ya son kez bakamıyorum.

“Korkuyorum,” diyorum fısıltıyla.

“Kaybedecek hiçbir şeyimiz kalmadı,” diyor Dram. İki gün içinde ondan duyduğum en uzun cümle bu.

Ama kolları beni usulca sararken yanağımı kalbine dayıyorum ve yanıldığını biliyorum.

Hâlâ kaybedecek çok şeyimiz var.

ON DÖRT

0 gram ışın tozu

HAVA GİTGİDE türbülanslı bir hal alıyor, uçağın cirium’la güçlendirilmiş duvarlarından sızan ısıya aldırmamaya çalışarak oturduğumuz yerde zıplayıp duruyoruz. Birden seyir ışıkları titreşmeye başlıyor, uçak hızla inişe geçerken kabin karanlığa gömülüyor.

“Dram?”

“Buradayım.” Karanlıkta elimi bulup sıkıyor.

“Işın perdeleri navigasyon sistemini etkiler,” diyor Gabe. “Kordona iniyor olmalıyız.”

Bir hava yastığına çarptığımızda ışıklar tekrar yanıyor. Winn oturduğu sıradan fırlıyor, kolundan yakalıyorum. Ağlamaya başlıyor.

“Her şey yoluna girecek,” diyorum ona.

Dram bana bir bakış atıyor. Herhalde bugünü canlı olarak tamamlayamayacağız.

Uçağın yükleme kapısı tıslayarak açılıyor. Korkudan

kalbime iğneler batıyor sanki. Nemli hava yanmış odun kokusuna benzer bir kokuyla birlikte kabine doluyor.

Güzel bir kadın biniyor uçağa. “Dördüncü Kordon’dasınız,” diyor gözlerini üzerimizde gezdirerek. “Ben GM487. Beni izleyin lütfen.”

GM487. Genetiği mükemmelleştirilmiş insan. Biz onlara Mükemmeller diyoruz, gerçi bugüne kadar onlardan birini hiç görmemiştim. Kadını bir kez daha görmek için boynumu uzatarak birkaç kararsız adım atıyorum. Mükemmeller ittifak halinde olduğumuz tek kent devleti olan Yazgı’dan geliyorlar. Alara’nın tüm çabası perdeye karşı fiziksel kalkanlar oluşturmakken Yazgı genetik türler geliştirmekle uğraşüyor. Babamın onlar hakkında söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum. Mükemmellerin genleri daha embriyonik evrede Astların ve Büyücülerin genetik kodlarını taklit edecek şekilde değiştiriliyor. Ama bu oldukça riskli; yapılan işlemler embriyoları değiştirmekten ziyade yok ediyor.

Kadın –rozetinde UYUM DENETÇİSİ olduğu yazıyor– biz kapının yanında sıraya girerken Radbantlarımızı inceliyor. Kolumun iç kısmı, derisinin altında yer alan daha önce hiç görmediğim parlak mavi sembollerle aydınlanıyor. Yazgı’nın ona verdiği ismi gösteriyor olmalı bu. Yanılmıyorsam kod diyorlardı.

“Orion,” diyor, her zamankinden daha az gurur duyarak taktığım kılavuz maden kâşifi kolluğuma göz atarak. “Yöneticiniz beni senin hakkında uyardı. Senden uyumlu olmanı bekleyebilir miyim?”

Dram’ın ayağını tekmelemesine yol açacak kadar uzun bir süre tereddüt ediyorum. “Evet,” diyorum son-

ra. Kadının giysimin içine gizlediğim bileşik şişelerinden haberi yok. Cranny'nin onu uyardığı konu bu olamaz. Bakışlarını arkamda duran Dram'e yöneltince o sakın ifadesi birden değişiyor ve yüzünü çarpıtıyor. Dram babasının özelliklerini taşıyor; gözleri, çenesi tıpkı babasına benziyor, hatta saçları bile Arrun'un buraya gönderildiği zamanki saçları gibi. Kadın belki de Dram'ın babasını tanıyor. Belki bana söylediklerini ona da söylemiştir.

Yöneticiniz beni senin hakkında uyardı. Senden uyumlu olmanı bekleyebilir miyim? Eğer uyumlu olursak sessizce hastalanıp ölüyor muyuz yoksa buradaki koşullar bize söylendiği kadar kötü değil mi?

Kollarımı Winn'e dolamış duruyorum, o yüzden Mükemmel'in Winn'i atladığını, onun Radbant'ım kontrol etmediğini fark ediyorum. Herhalde onun hakkında da uyarıldı. *Hiç şansı olmayan Asli kız.*

"Beni izleyin," diyor Mükemmel. "Kumlarda çalışmaya başlamadan önce uygun şekilde donatılmış olmanız gerekiyor." Kadının görünüşü bana umut veriyor. Beşinci Kasaba'daki herkesten daha sağlıklı görünüyor çünkü.

Uçaktan indiğimde kalbime bir ağırlık çöküyor.

"Cehenneme geldik," diye söyleniyor Dram.

Burası berbat... düşündüğümde daha da berbat. Yanan moloz yığınlarından siyah dumanlar yükseliyor. Günün hangi saati olduğunu söylemek mümkün değil, gün ışığı durağan, kırmızı bir sisin içinde sürüklenen alçak bulutlar tarafından engelleniyor. Kül zerrelere ve korlar parlak kelebekler gibi havada ağır ağır süzülüyor. Parlak turuncu bir kor Winn'in kafasına düşüyor, hemen alıp atıyorum.

Yan yana kurulmuş küçük çadırların arasından dola-
narak ilerliyoruz, üçgen biçimindeki tenteleri uyarı bay-
rakları gibi dalgalanıyor. Rehberimiz bize belli aralıklarla
sıralanmış bir yapılar topluluğunu gösteriyor: tuvaletler,
pashlı muslukları olan yıkık duvarlı bir hamam, gıda pake-
ti dağıtma merkezi, nöbetçi kulübesi ve revir.

Babam bu yaşam koşullarını görse ne derdi diye düşü-
nüyorum. Onun “arkaik” terimi bu kasvetli yaşam tarzı
için fazla çekici kalıyor. Çevreyi şöyle bir inceleyip “zar
zor yaşanabilir”de karar kılıyorum.

Nöbetçi kulübesinin yanındaki üç büyük bayrak hava-
yı dövüyor: birinde Alara’nın mührü var, kırmızı çizgili
siyah bayrak kordonu simgeliyor, bir de işaret bayrağı
var. İki turuncu çizgisi olan sarı bir bayrak bu. Kongre ve
onun işaretlere olan aşkı, oysa ışınçağlayan zaten bas bas
bağırıyor, *Tehlike! Uzak dur!*

Mükemmel liderimiz bayraklarla ilgili bir açıklama
yapmıyor. Yoğun kırmızı sisin içinde, başımızın üzerinde
fırl fırl dönen küçük böceklerin girdap dansına dikmiş
gözlerini. Böcekler titrek bir ışık saçarak parlıyor.

En yakınındaki muhafıza dönüyor. “Kor sinekleri!
Alarm seviyesini artırın!” Muhafız, kolunda parlak mavi
kod olan bir erkek Mükemmel, dördüncü bayrak direği-
nin iplerine kuvvetle asılıyor. Saniyeler içinde kıpkırmızı
bir bayrak diğerlerinin üzerinde yükseliyor.

“Ağzınızı burnunuzu kapatın,” diye komut veriyor Mü-
kemmel. “Sis kor sineklerinin alçalmalarına sebep oldu,
havayı doldurdular; tıpkı bir bitkiden yayılan sporlar
gibi.”

Winn’in fularını yüzüne çekmek için dönüyorum, göz-

lerim korlardan saçılan kıvılcım sandığım yaratıklara takılıyor.

Kor sinekleri.

Radbantlarımızdaki kırmızı gösterge son uyarıdır, ölümden bir önceki basamaktır yani. Fularımı iyice sıkıp kırmızı bayrağı seyrediyorum. Işıncağlayanın burada sadece hava ve elementlerden oluşmuş bir şey olmadığını, farklı olduğunu düşünüyorum. O yaşıyor.

Önümüzde giden Ennis birden sendeliyor. İki büklüm nefes almaya çalışırken öksürüyor, kocaman açılmış gözleri yaşlarla doluyor.

“Ennis?” Dram onun kolunu tutuyor. “Ne oldu?”

Ennis nefessiz kalarak kollarını sallıyor.

GM487 Ennis’e doğru geliyor. “Dostunuz bir kor sineği soludu.”

“Bir böceği nasıl *solursun* ki?” diye soruyor Graham.

“Havadaki partiküllere yapışırlar. Sizi uyarmıştım...”

“Ona nasıl yardım edeceğiz?” diyor Dram. Dışarı fırlamış vahşi gözleriyle kıvranıp duran Ennis’i tutmaya çalışıyor.

Ennis’in diğer kolunu omzuma atıyorum. “Oksinatöre ihtiyacı var!”

Mükemmel, kafasını iki yana sallıyor. “Ne yazık ki yapılacak bir şey yok. Size izlememenizi öneririm.”

Ağzım açık Mükemmel’e bakakalıyorum. Güzel şeylerden korkmayı unutmuşum demek. Neredeyse hiç düşünmeden GM487’yi o kusursuz kırmızı-gri üniformasından tutup duvara yapııştırıyorum. “Yardım et ona!”

“Orion!” diye fısıldıyor Dram.

Kadın, ağzından köpükler saçarak yerde kıvranıp du-

ran Ennis'e indiriyor bakışlarını. "Onun için yapılacak bir şey yok." Elimden kurtulup ceketini düzeltiyor. "Siz de birazdan anlayacaksınız bunu." Dönüp yüksek tel örgülere doğru yürüyor. "Cesedi orada bırakın."

Ağzımdan çıkan sesleri tanıyamıyorum, yaralı bir hayvanın hırıltısına dönüşen bir hıçkırığa benziyor bu sesler. Dram beni yakalıyor, kollarını bana sıkıca dolayınca ayaklarım yerden kesiliyor.

"Ennis!" diye haykırıyorum.

"Öldü bile," diye mırıldanıyor Graham.

Ölmekten beter durumda. Ennis'in vücudu sanki körükle pompalanıyormuş gibi şişiyor. Görmeyen gözlerden kanlar sızarken korlar fırl fırl dönerek yanımızdan geçmeye devam ediyor.

"Kendinizi koruyun," diyor Reeves yüzünü fularıyla örterek.

Ufkun en parlak kısmına doğru ilerlerken yüzümü örtüyorum.

Işın perdesi.

Bu şimdiye dek gördüğüm en güzel şey. Onu gerçek gökyüzüyle ya da güneşin doğuşu ve batışıyla kıyaslayamam ama ışın perdesi bildiğim bütün renklerle ufka dökülüyor. Parlak bir ihtişamla dalga dalga ışıyan dehşet verici, radyoaktif bir gökkuşağı bu. Kendi enerjisini zapt etmeye çalışıyormuş gibi durmadan dalgalanıp değişiyor. Partiküller kızgın kumları kucaklayan ve devasa bir duvar halinde kilometrelerce uzanan parlak bulutlar gibi rüzgârla yer değiştiriyor.

Kordon kampını çevreleyen tel örgülerin arkasında duruyoruz, ışın perdesinden uzaktayız ama perdenin

içimdeki sesi hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Buğulu, parıldayan şeritlerinin yer değiştirdiğini hissediyorum, tıpkı bir çalgının telleri üzerinde yayını hareket ettiren bir el gibi. Daha önce beni çağırıyordu. Şimdiyse cevap vermemi istiyor.

Winn güçlkle soluyarak başını çeviriyor. Yeni koruyucu gözlüklerimiz ve cirium giysilerimizin saydam başlıklarıyla bile perdeye bakmak zor.

Bize neden kulaklık verdiklerinden emin değilim. Belki burada hayatta kalmak için bir şansımız varmış gibi hissetmemizi istiyorlardır. Yanarken birbirimizi duymanın dehşetini yaşamamızı istiyor da olabilirler. Ama şu anda Winn'i duyuyorum, kızın soluk alıp verişşi paniğe kapılmanın bir adım ötesine geçtiğini gösteriyor. Kollarından tutup kendime doğru çeviriyorum.

"Ben buradayım," diyorum. Ona sunabileceğim en büyük teselli yalnız ölmeyecek olması. Ve ben bizi bu cehennemden çıkarmak için mümkün olan her şeyi yapmadan da ölmeyecek. En azından kor sinekleri yok oldu, kırmızı bayrak görünürde yok.

Graham, Winn'in ellerini tutup önünde çömeliyor. Ağırlığını yaralı bacağına verirken dudaklarından bir acı iniltisi çıkıyor. Winn'in toz kovağını alıp kızın eldivenli ellerini kovanın sapına tutturuyor.

"Yapılacak bir işimiz var kızım," diyor boğuk sesiyle. "Biz bir ekibiz, tıpkı tünellerdeki gibi. Sadece bastığım yere bas, tamam mı?" Winn başını sallıyor, Graham bize verilen metal eleklerden birini uzatıyor ona. Winn'in kendisine çok büyük gelen eldivenin içindeki eli eleği sıkıca kavırıyor.

GM487 bizi dar bir geçitten geçiriyor, burası o kadar dar ki tek sıra halinde yürümek zorunda kalıyoruz. Bir düdük sesiyle irkiliyorum. “Günün başında bu sesi duyduğunuzda,” diyor, “burada, yerleşkenin önünde toplanacaksınız.”

Demek bu kuleye benzeyen beyaz ucubenin bir ismi varmış, diye düşünüyorum tamamını görmek için başımı geri atarak. Alanı küçük bölmelere ayıran geniş tahta kirişlerin yüzeyindeki beyaz boyalar soyuluyor. Her şeyden önce ne diye biri bunları boyama zahmetine girer, merak ediyorum. Belki küllerle, korlarla, kan ve pasla kaplı araziden yerleşkeye dönüş yolunu bulabilelim diyedir. Korlar kıyafetime yapışıp yavaşça yanıyorlar. Tenime ulaşmadan silkeliyorum onları üzerimden.

“Bu işaret” –daha da yüksek bir ikaz düdüğü kadının sesini bastırırken susuyor– “size turnikelerden geçmenizi ve görevlendirildiğiniz maden bölgesine ilerlemenizi söylüyor. Eğer iki gram ışın tozu toplarsanız yiyecek ve dinlenme hakkı kazanırsınız.”

Önümüzde Mükemmeller turnikelerden geçiyor. İçlerinden bazıları zeki bakışlarla bizi inceliyor. Koruyucu gözlükleri yok ve çoğu başlığını geriye itmiş. Genelde genç erkekler ve kadınlar bunlar ama birbirlerine hiç benzemiyorlar. Daha önce hiç böyle bir ten rengi çeşitliliği görmemiştim. Egzotik ve çekiciler –doğal olmayan bir şekilde– ama beni arkalarından bakmaya zorlayan şey ortak bir özellikleri. Dayanıklılık. Burada hangi bayrak yükselirse yükselsin bu insanlar ışınçağlayana kolay kolay boyun eğmez.

Şimdi içimdeki duygunun korku olmadığını biliyorum. Kızgınlık bu.

“Orion?” Kulaklığımdan Winn’in sesi geliyor. Olduğum yerde durduğumu fark ediyorum. Bütün grup beni geçmiş. Elini sıkıca kavrayıp turnikelere doğru götürüyorum onu.

Duygularım karmakarışık, beni Beşinci Kasaba’daki tabelaya tırmandıran aynı ateşle eriyorlar. Nefes almaya, o düşüncesiz hareketimden sonra olup bitenleri düşünmeye zorluyorum kendimi. Geleli daha bir saat olmadı ve şimdiden uyumlu olmak için mücadele ediyorum.

Yönetici onları benim hakkımda uyarmakta haklıydı.

“Bölgelerinize ilerleyin Astlar,” diyor denetçi.

“İki gramdan az toplarsak ne olur?” diye soruyor Gabe.

“O zaman ne yiyecek ne de dinlenme hakkınız olur.” Tel örgülerin diğer tarafındaki birini gösteriyor. “Şu Büyücü iki gecedir tel örgülerin dışında. Bir gece daha hayatta kalamaz.”

Kadın dizlerinin üzerinde külleri eliyor. Ellerinin yerinde ham metalden yapılmış elekler var. Dişlerinden biri göze çarpacak şekilde başparmağı simgeleyerek diğerlerinden farklı tarafa eğilmiş büyük boy çatallara benziyorlar. Sağ eli, bize verdikleri eleklerin şeklinde. İnsanın değil de bir makinenin parçasıymış gibi duruyor.

“Takma organlar,” diyor Gabe. “Kongre’nin Islah edilmiş büyücüye verdiği işe göre çeşitlilik gösterirler.”

“Bu barbarca,” diye homurdanıyor Graham.

“Bu bir lütuf olarak görülüyor. Şu kadın takma elleri olmadan hayatta kalamazdı.”

“Alara’da böyle bir şey gördün mü?” diye soruyorum.

Gabe kadını izlemeye devam ederek başını iki yana sallıyor. “Hayır. Bu şekilde Islah etmek... cezalandırmaktır. Direnen Büyücülere uygulanır.”

Tekrar kadına bakıyorum. *Direnen Büyücü.*

Yüzündeki is ve kan, terden yol yol olmuş. Işın tozunu ayırmaya çalışırken kovası da yanında duruyor. Biz geçerken kafasını kaldırıp büyük bir dikkatle bakıyor. Yüzünün alt kısmı fularıyla örtülü ama birden onu tanıyor-muşum gibi bir hisse kapılıyorum. Bu kahverengi gözler tanıdık geliyor.

Roran'da bu kadının gözleri var. *O yaşıyor. Benim insanlarım hayatta kalmayı başarır.*

Kadına yaklaşıyorum, kalbim deli gibi atıyor, yanılmamış olmayı istiyorum, emin olmam gerek. Teni Roran'inki gibi, benimkinden birkaç ton koyu. Koyu renk saçlarını arkada toplamış ama Roran'ın saçlarına benziyor. Tekrar işine odaklanıyor ve işte o zaman –kaşlarını çatma şeklinden– o olduğunu anlıyorum. Kayaya büyü yaparken Roran'ın yüzünde de aynı bu ifade oluşuyor.

Parmaklıklarımı tel örgülerden geçiriyorum. “Mere?” diye bağıryorum. Bana bakmıyor, bu kez parmaklıkları sarsıyorum. “Mere!”

“Ne yapıyorsun?” diye soruyor Dram metal turnikeden geçerken.

Sıra bende. Bir dizi insan arkamda bekliyor. Büyücü kadın şimdi bana bakıyor, elimi cebimden çıkarıp parmaklığa bastırıyorum. Avcumda Roran'ın çiçeği var.

Kadının gözleri büyüyor. Ayağa kalkıyor.

“Turnikeye ilerle Ast,” diye sesleniyor GM487. Gözlerimi bana doğru koşan kadına dikerek geri geri gidiyorum. Ben geçerken metal çubuklar bir tıkırtı sesi çıkarıyor.

“Bölgene dön Büyücü,” diye bağıryor bir muhafız.

Yerleşkeden çıkarken Mere gürültüyle tel örgülere çarpıyor. Ellerimi paslı tellerden geçirip takma ellerinin hemen üzerinden bileklerini kavıyorum.

“Roran?” diye soruyor. Sesi bile oğlunun umutsuzca saklamaya çalıştığı lirik aksanlı sesine benziyor.

“O güvende.” Çiçeği giysisinin kolundan içeri sokuyorum. Biri arkamdan itiyor, öne doğru sendeliyorum.

“İlerle Ast!” diye tekrar emrediyor GM487.

“Sana yardım edeceğim!” diye bağıryorum yürürken Mere’ye bakmayı sürdürerek. Roran’ın çiçeğini göğsüne bastırıyor.

“Ben *sana* yardım edeceğim Ast!” Yüzüne bir gülümseme yayılıyor. “Adın ne?”

Ben de ona gülümsüyorum. Bu kadındaki bir şey bana kendimi yenilmez hissettiriyor. “Orion!” diye bağıryorum. Madenci kalabalığı beni ileriye doğru itiyor ama o kovalasını kapıp benimle yürümek için koşturuyor.

“Güzel bir isim,” diyor. “Bir savaşçı ismi.”

İlk kez ismim şaka konusu değil. Bu kadın yıldızları görmüş. “Bir avcının adı,” diyorum.

Dram etrafımda yürüyen insanların arasından kendine yol açıyor. “Haydi gidelim *avcı*,” diyor. “Bulman gereken iki gram ışın tozu var. Fazladan da yeni arkadaşına bulacaksın.”

“O Roran’ın annesi,” diyorum girdaplar yaparak dönen rüzgârda Dram’i izleyerek.

“Orasını anladım.” Koruyucu gözlüğünün arkasından beni inceliyor. “Ona ne verdin?”

“Umut,” diyorum fısıltıyla.

Kovamı alıp perdenin üzerimize saçtığı kızgın moloz-

ların arasına dalıyorum. Ölüm, korku ve ateşle dolu bir yerde Roran'ın annesini buldum.

Belki de annemin adını koyduğu avcıyım ben. Muhtemelen bu geceyi sağ atlatmamızı sağlayacak ışın tozunu da bulurum.

Umut.

Bu sözcük anlaşılmaz, yakıcı ve güçlü bir biçimde içimi sarıyor.

Öleceğiz.

Cirium giysimin altında çok yüksek bir yere çok hızlı tırmanmışım gibi titriyorum. Eleğimi tekrar tekrar kuma sokuyorum fakat yanmış topraktan başka bir şey çıkmıyor. Elimle kızgın kumları tırmıklıyorum, avucumu ateşe tutuyormuşum gibi geliyor.

“Dur ben eleyeyim,” diyor Gabe. “Bu elleri hiçbir şey acıtamaz.” Cirium parmaklarıyla bir avuç kum alıyor. “Sadece nerede olduğunu söyle.”

Keşke söyleyebilsem. Işın tozu cirium'dan farklı. Dördüncü Kordon'un koşulları da onu ayırt etmeme yardımcı olmuyor. Tek istediğim yerin altında gizlenmek.

Bir saat önce rüzgârlar tozu dumana kattı. Burada neyin normal olduğundan emin değilim ama bu ışın fırtınasına çok benziyor. Ast duyularım bana avaz avaz bağıyor.

“Dokuzu özleyeceğimi hiç düşünmemiştim,” diyor Dram.

“Beşinci Kasaba'yı özleyeceğimi hiç düşünmemiştim.”

Dua için kenetlenmiş bir çift el gibi duruyoruz, Winn ikimizin arasına sokuluyor. Giysisinin altında cildi kabartılarla dolu.

“Burada hiçbir şey yok,” diyor Graham. Siyah ve kırmızı kumların üzerine yan yatıp kovasına kum eliyor. Sol bacağı şişip normal kalınlığının iki katına çıkmış. Anlaşılan dizinin içindeki parazitler Dördüncü Kordon’u bizim sevdiğimizden fazla sevmiyorlar. “Daha ileri gitmeniz gerek,” diyor.

“Seni bırakmayacağız,” diyorum üçüncü kez.

“Bağırarak konuşmak seni haklı yapmaz kızım,” diyor. Söylenerek kovasını bir kenara fırlatıyor. “Dram, bana kulak vermeni bekliyorum oğlum. Neyin doğru olduğunu biliyorsun.”

Winn ağlamaya başlıyor. Ağlamaları artık sürekli hale geldi, aynı rüzgâr gibi ama bu defaki ağlaması farklı. Başlığından tutup yüzüne bakmak için onu kendime çeviriyorum. Gözündeki damarlardan biri çatlamış.

Kesesinden bebeğini çıkarıp eline tutuşturuyorum. “Bebek korkuyor Winn. Ona her şeyin düzeleceğini söylemen gerek.” Beşinci Kasaba’dan ayrılmadan önce Winn’in sarı elbisesini kesip bebeğine bir elbise yapmıştım. Kordonun kızgın küllerine ne kadar dayanır bilmiyorum.

“Korkma, ben buradayım,” diyor bebeğine mırıldanarak. Saç yerine eskimiş tırmanma ipi değil de kıvrımlı bukleleri varmış gibi eldivenli elleriyle okşuyor onu.

“Adı ne?” diye soruyorum.

“Len,” diye fısıldıyor.

Len. Lenore. Yaşlar genzimi yakıyor. “Güzel bir isim.” Gözlerim Dram’inkilerle buluşuyor.

Reeves koşar adım bize doğru geliyor. “Bir sığınak buldum! Yarım kilometre kadar doğuda.”

Sığınak! Bakışlarım Graham'a kayıyor. Ha yarım kilometre ha on kilometre. On adım bile atamaz.

"Gitme vaktiniz geldi çocuklar," diyor Graham.

Reeves kovasını bana veriyor, sonra eğilip kendisini bırakması için koluna vuran Graham'ı kaldırıyor. "İndir beni. Güvenliğiniz için diğerleriyle birlikte git."

"Seni taşıyarak da gidebilirim," diyor Reeves.

"Sen de Kâşif kadar inatçıydın," diye söyleniyor Graham.

"Bunu bir iltifat olarak alıyorum," diyor Reeves.

Dram Winn'i kollarına alıyor, Gabe ve ben onları izliyoruz.

Cirium sığınağı bir hava mağarası büyüklüğünde. Hepimizin sığmasına imkân yok.

"İçeri gir!" Dram beni Winn'in arkasından içeri itiyor.

"Sensiz olmaz!" Onu içeri çekiyorum, birlikte bir köşeye sıkışıyoruz.

Rüzgâr sığınağın girişinde uğulduyor, Graham ve Reeves'in üzerine kızgın korlar yağıyor.

"Onları içeri alın!" diye bağırıyor yarısı dışarıda olan Gabe.

"Winn'i omuzlarıma çıkar," diyor Dram, ben Winn'i kaldırırken eğiliyor. Winn tavana çarpmamak için sırtını bükerek onun omuzlarına tırmanıyor.

Graham Reeves'i gediğin içine itiyor. "Kapıdan uzak dur oğlum," diyor kısık sesle. Kızgın toz rüzgârı birden sertçe çarpınca girişte düşecek gibi oluyor.

"Graham!" Gabe kolundan yakalayıp çekiyor onu.

"Beni omuzlarına al Reeves!" diye bağırıyorum.

“Tavan çok alçak,” diyor Dram yavaşça. Gözlerini Graham’dan ayıramıyor.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyor Gabe. Graham giysisini çıkarıyor çünkü.

“Bunu ufaklığa ver,” diye soluyor Graham. “Onu güvende tutmak için bir katman daha.”

“Graham.” Hafif çılgınlığım mağaranın ürkütücü sessizliğini delip geçiyor. Graham’ın gözleri benimkilerle buluşuyor, bana kasma kullanmayı, umutsuzluğumu ve korkumu yenmeyi öğreten adam bu. Giysisini çıkarıp Gabe’in metal ellerine bırakırken onu izliyorum, fark ediyorum ki hâlâ bana bir şeyler öğretiyor.

“Benim için ağlama kızım,” diyor. “Bugün gökyüzünü göreceğim.” Ağızlığını çekip çıkarıyor. Kristalleşmiş partikül parçaları dolu gibi üzerine yağıyor.

“Gözlerini kapat Winn,” diyorum. Ama ben kapatmıyorum. Graham için bu kadarını yapabilirim. Kendini bizim için feda edişini izleyeceğim.

“Bırak beni!” diye bağıyor Gabe’e. Sertleşen rüzgâr saçlarını ve kaşlarını alıp götürüyor; cildinde çukurlar oluşuyor.

Gabe onu bırakıyor. Rüzgâr Graham’ı sığınağın girişinden alıp coşkulu bir dans partneri gibi tek ayağının üzerinde döndürerek götürüyor.

“Graham!” diye bağıyorum onu sesimle kurtarabilmişim gibi. Uçuşan korların arasından bana bakıyor. Gözlerinden kanlar sızıyor.

“Annelerinizi gururlandırdınız,” diye bağıyor. “İkiniz de.” Sonra etrafında uçuşan moloz parçalarının arasına düşüyor.

Radyasyon rüzgârlarının dışarıdan gelen iniltisi ve Winn'in hıçkırıkları dışında sığınak sessizliğe bürünüyor.

"Buradan kurtuluyoruz." Dram cebinden metal bir boru çıkarıyor.

Silah ateşlenmediği halde Dram onu bize gösterdiği an şok perdemi delip geçen büyük bir patlama hissediyorum.

"Vay canına," diyor Reeves. "Bunlardan çalmayı nasıl becerdin?"

"Çalmadım. Graham buldu." Silindiri avcunda döndürüyor. Üzeri daha önce kullanılmış gibi çiziklerle dolu.

"Boş bu," diyor Gabe.

"Şimdilik."

Gabe başını iki yana sallıyor. "Perdeye yeterli tozu toplayacak kadar yaklaşılamayız."

"Yaklaşmamız da gerekmiyor zaten." Dram'ın bakışı dışarıya, daha biraz önce Graham'ın durduğu yere kayıyor.

Bakışlarım Dram'den Reeves'e, sonra Gabe'e kayıyor, bu tereddütlü hallerine bir anlam vermeye çalışıyorum. Benim görmediğim bir şey görmüş gibiler.

"Orion..." Dram endişeli mavi gözleriyle bana bakıyor. "Işın tozunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Işın perdesi kumları yakıyor ve..."

"Kumları değil Rye." Kolumdaki zehiri çıkarması gerekiyormuş ve beni kurtarmak için canımı yakmak zorunda olduğunu biliyormuş gibi kederli görünüyor.

Dışarıya, az önce Graham'ın durduğu yere bakıyorum. Şimdi rüzgâr kesilmişken kumları daha net görebiliyorum. Fırtınanın Graham'ı sürüklediği yerde ışın tozu parlıyor.

Birden gerçek kafama dank ediyor. "Ateşler aşkına," diye fısıldıyorum. Toz. Işın tozu.

Perde bir insanı yakıp kül ettikten sonra geriye ışın tozu kalıyor.

“Kusacağım,” diye mırıldanıyorum.

“Nefes al.” Bana yer açmaya çalışıyor ama yer yok. Gabe yere bakıyor. Reeves gözlerini benden kaçırıyor. Biliyorlardı. Maden kâşifinden başka herkesin biliyor olması ne kadar ironik. Elementi bulamayışıma şaşmamak gerek.

Birden aklıma gelen başka bir düşünceyle sarsılıyorum ve bu öylesine korkunç bir düşünce ki nefes alamıyorum. “Sana o ışın esasını ne zaman verdi?”

“Beşinci Kasaba’da,” diyor Dram. “Dokuzuncu tünelin açıldığı gün bulmuştu bu silahı. Uzun süredir ondaydı.”

Cranny bende bir şeyi olduğunu düşünüyor. Bacağının tedavisi yönetici tarafından engellendiği gece Graham böyle söylemişti.

“Ölmeyi kendisi planladı.”

“Nasıl ve ne zaman olacağını bilmiyordu,” diyor Dram. “Sadece hazır olmamı söyledi.”

Işın esasını haznesini elime alıyorum, bir hatıra kolyeden daha hafif olan metalik kapsül avcumda kayıyor. Onu Gabe’e veriyorum.

“Kumu sığınacağın yanında ele. Işın tozunu buna doldur.” Sesim çok zayıf çıkıyor. Gabe çömeliip cirium ellerini dışarı uzatıyor.

Kongre Astları silahlarına güç sağlayacak, silahlarının cephanesi olacak tozu çıkarmaya zorluyor. Bu durumu tersine çevirmemizi hiç beklemiyorlar bizden.

Ama cevher kurtlarına ve kordon rüzgârlarına dayanan mağaracı, bir yol bulacağımızı biliyordu.

Ah Graham. Son bir ders daha verdin.

ON BEŞ

14.6 gram ışın tozu

FIRTINA BİR saate varmadan diniyor. Winn'i sığınakta bırakıp perdenin daha yakınına gidiyoruz. Umudumu kaybettim, onun yerine öfkemin beni körüklemesine izin veriyorum. Kararlıyım, Graham boş yere ölmüş olmayacak. Olayların bu şekilde gelişmesi odaklanmamı etkiliyor, çok geçmeden beni çağırıyorlarmış gibi ışın tozlarının izlerini algılamaya başlıyorum.

Bir kez daha kılavuz maden kâşifiyim.

Gabe'in cirium elleri kızgın kumları bizim kalın eldivenlerimizden ve eleklerimizden daha hızlı ve daha başarılı şekilde eliyor ama bizim kovalarımız da yavaş yavaş dolmaya başlıyor. Bir damar buluyorum, sonra hepimiz yere çöküp Kongre'nin değerli elementini çıkarmaya koyuluyoruz.

"Ne zamandır biliyordun?" diye soruyorum Dram'e. Hâlâ inanamıyorum. Yönetimimizin bu kadar aşâğılık ol-

duğunu hiç düşünmemiştim. Ya da bu kadar gözü dönmüş olduğunu.

Hemen cevap vermiyor, eleğini hafifçe kovanının içine vuruyor. Sonunda kızarmış gözleriyle gözlerime bakıyor. Birden suçluluk hissediyorum. Belki de Graham'ı benden bile çok seviyordu. Annem ve Wes öldükten sonra benim yanımda en azından babam vardı. Dram ise bütün yakınlarını kaybetti. Ben hariç herkesi.

“Bana Graham söyledi,” diyor. “Işın esasını verdiği zaman. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim.”

“Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir? Onlar sadece insan vücudu.”

“Onlar sadece insan vücudu değil,” diye karşı çıkıyor. “Her şey ışınçağlayan tarafından değiştirildi –tam olarak bilmediğimiz elementler onları başka şeylere dönüştürdü– işte sonra perde onları tekrar değiştiriyor, yani şey olduğunda...” Susuyor, sığınağın yanında ışınçağlayan yutmadan önce Graham'ın tek ayağı üzerinde dönüşü canlanıyor zihnimde.

“Perdenin canlıları nasıl etkilediğini düşünün,” diyor Gabe. “Her şeye özünün bir parçasını aşıyor. Kendi elementlerini yakıp küle çevirmiyor, bu yüzden de geriye ışın tozu kalıyor.”

“Ya cephanе olarak kullanılması?” Metal parmaklarıyla tozu eliyor. “*Işın perdesinin* kalıntılarından söz ediyoruz, kullanılmamış bir enerjiden yani.”

Graham'ın annemin benimle gurur duyduğunu söyleyiş hâlâ gözümün önünde.

“Bunu neden makinelerine yaptırmıyorlar?” diye söyleniyorum, partikülleri kovama elerken ellerim yanıyor.

“Perdeye bu kadar yakinken makineler çalışmaz,” diye cevaplıyor Gabe.

“Tek sebep bu değil,” diye mırıldanıyor Reeves. “Eğer burada ölürsek başka birinin kovaındaki tozu artırmış oluruz.” Burnundan sızan kanı silmek için elini başlığının altına sokuyor. Kemik kadar solgun yüzü parlıyor.

Dram’le birbirimize bakıyoruz. Reeves’te yolunda gitmeyen bir şeyler var. O hasta, bizim olmadığımız bir şekilde hasta. Bana bunun kordonla ilgisi yokmuş gibi geliyor.

Midem buruluyor. Buna bir isim koymak istemiyorum. Şimdilik.

“Sence diğer sebep ne?” diyorum bunun yerine.

“Kongre’nin bizden kurtulmasının kolay bir yolu.”

“Ama biz onlara cirium buluyoruz.”

“Muhtemelen bu yüzden hâlâ nefes alıyoruz.” Öksürüyor, belki yine kuser diye gözlerimi başka tarafa çeviriyorum. Babamın kafamdaki sesi bütün bu semptomların bir listesini yapıyor, bense onu duymazdan gelip kumdaki elementlere kulak veriyorum.

“Durun bir dakika,” diyorum. Ayağa kalkıp gözlerimi kapatarak yüzümü perdeye çeviriyorum. “Bir şey oluyor.” Diz çöküp avuçlarımı yere bastırıyorum.

“Bir fırtına daha mı?” diye soruyor Dram.

“Bu farklı bir şey,” diye mırıldanıyorum. “Tut şunu.” Kovamı ona verip eldivenlerimi çıkarıyorum.

“Orion!”

“Sadece bir saniyeliğine.” Ellerimi kuma bastırdığımda bağırmmak için kendimi zor tutuyorum. Daha eldivenlerimi geri giyerken avuçlarımda kabarıklıklar oluşmaya başlıyor. Ama bu kadarı benim için yeterli. Kordonda tit-

reşen elementleri çözmem için yeterli.

“Geri dönmeliyiz.” Ayağa kalkıyorum. “Yeterli tozumuz var. Mere ve Winn’e de yeter. Gidelim, çabuk.”

“Neler oluyor?” Dram kovamı verip yanımda koşturmaya başlıyor.

Bacaklarımı hızlanmaları için zorluyorum. “Kum fırtınası. Her an başlayabilir.”

“Lanet olsun,” diye homurdanıyor Dram.

“Siz kampa dönün çocuklar,” diyor Reeves. “Ben Winn’i getiririm.” Koşarak yanımdan geçip sığınağa gidiyor, arkasından bakıyorum.

“Başaracak,” diyor Dram. “Hâlâ zamanı var.”

Demek ki o da benim gibi düşünüyor. Ve o da henüz buna bir isim koymuyor.

Işın fırtınaları gökyüzünde turuncu virga çizgileri oluşturarak, önden kükürt ve partikül tozu rüzgârları gönderek geldiklerini belli eder. Kordondaki kum fırtınaları ise yılan ısırtığı gibi başlar. Yılanın dişlerini etinizde fark ettiğiniz anda zehir vücudunuzda dolaşmaya başlamıştır bile.

Yerleşkeye koşuyoruz. Etrafımızı dalga dalga saran siyah kumun içinde sığınağın yerini belli eden tek şey yerleşkenin beyaz tepesi. Fırtına henüz bize yetişmedi ama büyük bir kum dalgasının kordonu kuşatmak üzere olduğunu hissedebiliyorum. Eğer bizi yakalarsa yutup bu cehennemin bağırsaklarına gönderecek.

“Neredeyse geldik,” diyor yanımda nefes nefese koşan Dram. Gabe önümüzden koşuyordu. Şimdiye kadar sağ salim parmaklıkların arkasına geçmiş olmalı.

Yavaşlıyorum. Beni koşturmaya zorlayan korkuma rağ-

men bu hızda koşmaya devam edecek kadar dayanıklı değilim, özellikle de ağırlık yapan bir cirium giysisiyle kızgın kumlarda koşuyorsam.

“Oraya!” Dram, bir zamanlar köprüymüş gibi duran enkaz yığınına işaret ediyor. “Tırman!” Kıvrık bir metal çıkıntıya tutunup kendini yukarı çekiyor.

Tıpkı Sıradağlar gibi. Ellerim yarıklara tutunuyor, ayaklarım taşın oyuklaşmış çatlaklarına basıyor. Tepeye ulaşmak üzereyken Dram kolumdan tutup çekiyor.

“Yere yat!” Kumdan bir duvar üzerimize gelirken beni hızla kenara çekiyor.

Yüzüstü yere yapışıyoruz, bir kum bulutu üzerimize püskürürken ellerimiz ve ayaklarımız metal parçalarının arasına saplanıp kalıyor. Her yer kumla doluyor, giysilerimizin içine giren kumlar tenimizi yakıyor, cevher kurdu parazitleri derimi kemiriyormuş gibi hissediyorum. Nefesimizi tutup dayanabildiğimiz kadar bekliyoruz, sonunda hava kumlardan temizleniyor.

“Hâlâ benimle misin maden kâşifi?” diye soruyor Dram başlıına toz dolmuş gibi öksürerek.

“Hayır,” diyorum boğuk bir sesle.

Yerleşkenin ikaz düdüğü çalıyor. Kongre toplanan ışın tozlarını istiyor.

Işın tozlarımızı sırayla tartıya boşaltıyor, 2.0 gram gele- ne kadar azar azar toz ekliyoruz. Fazladan topladığımız tozlar ceplerimizde saklı duruyor.

“Emanet kabul edildi,” diyor hoparlörden gelen bir ses. “Turnikelere doğru ilerleyin.”

Ayaklarımızı sürüyerek yerleşkenin tel örgüleri arka-

sında bizi bekleyen küçük çadırlara doğru gidiyoruz.

“Şimdi daha az insan var,” diye mırıldanıyor Dram. Başlığını ve koruyucu gözlüklerini çıkarıyor.

“Belki kum fırtınası yüzündendir.”

Winn ve Reeves’i arıyoruz ama ilk birkaç çadır Mükemmellerle dolu.

“Büyücü kadının yanında,” diye sesleniyor Reeves kafasını bir çadırdan dışarı uzatarak. “Bizi emanet yerinin yanında karşıladı, Winn için fazladan toz getirmiş. Çocuk Roran gibi kadından da hoşlandı.”

Demek ki sonuçta Mere bize yardım etmiş oldu.

“Gülümseyecek halin olduğuna inanamıyorum,” diyor Dram.

“Ben de ayakta duracak haliniz olduğuna inanamıyorum.” Reeves yere doğru öksürüyor. Ayağının dibindeki küllere kan sıcıyor. Başını kaldırıp elini saçlarının arasından geçiriyor. “Galiba kum sonunda bana dokunmaya başladı.” Kaşlarını çatarak eline bakıyor. Avucu uzun sarı saç tutamlarıyla dolu. “Lanet olsun,” diye fısıldıyor gözlerimize bakarak. “Sakın söylemeyin. Nasıl olsa bir önemi yok.”

Dram ve ben bir şey söylemiyoruz. Hiçbirimiz korkunç gerçeği, Reeves’in radyasyon hastalığına yakalanmış olduğunu kabullenmek istemiyoruz.

Reeves’e dokunan kumlar değildi, Beşinci Kasaba’daki kordon kayalarındı.

ON ALTI

17.6 gram ışın tozu

DAHA ÖNCE hiç bu kadar genetiği mükemmelleştirilmiş insanı bir arada görmemiştim. Pekâlâ, aslına bakılırsa kumlara gelmeden önce tek bir Mükemmel bile görmedim ama burada çadırlar dolusu var. Gabe'e göre kordonlarda çalışmaları Yazgı'yla olan anlaşmamızın bir parçası.

Mükemmel olmayanları ayırt etmenin yolu, geri kalanımızın korkuyu da üniformamızın bir parçası gibi üzerine giymesi. Biz, yakında ölecekler topluluğuna aitiz.

Ama Mükemmeller öyle değil.

"Onlara kızılıyorsun," diyor Dram bakışımı takip ederek.

Gıda paketimi ağızıma boşaltıyorum. Burada herkes mor folyolu paket alıyor, Winn bile. Kongre, perdenin yanında parıldayan tozlara dönüşmeden önce şişmanlamamızı istiyor olmalı. Paketi elimde buruşturuyorum.

"Rye?" diyor Dram. "Burada olmayı onlar seçmedi, biliyorsun değil mi?"

“Onlara sempati duymamı bekleme benden,” diyorum.

“Onların Radgiysileri biyolojik ama bizimkiler değil,” diyor Dram. “Bunun için mi onlardan nefret etmek istiyorsun? Winn de Ast olduğumuz için bizden mi nefret etmeli – biz radyasyona dayanabiliyoruz ama o dayanamıyor diye?”

Pis pis bakıyorum ona. “Burada gerçekten *yaşayabilirler*.”

“Bu yaşamak değil. Hiç kimse için.” Dram kıyafetini giyiyor. Birlikte Winn’in giyinmesine yardım ediyoruz. Dün Graham’ın ölümünü izlediğimizden beri konuşmuyor Winn. Giysisini kollarına geçirirken küçük bedeni titriyor.

“Ben yanındayım,” diyorum ona. Yetersiz sözlerden başka ona sunabileceğim bir şey yok.

İlk ikaz düdüğü çalıyor.

“Haydi çabuk,” diyor Dram, Winn’in ayağını Graham’ın giysisine sokarken. Aceleyle kıyafeti üzerine uydurmaya çalışıyoruz. Bebeğini güzelce giysisinin içine sıkıştırıyorum. Winn bomboş bakıyor.

Lenore olsa Winn için ne yapılacağını bilirdi. Bunu düşününce kalbime bir bıçak saplanıyor sanki.

“Hâlâ bizimle misin maden kâşifi?” diye soruyor Dram.

Düşüncelerimi şu an acil olarak çözülmesi gereken sorunlara yöneltiyorum –bir yerleşke, bir maden bölgesi ve fırın gibi bir yerde imkânsız bir görev.

“Mere,” diyor Winn birden, yüzü aydınlanıyor.

Mere çadırımıza dalıp çocuğu kollarına alıyor. “Bu kat kat giysilerin altında bir yerlerde küçük bir kız var mı?” Winn gülümsüyor. “Seni maymun gibi sırtımda taşımama ne dersin?” Yere eğiliyor, Winn Mere’in sırtına tırmanıp sımsıkı tutunuyor.

“Ona göz kulak olurum,” diyor Mere bize. “Siz gerektiği kadar uzağa gidin.”

Mere’ye yapışmış küçük kıza bakıyorum. “Bebeğinin ismi Len,” diye fısıldıyorum.

Mere gülümsüyor. “Söyledi.”

Omuzlarımdan bir yük kalkıyor. Sanırım Winn’in dili sonunda çözüldü.

Reeves sırtını tel örgüye yaslamış bizi bekliyor. Saçlarını Lenore’un verdiği bağcıkla bağlamış, yüzünde zoraki bir gülümseme var. “Kaçış planımızı konuşmamız gerekiyor,” diyor. “Dördüncü Kordon’un bize sunduğu her şeyi yaşamışım gibi geliyor bana.”

“Aynı fikirdeyim,” diyor yanında duran Gabe. “Daha kaç tane kum fırtınasıyla başa çıkabilirim bilmiyorum.”

“Işın asasının yarısı dolu,” diye mırıldanıyorum. “Daha fazla toza ihtiyacımız var.”

İkinci düdük çalıyor.

“Gidip biraz bulalım o halde,” diyor Dram.

Başlığımı giyip turnikeden geçiyorum. Özgürlüğümü gram gram tartmaya gidiyorum.

Kararlılığımız gün içerisinde uçup gidiyor, bütün yapabildiğimiz perdenin yakınlarında yürümeye ve nefes almaya çalışmaktan ibaret. Özellikle de Reeves. Onun durumu hepimizden hızlı kötüleşiyor. Gece tartıya bakarken 2 gram ışın tozunun neye benzediğini öğrendim. Kimsenin bakmadığından emin olunca kovaasına attım tozu.

Özgürlüğün beklemesi gerekecek. Hayatta kalmaya yetecek tozu zor çıkarıyoruz.

Kumlarla kaplı maden arama bölgemizden geri dönü-

yoruz. Kumlar kıyafetlerimizin içine öyle işlemiş ki altımızdaki giysilere bile kristal parçalar yapışmış. Onları çadırın dışında bırakıp iç çamaşırlarımızla içeri giriyoruz. Burada radyasyon zehirlenmesi pek çok şekilde meydana geliyor o yüzden mümkün olduğunca kendimizi korumak zorundayız. Dram çadırın kanadını kapatmak için çöme-
liyor. Üstünde gömleği yok.

Beşinci Kasaba'da erkekler ve kadınlar Donanım'da bir perdenin farklı taraflarında giyinirler. Burada, Dördüncü Kordon'da ise kıyafetlerimizi sıyırıp yalpalayarak çadırımıza giriyoruz. Kimsenin mahremiyeti önemseyecek enerjisi yok. Utangaçlığı umursamayacak kadar çok badire atlattık.

"Al." Dram bana iki folyolu paket atıyor. Onları kimden arakladığını soramayacak kadar yorgunum. Dram soyup soğana çevirse bile buradaki muhafızların umurunda olur mu bilmiyorum. Perde çok geçmeden bizi alacak. Titreyen ellerle paketlerden birini yırtıp açıyorum. Hayatımda hiç bu kadar acıkmamıştım.

Dram şiltemizin üzerine bir kanca tabancası bırakıyor ve pantolonunu çıkarmak için arkasını dönüyor.

"Tünel olmayan bir yerde kanca tabancasını nereden buldun?" diye soruyorum ikinci gıda paketini açarken.

"Bu kanca tabancası değil." Dram pantolonunu uydurma barınağımızdan dışarı atıyor. Bana doğru dönüyor, gözlerim Dram'ın daha önce hiç görmediğim yerlerinde fazla oyalanıyor. İçinde hangi vitaminlerin ve besin maddelerinin olduğu umurumdaymış gibi paketin üzerindeki yazıları okuyorum.

"Silah mı çaldın?" diye soruyorum. "Ya muhafızlar fark ederse?"

“Dedi yarı dolu bir ışın asası tutan kız.”

İçimi çekip boş paketleri yere atıyorum.

Gözlerim tekrar Dram’ın göğsünde dolaşıyor. Ona dokunmayı, teninin görüldüğü kadar pürüzsüz ve sert olup olmadığını anlamak istiyorum. Yanımda diz çöküyor, yer yatağında onun için yer açıyorum. Uzanıyor, vücudunun bana değen her yerini ayrı ayrı hissediyorum. Tünellerde de ikide bir birbirimize dokunuruz ama bu farklı.

Yeşil ve altın sarısı hatıra kolyeleri göğsünden sarkıyor. Babası için üçüncü bir kolyesi daha olmalıydı ama Arrun Berrends’a Yakma Günü düzenlenmedi. Külleri çadırımızın ince duvarlarının ötesinde bir yerlerde, kızgın kumlarla birlikte sürüklenip gitti.

Battaniyemizin altına girip birlikte ışın asasını inceliyoruz. Radbantlarımız açık yeşil ve sarı yanıyor.

“9.2 grama daha ihtiyacımız var.” Haznenin kenarındaki göstergeye hafifçe vuruyor. “Perdenin daha yakınına gidebiliriz; maden bölgelerinden ileriye, başka kimsenin maden aramadığı yerlere. Orada toz vardır.”

“O kadar uzağa sadece birimizin gitmesi gerek,” diye cevap veriyorum.

Karşı çıkmasını bekliyorum. Benim risk alamayacağını ve ihtiyacımız olan tozu bulmak için radyasyonla mücadele edecek kişinin kendisi olduğunu söylemesini bekliyorum. Ama karşı çıkmıyor. Sadece gözlerini gözlerime dikeyiyor. Ben Beşinci Kasaba’nın kılavuz maden kâşifiyim. İhtiyacımız olan şeyi birinin bulma şansı varsa o da benim.

Ben gideceğim.

Bu düşünce içime yerleşince beni bir huzur sarıyor. Sanki tüm hayatımı bu görevi yerine getirmek için yaşa-

mışım, öyle ya da böyle özgürlüğe götüren son bir sınav olacak bu. Ama olur da silahımız çalışmaz ve buralarda ölürsek bu hayatta en azından bir kez yapmam gereken bir şey var.

Dram'e dönüyorum, o da bana uzanıyor. Beni öpüyor, Oksinatör'üm arızalıymış gibi nefesim tıkanıyor. Gülüm-süyor, sonra öpüşünü tekrar ağzımda hissediyorum. Bu kez nefes almama gerek yok. Kollarımı boynuna doluyorum, mırıltıyla iç çekme arası bir ses çıkarıyor. Dokunuş-larıyla, dudaklarının tadıyla kendimden geçiyorum. Serum 129 almışım gibi aklım başımdan gidiyor, Dram'in dokunuşlarından başka hiçbir şey düşünemesem de şu an hissettiğim her duygunun farkındayım.

Dram geri çekiliyor, biraz soluklanıyorum. "Bu anı uzun zamandır bekliyordum," diyor fısıltıyla.

Gözlerim kocaman açılıyor. "Ama ben sanmıştım ki..."
"Nasıl anlayamadın?"

"Sen ve Marin..."

Gülümsemesi siliniyor. "O ve ben... Bizim bu tür bir..." İçini çekiyor. "Biz onunla sadece kafa dağıtıyorduk Ori-on." Yüzümü ellerine alıyor. "Uğruna her gün tünellerde süründüğüm kişi o değil."

Sözleri içimde bir şeyi aydınlığa kavuşturuyor. Tünel-lerde çalışmanın nelere mal olduğunu biliyorum. Özellikle de dokuzuncu tünel geçidine zar zor sığan Dram için. Bunlara sadece cirium için katlanmıyor. *Benim* için de katlanıyor.

Bu kez birbirimize uzandığımızda başını yana eğiyor. Şimdi birbirimize daha yakınız, öncekinden de yakın. Onu bilinmeyene götürürken hep ben önde oldum –ama

bu defa Dram'ın bana rehberlik etmesine izin veriyorum.

Beni öperken soluğum tıkanıyor. İlk kez dudaklarını hissedişimi hatırlıyorum, hava mağarasının önünde bir nefesi paylaştığımız zamanı. Onun hayatını kurtardım –o benimkini kurtarmadan hemen önce. Yıllar boyunca bunu kaç kez yaptık, sayısını unuttum. Yarın da Dram'ın hayatını kurtarabilirim şüphesiz.

Boynuma öpücükler kondurmak için geri çekiliyor. Gözlerimi kapayıp parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. “Bilmiyordum,” diyorum.

“Işın yarasaları, orbiler ve tünel martılarıyla meşgul-dün.” Dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor. “Birbirimizin hayatını kurtarmakla o kadar meşguldük ki ne olup bittiğini anlayamadık bile.”

“Öyleyse kaybettiğimiz zamanı telafi etmeliyiz.” Hep yapmak istediğim gibi Dram'ın sert göğsünü okşuyorum, ellerimi ellerinin içine alıyor.

“Dünya kadar vaktimiz var,” diye fısıldıyor.

Elleri sırtımda geziniyor, sonra belime doğru kayıyor. Üzerime eğilirken avuçlarım kaslarının çıkıntılarında geziniyor. Acelemiz yokmuş gibi, söyledikleri doğruymuş gibi zamanımızı birbirimizi öğrenmeye ayırıyoruz.

Bu an son anımız değilmiş gibi.

ON YEDİ

19.2 gram ışın tozu

CİRİUM GİYSİMİ üzerime geçirirken bugünün yakında gerçekleşecek olan ölümümü düşüneneğim son günüm olduğuna karar veriyorum. Bu geceye kadar ya işim bitmiş olacak ya da ışınçağlayanın ötesinde, kumlardan ve Beşinci Kasaba'dan uzakta yepyeni bir hayata başlayacağım.

Odaklanmam gerekenin bu olduğunu söylüyorum kendime. Ama ışın perdesinin ötesindeki yerler belirsiz, korumalı şehir hakkında bildiğim bölük pörçük şeyleri bir araya getirerek kafamda yarattığım hayali yerler. Gabe'in bana anlattıklarının yarısı bile bana mantıklı gelmiyor, yine de bildiklerinin sadece bir kısmını anlattığına eminim.

Elimi cebime gizlediğim silaha, doldurmak için hayatımı tehlikeye attığım ışın esasına bastırıyorum.

"Sadece dokuz gram daha," diye mırıldanıyor Dram.

Son beş yıldır neredeyse her gün yaptığı gibi üstümü başımı kontrol ediyor. Birden bunu son kez yaptığı kafama dank ediyor. Bir sığınagın kenarlarından söktüğümüz cirium parçalarını da yanıma alıyorum, Dram giysimin altında onları güvende tutan kayışları sıkılaştırıyor.

“Bu sana ağır gelecek,” diye mırıldanıyor içine cirium parçalarını sakladığımız kolumu kaldırarak.

Başımı sallıyorum. Bitkin olmak ölü olmaktan iyidir. Mücadele etme şansım olsun diye elimizden gelen her şeyi yaptık. Ellerim titriyor, ayrıca içine kusmak için bir kovaya ihtiyacım var, buna rağmen Dram işini bitirince ben de onun kıyafetini kontrol ediyorum.

“Hazır mısın?” diye soruyor.

Ağzımı açıyorum ama diyecek bir söz bulamıyorum. Titreyen ellerimi yavaşça ittirip giysimin içinde saklı duran son şişeyi çıkarıyor. Tıpayı büküp açıyor, beni ışın perdesinin etkilerinden koruyup korumayacağı belli olmayan koruyucuyu, babamın cirium bileşiğinin son şişesini içiyorum. İçtikten sonra yere atıp botumun altında eziyorum şişeyi, cam parçalarını toz haline getiriyorum. Hiçbir parçasının babamı ele vermesini istemiyorum.

“Dün gece açıkça ifade edemediysem,” diye mırıldanıyor Dram. “Seni seviyorum Orion Denman.”

Kelimeler düğüm düğüm olmuş boğazımdan çıkmıyor. Ama Dram ve ben önemli şeyleri söylemek için kelimelere hiçbir zaman gereksinim duymadık. Şimdi dudaklarının benimkileri bulmasını yadırgamıyorum ve son kez bir nefesi paylaşıyorum onunla.

İkaz düdüğü çalıyor. Dram ve diğerleri turnikelerden geçip her zamanki yoldan yürüyorlar. Koşarak yanlarından geçiyorum. Benim çok çok uzaklara gitmem gerekiyor.

Mükemmeller geçidin diğer tarafından merakla bana bakıyor. Şimdiye kadar kimse buradan çıkmak için benim kadar hevesli olmamıştır, özellikle de Astlar. Yavaşlamaya çalışıyorum. Bu kadar çok dikkat çekersem görevimin bir anlamı kalmayacak çünkü.

Wes'in hatıra kolyesi boynumdan sarkıyor. Şimdi aneminkiyle birlikte onu da takıyorum, kalbimin tam üzerinde sarı camın serinliğini hissediyorum.

"Bugün benimle misin Wes?" diye mırıldanıyorum. Wes'i düşündüğümde güneş ışığını hayal ettiğimde duyduğum o hafif sıcaklığı hissediyorum. Koşarken parlak turuncu sisi, bu daimî gecenin karanlığını görmezden gelip geçmiş ve içime gömdüğüm hatıraları düşünüyorum. Wes'e söylediğim bir şarkı vardı. Şarkının sonunda onu havaya kaldırır karnını gıdıklardım, soluğu tıkanarak "Bir daha, bir daha!" derdi. Ben de kollarım ağrıyana kadar tekrarlardım bunu.

Bir moloz yığınının tepesindeki ışın akbabası beni göz-lüyor. Siyah kanatlarını açıp beklenti dansını yapmaya başlıyor. Keşke Dram'ın ışık tabancası şimdi yanımda olsaydı. Kırmızı kancayı doğruca kafasına saplardım. Onun yerine bıçak şekli verdiğim cirium parçasını kavrayıp ileri atıyorum. Yanından hızla geçerken soluğum göğsümde takılıp kalıyor. Akbaba tiz bir çığlık atıyor, göz ucuyla gördüğüm gölgesinden havalandığını anlıyorum. Üzerimde daireler çizip kızgın tozların arasından dalışa geçiyor, zor koşullarda yaşamak için doğmuş gibi görünen

kuşun dayanıklı kanatları da sert çevre koşullarına uyum sağlamış. Sanırım tam da böyle bir ortamda yaşamak için doğmuş.

Kafamda bir düşünce şekillenmeye başlarken adımlarım yavaşlıyor. Durup yukarı bakıyorum. Akbaba üstümde boğuk bir zafer çığılığı atıyor. Kemikleri neredeyse siyah derisini delecekmiş gibi dışarı fırlamış. Açlıktan ölüyor. Perde, çocuklarına bir şey bırakmadan her şeyi kendisine alıyor. Akbaba üç metre öteye, kızgın kumların içine iniyor. Biraz daha yakınımı gelmesi gerek.

“Aç mısın?” diye sesleniyorum. Avıyla konuşmak tuhaf gelmiş gibi başını yana eğiyor. Sol kolumdaki giysi katmanlarını sıvayıp kolumu açıyorum. Üst giysim dar bir cirium şeridiyle kaplı. Uyduruk bıçağımla derimi çiziyorum, derin değil ama kan akacak ve kokusu duyulacak kadar. Kolumu uzatarak akbabaya doğru yürüyorum.

“Ne kadar açsın? Hâlâ ayakta olduğum halde bana saldıracak kadar mı?” Ötüp koca kanatlarını çırpıyor. Almak istediğim kanatlarını.

Bu yaratığın kendi zırhı var. Kızgın kumlara karşı doğuştan korumalı ve ben o zırhı almak niyetindeyim. Biraz öteye zıplayıp iri gövdesini aşağı yukarı sallayarak ve kanatlarını açarak başka bir dans sergiliyor. Ölmemi bekliyor.

Yere yığılıyorum, cirium parçaları sırtıma batınca bir hırıltı çıkıyor ağızımdan. Kalbim deli gibi atıyor ama kendimi kımıldamadan yatmaya zorluyorum. Tekrar Wes'i düşünüyorum. Yanına yattığımı, uyuyana dek ona öyküler anlattığımı hayal ediyorum. Akbaba uçup daha yakınımı geliyor. Kanlı kolumu bir etobura böyle savunmasızca su-

nup beklemek benim için çok zor. Yine dokuzuncu tünelde Dram'le birlikte olduğumu, martı yuvasının duvarlarına sinip annelerin gitmesini beklediğimizi hayal ediyorum.

Birden kolumu gagalıyor, yuvarlanıp kuşu yakalıyorum. Bir elimle bacağına tutup diğer elimle sivri uçlu cirium parçasını gövdesine saphıyorum. Deli gibi kanat çırpıyor, çılgık atarak beni tozların içinde sürüklüyor. Üzerine çıkıp zapt etmeye çalışırken ellerim dışarı fırlamış kaburgalarında kayıyor, bıçağı kafasına saphıyorum.

Hayvanın kanatlarıyla gövdesi arasındaki kıkırdağı yararken “Ne yaptığını düşünme, ne yaptığını düşünme,” diye mırıldanıyorum kendi kendime. Sert, dayanıklı kanatlardan birini tutup ayağımı kuşun gövdesine bastırarak asılıyorum. Kemik ve tendondan çıkan pat diye bir sesle kanat yerinden kurtuluyor. Onu bir kalkan gibi kullanabilmek için geniş kanattaki kıkırdağı oyup kendime tutacak bir yer yapıyorum. Kızgın tozlar kanada değince kayıp gidiyor. Onu önüme tutunca havanın temizlendiğini fark ediyorum. Böylece koşarken partiküllerin ve küllerin ilerisini görebileceğim.

Nemli rüzgârlar kan kokusunu taşıyıp daha fazla ışın akbabasını davet ediyor. Katliamın kokusunu alan dört tanesi üstümde daireler çizmeye başlıyor. Bıçağı silip koluma yaptığım uyduruk kılıfa sokuyorum. Kafamın hemen yukarısında bir çılgık duyuyorum; en az yarım düzine akbaba dönüp duruyor. Kanatları vücuduma bastırıp koşmaya başlıyorum.

Akbabaların yarısı inip leşi parçalamaya koyuluyor. Diğerleri peşime düşüyor.

Artık ışın perdesinin dehşet verici güzelliğinden ka-

çınmıyorum. Perde yaşayan, öfkelenen bir varlık gibi önümde uzanıyor. Çökmüş yol payandalarını ve bina yıkıntılarını koşarak geçiyorum. Gabe'in "otomobiller" ve "otobüsler" dediği araçları. Tabiat Ana'nın ziyafet kemiklerini. Ciğerlerim yanıyor, kendimi daha da zorluyorum, ta ki her şey bomboş bir hiçliğin bulanıklığı içinde geçip gidene kadar.

Kafamın hemen üzerinde kan kokusuyla tahrik olan akbabalar bağırıyor. Bu yaratıklar ölmemi beklemeden hemencecik yemek istiyorlar beni. Pençeler saçlarıma dolaşüyor, beni yere deviriyorlar. Yerde kalırsam ölürüm; daha perdeye bile varamadan hem de. Ciriium bıçağımla saldırıp ayağa kalkmaya çalışıyorum. Gagaları ve gövdeleri geri püskürtüp koşuyorum. Sonra birer birer geri dönüyorlar. Yiyecek umudu onları sınırlarının dışına çıkarmaya yetmiyor.

Işın perdesinin sınırına ulaşıyorum. Perde, koruyucu gözlüklerimle bile çok parlak. Akbaba kanadını başlığımın önünde tutup tüylerin arasından bakıyorum. Kor sinekleri etrafımda dönüp duruyor, öyle çoklar ki onları kızgın partiküllerden güçlkle ayırt edebiliyorum. Kanadı onlara doğru sallıyorum ve körlemesine ileri doğru koşuyorum, bundan sonra ya yanıp kül olacağımı ya da kurtulup yoluma devam edeceğimi biliyorum.

Perde beni kendine çekiyor. Renkleri prizmadan çıkan ışık gibi yayılıyor etrafa... içime. Fuşyayım, zümrüt yeşiliyim, morun binlerce tonuyum.

Hâlâ yaşıyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Kimse perdenin ağırlığından bahsetmez size. Radyoaktif ısı dokuzuncu tüne-

lin kaya duvarları gibi üzerime çöküyor.

İliklerime kadar işleyen hızlı bir titreşim yaylıyor perdeden. Bir enstrümanmışım gibi akort ediyor beni, uyumsuz titreşimlerinin bir parçası olana dek tellerimi geriyor.

Yaşaran gözlerimi yeri incelemeye zorlayarak kâşif duyularımı ellerimin altındaki taşa toprağa yöneltiyorum. Yedi yıllık mağaracılık deneyimlerim ve tünellerin derinliklerinde öğrendiklerim birden su yüzüne çıkıyor. Elleri kumun içine bastırıp hiçbir şeye benzemeyen o titreşimi duymaya çalışıyorum. O canlı. Ona doğru çekiliyorum ve o da bana doğru geliyor.

Daha da ileri gitmem gerektiğini anlıyorum.

Emeklemeye başlıyorum, ağlayarak perdenin daha yakınına sürünüyorum.

Daha görmeden hissediyorum onu. Işın tozu önümde, on metre genişliğindeki bir alanda parlıyor. Eleğimden geçirip kovama boşaltıyorum onu. Bu ışın tozu insanlardan oluştu... ışın perdesi indiğinde hayatları mahvolan anneler, babalar ve çocuklardan.

Perdenin ağırlığı bastırdıkça bastırıyor, Cranny bana yine bozuk hava tankı vermiş gibi soluyorum. Kovada bir avuçtan daha az ışın tozu var. Yeterli değil.

Zorla ayağa kalkıp perdenin sınırı boyunca sendeleyerek yürüyorum. Ben bir ejderhayım ama ateşimi kendi içime püskürtüyorum. Yanıyorum, kanım kaynıyor –ama hayır– yanan sadece cirium kıyafetim, kül ve toz parçalarına dönüşerek yok oluyor.

Toz olacağım.

Kumların üzerine yığılıyorum..

“Gerçekten bunu... yalnız başına yapmana... izin vere-

ceğimi mi düşündün?” diyor Dram kulaklığımdan. Yüzü birden tepemde beliriyor, kolumdan tutup omzuna çekiyor beni. Haykırıyorum ama bir kızın sesi değil bu. Bir ejderhanın sesi. Kendi içine alev üfleyen bir ejderhanın.

“Bulacağını... biliyordum,” diyor Dram soluk soluğa.

Bir an kemerinde sallanan kovanı görüyorum. O da benim kadar ışınlı tozu bulmuş.

İkisi birlikte bize yetiyor.

Durmaksızın haykırıyorum. Ağıt yakarak inlemek hem rahatlatıyor hem de acı veriyor. Bu haykırış hayatlarını burada kaybetmiş, gökyüzünü bir daha göremeyecek insanlar için.

Ama onlar için ben göreceğim.

Biz göreceğiz.

Özgürlüğüme kavuşacağım.

ON SEKİZ

28.4 gram ışıñ tozu

YOLUNDA GİTMEYEN bir şeyler var. Birden duruyoruz. Dram sendeliyor. Kolunu tutuyorum.

“Dram?”

Yere yıkılıyor, ikimiz birden düşüyoruz. İnleyerek kalkmaya çalışıyorum.

Ellerime Dram’ın kanı bulaşmış.

“Dram!” Giysisi deliklerle dolu. Onda benim cirium zırhımdan yok.

“Üzgünüm,” diyor kekeleyerek. Gözlerimle görüp emin olmadan önce yanan derisinin kokusunu alıyorum. Ben kolunu incelerken inliyor. “Keşke Serum 129’umuz olsaydı.” Hafifçe gülümsüyor.

Nerede olduğumuzu anlamak için etrafıma bakıyorum. İleride yerleşkenin beyaz demirleri yükseliyor ama biz bütün çalışma bölgelerinden uzakta, kendi bölgemizin batı ucundayız.

“Yerleşkenin yakınındayız Dram,” diye mırıldanarak akbabanın tüylerini Dram’ın kollarına bağıyorum. Dikkatle kalın kanatlara bakıyor.

“Bu şey bulduğunda ölü müydü?”

“Hayır.”

“Bir ışın akbabası mı öldürdün?” Yüzünde öncekinden de büyük bir gülümseme beliriyor. Kafamı tutup alnını benimkine bastırıyor. “Ateşler aşkına, seni seviyorum.”

Burada bir saniye daha oturacak kadar çok seviyorum onu. Sayıklamaya başlıyor –babamın beni uyardığı ışın ateşi yüzünden– ve onu taşıyacak kadar güçlü değilim.

“Haydi,” diyorum ayağa kalkarken. “Gidelim.”

Ayağa kalkıyor. “Arkadaşların geri döndü.”

Kanat çırpma sesleri duyuyorum, birkaç gıklama ve haykırış ama bütün bunlar sonunda yukarı bakıp kaç tane olduklarını gördüğümde duyduğum dehşete hazırlanmıyor beni.

“Lanet olsun,” diye fısıldıyorum. Kara bulutlar gibi üşüşüyorlar, sayamayacağım kadar çoklar. “Nereden geldi bunlar?”

Dram doluşan akbabalara süzülen bir kül bulutundan farkları yokmuş gibi önemsemeden bakıyor. Yanık giysilerinin altından teni kemik kadar beyaz görünüyor.

“Bana kovanı ver,” diye fısıldıyorum. Topladığım tozu silaha doldurmaya yetecek kadar bir süre için gözümü kuşlardan ayırıyorum. Bu akşam içeri girmemize yetecek kadar tozu bir kenara saklıyorum.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyor Dram.

Bir düzine akbaba yere iniyor. Kanatlarını açıp aşağı

yukarı sallanıyorlar, gagalarını öyle açmışlar ki dillerini görebiliyorum. Dram'ın önüne geçiyorum.

"Şu kara şeyleri görüyor musun?" diye soruyorum ya-vaşça. "Yaklaşırlarsa bana haber ver." Ellerimi titretmeye çalışarak Dram'ın topladığı ışın tozunu dikkatle ışın esasının haznesine boşaltırken Gabe'in söylediği her şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Kapsül tamamen dolunca yanıcı hale geliyor. Eğer hata yaparsam ikimizi de havaya uçururum.

"Yaklaşıyorlar," diyor Dram.

Kafamı kaldırıp bakıyorum. Akbabalar bizi yarım daire içine alıyorlar, aramızdaki mesafe iki metreden az. Diğerleri üzerimize çullanmadan önce bir iki tanesini bıçağımla indirebilirim. Dram kendini savunabilse bile sayıları bize göre çok fazla.

"Daha da yaklaşıyorlar," diyor Dram.

"Evet, görüyorum," diye homurdanıyorum. "Konuşma."

Gabe başka ne demişti? Işın esasına, üzerine umutlarımızı iliştirdiğimiz gümüş silindire bakıyorum. Kurtulmamız için şimdi bunu kullanırsam sadece ölümümüzü ertelemiş olacağım. Özgürlüğe kavuşmamız için elimizdeki tek koz bu silah.

Dram kolumu çekiştiriyor. Ona bakıyorum, eliyle bir şeyi işaret ediyor. Işınçağlayamın bulutları ötesinde başka akbabalar da yere doğru alçalıyor. Eğer Gabe haklıysa ışın esası sadece önümüzde bulunan şeyleri etkiliyor. Daha fazla beklersem her halükârda öldük demektir.

"Gözlerini kapat ve başını koru," diyorum. Dram merakla bana bakıyor. "Dediğimi yap!" Başını kollarının ara-

sına alıyor, ışın esasını mümkün olduğunca vücudumdan uzakta tutarak Gabe'in bana gösterdiği gibi kavıyorum. Zaten hep silahı benim ateşlememi planlamıştık ama daha değil.

Silahı doğru tuttuğumdan emin değilim. Ya ışın haznesini düzgün kapatmamışsam?

"Neden öyle nefes alıyorsun?" diye soruyor Dram.

Gözlerine bakıyorum. Işın parıltısı yüzüne vurduğundan çok net görebiliyorum gözlerini. Kendi kendime görmeye söz verdiğim gökyüzü kadar maviler.

"Çünkü gökyüzünü göreceğiz," diyorum ve tetiği çekiyorum.

Kollarım ve bacaklarım yana açılmış halde sırtüstü yatıyor, Dördüncü Kordon'un kâbusa benzeyen gökyüzüne bakıyorum. Silah patlayınca geriye fırladım ve ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Tekrar hareket edebilmeye başlar başlamaz Dram'i kontrol edeceğim. Dram az ötemde yere yığılmış yatıyor.

"Dram!" Hiç kımıldamıyor, tıpkı etrafımızdaki yanmış akbaba leşleri gibi. Özel kanatları bile akbabaların patlamasının şiddetinden korunmalarına yetmedi.

"Dram!" Yüzükoyun dönüyorum. Yeni bir yanığım ya da yaram yok. Dram ışın ateşi yüzünden böyle kötü durumda olmalı. Yanına gidip çeviriyorum onu.

"Rye." Gözleri donuk bakıyor, teniyse hâlâ beyaz ama patlama onu sersemliğinden kurtarmış görünüyor. Omzumun üzerinden arkama doğru bakıyor. "O nedir?"

Dönüp bakıyorum. Patlama bir moloz yığınının alt üst etmiş. Yığının ötesinde yerden çıkan metal bir yapı var.

“Bir sığınak olmalı,” diye mırıldanıyorum nefesim tıkanarak. “Cirium kaplı.”

Bu şey benim kaplanmış olduğum şekilde cirium’la kaplı, acemice, sonradan akıl edilmiş gibi, başka bir şeyden bozma bir zırh var üzerinde. Güçlkle yürüyerek yanına yaklaşıp bir giriş arıyoruz.

“Bu bir helikopter,” diyor Dram, sesi partikül tozlarından dolayı kalın çıkıyor. “Gabe bana bunlardan bahsetmişti.”

Görünüşe göre helikopterler de ışın perdesine karşı otomobiller ve otobüsler kadar etkiliymiş.

“Galiba bu bir kapı,” diyorum. “Biraz içeri göçmüş ama bence zorlayarak açabiliriz.” Kapı kolunu tutuyorum, ikimiz birlikte asılıp kapıyı açıyoruz. Helikoptere tırmanıp kapıyı zorlayarak kapatıyoruz. İçerisi kapkaranlık ve sessiz.

Dram bir ışık çubuğu kırıyor.

“Onu nereden buldun?”

“Bu araç teçhizat dolu,” diyor ışığı yukarı kaldırarak.

Nefesim kesiliyor. Helikopterin içindeki malzemeler Beşinci Kasaba’dan değil. Dördüncü Kordon’dakilere de benzemiyorlar.

Silahlar. Işın asaları ya da muhafızların kullandığı türden silahlar değil ama bu siyah metal nesnelerin silah olduğunu biliyorum. Düşüncelere dalarak silahları inceliyorum. Dram gözlerime bakıp başını iki yana sallıyor.

“Bize ışın silahı lazım,” diyor boğuk sesiyle. Haklı da. Kordon muhafızlarının üstesinden gelmenin tek yolu bu.

“Gıda paketleri,” diye mırıldanıyorum, torbalarla dolu bir kutunun üzerindeki tozları silerek. Birini çıkarıp aç-

yorum. Moralim bozuluyor. Daha önce paketin içinde her ne vardıysa toz tabakasına dönüşmüş. Su da buharlaşıp yok olmuş. Yanıp kavrulan boğazım için sıvıya ihtiyacım var. Kampa dönmemiz gerek. Ama önce...

Bir ışık çubuğu daha kırıp diğer tarafa bakmaya gidiyorum.

“Nereye gidiyorsun?” diye soruyor Dram.

“Serum var mı diye bakmaya.” Devrilmiş sandıkların ve kutuların içeriğini karıştırıyorum. Kırılmış küçük şişeler loş ışıktaki parlıyor, yan yatmış bir kutuya kadar onları takip ediyorum. “Buldum!” Şişelerden birini elime alıyorum. “Sence Serum 456 ne işe yapıyor?” Onu geri koyup bildiğimiz bir numarayı bulmak için kutuyu araştırıyorum.

“Şuna bak.” Dram kutunun içine yapıştırılmış bir etiketi gösteriyor. Üzerinde hastalıklar ve uygulanacak tedavilerin yanı sıra tıbbî malzemenin içerikleri yazıyor. Listeyi tarıyorum.

Işın Ateşi = Serum 854

Kutuyu eşeliyorum ama Dram beni durduruyor. Elinde zaten bulmuş olduğu 854 şırıngası var.

“Bu insanlar kimdi acaba?” diye soruyor.

Şırıngayı elinden kapıp hazırlıyorum. “An itibarıyla hayatımızı kurtaran insanlar.” Asılarak eldivenini çıkarıp iğneyi eline batırıyorum.

Helikopterin gövdesine yaslanıp gözleri kapalı oturuyor. Yakından onu izliyor, nefesinin düzelişini dinliyorum. Yüzüne renk geliyor. Serum 854’ün onu bu kadar çabuk iyileştirmesine inanamıyorum.

“Sen de serumdan almalısın,” diyor. Kendime de iğne

yapıyorum, sonra kalan iki şişeyi fanilamın altına sokuşturarak giysi katmanlarımın altında güvenceye alıyorum.

Sığınağımızın sessizliği içinde oturuyor, sarmaşık gibi hayata tutunuyoruz. Burasının dokuzuncu tüneldeki hava mağarasına ne kadar benzediğini düşünmeden edemiyorum. Yalnız bu defa yardım gelmiyor. Tek başımıza yız.

“Pekâlâ,” diye mırıldanıyor Dram gırtlaktan gelen bir sesle, “en azından daha çişimizi içmeye kalkmadık.”

Gülüyorum. Ateşler aşkına, Dram’ın kasaba esprilerini özlemişim. Kan çanağına dönmüş gözlerinin ışınlı ateşiyle parıldayışına bakıp gülümsüyorum.

Işığı yukarı kaldırıp etrafa bakınıyor. “Şuna bak,” diyor duvardan bir etiketi sökerek. “Bu bir harita sanırım.” Görebilmem için bana çeviriyor. “Işın perdesi boyunca uzanan bütün kordonları gösteriyor.”

Bu daha önce gördüğüm haritaların hiçbirine benzermiyor. Üzerinde sayılar var; koordinatları gösteriyorlar sanırım, bir anlam çıkaramıyorum. Bazıları tanıdık geliyor, Dram’e onları gösteriyorum. “Bunlar derinlik koordinatları, tünellerde kullandığımız gibi.”

“Sence bu x’ler ne?” diye soruyor Dram.

Birden şemanın ne anlama geldiğini çözüyorum, sanki biri bana kocaman gözlükler veriyor ve partikül tozlarının arasından görmeye başlıyorum. “X’ler kasabaları gösteriyor,” diyorum. “Şu güneydeki yer Beşinci Kasaba.”

“Bu ne öyleyse, Birinci Kordon’un yanındaki?” Dokuz yaşındayken öğrendiğim bir işareti gösteriyor, Graham bana mağaracıların çizdiği işaretleri okumayı öğretmişti. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum, Dram de öyle.

“Bu bir çıkış.”

Gözlerini haritadan kaldırıp bakmasını bekliyorum. Ateş yüzünden kafası karmakarışık ama benimle birlikte zihinsel bir sıçrama gerçekleştiriyor.

Titreyen parmağıyla iki eğik çizgiyi takip ediyor. “Öyleyse olabiliyor,” diyor. “Astlar özgürlüklerine kavuştular.”

Ezberlemeye çalışarak haritayı inceliyorum. “Birinci Kordon’a ulaşmamızın bir yolu yok.”

“Umudumuz var.” Yavaşça sallanarak sırtıyor. “Bu bir başlangıç.”

Ayağa kalkıp ışık çubuğunu yan yatmış gövdenin en yüksek noktasına asıyorum. Helikopterin ağzına kadar dolu ambarı aydınlanıyor. Dram’le aynı anda biraz daha ışık çubuğu almak için atılıyoruz.

“Serum 854 sana nasıl geldi?” diye soruyorum.

“Oldukça iyi,” diyor ışık çubuklarını kırarken. Şimdi sesi kendi sesine daha çok benziyor.

“Haydi biraz keşif yapalım.”

Dram ışığı yukarı kaldırıyor. “Sen önden git.”

Helikopterin karanlıklar içindeki burnuna doğru yöneliyorum, kalbim bilinmeyenlerle dolu bir yolun başındayken hep olduğu gibi çılgınca atıyor. Yalnız nedense bu sefer daha tehlikeli bir durumdaymışım gibi geliyor. Aynı zamanda da doğru yaptığımı hissediyorum.

Düdük çalıyor, sesi uzaktan ama oldukça net geliyor.

Kocaman açılmış gözlerim Dram’inkileri buluyor. Bugün olup bitenlerin içinde Dördüncü Kordon’un zaman kısıtlamasını tamamen unuttum ve herkes kaçış planının üzerimize düşen kısmını tamamlamamızı bekliyor. Şimdi her şey değişti.

“Geri dönmemiz gerek,” diyor Dram. “Bir şeyler yemeden bu geceyi atlatamayız.”

“Zamanında yetişemeyiz. Koşabilseydik belki,”

Kutunun içinden serumları seçiyor. “Koşabiliriz,” diyor bana bir Serum 61 atarak. Adrenalin bu.

Helikopterin karanlıklar içindeki gövdesine son bir kez bakıyorum. “Geri geleceğiz.”

“Tabii ki geri geleceğiz,” Dram iğneyi kalçasına batırıyor. “Ama bugünü atlatamazsak dönemeyiz.”

İç çekerek ışık çubuğunu yere atıp kendime iğne yapıyorum. Ona kadar sayıp kalbimin deli gibi attığını duyuyorum. Dram kapıyı zorlayıp açıyor, kızgın kum tüm dehşetiyle bu yarı gömülü mabedin kutsal alanına dalıveriyor.

Helikopterin burnunun çakıldığı yere bakıyorum, muhtemelen pilotun ve mürettebatın gömülü yattığı yere.

“Geri geleceğiz,” diyorum tekrar, bu kez burada ölen ama bizi perdenin felaketine uğramaktan kurtaran tanımadığımız insanlar için. Bence görevlerinin boşa gitmediğini bilmek isterlerdi.

Belki zamanlamalarının mükemmel olduğunu da.

Turnikelerin önüne yığılıyoruz. Emanet kulübesi açık.

“İşlem yapılması için topladığınız miktarı emanete bırakın,” diyor otomatik ses.

Umutsuzca gülüyorum. Yarı ölü haldeyiz ve tek kaçış şansımız bir grup kuşla birlikte uçup gitti. Ama hapishanemize geri dönmek için yeterli tozumuz var. Ağrıyan kollarla ışın tozumu tartıya boşaltıyorum. Üzerimdeki cirim kaplı giyside gagaların deldiği her yeri hissediyorum.

“Turnikelere doğru ilerleyin,” diyor ses.

Tartının yanında yeşil bir ışık yanıyor ve turnike kayarak açılan bir sürgünün sesiyle titriyor. İtip geçiyorum, arkamdan kilitleniyor. Metal parmaklıkları kavrayıp Dram işlemi tekrarlarırken bekliyorum. Biraz sonra yalpalayarak tel örgüyü geçiyoruz, geceyi geçirmek için dönen son kordon madencileriyiz. Kamp tuhaf şekilde sessiz ve sakin.

Dram’le birbirimize yaslanıyoruz. Beni yere düşmekten alıkoyan tek şey Dram’in kolları. Gıda paketlerimizi alıp kıyafetlerimizi çıkardıktan sonra çadırımıza yığılıyoruz.

“Yarın,” diye fısıldıyor Dram. “Yarın tekrar deneyeceğiz.” Kollarını başıma altına alırken Radbant’ı gözüme iliştiriyor. Görmemiş gibi yapıyorum. Boğazım konuşamayacağım kadar tıkalı ayrıca ne söyleyebilirim ki?

Dram peşimden perdeye geldi ve şimdi bunun bedelini ödüyor.

Radbant’ı kehribar rengi.

ON DOKUZ

0 gram ışıın tozu

AAVADA BİR değişiklik var.

Henüz erken, şafak sisi pembe ve mercan rengi parlıtılar saçarak kızgın kumların üzerinde yükseliyor. İşaret bayrağına bakıp emin olmadan önce bile düşük radyasyon seviyesinden doğan beklenmedik rahatlamayı hissediyorum. Çadırdan çıkıp havanın yüzümü serinletmesine izin veriyorum.

“Cehennem mola veriyor,” diyor Dram arkamdan. Tıraşı uzamış yanağına dokunup gülümsüyorum. O da bana gülümsüyor ve biliyorum ki ikimiz de bu yeniliğin tadını çıkarıyoruz. Birbirimize dokunmak bizim için hayatta kalmaktan çok daha fazlasını ifade ediyor.

Giyinip hazırlanıyoruz, ikimiz de kehribar rengi gösterge ışığından söz etmiyoruz. Onun yerine sahip olduğumuz tek umuda sarılıp fısıltıyla helikoptere geri dönme planımızdan bahsediyoruz. Işın asamız boş ama o enkaz başka kaçış yolları barındırıyor olabilir.

İkaz düdüğü çalıyor, turnikelere yollanıyoruz.

“Diğerlerini bulmamız gerek,” diyorum.

Mere, Winn’in elini tutarak çadırından çıkıyor. Bize doğru yürürken Dram ansızın duruyor. Gözlerini kısarak tel örgünün arkasında gezinen insanlara bakıyor. Gergin ifadesini görünce kaskatı kesiliyorum.

“Ne oldu?”

“Cranny,” diyor fısıldayarak.

İçimdeki tüm sıcaklık yok oluyor. “Bu olamaz.” Ama tabii ki olabiliyor. Beşinci Kasaba sadece bir uçaklık mesafede. Esas soru...

“Neden?”

“Anlaşılan hâlâ sorun yaratıyorsun Kâşif,” diye bağırıyor Cranny. “Vekil’in Alara’da işleri var, onun adına ben geldim.” Tel örgüye doğru yürüyor, birden yüzünde bir pişmanlık ifadesiyle Gabe beliriyor yanında. Soluğum kesiliyor.

“Arkadaşlarından biri konuştu. Biri konuşmadı.” İşaret verince iki muhafız iri yarı birini sürükleyerek ileri çıkıyor. Adam güçlkle ayakta durabiliyor, öne doğru eğilmiş ve sarı saçları yüzünü kapatıyor. Reeves bu.

“Gösterin kıza,” diye emrediyor Cranny. Bir muhafız Reeves’in saçına yapışıp kafasını yukarı kaldırıyor. Ellerimle ağzımı kapatıyorum ama duyduğum dehşetle bir inilti koyveriyorum.

“Yaralarının seninkilere benzemesi için elimden geleni yaptım,” diyor Cranny. Aramızdaki mesafeden bile karanlık bakışlarının üzerime sabitlendiğini hissediyorum. “Üstünü arayın.”

İki asker bize doğru yürüyor. Bunlar kasaba ya da

kordon muhafızı değil ama çok daha tehditkârlar. Yaklaşırlarken kol bantlarında Alara mührü olduğunu fark ediyorum ama üniformaları daha önce hiç görmediğim bir kumaştan yapılmış –etrafındaki şeylerin rengini alan parlak bir malzeme, askerler hareket ettikçe kamuflaj gibi değişiyor.

“Gezginler,” diyor Mere. Winn’i arkasına doğru çekiyor. Onu yakalayanlar bu askerlerden olmalı.

Gezginler beni sürüklemeye başlıyor. Giysileri, kendi enerjileri olan yaşayan varlıklarmış gibi tuhaf bir titreşim yayıyor.

“Onlara dokunma,” diye fısıldıyor Mere.

Boş ışın asası giysimdeki gizli cebin derinlerinde duruyor. Dram fırlayıp üstümü arayan Gezgin’e doğru atılıyor. Elleri askerin giysisine temas ettiği anda bir akımla sarılıp yere seriliyor.

Winn bir çığlık atıyor. Dram inleyerek elleriyle dizleri üzerine kalkmaya çalışırken Gezgin ona yaklaşacak oluyor.

“Dur!” diye bağıryorum.

Cranny beklenti dolu bir edayla yanıma yaklaşıyor. Yukarı aşağı sallanan ışın akbabasını hatırlatıyor bana. Cranny şu yaşadığımız ana aç.

“Işın açısından haberim var.” Başını yana eğip bakışlarını üzerimde gezdiriyor. “Nerede gizlediğini de biliyorum.” Elini fermuarıma uzatıyor.

Dram üzerine atılıp kumlara seriyor onu, Gezginler üzerine çullanmadan önce Cranny’nin çenesine sağlam bir yumruk indirmeyi başarıyor. Muhafızlardan biri Dram’i tutarken diğeri yüzüne bir yumruk savuruyor.

“Durun, lütfen!” diye bağıyorum. Asker bu defa midesine vururken Dram bir hırıltı çıkarıyor. Dram’i tutan Gezgin elektrikli kolunu Dram’ın boynuna dolayacak oluyor.

“Hayır!” O anda aklıma bir şey geliyor. Gabe onlara planımızı anlatmış. Silahı dolduramadığımıza inanmaları için hiçbir sebep yok. Boş olduğunu bir tek Dram ve ben biliyoruz. Elimi gizli cebe götürüyorum.

“Ellerini yukarı kaldır!” diye emrediyor Gezgin.

Gözlerimi yukarı devirip bayılıyormuş gibi yapıyorum. Dizlerim yere çarpıyor, öne doğru devriliyorum. Elim bir gaganın açtığı yırtıktan içeri kayarken bilincimi kaybetmiş gibi yatıyorum. Bir Gezgin gelip beni kaldırıncaya kadar ışın esasını elime alıyorum.

“Geri çekil!” Silahı öne uzatıyorum. Herkes donup kalıyor. Eğer dolu olsa bu şeyle onları parçalarına ayırabilirdim.

Dram’le göz göze geliyoruz. Diğer Gezgin’i iterek uzaklaştırıp yanıma geliyor.

“Silahlarınızı yere atın,” diyorum. “Işın perdesinden geçiş istiyorum.”

Dram hepsinin silahlarını toplayıp geliyor, birini omzuna asıp diğerini kendisine vuran muhafıza doğrultuyor. Burnundaki kanı silip sırtıyor. Bu kadar kolay olamaz.

“Nereye gideceğinizi sanıyorsunuz?” diye soruyor Cranny.

“Alara’ya,” diyorum. Dram belimdeki kemere bir silah sokuşturuyor. Nasıl kullanılacağını bildiğimden bile emin değilim.

Cranny acıyarak gülümsüyor bana. “Emin misiniz?”

“Bizi oraya götüreceksiniz. Hemen şimdi.”

Gülümsemesi yüzüne yayılıyor. “Hayır, götürmeyeceğim.”

Kalbim fırlayacak gibi atıyor. Buraya kadarmış. Blöfümü görüyor. Ama şu anda Dram’le elimizde dolu silahlar var. Özgürlüğe kavuşmak için gerçekten bu insanları vuracak mıyım? Dram’e bir göz atıyorum. Burnundan kan sızıyor, bir gözü de şişmiş. Bakışım boynundaki yeşil ve altın sarısı kolyelere kayıyor.

Evet. Vuracağım.

“Sandığınız gibi bir yer yok,” diyor Cranny. “Düşündüğünüz gibi değil. Korumalı şehir kendilerinden isteneni yapmaya devam etmeleri için Astlara anlatılan bir masaldan ibaret.”

Sözleri ışın tozu gibi içimi yakıyor.

“Neymiş Astlardan istenen?” Bu soruyla kendimi savunmasız duruma düşürüyorum ama bilmem gerek.

“Denekliğe devam etmeleri,” diyor. “Kordonlar ve kasabalar süregelen radyasyon deneyleri için kullanılan kontrollü çevrelerdir. Dahası Kongre’nin cirium’a ve ışın tozuna ihtiyacı var.”

Dram kolumu tutup tetiğin üzerindeki elimi kavıyor. Yıkılıyorum. Dünyam paramparça oluyor, ışın fırtınasındaki küller gibi savruluyorum. Bir hiçim ben. Ait olduğum yer külün ve ateşin çorak kumları ya da yerin altı. Tabela bir yalandı. Astlar kasabalardan asla ayrılamaz. Sadece kordonlara gitmek için ayrılabilirler. Biz şanslı olanlar değiliz. Babamın dediği gibi kafeslerdeki maymunlarız biz.

Zaten gökyüzünü asla göremeyecekmişim.

“Kalkanın diğer tarafındaki dünya size sığınma hakkı sunmuyor,” diyor Cranny.

Dram silahını Cranny’ye doğrultuyor. “Kes sesini.”

Parmaklarım ışın esasının tetiğini kavlıyor. Keşke dolu olsaydı. Silahın gazabını Cranny’nin ve tüm Kongre’nin üzerine boşaltıp otoritelerini yok etmek istiyorum. Belki de ben bir devrimciyim. Birinin olması gerekiyor çünkü.

“Yalan söylüyorsun,” diyorum.

“Arkadaşın Gabe’e sor. Kongre kadar oradaki insanlar da sizin burada kalmanızı istiyor.”

“Sana inanmıyorum.”

“Kalkanın orada olmasının tek nedeni insanları ışın perdesinden korumak değil. Aynı zamanda herkesi ait olduğu yerde tutmaya yarıyor.”

Dram’ın parmağı tetiğe gidiyor. “Hoşça kal Yönetici.”

Birden Dram’le üzerimizde kırmızı ışıklar titremeğe başlıyor. “Bu da ne?”

“Keskin nişancılar,” diyor Cranny. “Şu anda silahlarını kafalarınıza doğrultmuş bekliyorlar.”

Hızla dönüyorum, gözlerim yerleşkenin çatısında geziniyor. Namluları bize çevrilmiş tüfekleriyle yan yana dizilmiş Gezinleri görüyorum.

“İlk hatanız, Beşinci Kasaba’da tek başına isyan başlatmış bir kızın karşısına çıkarken yanımda sadece iki Gezin getirdiğimi sanmanız oldu,” diyor Cranny. “İkinci hatanız da boş bir ışın esasının neye benzediğini bilmediğimi sanmanız.” Bileğime yapışıp silahı elimden alıyor.

Dram silahını hâlâ Cranny’ye doğrultulmuş halde tutuyor.

“İndir o silahı Dram,” diye emrediyor Cranny. “Daha yere düşmeden ölmüş olursun.”

“Ama seni de yanımda götürürüm,” diyor Dram.

“O zaman kızı vururlar,” diyor Cranny bakışını bana kaydırarak.

Dram alçak sesle bir küfür savurup silahını indiriyor. Bir Gezgin Dram’ın silahını alıp kollarını arkasına büküyor.

“Onları uçağa bindirin,” diyor Cranny. “İkinci Kordon’a bırakın.”

Gezgin tereddüt ediyor. “Vekil bu şekilde emretmedi efendim.”

“Yönetici,” diyor GM487 öne çıkarak, “Vekil Jameson bu Astların sorgulanmak üzere Beşinci Kasaba’ya geri götürülmesini emretti. Benimle mesaj yoluyla iletişime geçti.”

“Onlar Kongre’nin askerlerine saldırmadan ve yüzüme silah doğrultmadan önceydi bu,” diyor Cranny. Daha önce hiç görmediğim kadar kendinden emin bir tavırla kollarını kavuşturuyor. “Bunu yapmaya hakkım var. Kordon yasası kriterlerini biliyorsunuz. Yanılıyorsam söyleyin.”

GM487 içini çekiyor, başımızın belada olduğunu biliyorum. Gabe onlara ışın açısından bahsetti ama Cranny uygun zamanı kolladı, Reeves’i hırpaladı ve her şeyi mükemmel şekilde sahneledi. Direneceğimizi, karşı koyacağımızı biliyordu. Buna güveniyordu.

“İtaatsizliğe karşı cezalar var,” diyor Cranny. Kendisine karşı çıkan Gezgin’e sertçe bakıyor. “Bu Astlara tasma takılıp İkinci Kordon’a hazırlanmalarını istiyorum.”

Tasma? Kocaman açılmış gözlerim Dram'inkilerle buluşuyor.

Gezgin dudaklarını büzüp dikkatle Cranny'ye bakıyor, sonra başını sallıyor.

Cranny bize dönüyor. "Korkarım İkinci Kordon'u buradan daha az konuksever bulacaksınız ama zaten orası bir hapisane kordonu."

"Dur biraz," diyorum. "Bir şey buldum. İlgini çekecek bir şey."

"Neymiş o?"

Nasıl bir pazarlık yapmam gerektiğini düşünmeye çalışıyorum. "Winn'in ve bu kadının Beşinci Kasaba'ya gitmesine izin ver." Onları nasıl gördüğünü biliyorum; cılız bir çocuk ve sakat bir kadın.

Reeves'i gösteriyor. "Bunu görüyor musun? Bunu sana yapmaktan *zevk* alırım. Bildiklerini öğrenmek beş dakikamı bile almaz."

"Olabilir," diyorum. "Ama o zaman üniformanda yanık delikleri açılana kadar Dördüncü Kordon'da kalman gerekir." Gözüm turuncu seviyelerdeki ışınölçerine kayıyor.

Dudaklarını büzerek iki Gezgin'e eliyle işaret ediyor. "Çocuğu ve Büyücü'yü Beşinci Kasaba'ya götürün. Dördüncü tünele kadar onlara eşlik edin."

Ceza. İçimi bir keder kaplıyor. Lenore'un gizli yardımları olmadan hayatta kalamazlar ki. Mere'in elleri bile yok ve Winn kendini savunamayacak kadar küçük. Dram ayağımı dürtüyor, başımı kaldırıyorum. Mere gülümsemesini gizlemeye çalışıyor. Ona umut dahi edemediği bir şey verdim, oğlunu tekrar görme şansını.

Roran. Tabii ya. Roran onlara yardım eder.

Gezgin kolumdan kavrayıp uçağın içine sürüklüyor beni. Diğeri Dram'i yanıma doğru itekliyor.

Cranny geçip karşımıza oturuyor. "Ne bulduğunu söyle bakalım."

"Yerleşkenin doğusunda, çalışma yapılmayan bir bölgede," diye başlıyorum. Pişmanlıktan göğsüme bir sancı giriyor. İsyankâr dostlarımı ele veriyorum. Uzun zaman önce öldükleri halde bizi korudular ve belki de gelecek Astlar için yol gösterici oldular. "Silah ve malzemeye dolu, düşmüş bir helikopter var..."

Helikopterin içindekileri anlatırken Cranny gözlerini kısıyor. Kan almak için teknisyen bir kız geliyor yanıma. Kolumu sıyrıyor, eldivenli elleriyle uyduruk cirium zırhımı ısırmasından korkuyormuş gibi kenara çekiyor.

Kızın elleri titriyor, birden ışınölçerinden ikaz sesi geliyor. Muhtemelen radyasyonun vücuduna sızdığını düşünüyordur. Bir Asli ne diye burada görev almayı seçer merak ediyorum. Belki de o seçmedi. Belki de bana düşündüğümünden daha çok benziyor.

Küçük şişeye akan kanımı izliyorum. Dram arkasından kızın sağlık çantasını dikizliyor, sanki neler çalabileceğimi kestirmeye çalışıyor. Gezginler arkada duvar boyunca sıralanmış bekliyor. Dikkatli olması için bakışlarımı uyarıyorum Dram'i. Bunlar Beşinci Kasaba muhafızları değil.

"Şu serumları bir daha anlat," diyor Cranny.

Dudağımı ısıyorum. Sırlarımızı açığa vurmaktan nefret ediyorum ama yaptığım anlaşma böyle.

"Serum 854," diye mırıldanıyorum. "Işın ateşini tedavi etmek için."

Cranny yapmacık yapmacık sırtıyor. “Şimdi uydurursun işte. Böyle bir tedavi yok.”

“Evet, var.” Kan şişesini pamukla doldurulmuş bir deliğe yerleştiren teknisyene bakıyorum.

“Ben kendime o serumdan yaptım,” diyor Dram kolunu uzatarak. “Kanımızla her ne yapacaksınız bilmiyorum ama teknisyenlerin onu tespit edeceğinden eminim.”

“Başka ne buldunuz?” diye soruyor Cranny.

“Hepsi bu,” diyorum. Hepsi bu değil. Ama bu kadarı onu ikna etmeye yeter; yaptığımız pazarlık gereği payıma düşeni fazlasıyla yapmış bulunuyorum. “Düdük çalınca yerleşkeye dönmek zorunda kaldık. Helikopterin her yerine bakmaya zamanımız olmadı.” Böylece yalanımı bir parça doğruyla destekliyorum.

Dram teknisyenin kafasının üzerinden gözlerime bakıyor. Cranny’ye gördüğümüz haritadan bahsetmedim. Üzerinde x’ler ve koordinatlar olan ve Birinci Kordon’un üzerine mağaracı işareti çizilmiş haritadan.

Çıkış yolunu gösteren işaret.

“Çok güzel.” Cranny ayağa kalkıp askerlere işaret ediyor. “Onları bir hücreye koyun ve İkinci Kordon’a bırakın.”

Gezgin başını sallıyor.

“Ah... ona da Serum 61 verin.” Başıyla Reeves’i gösteriyor. “Kordonu gördüğünde bilincinin yerinde olmasını istiyorum.” Cranny yanımda bir an duraksıyor. “Bu şekilde bitmek zorunda değildi, biliyorsun. Hep karşı koyman yüzünden. Sana ne kazandırdı?” Başını iki yana sallıyor. “Sadece zarar.” Sonra uçaktan inip gidiyor. Kapı arkasından kapanıyor.

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Pişmanlık duyacak enerjiyi bulabilmeme şaşıyorum. “Üzgünüm Dram.” Motorlar gürültüyle çalışıyor ve altımdaki sıra titremeye başlıyor.

“Senin sayende Roran tekrar annesini görecek.” Karanlıkta uzanıp elimi tutuyor. “Winn senin sayende yaşayacak. Cranny’yi iyi idare ettin. Başına sardığı beladan haberi yok daha. Mere hafife alınacak biri değil.”

Sözleri bana kutsama gibi geliyor. Hayatımı boşa harcamadım demek.

Annesini uçaktan inerken görünce Roran’ın yüzünün alacağı şekli hayal ediyorum. Annesi ona gülümseyecek, Roran da annesinin gözlerinde çeliği ve ateşi görür gibi olacak. Kongre’nin ıslah edemediği o kararlılığı.

Sonunda Beşinci Kasaba kendi isyanını başlatacak.

Yirmi

0 gram ışın tozu

Bizi bir kafese koydular.

Şimdi tam babamın bahsettiği maymunlara döndük işte. Ama müzik dinleyip dans etmemiz için bir gecelik izin vereceklerini sanmıyorum.

Boynumdaki tasmaya bakılırsa pek öyle görünmüyor.

Tuhaf, daracık kıyafetim gibi tasmam da beyaz. Eski giysilerimi alan Gezgin, Kongre'nin onları inceleyeceğini söyledi. Elementlere dayanmamıza ne kadar yardımcı olduklarını anlamak istiyorlar.

“Güzel bir yaklaşım,” diyor Dram bileğini göstererek. Kumaş, Radbantlarımızı açıkta bırakacak şekilde kesilmiş. “Ölüyor olduğunu görsel olarak doğrulama imkânına sahip olmak ne kadar güzel.”

İçim burkuluyor. Dram'ın bantı her gün kırmızıya daha yakın bir tona kayıyor. Hepimizin bantları renk değiştiriyor.

Uçağın altı metre altında, bir çekme halatımın ucunda asılıyız, kordonların bütün etkilerine açığız. Daha şimdiden, hapisane kordonuna yaklaştıkça rüzgârın şiddetlendiğini hissediyorum. Uçağın motorlarının uğultusu arasmda ışı perdesinin mırıltısını duyuyorum. Gitgide yaklaşıyoruz.

Elimi parmaklıklara uzatıyorum.

“Dur.” Reeves oturduğu yerden doğruluyor. “Bunu yapmaman...”

Tasmamdan tiz bir cınlama sesi geliyor, bir enerji şokuyla sarsılıyorum. Bağırıyorum ama sesim kenetlenmiş dudaklarımın arasında boğulup gidiyor.

“Rye!” Dram’ın kollarına yığılıp titriyorum, kaslarım nabız gibi atıyor.

“Parmaklıklara... dokunma...” diyorum nefes nefese.

Reeves daha önce hiç duymadığım bir küfür savuruyor. Pençelerini boynuna geçirmiş bir tünel martısıymışçasına tasmaına asılıyor.

“Çok mu kötüydü?” diye soruyor bana.

“Yeterince.” Hâlâ güçlkle konuşabiliyorum.

Birden parmaklıkları kavırıyor.

“Reeves!” Dram onu itiyor ama sonuçta Reeves’i geriye doğru fırlatan kafesin elektrik akımı oluyor.

“Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?” diye bağırıyor Dram.

Saçları diken diken olan Reeves yere çöküyor.

Hâlâ titresem de kaslarıma tekrar söz geçirebilecek gibiyim. Reeves’in yanına çömelip faltaşı gibi açılmış korku dolu gözlerine bakıyorum. “Nefesin düzelecek –sadece seni bir an soluksuz bırakıyor.”

“Ateşler aşkına,” diye mırıldanıyor Dram. Parmaklıkların önünde durmuş kumlara bakıyor.

Dönüp ben de bakıyorum, boğulacak gibi oluyorum birden.

Demek İkinci Kordon burası.

Bizimkine benzeyen kafesler dev cirium kollara bağlı olarak yerde hareket ediyor. Görünmeyen bir el tarafından yönlendiriliyorlarmış gibi ışın perdesine yaklaşıp uzaklaşıyorlar. Bu bir teknoloji harikası. Kongre'nin ışın-çağlayanın bazı bölgelerinde makineleri test ettiğine dair babamın söylediklerini hatırlıyorum hayal meyal. Tasma- ma dokunup kıyafetime daha farklı bir gözle bakıyorum. Bu kordon sadece hapsedme ve cezalandırma yeri değil. Kent devletimizin en önemli deneylerinden bazıları burada yapılıyor.

Arazi bomboş ama Dördüncü Kordon'a hiç benzemiyor. Kumlar beyaz, sanki perde topraktaki bütün besin kaynaklarını sülük gibi emmiş. Perdeyi kapatan bulutlar da yok, o yüzden kafese, kollarımıza, kumlara yansıyan tüm renkleriyle perde alabildiğine parlak.

Burada işaret bayrakları yok ve başlık da takmıyoruz. Ya bize ne olacağı umurlarında değil ya da burada havadaki partiküllerle ilgili bir kaygı taşımıyorlar. Uçak alçalıyor, sallanarak yere yaklaşıırken uzun direkler görüyorum –dört tane– ve bu direkler çatırdayarak elektronik titreşim yayan bir ışıkla kaplılar. Işıkların etrafında parıldayan bulutlar hareket ediyor, gözlerimi kısarak bakıp bu mekanizmaların ne işe yaradığını tahmin etmeye çalışıyorum.

“Kor sinekleri,” diye mırıldanıyor Dram. “Kor sineklerini kendilerine çekiyorlar.”

Ennis'i ve bu sineklerden birinin ona yaptıklarını ha-

tırlayıp içgüdüsel olarak hemen ellerimle ağzımı burnumu kapatıyorum. Ama sineklerden hiçbirisi yerinden ayrılmayıp kafesimize gelmiyor. Kuleler her ne yayıyorsa ona acıkmış halde direklerin tepelerine üşüşüyorlar. Daha da alçalıyoruz.

Ayağa kalkıp Dram'e yaslanıyorum ve yanından geçtiğimiz diğer hücrelere bakıyorum. İçlerindeki insanlar bize bakmıyor bile.

"Şu insanlar uyuyor mu?" İçinde iki kişinin yere yığılmış yattığı bir kafesi gösteriyorum. Biri kolunu parmaklıklardan geçirmiş. Buradan bile adamın tasmaşının biplediğini duyabiliyorum.

"Uyumuyorlar," diye mırıldanıyor Reeves.

Dram'ın omzuma doladığı kolu geriliyor.

"Bu insanlar savaştan çıkmışlar," diyor Reeves. Karşımızdaki kafese bakıyor. Bir adam kafesi adımıyor, yüzü yaralardan oluşmuş bir kolaj gibi. Giysisinin kolu teninin altından parlayan Kod'u açığa çıkarmak için kesilmiş. Bir Mükemmel bu.

"İlaç da yok," diyorum hücresinde oturan bir kadını göstererek, kadının kafasındaki yarıktan kan akıyor. Beyaz giysimin ceplerini yokluyorum, her bölmeyi kontrol ediyorum ama serum yok, sadece birkaç gün idare edecek kadar turuncu folyolu gıda paketi var. Bir de bıçak. Bıçağı havaya kaldırıyorum, gözlerim kocaman açılıyor.

"Acaba bununla tam olarak hangi madeni çıkarmamızı bekliyorlar?" Dram de bıçağını havaya kaldırıyor.

"Toz avcılarını," diyor Reeves yavaşça. "Zamanında bir cezalı bana bundan bahsetmişti ama ona inanmamıştım."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyor Dram.

“İkinci Kordon’daki insanların ışın tozu bulmak için gözlerinin döndüğünü ve mecbur kalırlarsa tozu kendilerinin yaptığını söylemişti.”

“İnsanları öldürdüklerini mi söylüyorsun?” Tekrar parmaklıkları tutmuşum gibi hissediyorum.

Reeves bıçağı eline sürüyor, “Tam olarak onu söylüyorum.”

Boş bir metal kolun yanında havada duruyoruz. Hücremiz mekanik bir vınlamayla yere doğru alçalıyor.

“Bizi indiriyor Dram! Beni yukarı kaldır, uçağa girmemiz gerek.”

Kafesimizin çatısı sağlam bir sac levhadan oluşuyor. Dram beni kaldırıyor, saca vuruyorum ama esnemiyor. Bıçağımı sacın kenarına sokuyorum...

Dram’ın kollarında kendime geliyorum. Yüksek bir yerden düşmüşüm gibi her yerim ağrıyor.

“Aramıza döndü,” diyor Reeves.

Dram saçlarımı yüzümden çekiyor. “Çatıdan kaçmayı deneyen ilk kişi sen değilsin sanırım.”

“Yine tasma mı?” Çenem açılmaya başlıyor.

“Galiba bıçağını bir güç iletkenine sapladın,” diyor. “Ateşler aşkına Rye, bir an sandım ki...” İçini çekiyor. “Başka kaçma girişimi yok. Bir plan yapmadan olmaz.”

“Tamam.” Dudaklarım sudemetinin özünü emmişim gibi uyuşuk. “Yeni evimiz nasıl?”

“Konforlu.”

Gözlerimi ışın perdesinin göz kamaştırıcı parlaklığından koruyarak etrafı inceliyorum. Burada bizi karşılayan Mükemmeller yok. Sınırlarımızı belirleyen parmaklıklar

yok. Uyduruk bir barınak sunarak rüzgârda dalgalanan çadırlar yok.

“Hayatta kalacağımıza ihtimal vermiyorlar,” diye fısıldıyorum.

“Hayır,” diyor Reeves. Kollarını dizlerine sarmış, kafesin ortasında oturuyor. Gözlerindeki bakış bana aklının çok uzaklarda olduğunu söylüyor.

“Bunu ne diye yapıyorlar?” Sesim tiz ve umutsuz çıkıyor. “Büyük ihtimalle öleceğimizi biliyorlarsa neden müdahale etmiyorlar? Astları harcıyorlar...”

Dram ve Reeves sessizce beni izliyor, kendi sorumu yanıtlamamı bekliyorlar.

Kongre hayatta kalmamızı istemiyor. Işın tozu olarak daha çok işlerine yararız. Gözlerim kordonu tararken her şeyi yeni bir bakış açısıyla görüyorum. Burası bir esir kampı değil. Burası bir fabrika. Işın tozu üretme fabrikası.

“Dumanlar çıkaran şu taş bina ne?”

“Işın fırını,” diyor Reeves. Perdeden aldığı enerjiyi ve radyasyonu bir odaya aktarıyor, bu oda şey için...”

“Ne kadar kullanışlı,” diye söyleniyor Dram. “Işın tozuna dönüşmek için perdeye kadar onca yolu gitmemize gerek yok.”

Gözlerim yaşlarla doluyor. Graham’ın bana öğrettiği bütün küfürler dilimin ucuna geliyor ama tek söyleyemediğim...

“Olamaz. Onca şeyden sonra...” Boğazımdaki yumruktan dolayı yutkunmak zorunda kalıyorum.

Dram beni kollarıyla sarıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bu kafeste yalanlara yer yok.

“Hazırlanın,” diyor Reeves yavaşça. “Vakit geldi.”

“Nereden biliyorsun?”

“Şu insanlara baksana.”

Parmaklıklardan dışarıya, yan yana sıralanmış kafeslere bakıyorum. İnsanlar sessiz bir çağrıya karşılık verir gibi kapıların önünde toplanıyorlar.

“Gelin,” diyor Reeves kafesin kapısına yürüyerek. “Bir cezalı nasıl hayatta kalır göstereyim size.” Sesi değişik çıkıyor, ağzı kımıldıyor ama söyledikleri sanki uzaklardan geliyor.

Dram elimi tutuyor, ayağa kalkıyoruz.

Etrafımızdaki insanlar –hâlâ canlı olanlar– hareketlenmeye başlıyor. Ayaklarının altında metal kafeslerin tangırdadığını duyuyorum.

“Onları ışın tozuna çevirmeden önce gıda paketlerini almayı unutmayın,” diyor Reeves.

“Ben kimseyi öldürmeyeceğim!”

“Şşş,” diyor Dram. “Tünelleri düşün. Haydi, fazla dikkat çekmemeye çalışalım.”

“Tamam,” diyorum tıslar gibi. “Ama sadece hayatta kalabileyim diye kimseyi öldürmeyeceğim!”

“Öldüreceksin.” Reeves perdeye doğru bakıyor.

“Perdenin sınırına doğru koşun,” diyor Dram. “Birinci Kordon’a geçebiliyor muyuz diye bir bakalım. Orası haritada çıkış yolunun gösterildiği yer.” Kapıya doğru bakıyor. “Reeves? Bizimle misin?”

Reeves başını sallayıp elindeki bıçağı sımsıkı kavıyor.

Ne düdüğü ne de çan sesi var. Kafes kapılarının açıldığına dair hiçbir uyarı yok. Sadece çaresiz, bitik insanların gözlerindeki kana susamışlık var ve bu gözlerin hepsi ölü-

müne dövüşmeyi bilmeyen ve ceplerinde yeni gıda paketleri olan biz yeni gelenlerin üzerine çevrilmiş.

“Koş!” Reeves beni kafesin kapısına doğru itiyor, kumun üzerinde bütün gücümle kordon sınırına doğru koşuyorum.

“Peşimizden geliyorlar!” Dram yanımda bana ayak uydurarak koşsa da aslında daha hızlı olduğunu biliyorum. İkisi de benden hızlı. Ufak tefek oluşum tünellerde işime yarasa da bir ölüm kalım koşusunda uzun bacaklılar avantajlı.

Ona hızlanmasını söylemek istiyorum ama daha şimdiden nefesim tıkanmış ve tek yapabildiğim ömrüm boyunca koşmadığım kadar hızlı koşmaya devam etmek. Ayrıca ben onu nasıl bırakmıyorsam Dram de beni bırakıp gitmez. Ne olursa olsun birlikteyiz. Bu düşünceyle avunmaya çalışıyorum, sonra hiçbir şey düşünmeye enerjim kalmıyor, bir şey hariç.

Koşmak.

Bir kadın çığlığı havayı delip geçiyor, arkasından bir düşme sesi ve hırıltılar duyuluyor, sanki birkaç kişi kadın için kavgaya ediyor. Dördüncü Kordon'da kanatlarını kopardığım akbabanın türdeşleri tarafından parçalanışı geliyor aklıma.

Kongre bu insanları akbabaya çevirmiş.

Sınıra yaklaşıyoruz.

“Parmaklık yok,” diye sesleniyor Reeves, gürültüyle nefes alıp veriyor. “Duvar yok.”

Kordon sınırı boyunca aralıklı dizilmiş tuhaf direkleri iyice görebilmek için gözlerimi kısarak bakıyorum. Kalbim sıkışıyor. “Reeves! Dur!”

Reeves direklerden sadece birkaç metre uzakta, dönüp omzunun üzerinden geriye bakıyor.

“Tasma!” Söyleyebildiğim tek kelime bu. Reeves sınırı doğru yavaş yavaş koşuyor ama şimdi dikkat kesilmiş durumda. Darmadağın sakallı bir adam birden Reeves’in üzerine atlıyor. Reeves adamı yakalıyor ve ivmeden yararlanarak direklere doğru fırlatıyor. Adamın tasmaı hafifçe çınlarken direğin ışıkları kırmızıya dönüyor. Adam görünmez bir canavarın ağzında kıvranıyormuş gibi şiddetle sarsılmaya başlayınca çığlığı yarıda kalıyor. Yere yığılıyor, kocaman açılmış gözleri artık görmüyor.

Yavaşlayıp durmaya çalışıyorum. Burada çıkış yolu yok. Geri dönmek zorundayız.

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Bir adam üzerine atılıyor, bağırmaıa başlıyorum. Eliyle saçlarıma yapışıyor, ikimiz birden yere düşüyoruz.

“Rye!” Dram adamın üzerine atlıyor, bir kolunu boynuna dolayarak üzerimden çekiyor onu.

Adamlar ve kadınlar ışıın yaraları gibi üzerimize hücum edip neremizden denk gelirse tutarak çekiştirmeye başlıyorlar.

“Geri çekilin!” diye bağırıyorum bıçağımı sallayarak. Ayağı kalkmaya çalışıyorum.

Dram’le sırt sırtayız, tünellerde aldığımız pozisyonu aldığımızı fark ediyorum. Etrafımızı çeviren insanların yüzlerini tanııyor, tereddüt ya da bir parça insanlık bulmayı umut ediyorum.

“Lütfen!” diye bağırıyorum. “Size gıda paketlerimi veririm –yeter ki bizi rahat bırakın!” Cebimden gıda paketlerini çıkarıp gösteriyorum.

“Hayır, Rye!”

“Parçalanmaktansa açlıktan ölmeyi tercih ederim!”

Başka bir adam Reeves’e doğru atılıyor, biraz sonra bir bağırıtı duyuyorum, ardından bir çınlama ve boğuk bir feryat.

Birden “Durun!” diye bağırıyor bir adam. Kalabalık sakinleşiyor. Adama bakmıyorlar, gözlerini yere indiriyorlar.

“Görüyorum ki benim çeteyle tanışmışsınız,” diyor adam keyifle gülümseyerek. “Bana Kral diyebilirsiniz.”

Reeves burnundan soluyor. “Kıçından tutup şu parmaklıklara fırlatmak üzere olduğum herif desem?”

Kral’ın gülümseyişi değişmiyor ama gözü adamlarından birine kayıyor. Bir saniye sonra üç adam birden Reeves’in üzerine çullanıyor.

Reeves sıska saldırganlardan daha güçlü ama birinin avcunda bir taş var, birden taş olmadığını fark ediyorum, bir tür kemik bu. Dram yanımda yay gibi geriliyor ama ellerinde bıçaklarıyla bir düzine manyak etrafımızı sarmış durumda. Araya girersek öldük demektir. Sayıları çok fazla.

“Yeter.” Kral’ın tek komutuyla elinde kemik olan adam yularından çekilmiş gibi duraklıyor. Kanlı silahını giysisine silip liderin önünde diz çökmesi için Reeves’i itekliyor.

“Bana Kral diyeceksin,” diyor liderleri yavaşça.

Reeves başını kaldırıyor, korkuyla büzülüyorum. Gezinlerin açtığı yaraların üzerinde şimdi yeni yaralar da açılmış. Kumların üzerine kan tükürüyor.

Metal parlıyor ve Kral bıçağın ucunu Reeves’in boğazına dayıyor. “Söyle.”

“Reeves,” diye mırıldanıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. “Lütfen.” Meydan okumasını anlayabiliyorum. Benim içimden de yere tükürmek geliyor. Ama Lenore altıncı tünelde hayatlarımızı böyle heder edelim diye ölmedi.

Kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. “Kral,” diyor.

Kral gülümsüyor. “Doğru seçim.” Bıçağını kınına sokuyor. “İki güçlü adam...” Dövüş köpeği seçer gibi dikkatle inceleyerek Reeves ve Dram’ın etrafında dolanıyor. “Evet, sizi çeteme katmak güzel olurdu.” Bana dönüyor. “Bakın burada kim varmış?” Gözleriyle yercesine inceliyor beni. “Hım,” diye mırıldanıyor. “Yara bere içinde ama hâlâ güzel. Yaşamayı çok mu istiyorsun?” Elini bana doğru uzatıyor, kaskatı kesiliyorum. “Seni incitmeyeceğim.” Pis pis sırtıyor. “Yani bugün değil.” Yüzümden akan bir ter damlasını parmağıyla yakalıyor.

“Neden buranın kralı olduğumu göstereyim size.” Ter tanesinin üzerini elleriyle kapatıyor, sonra yavaşça açtığında avcunun suyla dolu olduğunu görüyoruz.

“Büyü yapabiliyor musun?”

“Evet,” diyor. Ellerini bana uzatıyor, başımı çeviriyorum. “Sen bilirsin.” Suyu içip gürültüyle içini çekiyor. “Bu daha ilk günün. Çok geçmeden ellerimden içeceksin.” Kahkahayla gülerken kemiği olan adama ve dalkavuklarına elini kaldırıyor. “Bırakın kendi avlarını alsınlar. Sığınak’ın tadını almaları iyi olur.”

Kemikli adam sürüklediği cesedi yere bırakıyor. Yüzü bir yemekten yoksun bırakılmış gibi asılıyor. Belki de bırakıldı.

“İkinci Kordon’un güvenli bir yer olduğunu göreceksiniz,” diyor Kral. “Burada başka otorite olmadığından bunu belirtmek bana düşüyor.” Tekrar gülümsüyor, sanki bir partiye ev sahipliği yapıyor da bize içeceklerin yerini gösteriyor. “Dumanı görüyor musunuz? Cesetler orada toz haline getiriliyor ve son derece harika şeyler oluyor. Sığınak buradaki nadir zevklerden biri ama bir bedeli var.”

“Size düşünmeniz için zaman veriyorum. Ya yanımda olursunuz ya da karşımda.” Elimde tuttuğum gıda paketleriyle hiç ilgisi olmayan bir açlığı ortaya koyarak bakışlarıyla vücudumu süzüyor. Kral’ın bakışları üzerimde gezinirken Dram yerinde kımıldanıyor, gerçekten kalabalıkla kozunu paylaşmayı düşünüyor gibi bir hali var.

Kral bana vahşice sırtıyor. “Umarım ‘benimle olmayı’ seçersin.” Yürüyüp gidiyor, çetesi de onu takip ediyor.

Nefes al. Nefes al. Nefes al.

Paketlerimi ceplerime geri tıkarken ellerim titriyor.

“Rye...” Dram elini bana uzatıyor.

“Yapma...” Geri geri gidiyorum. “Dokunma bana.” Elektrik bariyerine doğru koşmayı düşünüyorum. En azından kendi istediğim gibi ölmüş olurum.

Dram gözlerini kısarak yüzüme bakıyor. Bakışları görünmez parmaklıklara gidip geri geliyor, sanki beni ne kadar sürede durdurabileceğini hesaplıyor. Bana doğru yürüyor, mavi gözleri gözlerime kilitleniyor.

“Sana dokunmayacağım.” Ellerini yukarı kaldırıyor. “Sadece bu.” Parmaklarını tasmamın altına sokup asılıyor.

“Ne yapıyorsun?”

“Sana hatırlatıyorum,” diyor fısıltıyla, hatıra kolyele-

rimi tasmanın altından çekip göstererek. “Bundan çok daha kötü şartlarda hayatta kaldık. Şu piçten çok daha kötülerini gördük.”

“*Hayatta kalmaya çalışmaktan* yoruldum artık.” Güçlkle konuşabiliyorum. Gözlerim yaşlarla dolu. “Bunun ne anlamı var ki?”

Bakışları sertleşiyor. “Anlamını mı soruyorsun? Her zamanki anlamı neyse yine aynı. Şu *parlak* şeyin diğer tarafına geçene kadar adımlarımızı dikkatli atacağız!” Kolunu perdeye doğru uzatıyor, gözlerine yaşlar doluyor.

“Dram,” diyor Reeves, “Şu cesedi taşımama yardım et.”

“Geliyorum.” Gözleri bir an benimkilere takılıyor. Yavaşça başımı sallıyorum. Dram Reeves’e dönüyor. “Bu tarafa bakma Rye.” Taşdığı şeyin ağırlığı altında sesi zor çıkıyor. “Bunu görmem gerekmiyor.”

Gözümü ışın perdesinin ışığını yansıtan kafeslere dikiyorum. Sonra dönüp Dram’ın yanına gidiyorum.

“Evet, gerekiyor.” Gözlerine bakmıyorum. Ölü adamı kolundan tutup omuzlarıma doğru kaldırırken hiçbir şey söylemiyorum.

İlk ölümüzü bacasından dumanlar çıkan fırına doğru taşıyoruz.

Fırının yanında tanıdık, cam muhafazalı bir tartı duruyor. Emanetimizi bırakmamızı söyleyen otomatik ses duyulmuyor. Üzerinde kan lekeleri olan, içine göçmüş bir buton var sadece. Reeves’in saldırganlarının tozunu tartıya boşaltıyoruz. Hafif bir çınlama sesiyle birlikte yeşil bir ışık yanıyor, sonra ağırlık yazıyor.

209.86 gram.

Küçük, kırmızı bir binanın kapısının üzerinde sayılar dönmeye başlıyor. Galiba burada beyaz ve kırmızıdan başka renk yok. Kum ve kan. Kapının üzerinde bir tabela asılı.

SİĞINAK

Sayılar bir klik sesiyle duruyor: *48 saat. 0 dakika.*

Anlaşılan İkinci Kordon'da birini öldürerek Sığınak'ta bir gün satın alıyorsunuz.

Küçük bir odaya giriyoruz, kapı arkamızdan kapanıyor. Bir sürgü tıkırtısı geliyor, ardından tasmalarımız cınlıyor. Yeni hücremizde güvendeyiz.

Bütün kan beynime toplanmışçasına başım zonkluyor. Daha önce hiç böyle bir yer görmedim. İki tarafında da koridor olan geniş bir odaya giriyoruz. Dram bıçağını kapıp koşarak koridorları kontrol ediyor. Biraz sonra dönüyor.

"Kimse yok," diyor. "Sadece yatak odaları ve banyolar."

Reeves etrafındakilerin farkında değil gibi. Yere çöküp başını ellerinin arasına alıyor. Kollarından yol yol kanlar süzülüyor ama kendi kanı değil bunlar.

Hepimizin ellerinde kan olduğunu söylemek istiyorum ona. Haklı olduğunu söylemek istiyorum.

"Onu rahat bırak," diyor Dram fısıldayarak. Elimden tutup odalardan birine götürüyor beni.

Ağladığımı fark ediyorum birden. Tam olarak ağlamak da değil. Ağıt yakıyorum. Ve kendime engel olamıyorum.

"Biz ne yaptık Dram?"

Beni duşa götürüp suyu açıyor. Buharlar yükseliyor.

"Sana dokunmamda sorun yok, değil mi Rye?"

Başımı sallıyorum, çenem tasmaya çarpıyor.

"Öyleyse sana yardım edeyim." Çok fazla öğün atladı-

ğımı gösteren beyaz kemerin tokasını açıyor. Kemer yere düşüyor. Bileklerimde kopçalar var, onları birer birer açıyor, sonra deri eldivenlerimi sıyrıyor.

“Bana tutun,” diyor. Diz çöküp ellerimi omuzlarına götürüyor ve dize kadar gelen dar çizmelerimi çözüyor. Kongre, kıyafetlerimizin bile pranga gibi hissettirmesini istiyor sanki.

Kesik kesik solurken ağzımdan tuhaf sesler çıkıyor. Sanki ölüyorum ya da en derinimde bir parçam ölüyor.

“O adam sana elini süremeyecek,” diyor. “Asla.”

Omuzlarına daha sıkı tutunuyorum.

“Bana inanıyor musun?”

“Evet,” diyorum fısıltıyla.

“Şu anda güvendesiniz. Bu akşam uyuyacağız. Yarın bir plan yapacağız.” Ayağa kalkıp arkamı döndürüyor. Sonra nazikçe kıyafetimi omuzlarımdan aşağı sıyrıyor. “Bana inanıyor musun?”

“Evet.”

Cam kolyelerim boynumda sallanıyor, tenimde hafif bir ağırlık oluşturuyorlar. Dram elimden tutup beni duşa sokuyor. Su rahatlatıcı sıcaklığıyla üzerimden akıp gidiyor. Gözyaşlarımın da suyla karışıp akmasına izin veriyorum.

“Dram?”

“Evet?”

“Bana sarılır mısın?”

“Ben buradayım.” Hâlâ elimi tutuyor. Su kolunu ıslatıyor.

“Yanıma gel.”

Bir an gözlerime bakıyor. “Hayır, ben...”

“Lütfen.” Gözlerimi gözlerine dikiyorum. “Ne istediğimi biliyorum.”

İçini çekip elimi bırakıyor. Yavaşça üzerindeki kat kat giysileri çıkarıp benimkilerin yanına bırakıyor. Bakışlarımı ondan kaçırmıyorum. Duşun altına girip beni kollarına alırken su omuzlarından şelale gibi dökülüyor.

Göğsüne yaslanıp ağlıyorum, ellerini saçlarımda gezdiriyor. Bir süre sonra soluğum normal ritmini buluyor. Sıcaklık etkisini gösterip dehşetin kök saldığı donmuş yerlerime işliyor sonunda. Yeniden temiz olabileceğimi hissediyorum.

“O adamlar bizi öldürecekti,” diyor yavaşça.

“Biliyorum.”

“Bunu tekrar yapmak zorunda kalabiliriz.”

“Biliyorum.”

“Seni seviyorum Orion.”

Gözyaşlarımdan arasından gülümsüyorum. “Biliyorum.” Yüzünü ellerimin arasına alıp bildiğim en iyi yöntemle ispatlıyorum bunu.

Su soğumaya başlayana kadar duşta kalıyoruz, sonra birbirimizi yataktaki battaniyelerden bile daha yumuşak havlularla, öpücüklerle ve dokunuşlarla sarıyoruz.

“Rye...” Kollarımdan tutup nazikçe kendine çekiyor beni. Kelimelere dökmüyor ama sevecen, mavi gözlerindeki endişeyi okuyabiliyorum.

“Bana güven veriyorsun,” diye fısıldıyorum.

Sanki dokuzuncu tüneldeyiz ve bir şey Dram’ın nefesini kesmiş. Kendi nefesimi bir kez daha vermek için ona uzanıyorum.

Eğilip ağzını ağzıma bastırıyor. Karanlığı kovmaya

yetecek kadar sıcak, güvenli ve sevgi dolu kollarına bırakıyorum kendimi. Yaralar, yitirilenler, esaret... hepsi Dram'ın dokunuşlarının sıcaklığında eriyip gidiyor. Bizim tutkumuz bir demirci ocağı, onun derinliklerinde güzel bir şeye dönüşüyorum.

Hatıra kolyeleri göğsüme, ediyor. O kolyelerin camı gibi olduğumu düşünüyorum, ateşle değişmiş bir parça toz. Ama kırılğan değilim. Eğer olsaydım kordonlar çoktan beri kırmış olurdu.

Belki hiç de cam gibi değilim. Belki bir kazmanın cirium'u parçalayacak kadar güçlü sivri ucuyum.

YİRMİ BİR

0 gram ışın tozu

KARPININ ÜZERİNDE bir kronometre var. Sürgünün açılacağı ve tasmalarımızın yeniden çalışmaya başlayacağı ana doğru geri sayıyor.

0 Saat. 21 Dakika.

Planımızı tamamlamak için yirmi bir dakikamız var.

Buradan çıkıp Kral ve çetesiyle karşı karşıya kalmamıza yirmi bir dakika var.

Yirmi.

On dokuz.

“Yine gözlerini saate diktin Rye,” diyor Dram.

“Özür dilerim,” diye mırıldanıyorum. “Uçaklarla ilgili kısmı bir daha anlatsana.”

“Yapabileceğimiz en iyi şey birbirimizden ayrılmamak,” diyor. “Sonra da toplanan ışın tozunu almaya gelecek bir uçak beklemek. Öbür türlü kafes indirenlerin peşinde koşmamız gerekir. Kafesler elektrikli ama uçak-

ların çekme halatlarında elektrik yok. Kafese dokunmadan halata ulaşmayı başarırsak kurtulabiliriz.”

“Uçakla Birinci Kordon’a geçebileceğimizi düşünüyoruz.”

“Evet.”

“Ve tahminimize göre elektrikli tasmalarımız sadece yer seviyesinde çalışıyor.”

“Evet.”

“Ve toz avcılarının önce bize saldırmayacağını varsayıyoruz.”

Dram gözlerini kısıyor.

“Gördün mü? Dinliyormuşum.” Gözlerim saate kayıyor. “On yedi dakika.”

İçini çekip Reeves’e bir göz atıyor. Zihninde yarattığı dünyada kaybettik Reeves’i; dördüncü tünelin kötü hatıraları şimdi bile onu derinliklerine çekiyor.

“Duş almak ister misin Reeves?” diye soruyorum. Üzerinde hâlâ başkasının kurumuş kanı var. Radbant’ıyla aynı renkte.

Bana öylece bakıyor. Radyasyon yüzünden aklını mı kaçırmaya başladı diye merak ediyorum.

“Bari bir şeyler ye.” Bir gıda paketi açıp parmaklarının arasına tutturuyorum. Gözlerini turuncu folyoya dikeyor.

“Len benim için öğünlerini atladı,” Öyle alçak sesle konuşuyor ki ne dediğini zor duyuyorum.

Dram’le göz göze geliyoruz.

“Bana hiç söylemedi,” diye fısıldıyor Reeves pakete bakarak, “ama onun paketi olduğunu biliyordum. Bütün o yıllar boyunca.”

Kapının üzerindeki kronometre çıt ediyor. On beş dakika.

“Çan sesini duyunca gelmemin tek sebebi oydu. Düşündüm ki eğer yapabilirsem...” Bir elini karmakarışık saçlarının arasından geçiriyor. Saçı tutamlar halinde elinde kalıyor. “O beni...” Sesi kısılıyor. Elini açıyor, sarı tutamlar parmaklarının arasından kayıyor.

Dram’e bakıyorum. Gözü kronometrede. On üç dakika. Dönüp Reeves’in kolunu tutuyor. “Bu kordondan çıkacağız. Bütün bunlardan kurtulacağız.”

On iki dakika.

“Dram,” diyorum. Başını sallıyor.

Ayağa kalkıp birbirimizin kıyafetini kontrol ediyoruz, manyak bir Büyücü’yle savaşmaya değil de tünellere gidiyoruz sanki. Kongre’nin bize verdiği giysilerde birkaç ayarlama yaptık. Nihayet kopçalar işe yarar hale geldi. Yeni bıçaklarımızı saklamak için harika yerler oluşturdular.

Kolumun iç tarafındaki uzun parçayı inceleyen Dram’in gözlerine bakıyorum.

“Umarım bunu kullanacak kadar yaklaşılmazsın,” diyor.

Umarım yaklaşıyım. İlk günkü şok ve duştan sonra, plan yaparak geçirdiğimiz saatler, işe yarar şeyler bulmak için Sığınak’ı talan etmemiz ve cirium parçalarından bıçak oymamız arasında bir yerlerde Kral’a duyduğum korku öfkeye dönüştü.

Vücuduna saplanan sivri uçlu cirium parçalarımın büyü yapmakta ne kadar başarılı olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

İki dakika.

“Anlaşmamızı unutma,” diyor Dram. Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılıyor.

“Adımlarımı takip et,” diye mırıldanıyorum.

“Bu kez, maden kâşifi, tam yanında olacağım.”

Tasmalarımız çınlıyor ve sürgü açılıyor.

0 Saat. 0 Dakika.

Bıçaklarımı kavrayıp dışarı atılıyorum.

Kafese girerken tökezleyip yanlışlıkla parmaklıklara dokunacak gibi oluyorum.

“Haydi Reeves!” diye bağıyor Dram. Anlaşılan Sığınak’tan çıkıp doğruca hücremize gitme konusunda Reeves bizim kadar telaşlı değil.

Tasmasından bir çınlama yayılırken Reeves Sığınak’ın kapısında durmuş bize bakıyor.

“Orada kalamazsın,” diyor Dram. “Zaman doldu. Tasman...”

Reeves’in vücudu birden sarsılıyor, bütün uzuvları kıvrılıp bükülmeye başlıyor.

“Reeves!” Kolunun birine yapışıyorum, Dram de diğerinden tutuyor, onu kafesimize doğru sürüklüyoruz. Tekmeler savurmayı kesiyor ama kafesin kapısı kapanırken kasılıp duruyor.

Kafesimiz kayarak ilerliyor, metal kol bizi perdenin daha yakınına götürüyor. Cam üfleyicinin ocağa yaklaştırılan borusu gibi hissediyorum kendimi. “Nasıl durduracağız bunu?”

Dram sürünerek kafesin ucuna gidiyor ve diğer hücreleri inceliyor. “Işın tozu bularak. Kafes durduğunda eleyebildiğimiz kadar ışın tozu eleyip emanet bölmesine koyacağız.” Kafesin parmaklıklarına iştirilmiş bir silindiri işaret ediyor.

Kafes birden yere iniyor ve kapı açılıyor.

Çizmelerle bile kumların sıcaklığını ayaklarımda hissediyorum. Perdeye bu kadar yakinken her şey insanı yakıyor. Diğer kordonlarda kükürt bulutları havayı bunaltıyor ama perdeye karşı da bir bariyer oluşturuyorlar. Burada ise perdenin yoğunluğunu azaltacak hiçbir şey yok.

Ellerim eldivenlerin içinde su toplamaya başladı. Biri Kongre'ye yeni kıyafetlerin geliştirilmesi gerektiğini söylemeli. Bize elek vermedikleri gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum; gerçekten de burada amaç verimli bir şekilde ışın tozu çıkarmak değil sanırım. Belki de bizi gözlemliyorlar, şu anda bile. Belki Dram'ın yanına diz çökmüş, her bir ışın tozu parçacığı için tekrar tekrar kumları havalandırırken bir teknisyen beni izliyor.

Tasmalarımız çınılıyor.

Kesemi kapıp Dram'ın yanı sıra kafese doğru atılıyorum. Silindire koşuyoruz, Dram kendi ışın tozunu silindirin içine boşaltıyor.

"Benimkini boşaltmama yardım et!" Ellerim öyle acıyor ki torbanın ağzını zor açıyorum. Emanet kutusunda kırmızı ışık yanıyor.

"Hayır!" Dram kutuyu yumrukluyor.

Tasmalarımız çınılıyor ve kapı kapanıyor. Kafes ileri doğru hareket ediyor.

"Yeterince toplayamadık," diye mırıldanıyorum. Rüzgâr saçlarımı geriye doğru uçuruyor. Sanki bir ışın fırtınası başlamak üzere. "Perdeye çok fazla yaklaşıyoruz!"

Dram hızla kafesin bir köşesinde oturan Reeves'e dönüyor. "Toparla kendini!" Giysisinin yakasına yapışıyor.

“Len’i ben de seviyordum ama o öldü. Ve hasta olduğun için de üzgünüm. Bu adil değil. *Bunların hiçbiri adil değil!*”

Bir çığlık havayı yırtıyor, yanımızdaki kolun idare ettiği kafesteki kadın bu. Kadın birkaç kafes kadar önümüzde olmasına rağmen sesi yanındaymışız gibi geliyor. Ellerimle kulaklarımı kapatıyorum ama çığlıkları içimde yankılanıyor.

Birden sessizlik çöküyor ve kadının kafesi geriye doğru gidiyor. İçi boş. Silindir kutunun üzerindeki gösterge ışığını görebileceğim kadar yavaş geçiyor. Yeşil. Tam dolu.

Kongre öyle ya da böyle ışın tozunu alıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp nefes almaya çalışıyorum.

“Reeves.” Dram’ın sesinde bir ikaz var. “Burada hâlâ bir şansımız var.”

“Benim için fark etmez,” diyor Reeves.

Dram onu tutup sarsıyor. “Benim hayatım için fark eder. Onun hayatı için fark eder.” Çenesine bir tane geçiriyor. “Savaş! Eğer ayağa kalkıp bize yardım etmezsen bu kafesin içinde toza döneceğiz!”

Kafesimiz duruyor ve kapı açılıyor. Emekleyerek dışarı çıkıyorum. Bacaklarım beni ayakta tutamayacak kadar titriyor ama önemli değil. Yere ne kadar yakın olursam kumu o kadar hızlı elerim. En azından burada, perdeye bu yakınlıkta daha fazla toz var. Yeterince ışın tozu bulabiliriz.

Bulabiliriz.

Partikül tozları boğazıma batıyor, olmayan fularımı arıyorum. Perde kafamın içinde tekrar şarkısını söylemeye başlıyor.

Reeves deli gibi kumlara saldırıyor, çıplak ellerini yanmalarına aldırmadan kordon kumlarına daldırıyor. Bağırıyor, acıdan bağırıyor ama bence bu acının sebebi sadece kumlar değil.

Tasmam hafif bir ikaz sesiyle çınılıyor.

“Zamanımız bitti.” Kafese girip emanet kutusuna koşuyorum, ışın tozunu son parçacığına kadar kutunun içine eliyorum.

Kırmızı ışık.

Dram kendininkileri titreyen elleriyle boşaltıp gözlerini ışığa dikeyor. Değişiklik yok.

Tasmalarımız çınılıyor ve kafesin kapısı kapanmaya başlıyor. Kafesin içine atlayıp emanet kutusuna koştururken Reeves’in üzerinden kumlar yağıyor. Kulaklarından ve burnundan kan sızıyor ama ışın tozuyla dolu avuçlarını havaya kaldırırken elleri titremiyor.

Kapının sürgüsü kapanıp yerine oturduğu anda kutudan bir çınlama sesi geliyor.

Yeşil ışık.

Yere yığılıyorum, kendi kendime nefes almamı söylüyorum ama ciğerlerim beni dinlemiyor. Hava tankım olmadan dokuzuncu tünele inmişim gibi tıkanıyorum.

Metal kol kafesimizi kordonun gerisine çekiyor, sonunda ilk başladığımız noktada havada asılı kalıyoruz. Yol boyunca emanet kutusunun ışığı yeşil yanan üç boş kafes daha görüyoruz.

Bu yerin dehşetine alışmaya başlıyorum. İlk kez toz avcıları için bir parça sempati duymaya başlıyorum. Dram ve Reeves olmasaydı yeşil ışıklı boş bir kafese dönüşecektim.

Ya da içimdeki daha karamsar bir yerin itiraf ettiği gibi Kral'ın şartlarına razı olacaktım.

Sırayla uyuyoruz, böylece birimiz gözünü hep kafes kapısında tutuyor. Kapı açıldığı an kaçış planımızı uygulamaya koyacağız.

Ve Kral'm çetesinden uzak durmak için elimizden geleni yapacağız.

“Dram. Orion.” Reeves başımızda dikiliyor. “Vakit geldi.”

Kalbim deli gibi atarken kolumun iç kısmındaki bıçağı iki kez kontrol ediyorum. Kapı açılıyor, Sığınak'a doğru koşmaya başlıyoruz. Saldırdıklarında yüksekte olmak için çatıya tırmanacağız.

“Uçakları kolla,” diyor Dram. “Biri halat sallandırırsa ona tırmanacağız.” Uçarcasına diğer kafesleri geçiyoruz. Kral henüz ortalarda yok.

“Nasıl kurtulacağımızı söylesene,” diyor Reeves. “Uçak perdeye doğru gittiğinde zaten toz oluruz.”

Geceyi hasta geçirdiği halde hâlâ benden hızlı koşabiliyor. Sığınak'a kadar kaç kafes olduğunu sayıyorum. On tane daha var. Gözlerim yarı deli toz avcılarını arıyor.

“Uçak çekme halatını sallandırdığında,” diye yanıtıyor Dram, “uçağın alt kısmına kadar tırmanıp içine sızacağız.”

Üç kafes daha, iki tane daha, neredeyse geldik.

Aklıma takılan bir şey dikkatimi dağıtıyor.

Son kafes.

Yanlış olan bir şey var. Eğer Sığınak'ın duvarları aşılabilir olsaydı tasması olan herkes içeri doluşurdu. Bu da demek oluyor ki...

“Duvarlarda elektrik var!” diye bağıryorum.

Reeves cirium duvarlara değiyor. Tasmaşı, vücudunu deşıp geçen enerji patlamasının sesini bastıran tiz bir sesle ötmeye başıyor.

“Reeves!”

Sığınak’ın yanında, büzülmüş bir yığın halinde kımıldamadan yatıyor.

Dram onu çeviriyor, o anda bile bir hareket var mı diye çevremizi tanyoruz. Kral ve çetesinin şimdiye kadar bizi görmemesinin imkânı yok.

Reeves nefes almakta zorlanıyor. Kararsızlıkla ellerimi ona uzatıyorum. Babam olsa ne yapardı?

“Size söylemek zorundayım...” diyor Reeves soluk soluğa. “Cezalıların hepsi ölmeli. Onları korumak için Cranny’ye yalan söyledim.”

“Ne? Ne diyorsun sen?”

“Dördüncü tünelden bir çıkış yolu bulduk.”

“Neredeler peki?” Astların Beşinci Kasaba’dan ayrılabilceği gerçeğini kavramaya çalışıyorum.

“Beşinci Kordon’da.”

“Orası kapalı, o kordonda yaşayan yok.”

“Kesinlikle.” O anda bana ne söylemeye çalıştığını anlıyorum. Cranny’nin orada öldüklerini sandığı hapishane tünelineinden kaçtılar.

“Burada kalamayız,” diyor Dram. Reeves’i ayağa kaldırıyoruz ama ayakları onu taşıymıyor. Dram onu fırının duvarına dayıyor.

“Güzel, bu gayet işlerine yarayacak,” diye mırıldanıyor Reeves.

“Lanet olsun,” diyor Dram, elini saçlarının arasından geçirerek.

“Tekrar içeri girmemiz gerek,” diyorum. “Yukarı tırmanarak çatıya çıkabiliriz.”

Dram başını sallıyor. “Öyleyse burada bekleyelim. Bize ilk saldıran içeri giriş biletimiz olur .”

“Hepsi birden saldırırsa?” diye soruyor Reeves.

İkimiz de cevap vermiyoruz.

“Ben kuzey ve doğu yönlerini gözleyeceğim,” diyor Dram. “Rye, sen de güney ve batıdan gözünü ayırma.”

Bıçağımı elimde çevirerek açılan kafeslere doğru bakıyorum.

“Diğer cezalıları kaçarken sen neden onlarla birlikte gitmedin?” Reeves’e bir göz atıyorum. “Neden dörtte kaldın?”

“Cezalı olsaydın,” diyor fısıltıyla, “ve Dram de parmaklıkların diğer tarafında hayatını senin için riske atıyor olsaydı, kalmaz mıydın?”

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey söyleyemiyorum.

Reeves bana küçüklüğünü hatırlatan bir şekilde gülümsüyor. “İçimizde bu kadar seven tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum.”

Kendini fırının kenarına doğru çekiyor.

“Ne yapıyorsun?”

“Ben zaten ölüyüm. Bari bir işe yarasın.”

“Hayır!”

Foss’un hatıra kolyesini boynundan çıkarıyor. “Al bunu Dram. Sözümü tutmama yardım etmen gerek.” Nefes almaya çalışıyor. Ağzından burnundan kan sızıyor.

Dram siyah camı Reeves’ten alıyor.

“Bunu özgür topraklara gömerken,” diyor Reeves, “Len ve benim için de yapıyor olacaksın.”

Dram'ın gözleri yaşlarla doluyor. Başını sallıyor.

"Dörtte kaldığıma memnunum," diyor Reeves, gözleri benimkileri buluyor. "O çanı duyduğuma memnunum." Lenore'un altın sarısı camını kavrayıp kendini fırının içine yuvarlıyor.

Acı bir feryat havayı delip geçiyor. Dram beni göğsüne bastırıyor, o anda sesin benden çıktığını fark ediyorum. Fırından dumanlar yükseliyor ve ışın tozu bölmesinden hafif bir çınlama sesi geliyor. Dram içine almak istermiş gibi sımsıkı sarılıyor bana, hava mağarasının tepesinde birbirimize sarıldığımız gibi. Nefes almak çok zor ve acı veriyor. Çok acı veriyor.

Ama bu kez yardımımıza gelen yok. Kendi başımızayız ve elimizde sadece Reeves'in bize verdiği bu şans var.

"O özgür," diyorum nefesim tıkanarak.

Dram siyah camı avcunun içinde sıkıyor. "Henüz değil."

Kırmızı kapının üzerinde değişen sayılara bakıyoruz. Dram en uzun bıçağını çıkarıp hazır bekliyor. Ben de çelik kenarlı çizmemi sopa gibi elime alıyorum. Kral'ın çetesi-nin bize yetişmek üzere olduğunu anlamak için bakmamıza gerek yok. Vahşi hayvanlarınkine benzeyen hırlama sesleri ortalığı inletiyor.

"Siz benimsiniz Astlar!" diye bağırıyor Kral.

24 Saat. 0 Dakika.

Sürgü tıkırdıyor ve kapı açılıyor.

"İçeri gir!" Dram beni kapıya doğru itiyor.

Dram'i onların karşısında yalnız bırakmamın imkânı yok, çizmemin diğer tekini kapıya sıkıştırıyorum. Kapı çizmem yüzünden kapanamayınca bir alarm biplemeye başlıyor.

Kral beni yakalıyor. Hızla dönüp çizmemle kafasının yan tarafına vuruyorum. Geriye doğru sendeliyor.

Kemikli Adam Dram'ın üzerine atlıyor, çizmemi suratına sallıyorum. Açık kopçalar yüzünü tırmalayınca haykırıyor. Bu kez bana saldırıyor.

"İşaretleyici!" diye bağıyorum.

Dram bıçağını bana saldıran adamın sırtına saplıyor, bıçağın ucu adamı ışın yarasası gibi delerek göğsünden dışarı çıkıyor. Dram daha bıçağını çekip çıkaramadan iki mahkûm daha adamın üzerine atlıyor.

"Sığınak'a gir!" diye bağıyor Dram.

Kapının alarını ötüyor, ısrarlı cırlamasının arasında yeni bir ses duyuyorum, bir uçak yaklaşıyor.

Yukarı bakıyorum. Dikkatimin dağılması bana pahalıya patlıyor.

Kral beni yakalayıp yere fırlatıyor ve dizini karnıma bastırıyor. "Haydi güzel yüzünün kalanını da oyalım." Parlayan bıçağıyla üzerime eğiliyor.

Kollarımı boynuna sararak onu kendime çekiyorum, kafasını göğsümde sıkıştırıyorum. Kurtulmak için debeleniyor, bacaklarımı üzerine dolayıp kımıldayamaz hale getiriyorum.

"DRAM!"

Dram yanımda hırıldıyor, bir ayak sürüme sesi geliyor. Adamın biri homurdanıyor, bir diğeri zorlukla soluyor. Kral'ın bıçağı kımıldamaya başlıyor, metal ısınıyor, büyücülük yeteneğini kullandığını anlıyorum. Bıçak aramızdan fırlayıp boynuma dayanıyor, zincirlenmişim gibi yere yapıştırıyor beni. Kral'ı tutan ellerim gevşiyor.

"İŞARETLEYİCİ!" diye bağıyorum metal boğazıma daha da bastırırken.

“İşaret!” Dram Kral’ı üzerimden sökercesine alıp bıçağını göğsüne indiriyor. Çizmesinden başka bir bıçak çıkarıp onu da Kral’ın koluna saplıyor. Boynumdaki bıçak gevşiyor, sendeleyerek Sığınak’a doğru gidiyorum.

“Kapı kapanıyor!” Sonunda çizmemi kenara ittirmiş. Aralığa atlayıp vücudumu kapıya sıkıştırıyorum. Bir mağara duvarına yaslanıyormuşum gibi geliyor. “Acele et!”

Diğer toz avcılarını beni görüp kumlardan bana doğru koşmaya başlıyor. Sığınak’a girmelerinin önündeki tek engel benim. “Kapıyı kapat!” diye bağıyor Dram.

Kral avuçlarını Dram’ın bacaklarına dayıyor. Çizmelerindeki metal kopçalar şekil değiştirip ikiz yılanlar gibi Dram’ın bacaklarına sarılıyor.

Bir bıçak alıp en yakınımıdaki toz avcısına fırlatıyorum. Bıçak havada döne döne gidip adamın göğsüne saplanıyor.

Dram Kral’ı çekip ayağa diyor. “Demek metale büyü yapabiliyorsun,” diyor homurdanarak. “Ateşle aran nasıl?” Kral’ın kolunu fırının üzerine doğru itip eliyle butona vuruyor.

Kral bağıyor, Dram Sığınak’tan içeri dalıyor ve kapı arkamızdan kapanıyor.

“Uçak,” diyor nefes nefese. “Çatıya çıkmamız lazım!”

“Kaldır beni!” Masanın üzerine çıkıyorum. Dışarıdaki cılgın haykırıışların arasından çekme halatının metalik vızılısını duyuyorum. Dram masaya atlayıp beni omuzlarına alıyor ve tavandaki havalandırma deliğinin altında duruyor.

“Üç deyince,” diyor. “Bir, iki, üç!” Beni tavana doğru yükseltiyor, havalandırma ızgarasının kulbunu yakalıyorum.

“Tuttum.” Kulbu çekip ızgarayı yerinden çıkarıyorum, bir yerde asılı durma ve kendimi yukarı çekme yeteneklerimi güçlendirdiği için Sıradağlara minnet borçluyum. Boşluğa kayıp kendimi sağlama alıyorum. Dram’le birlikte bunu tünellerde yüzlerce kez yaptık. Dram’e elimi uzatıyorum, yanıma tırmanıyor.

Kongre Sığınak’ın duvarlarına elektrik vermiş ama çatısına değil. Birinin İkinci Kordon’daki tek güvenli yerden kaçmaya çalışacağı hiç akıllarına gelmemiş. Havalandırmadan geçip çatıya çıkınca yere yatıyoruz. Bizi izleyen biri var mı yok mu bilmemiz mümkün değil ya da uçağın pilotunun bizi görüp göremediğini.

“İşte,” diyor Dram. “Işın tozunun toplandığı deponun üzerinde.”

Biraz sonra uçak yükselmeye başlıyor. Işın tozu deposu bizim kafesin yarısı kadar. Kordondan yükselirken metalin üzerinden kumlar dökülüyor.

İyi bir sıçrayışla ulaşabileceğimiz kadar yakın.

“Deponun üst kısmı elektrikli olabilir,” diye bağıyor Dram. “Halata atlayalım.”

Ayağa kalkıp yavaş yavaş çatının kenarına doğru ilerliyoruz. Bir kez daha kısa bacaklarıma lanet ederek mesafeyi kestirmeye çalışıyorum. Aslında kuvvetliyim ama bu, çömeldiğim yerden en az üç metre uzakta, dar ve sallanan bir hedef.

Altımızda toz avcılarını bağırmaya başlıyor. Bizi fark ettiler.

“Şimdi Rye!” diye bağıyor Dram.

Çatının kenarına koşup sıçırıyorum. Vücuduma çarpan zinciri sıkıca kavırıyorum, kollarım titriyor. Dram benim altımdan tutunurken halat sallanıyor.

“Tutun!” diye bağıyor.

Uçak yükselirken yerin gitgide uzaklaştığını görüyorum. Halatla birlikte sallanıyoruz, ışın tozu deposu yerin üzerinde sarkaç gibi bir yandan diğer yana savrulup duruyor.

“Sınıra geliyoruz,” diyor Dram.

Gözlerimi sımsıkı yumup alnımı halata dayıyorum.

Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Dram dokunuşuyla beni tüm kötülüklerden koruyabilmiş gibi sıkıca bacağımı kavırıyor.

“Geçtik!” diye bağıyor.

Kanımın damarlarımda deli gibi aktığını duyuyorum.
“Halatı çekmiyorlar,” diye bağıyorum.

“Biliyorum. Atlamak zorunda kalacağız.”

Atlamak. Birinci Kordon’un kumlarından birkaç metre yukarıdayız. Ve yükseliyoruz.

“Şimdi!”

“Ama...”

Diğer bacağıma yapışıp çekiyor. Ellerim kayıyor, ikimiz birden düşüyoruz.

Uçağın motorlarının gürültüsü çılgınlığı yutuyor.

YİRMİ İKİ

0 gram ışın tozu

BİR MEZARLIĞA düşüyoruz. Daha önce hiç mezarlık görmedim ama babam bir keresinde insanların ölülerini gömdüğü yerlerden bahsetmişti. Perde inmeden önce. Yakma Günleri'nden önce.

Elimin yanında bir insan kafatası duruyor.

Sırt üstü yatıyor, nefesimin düzelmesini bekleyerek nerelerimden yaralandığımı tahmin etmeye çalışıyorum. Kafa derim hâlâ yerinde durduğuna göre o kadar da kötü durumda değilim sanırım.

“Rye?” diyor Dram soluğu kesilerek. Bir kol boyu uzamda, yarı yarıya kumlara gömülmüş yatıyor.

“Hâlâ buradayım,” diyorum kurbağa sesine benzer bir sesle. Ağzımda kumlar var. Yüzümde. Gözlerimin içinde. Belki de bu yüzden nefes alamıyorum. Yavaşça yüzükoyun dönüyorum. “Sen?”

“Yaşıyorum.”

“Güzel. Beni bir daha uçak halatından çekersen seni öldürürüm.”

“Yerinde bir uyarı.” İnleyerek ayağa kalkmaya çalışıyor.

“Ya Birinci Kordon?” diye soruyorum yattığım yerden. “Neye benziyor?”

“Bomboş.”

“Kafesler var mı?” diye soruyorum.

“Hayır.”

“Çatlak Büyücüler?”

“İ-h.”

“Üzerinde ‘Korumalı Şehre Hoşgeldiniz’ yazan büyük bir tabela?”

“Kendin bak.” Elini tutuyorum, Dram beni ayağa kaldırıyor.

Uzakta, ışın perdesinin yerinde devasa, parlak gümüş rengi bir bariyer yükseliyor. Koruyucu bir kol gibi kıvrılan bariyer yüzlerce metre yükseğe uzanıyor. Işın perdesinin sınırları ışık ve partikül filizleri halinde, İkinci Kordon’dan uzanan parmaklar gibi kıvılcımlanıyor.

Belki de bu cirium kalkanı ama Birinci Kordon diğerleri gibi kurbanlarını ateş ve sıcaklıkla yakıp kavuruyor. Kaybolan umutların bir yadigârı gibi dağılıp gitsinler diye kemikleri yerlerde bırakıyor.

Işın akbabalarını görmeyi bekleyerek beyaz gökyüzünü inceliyorum ama yoklar. Ses yok, hemen hemen hiç rüzgâr yok. Burada hiçbir şey yok. Bir Ast’ın sonunda kendini bırakıp gevşemesi için mükemmel bir yer burası.

Yüzümü küle bulanmış gökyüzüne çeviriyorum. Mavi olduğunu hayal ediyorum.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyor Dram.

“Hava durağan.” Bunu kesin olarak bilmiyorum elbette. Sadece artık umursamıyorum.

“Haydi, kalkanın çevresine bir bakalım.” Devasa cirim duvarına doğru yürümeye başlıyor. “Bizi burada aramazlar nasıl olsa.”

“Hâlâ bir çıkış olduğunu mu düşünüyorsun?” diye soruyorum. Durup arkasına dönüyor.

“O haritayı sen de gördün. Haydi!”

“Etrafına bir bak Dram,” diye bağıyorum. “Kamp yok, turnikeler yok.” Ellerimi havaya kaldırıyorum. “Emanet depoları bile yok burada. Ölüler burada ışın tozuna dönüşmüyor.” Gözleriyle uzakları tarayarak yavaşça kendi etrafında dönüyor. “Çünkü işimiz bitti. Burası son kordon.”

“Öyleyse insanları buraya getirmekteki amaç ne?” diye soruyor kordonun eski sakinlerinin kalıntılarını gösterecek.

“Diğerleriyle aynı,” diyorum. “Bizi inceleyip ne kadar dayandığımızı görmek.” O anda sözlerimi desteklercesine eskimiş, deliklerle dolu bir tabela iliştiriyor gözüme. Parmakla işaret edip bir kahkaha atıyorum. Dram tabelaya doğru yürüyor ama ben aşınmış yazıyı buradan da okuyabiliyorum.

TEHLİKE: IŞINSELI

Işinseli. Hem güzel hem de korkunç bir söz. Kuma saplanmış kemiklere bir göz atınca *korkunç* olduğunda karar kılıyorum.

“İşinseli de nedir?” diye soruyor Dram.

“Bu insanları öldüren şey olduğuna eminim.”

Dram tabelaya vurup küfrediyor. Çok Kötü Büyücü sözünü ve daha da kötüsünü duyuyorum.

Dönüp ağır adımlarla bana doğru geliyor. “Tamam o zaman. Kalkana doğru gidiyoruz. Tek seçeneğimiz bu.”

Kalkan. Oraya gidip iki isyankâr Ast’ı mücevhere almalarını rica edeceğiz sanki onlardan. Bu kumlara dokunduğum anda bütün gücüm yok olup gitti gibi geliyor bana. Ayaklarımın dibindeki kemikler kadar kolay ufalanıp gidebilirim şu an.

“Sanırım ben yeni arkadaşlarımla birlikte burada biraz dinleneceğim.” Kafataslarını işaret ediyorum. Dram gözlerini kısarak bana bakıyor, düştüğümde kafamı vurmuş olabileceğimden şüphelendiğini anlıyorum. “Radbant’ına baktın mı sen? Peki ya benimkine?”

Kaskatı kesiliyor. “Yani vazgeçiyorsun, öyle mi? Çektiğimiz onca çileden sonra...”

Elimle ağzımı kapatıp başımı çeviriyorum. Böyle paramparça oluşumu görmesine dayanamam. Benim Radbant’ım mağaracı kıyafeti kadar sarı, onunkiyse alevin ucu gibi. Koyu kehribar. Annemin bana bir zamanlar söylediği gibi büyü yeteneğim yok benim. Sadece gözü kara, toy bir kızım ben ve sevdiğim insanlar ölüp gitti.

Dram cirium kalkanına dönüyor. Aradığı cevaplar oradaymış gibi bariyere doğru koşuşunu izliyorum.

Pürüzsüz beyaz kumların içine gömülüyorum. Beşinci Kasaba’da bir defasında kar yağmıştı, o zamanlar küçüktüm ve annem daha hayattaydı. Karı hissetsin diye Wes’i dışarı çıkarmıştık –babam bize bunun güvenli olmadığını henüz söylememişti.

Kollarımı iki yana açıp Birinci Kordon’un küllerine

bastırıyorum, o gün Beşinci Kasaba'da yapmak istediğim gibi. Kar, gökyüzünden gelen ve umut vadeden bir söz gibiydi o gün. *Ben buradayım, görünenlerin ötesine geç. Bana ulaş.*

Hayatım büyük, boş bir vaatten ibaret.

Dram'ın çılgılığıyla gözlerim birden açılıyor. Tepemde dönüp duran iki ışın akbabası var.

"Lanet olsun," diye söyleniyorum. Birinci Kordon beni bu şekilde alt edemez. Hemen ayağa fırlıyorum. Dram akbabalara bağırıp kollarını sallayarak bana doğru koşuyor.

Siyah bir şekil üzerime doğru dalışa geçiyor. Elim, kolumdaki kılıfa gidiyor hemen ama toz avcılarından kaçarken bütün bıçak uçlarımı kullanmıştım, tamamen savunmasızım. Akbaba hızla çarpıp yere deviriyor beni, pençeleriyle giysimin önünü deşmeye başlıyor. Gagasından kurtulmak için kendimi geriye atıyorum.

Dram bağırarak bana sesleniyor. Sesi dehşet dolu. Yanıma iki akbaba daha konuyor. Belki de birileri Alara'dan şu an izliyordur, halimize acıyorlar mıdır diye merak ediyorum. Ya da utanıyorlar mıdır diye. Eğer bir şey hissediyorlarsa tabii.

Ne de olsa bizler Astlarız.

İçim öfkeyle yanıyor.

Ellerimi yaratığın yüzüne götürüyorum. Isırmak için gagasını açıyor, eldivenli elimi doğruca gagasından içeri sokup iki ucundan tutarak asılıyorum, açılabilirdiğinden daha fazla zorluyorum. Kuş çırpınıyor; kaçmaya çalışırken kuvvetli kanatları yüzüme çarpıyor.

Tuhaf, umutsuz çılgınlıkları benimkilere karışıyor. Haykırarak doğrulup kollarımı aniden iki yana açıyorum. Ya-

ratığın çenesi çatırdayarak dağılıyor. Yere düşüp çırpınmaya başlayan kuşu itip kendimden uzaklaştırıyorum. Başka bir akbaba üzerine atılıyor, parçalamaya başlıyor onu. Yuvarlanarak ayağa kalkıp koşuyorum.

Dram'e doğru.

Birkaç metre ötede duruyor. Nasıl yaptıysa diğer akbaları benden uzaklaştırmayı başardı, iki tanesi başının üzerinde dönüp duruyor. Biri tam önünde gövdesini bir aşağı bir yukarı sallayıp duruyor. Dram'in kendi kestiği kolundan kanlar damlıyor.

"Hayır!" Saldırmak için kullanabileceğim bir şey bulmak amacıyla etrafıma bakıyorum, işe yarayacak herhangi bir şey. Yerden bir bacak kemiği kapıyorum. Bir ucu parça parça olmuş bir kemik bu.

Onu bir mızrak gibi tutup Dram'in kanının kokusunu alıp sallanarak dans eden akbabaya doğru koşuyorum. Yaklaştığımın farkına varmıyor gibi, belki de beni bir tehdit olarak görmüyor. Kemiği doğruca gövdesine saplıyorum. Gaklayıp kıvranmaya başlıyor, onu yukarı kaldırıp boncuk gibi gözleri yeni avın üzerine dikilmiş olan diğer akbabalara doğru sallıyorum. Et için deliriyorlar. Ne eti olduğu fark etmiyor. Şişlediğim akbabayı yere fırlatınca alçalıyorlar. Dram'le birlikte geri çekilip koşmaya başlıyoruz. Coşkuyla ziyafet çekerlerken çıkardıkları sesleri duymamaya çalışıyorum, canlı akbabalar hallerinden memnun gırtlarken diğeri korkunç bir ölümün pençesinde can kekişiyor.

Soluklanmak için duruyoruz. Dram beni kollarına alıyor, öyle sıkıyor ki zor nefes alıyorum. Beni bırakmadan kolunu yukarı sıyrıyor. Benim Dram'im cesur ama asla

tedbirsiz değil. Benimle ilgili bir şey olmadığı sürece tabii.

Cirium kalkanının yanında duruyoruz, öyle yakın ki mekanik titreşimlerinin uğultusunu hissediyorum. Bu kalkan, peşine düşmem öğretilen cevherden yapıldı. O benimkini anladığı gibi ben de onun çağrısını anlıyorum. Eğer bu cirium duvarının söyleyecek sırları varsa onları duyacağım.

Eldivenimi çıkarıp elimi pürüzsüz duvara koyuyorum. Sıcak, diğer metaller gibi soğuk değil. Gözlerimi kapatıyorum.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyor Dram.

“Dinliyorum.”

“Hiç ses yok ki.”

Oysa var. Cirium kalkanı hafif bir uğultu yayıyor; annesinin, ışın perdesinin yankısı bu.

Bu bariyerin buraya kurulmasına yardım ettim; ben, Dram, Graham, annem ve bizden önceki sayısız Ast birlikte yaptık bu duvarı. Aşağı bakıyorum. Eğer Astlar kalkanı geçmeye çalışsaydı asla üstünden geçmezlerdi. Altından geçerlerdi. Bu bizim en iyi yaptığımız şey.

“Bir tünel var,” diye fısıldıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp saf beyaz kum ve kül katmanlarının derinliklerini hissediyorum. Onu içimde hissedebiliyorum; cirium’un şarkısının kesildiği bir yer var.

Dram yanımda diz çöküyor. Bir parça kemik alıp kazmaya başlıyor. Bileğini yakalıyorum. “Bekle.” Gözlerimi kısarak gümüş rengi duvara bakıyorum. Gökyüzünün beyaz ışığını öyle parlak yansıtıyor ki bakmak çok zor. Gözlerim sulanmaya başlıyor. “Bir şey gördüm sanki.”

“Bir kapı mı?” diye soruyor Dram ilgisizce.

Gülümsüyorum. “Hayır. Ciriium’un içinde şekillenen bir şey gördüğümü sandım. Yazı gibi.”

“Ateşler aşkına,” diyor Dram fısıltıyla. İkimiz aynı anda görüyoruz onu. Biraz solumuzda metalin pürüzsüz yüzeyini bozan bir yazı var.

Kalkanın tabanına titizlikle kazınmış yazıya doğru emekliyorum yavaşça. Yan yana diz çöküp mesajı okuyoruz. Bir işaret. Sadece Astların gerçekten anlayabileceği bir işaret.

BİZ ŞANSLI OLANLARIZ.

Yaşlar görüşümü bulanıklaştırıyor ama kelimelerin altına kazınmış sembolü görmemi engellemiyor: paralel çizgilerden oluşan mağaracı işareti. Çıkış.

Dram hemen elleriyle kumu kazmaya başlıyor. “Bunu yapan kişinin girişi işaretlemek için bize bir ışık kancası bırakmaması ne kötü.”

“Belki bırakmıştır,” diyorum elimdekini kaldırarak. Bir kemik parçasıyla yere tutturulmuş. Üzerindeki tozu silmeden de ne olduğunu biliyorum. Bir mağaracının hatıra kolyesi bu.

“Ateşler aşkına.” Dram yeşil camın üzerinde parmağını gezdiriyor, boynundaki kolyelerden birine benziyor bu. Ve Lenore’un taktığına.

Sözleri kimin kazıdığını biliyoruz.

Dram’in babası kazıdı onları.

YİRMİ ÜÇ

0 gram ışın tozu

ARRUN BERRENDOS Dördüncü Kordon'da ölmedi. Kızgın kumlardan ve Kongre'nin başına sardığı belalardan kurtulmayı başardı. En azından buraya kadar geldi, belki daha da uzağa gitti.

Dram'le birlikte hiç konuşmadan kemik parçalarımızla yeri kazıyoruz. Alnımızdan süzülen terler gözyaşları gibi beyaz kumun üzerine damlıyor.

Biri, Kongre'nin o çok değerli madenini çıkarmamız için bizi içine soktuğu durumdan yararlanarak bir çıkış yolu bulmuş.

Kalkanın yanındaki rengi atmış iskeletlere şimdi daha bir saygıyla bakıyorum. Eğer diğer tarafa açılan bir tünel varsa birden fazla kişi tarafından kazılmış olmalı, gelecekteki Astlar özgür olabilsin diye birden fazla hayat feda edildi. Biz özgür olalım diye.

Çok yaklaştık.

Daha bir gayretle kazmaya başlıyorum.

“Ya biri bizi izliyorsa?” diye soruyor Dram.

“Öyle olsa şimdiye kadar bize engel olurlardı.” Sert bir şeye denk geliyorum. Kemiğimi bırakıp ellerimi kuma daldırıyorum. “Burada bir şey var.”

“Bir kapak,” diyor Dram. “Birinci tünelin üzerindeki gibi.” Çömelip tozları üflüyor, dokunmuş kumaşlardan ve kemiklerden oluşan bir yığın çıkıyor ortaya.

Kemik parçasını yığının altına sıkıştırıp kapağı yukarı kaldırıyorum. Eğilip karanlık delikten içeri bakıyoruz.

“Pekâlâ maden kâşifi,” diyor Dram, “son bir tünelde öncülük etmeye hazır mısınız?”

Boğazımı tıkayan duygunun üstesinden gelip konuşmasam da Dram cevabımı gözlerimden okuyor. Yüzükoyun dönüp bacaklarımı delikten aşağı uzatıyorum, tutunmak ve basmak için toprağa sıkıştırılmış kemik parçaları buluyorum.

“Hemen arkanda olacağım,” diyor Dram.

“Hayır.” Başımı kaldırıp ona bakıyorum. “Önce aşağıda ne olduğunu görmem gerek.”

Endişeyle kaşlarını çatırsa da başını sallıyor.

Kemik parçalarına tutunarak yavaş yavaş iniyorum, etrafımı karanlık sarıyor. Birkaç dakika sonra tünelin ağzında sadece iğne deliği kadar bir ışık görebiliyorum. Dibe inince soluğumu salıp cirium kalkanının altına kazılmış başka bir açıklık daha olmasını umarak ellerimi boşluğa uzatıyorum.

“Buldum!” diye bağıyorum. Dram hemen aşağı inmeye başlıyor.

Ellerimi açıklığa doğru uzatıp ilerlemeye başlıyorum,

yeşil yanan Radbant'ıma bir kez daha minnet duyuyorum. "Haydi bakalım, kemik tüneli."

"Ona bu ismi mi veriyoruz?" diyor Dram arkamdan. Aşağı inerken yolun yarısında yere atlamış olmalı.

"Bence gayet uygun." Küf kokulu havayı içime çekerek duyularımı zorluyorum.

"Ya bu bütün tünellerin sonuysa?"

Tünelde ilerledikçe derin nefes alamaz hale geliyorum. Duvarlar şimdi iniştekinden çok daha dar. "Buranın tam da dokuzuncu tünel geçidi gibi olduğunu bilmek seni mutlu edecek," diyorum. "Sadece biraz daha geniş."

"Harika," diye homurdanıyor Dram.

"Ve neredeyse hiç ışık olmadığından uzunluğu ya da önümüzde ne olduğu hakkında da hiçbir fikrim yok."

"Mükemmel. Arkadan bir şey gelecek olursa haber veririm."

"Harika bir düşünce," diye mırıldanıyorum. Kulaklığım olmasa bile Dram'ın nefesini daraltan paniği duyabiliyorum. Tünelin sonuna kadar kazılıp kazılmadığını bilemeyiz. Bildiğim tek şey tüneli kazarken Astların canının çıkmış olduğu. Bu uzunlukta bir tünelin –sadece elle ve kemikle kazılarak– tamamlanması yıllar alır. Her an çürümüş bir bedene dokunacakmışım gibi hissederek elimi ileri uzatıyorum.

Dram'ın de aynı şeyleri düşündüğünü sanıyorum. Kesik kesik solumasını çok net duyabiliyorum. Bir duvara, hatta ceset gibi bir engеле denk gelirsek burada sıkıştık demektir. Bu tünelden geriye dönmek hemen hemen imkânsız gibi.

"Cebimde ışın tozu var," diyorum. "Fazla değil ama tuşturmaya yeter. Çakmaktaşı olarak kullanabileceğimiz

bir şeyin var mı?” Bir duvara çarpmasınlar diye dua ederek ellerimi zifiri karanlığa uzatıp yürümeye çalışırken güçlükle nefes alıyorum.

“Hım...” Dram çok yakınımdan takip ediyor, ellerinin ayaklarıma değdiğini hissediyorum. “Kemik... işe yarar mı? Bir dakika... kıyafetimin fermuarı. Belki tozu bir kumaş parçasına sarıp...”

Anlatmayı sürdürüyor ama pek dinlemiyorum. Ona üzerinde düşünmesi için başka bir şey verdim, gerçekten çözmeye çalışabileceği bir problem. Bu arada kâşif duyularım havada bir değişiklik algılıyor.

“Cirium bariyerini geçtik,” diyorum. Tünel yüzüme öyle yakın ki konuşurken toprak tadı alıyorum.

Toprak.

“Dram, bu toprak. İçinde yapı maddeleri olan gerçek toprak.” Heyecanımı gizleyemiyorum, rahatlamamı da. Bu toprak Beşinci Kasaba’da kazdığımızdan daha *başka* bir şey ve kordonların radyoaktif kumlarıyla hiç ilgisi yok.

Elim topraktan bir duvara çarpıyor. Önce anlamıyorum. Duygularım birden umuttan umutsuzluğa dönüyor.

“Neden durdun?” Dram’ın sesi vereceğim cevaba kendini hazırlıyormuş gibi alçak çıkıyor.

İki elimi de ileri uzatıyorum. Tırnaklarımı toprağa geçirip gözlerimle göremediğim bir kıvrım ya da yarık var mı diye araştırıyorum.

“Rye?” Dram’ın sesindeki panik artıyor.

“Benimle birlikte nefes al, tamam mı?” Hafifçe nefes alıyorum, Dram de aynısını yapıyor. Yavaş yavaş nefesimizi salıyoruz. Kafamda Graham’ın sesini duyuyorum. *Yapılacak bir işin var kızım.*

Nefes al.

Çok korkuyorum, sıkıştık, kımıldayamıyorum, kımıldayamıyorum!

Adımlarımı takip et.

Nefes ver.

“Dram, geri dön. Bir dönüşü mü kaçırdım diye bakacağım.” Bir dönüş kaçırmadığımı biliyorum.

Yerinden kımıldamıyor. “Dram?”

“Nefes alamıyorum,” diyor güç bela. “Ben. Yapamam.”

“Gidiyoruz,” diyorum Jameson’mışım ve emirlerim tartışılmazmış gibi. “Birlikte. Geri dönüyoruz.” Kollarımın üzerinde yükselip geriye doğru kayıyorum, ayaklarım Dram’ın yüzünü ittiriyor. “Yürü mağaracı. Hemen.”

Yavaş yavaş geriye gidiyor.

Babamın Dram’ın durumu için söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum. Dar yerlerden duyduğu korku, kontrol sağlayamama endişesinden kaynaklanıyor. Ona kontrol duygusu vermem gerek.

“Dram?”

“Evet?”

“Burada sen kılavuzluk edeceksin. Kımıldadığımı göremiyorum, o yüzden her geri gidişinde ‘işaretleyici’ demeni istiyorum senden.”

“İşaretleyici.” Geriye doğru kayıyor.

“İşaret.” Onun açtığı boşluğa itiyorum kendimi.

“İşaretleyici,” diyor, biraz daha kayarak.

“İşaret.”

Başaracağız. Dram’ın seslenişi ve benim cevabım dışındaki her düşünceye kendimi kapatıyorum.

“Bekle.” Bir şey hissediyorum. Havada çok hafif bir de-

ğişiklik var. Birden aklımda bir düşünce beliriyor ve durumu kavıyorum. Kafalarımızın üzerindeki boşluk daha büyük. Oturmaya, belki emeklemeye bile yetecek genişlikte değil ama ilk seferde fazladan bir boşluğu fark edemeyeceğim kadar yüksek. Yüreğim ağzımda dizlerimin üzerinde doğruluyor, sonra yavaşça ayağa kalkıyorum. Bir adamın sığabileceği genişlikteki tünel etrafımı sarıyor.

“Dram.” Elimi uzatıp tünelin duvarlarında tutunacak girintiler arıyorum. Bunlar dokuzuncu tünelin duvarları gibi kaya değil. Ellerimi taştaki çatlaklara yerleştiremiyorum. “Dram!” Tırmanmak için tutunacak hiçbir şey yok ama o beni kaldırabilir.

“Bir çıkış mı buldun?” Bacaklarıma doğru sürünüyor. “Ateşler aşkına, sen ayakta duruyorsun!”

“Sadece bir kişilik yer var,” diye yanıtlıyorum. “Sen altına gelene kadar yukarıya sıkışıp bekleyeceğim.”

“Dokuzuncu tüneldeki hava mağarası gibi,” diyor.

“Evet.” Dizlerimi göğsüme çekip geçitte Dram’ın üzerinde duruyorum. Ellerini kaldırıp yavaşça ayağa kalkıyor. Elleriyle bir çıkıntı yapıyor, ayaklarını oraya yerleştiriyorum.

“Hazır mısın?” diye soruyor. Sadece beni kaldırmaktan bahsetmediğini biliyorum, bundan sonra olacakları da kastediyor. Eğer tünel burada bitiyorsa ışınselinden kaçmak için geri kalan ömrümüzü kemiklerle karanlıkta tünel kazarak geçirmek zorunda kalacağız. Tünel burada bitmiyorsa...

Birinci Kordon’un ötesinde uzanan dünyaya hazır mıyım? Belki de silahlı muhafızlar tutuklamak üzere bizi bekliyordur.

Belki de kimsecikler yok ve gökyüzüne bakıp özgürlüğün neye benzediğini göreceğiz.

“Hazırım.” Ayağa kalkıyorum, Dram tüm kuvvetiyle beni yukarı itiyor. Kafam bir şeye çarpıyor. Bağırıp içgüdüsel olarak ellerimi bırakıyorum, düşmemek için ayağımı kenara bastırıyorum.

“Rye!”

“İyiym.” Elimi uzatıp kafamı vurduğum yüzeyi inceliyorum. “Bu bir tür kapak. Bir dakika... Buraya sıkışmış bir şey var.” Dokunduğum şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. “Bir ışık çubuğu!” diye bağırıp çubuğu kırıyorum. Yeşil ışık etrafı aydınlatıyor. Nefes alamıyorum.

“Bir çıkış mı?” diye sesleniyor Dram.

“Sanırım öyle. Buraya gel. Bunu görmen gerek.”

Işığı ona doğru tutuyorum, buraya son tırmanan kişinin tutunmak için oluşturduğu girintiler aydınlanıyor. Tam da Dram’ın ellerinin büyüklüğüne uygun girintiler bunlar.

Adımlarımı takip et.

Bu izler Dram’ın babasına ait olabilir mi? Belki de bu kapağın diğer tarafında bir yerlerde Arrun Berrends hâlâ yaşıyor. Yaşıyor, çünkü karanlıkta çıplak elleriyle ve kendisinden önceki isyancıların kemikleriyle özgürlüğe giden bir yol kazdı.

Dram altımda tutunuyor. “Ne buldun?”

Işığı kapağa iliştilirilmiş birtakım eşyalara tutuyorum. Uzanıp su şişesini alıyorum ve Dram’e uzatıyorum, sonra üzerinde bazı yazılar olan dar, alüminyum bir kese buluyorum. “Galiba yiyecek bu.” Temkinli bir ısırık alıyorum ama çiğneyerek yemeye alışkın değilim. Dilim tanıma-

dığım lezzetler ve hislerle alt üst oluyor. “Al...” Kalanını Dram’e veriyorum.

Çiğnerken yüzünü buruşturuyor. “Diğer şey ne?”

Katlanmış kartı çekip açıyorum. “Bir harita.” Gözlerim kelimeleri taradıktan sonra şekle geri dönüyor. Ne yazdığına inanabilmek için yazıları iki kez okumam gerekiyor. “Ateşler aşkına.”

“Rye?” Dram kıpırdanarak bana biraz daha yaklaşıyor.

“Bu tünel şehre çıkmıyor. Alara otuz kilometre güneyde.”

“Öyleyse kapağın diğer tarafında ne var?”

Haritayı ona veriyorum. “Gezginler.”

YİRMİ DÖRT

0 gram ışın tozu

DRAM, IŞIN ATEŞİNİN belirtilerini arar gibi bakıyor bana.

“Şuna bak.” Gezgin kulübeleriyle çevrilmiş bir uçak pistini gösteren şekli işaret ediyorum. “Kongre’nin askerî yerleşkesine çıktık.” Ne kadar uzun bakarsak o kadar anlam kazanacaklarmış gibi sayfadaki yazıları inceliyoruz.

“Sence ‘sorgu modülü’ nedir?”

Başımı iki yana sallıyorum. Haritaya şekli çizilmemiş, sadece onlardan kaçınmamız için şiddetli bir uyarı var.

“Şehre ulaşmak için savaşmak zorunda kalabiliriz yani.”

“Ya da geri dönüp ışınselinin ne olduğunu görürüz.” Bu sıkışık pozisyonda tutunmaktan şimdiden kaslarım titriyor. Eğer hemen gitmezsek yukarıda bizi bekleyen şey için hiç gücüm kalmayacak.

Dram daracak tünelden altımızdaki karanlığa bakıyor. O istikamette ölümden başka bir şey yok.

Gözlerime baktığında son derece kararlı görünmeye çalışıyorum. Başını sallıyor.

Ellerimizi tünel kapağının üzerine yerleştirip itiyoruz.

Dram eliyle kapağı desteklerken aradaki dar boşluktan dışarı kayıyorum. Ot ve çalılardan oluşan bir yığın çıkışı kaplıyor. O anda biri koluma yapışıyor.

“Ses çıkarma,” diyor genç bir adam yavaşça. Gözlerinde sürme var, darmadağın kahverengi saçları kulaklarının arkasına sıkıştırılmış. Beni tünelden çekip çıkarıyor ve bir duvarın arkasına götürüyor, sonra Dram’i yukarı çekip kapağı botuyla bastırarak yerine oturtuyor. Yanımıza gelip sırtını duvara yaslayan adama bakıyorum. Parmakları gümüş yüzüklerle dolu ve benden daha çok hatıra kolyesi var. Köşeden bakmak için eğildiğinde belindeki düğümlü yeşil kuşağa takılı tılsımlar şingirdiyor.

“Kimsin sen?” diye fısıldıyorum.

“Bade Imber,” diyor. “Peki ya sen Ast?”

“Orion,” diyorum.

“Kongre’ye yakalanmadığınıza göre efsunlu olmalısınız,” diyor o boğuk Büyücü aksanıyla.

Söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışarak gözlerimi ona dikiyorum.

“Eğilin!” diye fısıldıyor.

Uçan bir metal araç vınlayarak geçiyor. Çıktığımız deliğin üzerinde havada asılı kalıyor ve altından mağaracıların kafa lambasına benzeyen bir ışık saçılıyor.

Bade’in cebinden çıkardığı elinde bir parça toprak var. Parmaklarını açınca avcundan alev çıkmaya başlıyor. Nefesim kesiliyor. Roran’ı taşa büyü yaparken izlemiştim ama yine de gördüğüme inanmakta zorluk çekiyorum.

“Sizi fark ederse öldük demektir.” Alev topunu atmaya hazırlanıyormuş gibi elini büküyor.

Araç yavaşça dönüyor, önünde cam olan minyatür bir uçak olduğunu fark ediyorum bunun. İçindeki ışık, iki tarafında metal kelepçeler ve kollar dizili boş bir kapsülü aydınlatıyor.

İçimi saran korkuyla sersemliğimden sıyrılıyorum. Hiçbir şeyin kordonlardan daha kötü olamayacağını sanıyordum. Belki de kalkanın bu tarafı bize gerçekten de sığınma hakkı tanımıyor. Makinenin ışığı sönüyor, bir soluk kadar sessiz süzülüp gidiyor.

“Bu bir ‘sorgu modülü’ galiba,” diye fısıldıyorum Dram’e.

“Onu boş ver şimdi,” diyor. “Bu herif de neyin nesi?”

Bade elini uzatıyor, alev sönüyor. “Özgür büyücü.”

“Demek sihir yaparak ateş yaratabiliyorsun.”

Bade’in dudakları ukala bir sırtışla yukarı kıvrılıyor.

“Bu ender görülen bir yetenektir.”

“Perdeye bu kadar yakinken büyü yapamadığınızı sanıyordum.”

“Bu toprakla yapamayız,” diyor. “İçinde çok fazla cirim var. Ama ceplerim mıntıka topraklarıyla dolu ve bu topraklar oldukça canlı.”

“Geldiğimizi nereden anladın?” diye soruyorum.

“Tünele girerken bir işaret ışığı ateşlediniz. Bizimkilerden biriydi.”

“Bade!” Gölgelemin içinden koşarak bir kadın çıkıyor. “Vale ve Asher’i yakaladılar...” Bizi görünce sözü yarıda kalıyor. “Onlara zamanında yetişmişsin. Güzel.”

Sarsıcı bir güzelliği var, yeşil gözleri gerçek olamaya-

cak kadar etkileyici. Zihnim onun bir Mükemmel olduğunu söylüyor ama Bade gibi giyinmiş ve aynı aksanla konuşuyor. Kolunda da kod yok, Bade'inkine benzeyen burgulu metal bir bileklik var.

Kadın da dikkatle Dram'i inceliyor. "Bade," diye mırıldanıyor, "Yüzüne bak."

Bade gözlerini kısıp Dram'e bakıyor. "Kimsin sen?"

"Dram Berrends."

"Ateşler akına, Arrun'un oğlu bu!" diyor kadın.

"Babam," diyor Dram, "Babam yaşıyor mu?"

"Gezginler bizi bulmadan önce yaşıyordu."

Arrun yaşıyor. Dram'e bir göz atıyorum.

"Babamı nereden tanıyorsunuz?" diye soruyor boğuk bir sesle.

"Direnişi o örgütlüyor," diyor kadın. "Bir keşif görevindeydik, izini sürdüğümüz..."

"Bu kadarı yeterli Aisla. Bu bir tezgâh olabilir," diyor Bade. "Belki de Kongre onları..."

"Tezgâh falan değil." Aisla Dram'in yeşil hatıra kolyesini eline alıyor.

Bade'in gözleri iri iri açılıyor. "Bunca yıldır buraya gelebilen ilk Astlar sizlersiniz. Açıklanacak çok şey var ama şu an vaktimiz yok, sizi buradan çıkarmak zorundayız."

"Gezginler geliyor," diyor Aisla.

Askerler iki Büyücü'yü küçük bir uçağa doğru götürüyor. Büyücülerin ellerine bakıyorum. Elllerinde eğrilmiş cirium zincirlerine benzeyen fileli eldivenler var.

Nereye baktığımı gören Bade "Bağlayıcılar," diye fısıldıyor. "Kongre onları İslah edene kadar büyü yapmalarını engelliyor." Aisla'ya bir göz atıyor. "Skimmer'ı uçurabilir misin?"

“Tabii,” diyor Aisla.

“Ben gidip Vale ve Asher’ı kurtaracağım. Sen Astları götür.” Anlamli anlamli bakışıyorlar. Dokuzuncu tünelin önünde Lenore ve Reeves’i izliyormuşum gibi hissediyorum. Elini cebine sokup bir avuç toprak çıkarıyor.

Aisla silahını çekiyor. “Beni izleyin.” Önden fırlayıp uçağa gideceğimiz yolu açıyor, koşarak onu takip ediyoruz.

Yanımızdan geçen ateş topları Gezgini birer birer yere indiriyor. Birden toprak kabarıyor, yüzeye fıskıran kalın sarmaşıklar koşarken bizi koruyan sık bir örtü oluşturuyor.

Dram uçağa atlıyor, ben de onu izleyip kargo bölümüne tırmanıyorum.

“Tam olarak nereye gidiyoruz?” diye soruyor Dram.

“Dağ mıntıkalarına ama önce perdeye dalıp izimi kaybettirmeye çalışacağım.” Aisla kokpite dalıp başının üzerindeki düğmeleri çeviriyor. Türbinlerin sesi havayı kaplıyor, motorlar gürültüyle çalışmaya başlıyor. “Çekilin oradan, kapıyı kapatacağım.”

Uçağın üzerine mermiler yağıyor, kendimi yere atıyorum. Vale ve Asher uçağa atlıyor, kapı kapanmadan hemen önce de Bade kendini içeri atıyor.

“Gidelim Aisla!” diye bağıyor.

Yerleşkeden siren sesleri yükseliyor.

Uçak havalanıyor, Bade Dram’ın kolunu kavlıyor. “Kız kardeşin, hâlâ Beşinci Kasaba’da mı?”

“Öyle de diyebiliriz,” diye cevaplıyor Dram buruk bir sesle.

“Lenore öldü,” diyorum.

Bade elini yüzüne götürüyor. Motorlar gürültüyle

uğulduyor. “Şunu bilmelisin ki,” diyor duyulabilecek kadar yüksek bir sesle, “babam sizi kurtarmaya çalışmaktan asla vazgeçmedi, ışıncığayanda tıkılıp kalmış herkesi özgürlüğüne kavuşturmaya çalışmaktan vazgeçmedi. Ateşlediğiniz o işaret ışığı da onun icadıydı.”

“Babam sadece bir mağaracıydı. Bir işaretleyici,” diyor Dram.

“O bundan çok daha fazlası, Ast. Haydi şunları takın.” Bade ikimize de birer emniyet kemeri ve birer paket fırlatıp kokpite dalıyor. “Onların yaptığını yapın.” Ekipmanlarını hazırlayan diğer Büyücüler işaret ediyor.

“Bunlar nedir?” diye bağıyorum.

Yaşlıca bir adam sırtıyor. “Paraşüt.” Bana büyük bir bilek monitörü veriyor. “Yükseklikölçer. Altı yüz metrede ipi çekin.”

Uçak hızla yol alıyor. Camlardan kayıp giden cirium kalkını görölüyor.

“Sıkı tutunun,” diye bağıyor Bade uçağın dahili haberleşme sisteminden. “Kolay bir uçuş olmayacak.”

Daha önceki uçağa binişlerimi düşünüp daha sıkı tutunuyorum. Skimmer yükselirken gövdesine sıkıca yaslanıyorum.

“Yükseliyoruz.” diyor Aisla. “Motor perdenin içinde stop etmeden mümkün olduğunca irtifa kazanmalıyız.”

“Sıkı tutunun,” diyor Bade. “Perde bir saniyeliğine gücümüzü kesece...”

Sesi kesiliyor, karanlığa dalıyoruz. Acil durum ışıkları yanmaya başlıyor, ortalık ışıkların mavi rengine bürünüyor. Uçak, ne tarafa düşmek istediğini seçemiyormuş gibi yalpalamaya başlıyor.

Yanımdaki Büyücü “Kapıya doğru gidin,” diyor. “Çabuk!”

Uçağın iki yanı boyunca gerilmiş ağırlara tutunarak arka tarafa doğru yürüyoruz. Skimmer birden atılıp dalışa geçiyor, tutuna tutuna ilerlemeye devam ediyoruz.

“Paraşütlerinizi hazırlayın,” diyor Bade. “Onları kuyruğumuzdan atmak için bir titreşim dalgası yayacağım.”

Uçağın zemini titreşimlerle sarsılmaya başlıyor, öyle kuvvetli ki kemiklerimin takırdadığını hissediyorum. Dram beni ayağa kaldırıp emniyet kemerimi kontrol ediyor. Ellerim yükseklikölçeri takamayacak kadar çok titriyor.

“Tamamdır,” diyor aleti bileğime takarken. Skimmer büyük bir gümbürtüyle sarsılıyor. Dram beni yere çekiyor, kollarımızı ağa doluyoruz.

Işıklar tekrar yanmaya başlıyor.

“Hâlâ peşimizdeler,” diyor Aisla. “Onları atlatmaya çalışacağım. Sıkı tutunun!”

Şu an tutunduğumdan daha sıkı tutunmam mümkün değil. Uçak çok hızlı yükseliyor, bir kordon kayasının ağırlığıyla yere yapışıyorum. Dram yanımda inliyor. Biri karnıma basıyormuş gibi hissediyorum, sonra birden basınç kesiliyor ve düşmeye başlıyoruz.

Vücutlarımız yukarı çekilirken Dram’le ağırları yakalıyoruz. Tutunabilmek için gücümün her zerresini kullanıyorum, itme kuvveti beni tutunduğum yerden kurtarıp tavana yapıştırmaya çalışıyor. Gözlerim dışarı fırlıyor, artık nefes alamaz hale geldiğim anda basınç kesiliyor.

“Onları atlattık!” diyor Aisla soluk soluğa. Uçak düzeliyor, kollarım titreyerek yattığım yerde nefes almaya çalışıyorum.

“Lanet olsun,” diye homurdanıyor Dram.

Arkamızda uçağın kapısı gıcırdayarak yavaş yavaş açılıyor.

“Fazla yaklaşmayın,” diyor Bade. “Vakit gelmeden atlamamanızı istemiyorum.”

Gözlerimi kısarak kapının açık kısmından dışarı bakıyorum. Bu...

“Gökyüzü.” Güçlkle ilerleyip kapının yanındaki ağa tutunuyorum. Kapı şimdi tamamen açık, ilk kez gördüğüm bu dünyaya açılan bir pencereden bakıyorum sanki.

“Ateşler aşkına,” diye fısıldıyorum.

YİRMİ BEŞ

0 gram ışın tozu

PERDEDEN GEÇMEYİ başardık. Bu apaçık gerçeğe hâlâ inanamıyorum. Ama gökyüzü –geniş, mavi ve bulutsuz– uzaktaki dağlara kadar bütün görüş alanımı dolduruyor. Arazi yeşilin hiç görmediğim tonlarında uzanıp gidiyor, otların ve ağaçların rengi hayal ettiğimden bile daha canlı.

Hayatım bir anda ikiye ayrılıyor, şimdiye kadar olan kısmı ve bundan sonrası. Şimdiye dek perdenin bir tarafında boyunduruk altında yaşadım ama şimdi... gerçekten yaşıyorum.

“Başardık,” diye fısıldıyorum. Rüzgâr saçlarımı yanaklarıma doğru uçuruyor. Manzaraya bu kadar dikkatli bakmaktan gözlerim yaşıyor.

Dram gözlerini manzaradan ayırmadan parmaklarını benimkilere doluyor.

“Son bir adım kaldı.” Paraşütümün kayışını kavırıyorum.

Dram elimi sıkıyor. “Başaramayacağımız hiçbir şey yok.”

Skimmer yükselirken altımızda uzaklaşıp giden araziye bakıyoruz. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor. İnsanlar bu kadar yüksekten atlayıp hayatta kalabiliyorlar mı gerçekten?

“Neredeyse geldik,” diyor Bade haberleşme sisteminin. “Size söylediklerimi hatırlıyor musunuz?”

“Kapıdan ileriye doğru atlayacağız,” diye bağıyorum yüzüme esen rüzgârın arasından. “Kollar ve bacaklar açık.”

“İpi ne zaman çekeceksiniz?”

“Altı yüz metrede,” diyor Dram.

“Güzel. Peki ya indikten sonra?”

“Paraşütlerden kurtulup en yüksek dağ zirvesinin kuzey yüzüne doğru ilerleyeceğiz,” diye bağıyor Dram. “Sonra da onlara isimlerimizi söyleyeceğiz.”

“Yüzünü göstersen de olur,” diyor Bade. “Bir bakışta senin kim olduğunu anlayacaklardır. Gerçi bu iki tarafın da işine yarayabilir. Gezinler sizi görürse işiniz bitik demektir.”

Yere doğru süzüldüğümü hayal etmeye çalışarak dağ geçidini kucaklayan vadiye dikiyorum gözlerimi.

“Vakit geldi,” diye sesleniyor Aisla. “Atlayışınızı gizlemek için egzoz gazı salacağım.”

Parmaklarımı metal kapı çerçevesine geçiriyorum. “Dram!”

Yüzümü ellerinin arasına alıyor. Bileğindeki ölçüm aleti indiğimiz her metreyi hesaplamaya hazır, turuncu yanıyor. Gözleri heyecanla parlıyor. Bu kez yer değiştir-

dik. Sanki dokuzuncu tünelin geçidindeyiz ama bu defa korkudan donup kalan benim. “Ben yapamaya...”

“İkinci orbi göletinden önceki uçurum gibi,” diye bağıyor rüzgârın uğultusu arasından. “Oraya kaç kez tırmandık?”

“Yüzlerce kez.” Öyle titriyorum ki dişlerim birbirine vuruyor.

“Bu daha kolay. Bizi yemek isteyen yok!”

“Dram...” Şu anda nasıl gülümseyebiliyor?

“Şimdi atlıyoruz. Birlikte. Hemen yanında olacağım.”

“Atlamanız gerek!” diye bağıyor Bade. “Sizin için sayıyorum. On, dokuz, sekiz...”

“Hemen yanında olacağım maden kâşifi.”

“Altı, beş...”

Kenara tutunup aşağı bakıyorum. Cesur olacağım. Anemi ve Wes'i onurlandıracağım –Reeves ve Lenore'u da. Tünellerin üzerindeki direğe tırmanıp tabelayı devirerek başladığım şeyi bitireceğim.

“Dört, üç...”

Kongre tünellerin ötesinde bir hiç olduğumuzu söylüyor. Yanılıyor.

Kenara yürüyorum.

Biz şanslı olanlarız.

Kendimi boşluğa bırakıyorum.

Midem bulanıyor. Rüzgâr vücudumu dövüyor, beni öylesine ittiriyor ki nefes alamıyorum. Belki de bir daha nefes alamayacağım. Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ama yine de bu bitmek bilmez düşüşün dehşetinden kendimi kurtaramıyorum.

Hayır, gözlerimi kapatmamalıyım. Görmem gerekiyor. Bileğimdeki ölçüm aletine bakmalıyım. Kontrol etmem gereken alete...

Birden panikliyorum. Beynimden hızla sayılar geçiyor; 429.21 gram; 3.7 mililitre; 42 saat 19 dakika ama bana gerekenler bunlar değil.

Öylece düşünüyorum, yükseklikölçerimde dönüp duran sayılara bakıyorum deli gibi. Dram'ı görmeye çalışıyorum ama üstümde olmalı, onu göremiyorum. Paraşütünü çoktan açtı mı yoksa? Ben geç mi kaldım?

Ateşler aşkına, ah ateşler aşkına!

Beynimde koordinatlar dönüp duruyor, bense kendimi şu anda önemli olan tek sayıyı hatırlamaya zorluyorum.

Yer hızla bana doğru yaklaşıyor. Kollarım ve bacaklarım iki yana açılıyor, bir bulut kümesinin içinden geçiyorum.

Altı yüz metre.

Yükseklikölçere göz atıyorum: 593 metre. İpi çekiyorum.

Paraşütüm beni hızla çekerken şişiyor. Sonunda derin bir nefes alıp ineceğim yere doğru düzgün bakabiliyorum.

İşte o anda uçağı görüyorum.

YİAMİ ALTI

0 gram ışın tozu

İNSAN HAVUDA kendi ölümüne doğru süzülürken hem huzur verici hem de yıkıcı duygulara kapılıyor. Aklımdan olası kaçışların bir listesini geçiriyorum ama kanadı kırık bir kuş gibi aşağıda bekleyen Gezginlerin tam ortasına süzülmekten başka hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüzüm.

Yere değdiğim anda bacaklarım yamuluyor. Askerler sırt çantamı çözerken ayağa kalkmayı denemiyorum bile. Ellerimi güneşten ısınmış taze otlara bastırıyorum, sonrasında...

“Haydi gidiyoruz Ast,” homurtuları arasında hızla ayağa kaldırılıp uçağa bindiriliyorum. Gökyüzüne mümkün olduğunca çok bakabilmek için başımı havaya kaldırıyorum, son bir bakış için...

Uçağın kapısı beni içeri hapsederek kapanıyor.

“Tekrar hoş geldin,” diyor Cranny.

Bir şaşkınlık sesi çıkarıyorum. *Nasıl?* diye bağıyorum içimden.

“Beni göndereceğiniz başka kordon kalmadı,” diyorum caresizliğimi gizlemeye çalışarak. Bir sıraya çöküyorum.

“Vekil beni seni almam için gönderdi,” diyor.

Bir hafta önce Cranny’nin abartılı kendini beğenmişliği beni rahatsız ederdi. Şimdiyse hiçbir şey hissetmiyorum. *Dram nerede? Başardı mı?*

“Hayatta kalma konusunda yeteneklisin Kâşif,” diyor Cranny.

Konuşacak gücü bulamıyorum kendimde. Şu anda Bade’in ateş topu yapma yeteneğine sahip olmak isterdim.

“Alara’nın senin hizmetlerine daha fazla ihtiyacı var.”

“Işın perdesine doğru koşmayı tercih ederim.” Sesimi tanıyamıyorum. Zehir dolu duygusuz bir ses. Dram yanımda olsaydı tedbirli davranmamı söyler, burada gücün Cranny’nin elinde olduğunu hatırlatırdı bana.

“Ah, sonuna kadar isyankâr,” diyor Cranny. “Gerçi perdeye giden tek kişi sen değilsin. Buradan fazla uzak olmayan bir yerden de Dram’i aldık.”

Tüm duyguların ötesinde olduğumu sanıyordum. Yanılmışım. İçimi keder kaplıyor. “Ne istiyorsunuz?”

“Öncelikle ne önermeyi düşündüğümü söyleyeyim. Dram ışın perdesinden uzak tutulacak. Alara’ya götürülecek.”

Neyse ki oturuyorum. Çünkü tekrar Skimmer’dan aşağı atlamışım gibi geliyor.

“Bize şehirde Astların olmadığını söylemiştiniz.”

“Radbant’ını dikkatlice çıkarttırırım. Kongre ona bir yer bulur.”

Dram güvende olacak. Özgür olacak.

“Ya ben?”

“Beşinci Kasaba’ya döneceksin.” Sözleri üzerime çökerken başım dönüyor. “Şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi maden kâşifisin. Bir günde bu kadar cirium çıkaran başka bir ekip görmedim.”

“İnsanların hayatı söz konusuydu.”

Cranny zoraki gülümsüyor. “Bu sefer de öyle. Jameson’ı etkilemeye devam ettiğin sürece Dram güvende olacak.”

“Ama dokuzuncu tüneli zaten bitirdik.”

“Onu genişlettik biz.”

Yüz ifademdeki bir şey onu gülümsetiyor. “Evet, siz kordonlarda kum elerken Beşinci Kasaba’da bazı değişiklikler oldu. Son çıkarılan cirium’un diğerlerinden farklı olduğu anlaşıldı. Tam da Jameson’ın istediği türden, bu da seni bulup geri getirmek için yeterli bir sebep.”

“Ben...” Durup boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. “Dört yüz gramımı tekrar kazanabilecek miyim?”

“Elbette. Kongre adaletlidir.”

“Adaletli,” diyorum fısıltıyla. Kelime, ilk defa tattığım bir lezzet gibi tuhaf geliyor bana. Hayatımın girdiği bu yeni yola odaklanmaya çalışıyorum. Dokuzuncu tünel. Beşinci Kasaba.

“Daha on yedi yaşındasın Orion. Tekrar dört Işın kazanma şansını yakalayabilirsin.”

On yedime girmiştim. Kordonlarda hayatta kalmaya çalışırken doğum günüm aklıma bile gelmemişti. Zihnimi bu düşünceyle oyalanmaya bırakıyorum çünkü geri kalan her şey... mantık dışı. Cranny’ye hayır demek istiyorum ama o zaman da Dram ölecek.

“Yapacağım,” diye mırıldanıyorum. Sesim sanki çok uzaklardan geliyor. Cranny’nin karanlık gözlerine bakmak için kendimi zorluyorum. “Yalnız bir şartım var.”

Skimmer onu almaya geldiğinde Dram, Gezinlerin oluşturduğu çemberin ortasında ayakta duruyor. Boynunu uzatarak beni arıyor. Cranny birden kolumu kavrayınca Dram’ın dikkati bize yöneliyor. Gözleri kocaman açılıyor, şu anda hangi küfrü ettiğini tam olarak söyleyebilirim.

Keşke ona açıklayabilseydim ama Cranny’yle yaptığım anlaşma böyle, hoşça kal demek bile yok. Zaten bunun bir anlamı da yok. Özgürlüğünü satın almak için ne yaptığımı Dram bilmemeli. Öğrenirse mahvolur. Son görüşüm olduğunu bilerek doya doya bakıyorum ona.

Cranny’nin anlaşmasına bir ilave yaptım. Eğer tünellerde ölürsem Dram’e sağladığı korumayı iptal etmeyecek. Cranny ve Jameson, Dram olmadan dokuzuncu tünelde hayatta kalamayacağımın farkında değiller. Babamın dediği gibi, o beni güçlü kılan şeyin bir parçası.

Babam aklıma gelince kalbime bir ağrı saplanıyor. Cranny’yle yaptığım anlaşmada o da var. Uçak Beşinci Kasaba’ya indiğinde babam çoktan gitmiş olacak. Korumalı şehre götürülecek. Özgürlüğüne kavuşacak.

Onu bir daha görmeyi, ömrümün geri kalanını onunla geçirmeyi ne kadar istersem isteyeyim Cranny’yle oynadığım bu saçma oyunu izlemesine izin vermeyeceğim. Dokuzuncu tünel beni aldığı anda odun yığınına ateşlemesine de. Yakma Günü’mü diğer mağaracılar onurlandıracak. Babam hiçbir zaman küllerimi boynuna takmayacak.

Gezinler Dram’i Skimmer’a bindirmeye çalışıyor.

“Orion!” diye bağıyor Dram. Göğsüme öyle bir ağırlık çöküyor ki nefes alamıyorum. Ellerinden kurtulmak için askerlere karşı koyuyor, sonunda onu yere yatırıyorlar. Kapılar kapanırken hâlâ bağıarak bana sesleniyor.

“Eve gitme zamanı,” diyor Cranny beni uçağa doğru çekerek.

Dram’ın uçağının gökyüzünde kayboluşunu izliyorum.
Kendimi bir daha asla evimde hissetmeyeceğim.

YİRMİ YEDİ

0 gram cirium

KASABA BENİ uzun zamandır kayıp olan kızı gibi karşı-
lıyor. Mağaracılar çok sıcak davranıyorlar, kışkırtıcı bir
isyan yüzünden cezalandırılmamışım da biraz ara ver-
mişim gibi. Bana diğerleri hakkında bir şey sormuyorlar.
Belki mağaracılar da Cranny'yle kendi anlaşmalarını
yaptılar ve bütün bunlar da oyunun bir parçası.

Marin kamp ateşinin etrafında gezinip duruyor. Aynı
kişi olduğuma inanamıyormuş gibi beni tepeden tırnağa
inceliyor. Ben de inanamıyorum.

“Demek döndün,” diyor.

“Evet.”

Çok mantıklıymış gibi başını sallıyor ama gözleri soru-
larla dolu. “Ya Dram?”

Göğsüme bir ağrı saplanıyor. “Işın perdesinden geçme-
ye hak kazandı.”

Şaşkınlıkla kafa karışıklığı arasında gidip geliyor.
“Özgürlüğüne kavuşmasına sevindim.”

“Ben de.”

Bakışı değişiyor, aklımdan geçenleri okuduğunu söyleyebilirim.

“Bira ister misin?”

“Ateşler aşkına, evet,” diyorum. Gülümseyip yurda doğru yürümeye başlıyor.

Belki de Beşinci Kasaba’da yalnız kalmayacağım.

Kamp ateşleri kora döndüğünde nihayet evimin kapısından giriyorum. Babamla paylaştığım ev şimdi boş bir kabuğa benziyor. Onun gibi kokuyor; ellerine sürdüğü krem gibi, revirdeki çalışmalarında kullandığı kimyasallar gibi. Ama karanlıkta bile rafların boş olduğunu, kitaplarının ve mikroskobunun gittiğini görebiliyorum.

Aniden aklıma gelen bir düşünceyle çömelip döşeme tahtasını kaldırıyorum.

Gelip beni bulsana Orion. Bu defa duyduğum babamın sesi. Yerin altındaki laboratuvarı karanlık, o yüzden kafa lambamı kapıp aşağıya öyle iniyorum. Fırtınanın olduğu gün Roran’ın büyüyle açtığı deliğin üzeri bir sac parçasıyla kapatılmış. Dikkatlice üzerinden yürüyorum, etrafı incelerken metal altımda çatırdıyor.

Babam burayı boşaltmış. Birkaç kutu malzeme ve bazı küçük şişeler kalmış geriye. Şu haliyle revirin deposu gibi duruyor. İçimden gelen ağlama isteğini bastırmaya çalışarak yukarı çıkıyorum. Bana ne bırakmış olmasını bekliyordum bilmiyorum. Belki bir veda notu ya da bundan sonra ne yapmam gerektiğine dair biraz ipucu.

Bu bomboş evde tavan arasındaki yatağında yatmak tuhaf geliyor. Babamın yatağında da rahat edemiyorum,

sonunda onun battaniyesine sarınıp yatağın altına giriyorum. Işığını azalttığım kafa lambam başımda, annemin haritasına bakarak uykuya dahiyorum.

Kaderim ezelden beri bu tünele bağlıymış, onun yazgısı da benimkiyle birlikte örülmüş gibi çaresizlik duygusuyla dokuzuncu tünele yürüyorum. Bu mesafeden bile tünelin derinliklerinde meydana gelen değişiklikleri hissedebiliyorum.

O da benim gibi, Kongre tarafından yeniden şekillendirilmiş.

Cranny, Jameson'la birlikte Donanım'ın yanında duruyor. Beni görünce gözlerini kısıyor, ben de gülümsemekten kaçınıyorum. Üzerimde üniforma yok. Kongre'nin maden kâşifi olduğuma dair hiçbir işaret yok üstümde ama hatıra kolyelerim gömleğimden sarkıyor. Bir Oksinatör alıp omzuma atıyorum. Evde bir çift eski eldivenimi buldum, babamın çantasını da çaprazlamasına boynuma astım. Annemin kazması elimde sallanıyor.

Gelirken Dram'ın evine uğrayıp şiltesinin altında sakladığı bıçağı alıyorum. Bıçağı botumun içine sokup buraya yollanmadan önce orada biraz zaman geçirip, Dram'ın battaniyesine sarınarak kokusunu içime çekiyorum.

"Mağaracılar çıkışa!" diye bağırıyor Owen. Herkes Donanım'ın kapısına akın ediyor ama tünellere yöneldiklerinde tabelanın desteklerine vurmamaları dikkatimi çekiyor.

Onun yerine bana bakıyorlar.

Yürüyerek gerçerlerken "Kâşif," diye mırıldanıyorlar.

"Avcı," diyor bir adam.

Avcı mı?

Owen yanına bir derinlikölçer almış, belinden sarkan kanca tabancasıyla dokuzuncu tünelin ağzında beni bekliyor. Kıyafetini siyaha boyamış. "Seninle geliyorum."

Marin yanıma yaklaşıyor. "Ben de." Bana bir başlık ve kafa lambası veriyor.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye soruyorum.

"Hayır."

"Aşağıda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum.

"Belki bir çıkış yolu vardır." Bir kaşını kaldırıp sırtıyor. Orbilerin yaraladığı elimi görünce kaçan kıza ne oldu acaba? Sanki düşüncelerimi okuyor. "Sen perdeyi geçtin."

"Geri geldim."

Yüzümü inceliyor. "Eminim kendince nedenlerin vardır."

"Dram." Bilmesini istiyorum. "Nedeni Dram."

Gözleri kocaman açılıyor. "Bense Cranny'nin seni biraz etkilediğini düşünmüştüm."

Kıyafetini gözden geçiriyorum. İçimdeki maden kâşifi ortaya çıkıyor. "Kazmanı solunda tut ki sağ elinle ona kolayca ulaşabilesin," diyorum. "Kemerinin sıkılaştırılması gerek." Kalçasındaki kayışı çekiyorum. "İşaret fişğini kemerinde bu şekilde taşımamalısn, kayalara sürtünürsen ateş alabilir." Ekipmanlarını ayarlayıp yavaşça konuşurken ellerim kıyafetinin üzerinde geziniyor. Onu da Dram'ı kontrol ettiğim şekilde kontrol ettiğimi fark ediyorum. Kalbim sıkışıyor.

"Ona ne kadar önem verdiğini biliyorum," diyor Marin. "Sanırım sen bu fedakârlığı yapmadan önce de biliyordum."

“Kolayca sevicecek biri,” diye mırıldanıyorum.

“Hayır.” Ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. “Onu kurtarmak için kendi hayatını gözden çıkardın. Ben buna kolay diyemem doğrusu.” Kazmasını soluna alıp dokuzuncu tünele yollanıyor.

“Bugünkü görevini anladın mı?” diye soruyor Cranny.

“Tamamıyla.”

“Hata payın yok. Jameson’ın beklentisi büyük.”

“Biliyorum.”

“İhtiyacın olan her şey hazır mı?” diye soruyor Jameson yanımıza doğru yürüyerek.

“Hayır. Dram gitti. Yeni bir işaretleyiciye ihtiyacım var.”

Başıyla bir grup mağaracıyı göstererek “Seç birini,” diyor.

“Onlar çok iri yarı,” diye yalan atıyorum. “Peşimden sıkışık yerlere girebilecek biri lazım bana.” Bir kaşını kaldırıyor. Oysa Dram kule gibi bir işaretleyiciydi. “Şu çocuğa ihtiyacım var. Adı neydi?” Cranny’nin ne söyleyeceğiyle ilgilenmiyormuşum gibi sırtımdaki Oksinatörü ayarlıyorum. Roran’ı işaretleyicim olarak görevlendirmesi benim için çok da önemli değilmiş gibi davranıyorum. Oysa Mere’nin oğlu olmadan planım yürümez. Yapmayı planladığım şey için bir Büyücü’ye ihtiyacım var.

“O Asli’den mi söz ediyorsun?” diyor Cranny. Başını iki yana sallıyor. “O işaretleyici olarak atanmadı...”

“Onu ben atıyorum,” diyor Jameson. “Kızın neye ihtiyacı varsa ver.”

Kalbim deli gibi atıyor, normal bir şekilde nefes alıp normal görünmeye çalışıyorum.

“İyi,” diye homurdanıyor Cranny. Muhafızlardan birine elini sallıyor. “Çocuğu getirin. Donanım’da.” Jameson’la aralarındaki gerginlik gün gibi ortada, birbirleriyle konuşurlarken kelimelerinin arasında patlamaya hazır bir şey varmış da yanlışı bir ifade o narin kibarlıklarını ateşe verebilirmiş gibi geriliyorlar. Bunun benimle ilgili olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum.

“Kâşif!” diye bağıyor Roran bana doğru koşarak.

Ben de haykırıp kollarımı ona dolamak istiyorum. Onun yerine gözlerimi kısıyorum. “Aşağıda böyle bağırayım deme, yoksa bizi öldürürsün.” Kaşları çatılıyor. “Artık benimlesin.” Ona bir kanca tabancası veriyorum. “Bunu kemerine tak. Adımlarımı takip et. Haydi gidelim.”

Bir battaniyeye dokunmayı beklerken elini orbi havuzuna sokmuş gibi tuhaf tuhaf bana bakıyor bana. Güzel. Neyse ki Cranny de numaramı yuttu.

Yeni geçit tamamen bambaşka bir dünya. Tüm bu yolları ve kaya tabakalarını oymaları için Kongre’nin buraya Büyücülerini yolladığını düşünmeye başlıyorum; bu ilginç bir düşünce çünkü ben de aynı şeyi deneyeceğim.

Birkaç metre ilerledikten sonra ağızlığımı kenara çekiyorum. “Öyle davrandığım için özür dilerim Roran. Cranny’nin arkadaş olduğumuzu bilmemesi gerekiyor. Kimse bilmemeli.”

Somurtmayı bırakıyor.

“Anneni gördün mü?” diye soruyorum.

“Evet. Ona gizlice öteberi götürüyorum.”

“Bunu yapacağını biliyordum. Dördüncü Kordon’da onu nasıl bulduğumu anlattı mı?”

“Ona benim çiçeğimi verdiğini söyledi.”

Parmaklıkların arasından Mere'ye verdiğim o bir parça umudun hatırasıyla gülümsüyorum.

“Dram ve Reeves nerede?” diye soruyor.

“Onlar geri gelmiyorlar.” Omzunu sıkıyorum.

Owen bize doğru geliyor. Roran'ı emanet edebileceğim tek kişi o. Kayaç yapısından ve stabiliteden anlıyor, bunun da tünelleri başımıza yıkmalarını engellemeye yeteceğini düşünüyorum. Elementlere hükmetme yeteneği hakkında yanılmadığımı umarak Roran'a dönüyorum.

“Roran, benim işaretleyicim olmayacaksın, her gün buraya geldiğimizde Owen'la gitmeni istiyorum.”

“Nereye?”

“Dördüncü tünele.”

Ne demek istediğimi anlayınca gözleri kocaman açılıyor. “Benden tünellerin arasında bir yol açmamı mı istiyorsun?”

“Evet.”

“Ama ışın perdesine bu kadar yakınsa büyü yapmam ki...”

“Işın fırtınasının koptuğu gün olanları hatırlıyor musun?” Kocaman açılmış gözleriyle başını sallıyor. “Bir Büyücü gibi davranmanı istiyorum senden.”

Gözleri parlıyor, yaydığı enerjiyi neredeyse hissedebiliyorum. Elini tutup mağaranın duvarına dayıyorum. Duvar Roran'ın dokunuşuyla titriyor.

“Annemi ve Winn'i kurtaracak mıyız?”

Göz göze geliyoruz, Roran'ın gözleri de benimkiler gibi umutla parlıyor. “Herkesi kurtaracağız.”

İlk gün dört yüz metre derine iniyoruz. Yeni bir geçit keşfetmek için uygun bir derinlik ama ben Jameson'ın istedi-

ğinden bile derine inmek istiyorum. Daha önce Dram'den hiç ayrılmadım ama sorun sadece onu özlemem değil. Bir şeyler yanlış gidiyor, cirium'un varlığını nasıl hissediyorsam bunu da öyle hissediyorum. Damarlarımda bir şey şarkı söylüyor ama bu kez ahenksiz.

Tünelden çıktığımızda bir daha görmemeyi umduğum bir görüntüyle karşılaşyoruz; bir kordon yerleşkesinin uzun ahşap direkleriyle. Nefesim göğsümde takılıp kalıyor. Sadece Dördüncü Kordon'un turnikelerinden ayaklarını sürüyerek geçen biri bunun ne anlama geldiğini bilebilir.

Bulmacanın tüm parçalarını yerine oturtamıyorum ama üzerimizde görünmez bir saat asılıymış gibi geliyor. Sığınak'ın üzerinde asılı duran ve güvende olduğumuz yanılgısı parçalanıp gidene kadar dakikaları sayan saat gibi.

Kongre'nin ne planladığını öğrenmem gerek. Gözlerimi kısarak Merkez'in taş duvarlarına bakıyorum ve burada tırmanmadığım tek bir yer kaldığını fark ediyorum.

Büyük yapı bir medeniyet adasına benziyor, yapay çimenler ve ağaçlarla dolu görüntü insanın dikkatini devriye gezen muhafızlardan ve kumanda merkezini koruyan cirium kalkanlarından uzaklaştırıyor. Bina, Alara'nın gücünün simgesi olarak nesillerden beri burada yükseliyor.

Ama kalkanında ufak bir açıklık var.

"Güvenlik sensörlerinin kapalı olduğundan emin misin?" diye soruyorum Owen'a.

"Işın fırtınasında kısa devre yaptılar. Fazladan muhafız görevlendirmelerinin sebebi de bu." Binanın ön tara-

finda gezinen Radgiysiler içindeki muhafızlara bakıyoruz. Bu kıyafetler muhafızların görüşünü kısıtlıyor.

“Radyasyon seviyesi ne zaman yükselse dahili sensörler arızalanıyor. Jameson bu yüzden Barro’ya kendi odası için bir kilit ve anahtar yaptırmış.” Owen sırtıp Barro’nun yaptığı anahtarı bana uzatıyor. Vekilin anahtarının tam bir kopyası bu. “Üzerinde sağlam bir demir kilit bulunan kapıyı bulacaksın, o kadar.”

Gülümsüyorum. Eğer mağaracıların tarafında olan biri varsa o da kazmalarımızı ve hatıra kolyelerimizi yapan adamdır.

“Ne bulduğumu haber veririm,” diye mırıldanıyorum.

Elementlerden aşınmış duvarın yer yer eğri büğrü olması, Sıradağlara alışkın bir kız için tırmanmayı mümkün hale getiriyor. İşin en zor kısmıysa kimseye görünmeden çabucak tırmanmak. Ayağım kayınca yanağım duvara sürtüyor. Binanın arka tarafında, gölgelerin arasına gizlenmiş bir duvarın üzerinde, yerden dokuz metre yüksekteyim. Muhafızların devriye gezmediği ender yerlerin birinden tırmanıyorum, eskimiş Ast kıyafetlerim neredeyse taşlarla tek vücut oluyor. Muhafızlar girişleri tutuyor, dış duvarların kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir maden kâşifinden korunması gerektiğinin farkında değiller.

Keşke Dram şu anda beni görebilseydi. Reeves de. Dağ geçisinin Merkez’in protokolle korunan kutsallığını tırmanarak deldiğini görmek hoşlarına giderdi. Bir boruya tutunuyorum, sonra kırdığım bir camdan içeri dalıyorum.

Ne kadar korkmuş olsam da binanın gereksiz ihtişamını fark etmemem mümkün değil. Duvarlarda süslü

çerçeveleri olan resimler asılı, kitap raflarının yanındaki açıklıklar da çıtı pıtı mobilyalarla dolu. Kitaplar. Beşinci Kasaba'da bu kadar kitap olduğunu hiç tahmin etmedim.

Karanlık yerlerden ilerlerken adımlarım cilalanmış zeminde yankı yapıyor. Binamın bu kanadında teknisyen odaları sıralanıyor, hepsi de monitörlerle ve gri üniformaları içinde terminalden terminale koştururan adamlar ve kadınlarla dolu. Yürüyüp geçen bir teknisyenin arkasından bir kapı kapanıyor, köşeye sınıyorum.

İkinci kata inip koridoru gözden geçiriyorum. Koridorun sonundaki kapıda metal bir kilit var. Jameson'ın içeriye olmamasını umut ederek oraya koşuyorum. Muhafızları görünürde olmadığına göre odasında olmasa gerek. Anahtar kolayca yerine oturuyor ve kapı bir klik sesiyle açılıyor. Derin bir nefes alıp içeri giriyorum.

Duvarlar ve elektronik ekranlar haritalarla dolu. İçimdeki kâşif her birini tek tek incelemek istese de kendimi odaklanmaya zorluyorum. Masa ve sandalyeleri, yatağı ve elbise dolabını geçip doğruca çalışma masasına yöneliyorum.

Masada bir hava raporu ve erzak kayıt defteri var. İletişimini bir tür ekran üzerinden sürdürüyor sanırım, daha önce muhafızlarının böyle bir ekran kullandığını görmüştüm. Hayal kırıklığıyla iç geçirip haritalara dönüyorum. Diğerlerinin arkasına sıkıştırılmış daha küçük bir haritaya takılıyor gözüm. Üzerinde DOKUZUNCU TÜNEL yazıyor.

Kanım hızla akmaya başlıyor. Bu dokuzuncu haritası değil. Derinliklerin üzerine siyah kalemle, aralıklı ola-

rak yazılmış yazıları inceliyorum. Bunlar yanlıştır. Ama üzerinde dokuzuncu tünel yazıyor. Derinliği çok az ve Jameson'un işaretlediği döner merdivene benzeyen şekillerle daha çok... yedinci tünele benziyor.

Nefes alamıyorum. Yedi annemin tüneliydi, göçükten beri de kapalı duruyor. Kongre güvenli olmadığını, ekibin oradan çıkardığı az miktarda cirium'a değmediğini söylemişti.

Birden damarlarımdaki kan, beni sarsıp şoktan çıkararak buradan uzaklaştırmak ister gibi delicesine akmaya başlıyor. Yatağın altını kontrol ediyorum, sonra da giysi dolabını araştırıyorum, üniformaları tarıyorum, hatta gizli bir bölme var mı diye elimi ahşap boyunca gezdiriyorum. Jameson bu ölçüleri kaydediyorsa bir derinlikölçeri olması gerekir.

Masasına koşup sandalyesini geriye çekiyorum. Dizlerimin üzerine çöküp masanın altını ellerimle yokluyorum. Ahşap, ahşap... ve sonra köşelerden birine sıkıştırılmış bir aygıt buluyorum.

Üzerindeki partikül tozlarıyla parıldayan bir derinlikölçer bu.

Vekil hiç de görüldüğü gibi biri değil.

Ama bu yurdun yanında yükselen kordon yerleşkesini açıklamıyor. Aygıtı yerine tıkıp kağıtlarını karıştırıyor, içinde *kordon* kelimesi geçen bir şey arıyorum. Masanın ortasında yassı, gümüş renkli bir aygıt duruyor. Parmağımı kenarına sürtünce üzerinde kelimeler ve sayılar belirmeye başlıyor. *Kordon* kelimesi burada umduğumdan da fazla geçiyor ve yanında da bir zaman çizelgesi var.

Birden merdiven boşluğundan sesler yükseliyor. Pro-

jeksiyonu kapatıyorum, hızla odadan çıkıp anahtar kilitte çeviriyorum.

Arkamı döndüğümde bir muhafıza çarpıyorum. Boyundaki zincirde görev rozeti asılı olan bir muhafız bu.

“Lanet olsun,” diye fısıldıyorum ve Jameson’ın korku dolu gözlerine bakıyorum.

“Neler oluyor?” diye sesleniyor Cranny. Koridorun ucundan bize doğru geliyor. “Sen burada ne yapıyorsun Orion?”

“Ona soracağım bazı sorular vardı,” diyor Jameson rahat bir tavırla. Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak ona bakıyorum.

“Astların Merkez’e girmesine izin verilmiyor,” diye tersleniyor Cranny.

“Sizin izninize ihtiyacım yok Yönetici,” diyor Jameson ikaz eden bir ses tonuyla.

“Protokole karşı geldiniz,” diyor Cranny yüzü kıpkırmızı kesilerek. “Bunu konseye bildireceğimden şüpheniz olmasın.”

Jameson kaskatı kesiliyor. “*Konsey* şu anda iki düşman kent devletinin tehditleriyle ve Alara’nın tek askerî üstünlüğünü –yani ışın silahlarını– etkisiz hale getiren ışın tozu kıtlığıyla uğraşıyor. Bu yüzden Yazgı’yla bir anlaşma imzalamak zorundalar ve bu anlaşmayla Yazgı yönetimi kaynaklarımıza *eşi görülmemiş* bir erişim hakkı elde ediyor. Bir yandan da Sınır topraklarında patlak veren bir Büyücü isyanını bastırmakla uğraşıyoruz.” Cranny’yle iyiden iyiye zıtllaşıyor. “Ama siz yine de kasaba binanıza bir Ast’ın girmesine izin verildiğini bildirerek konseyi rahatsız etmek istiyorsanız, bu sizin bileceğiniz bir şey.”

Cranny'nin ağzı açık kalıyor. Jameson üniformasındaki sadece kendisi için yaratılmış gibi duran rütbelelerin hakkını veriyor. Binanın içindeki duruşu bile burası onunmuş da Cranny'ye kullanması için izin vermiş gibi bir hava taşıyor.

Kongre'den tiksinsenem bu adamdan gerçekten hoşlanabilirim.

"Bu Ast'a dışarı kadar eşlik edeceğim," diyor Jameson, "böylece Protokol'ün gereğini de yerine getirmiş olurum." Beni merdivenlerden aşağı indirirken kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor.

Beni ele verebilirdi... *vermesi gerekirdi.*

Dışarı çıkıyoruz. "Sakın bir daha böyle bir riske girme," diyor. "Bir kez daha böyle bir şey olursa seni koruyamam."

Kelimeler dilimde takılıp kalıyor. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Aradığını buldun mu bari?" diye soruyor.

Delici bakışlarını benimkilere dikmişken doğru düzgün düşünemiyorum. "Yedinci tüneli araştırıyorsunuz," diye mırıldanıyorum. Kaşları yukarı kalkıyor. "Derinlikölçerinizi buldum. Haritayı da."

Yüzü değişmiyor ama çenesi bariz şekilde kasılıyor. "Bundan söz etmemelisin. Hem de hiç kimseye."

"Siz bir Ast mısınız?"

"Orion..."

"Bir Asli bu riski almazdı." Gözlerim yeşil yanan ışınlölçerine kayıyor. "Kapalı bir tünelle neden ilgileniyorsunuz?"

"Konuyu kapatmanı söylüyorsam bana güvenmelisin."

“Neden bana yardım ettiniz?”

“Tekrar cezalandırılmanı göze alamazdım.”

“Beni hapishane kordonuna siz gönderdiniz!”

“Hayır. Geçici yetkiyle Cranston idare ediyordu ve haddini aştı. Böyle bir şeye katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm.”

“Üzgün müsünüz?” Ansızın söyleyecek bir sürü söz geliyor aklıma ama hiçbirini bir vekil için uygun değil. “İnsanların içinde ışın tozuna dönüştüğü kafesler olduğu için mi üzgünsünüz?”

Yüzü değişiyor, bir vekile uygun bir ifade takınmak için çabalıyor sanki. “Evet, onun için üzgünüm,” diyor soğuk bir sesle.

“Ya ekranında gördüğüm yeni kordonlar? Onlar için de *üzgün* müsünüz?”

İfadesi sertleşiyor. “Tünellerdeki maden tükendi Orion! Şu anda Kongre için ışın tozu her şeyden önemli.”

“Buradaki insanlara ne olacak peki?” diye soruyorum.

“Kongre Merkez’i boşaltacak ve Uyum Denetçisi olarak Mükemmelleri gönderecek.”

Sözleri beni etkilemiyor. “Ne zaman?”

“Radyasyon seviyelerine bağlı. En fazla üç gün içinde.”

“Ve siz buna engel olmayacaksınız.”

Jameson’ın bakışı bir an için değişiyor, bu anlık bakış hiç de bir vekilin bakışına benzemiyor. “Kaçınılmaz olanı geciktirmek için elimden geleni yaptım ama Beşinci Kasaba’da bir başımayım. Çok yüksek sesle karşı çıkarırsam niyetimi anlarlar, bunu göze alamam.”

Diğerlerine anlatmam gereken çok şey var. Zamanımız çok az. Karmakarışık bir kafayla ayrılıyorum ora-

dan. Bütün bu gizemi çözmeye çalışıyorum... ve neden Alara'dan gelen bir vekilin güvenip de bana sırrını verdiğini anlamaya.

Tünellerin yanında Marin'le buluşuyorum. Yüzüme şöyle bir bakıp alçak sesle bir küfür savuruyor.

"Benim eve," diye fısıldıyorum. "Burada konuşmak güvenli değil."

Değirmenin yanındaki az kullanılan yoldan kasabaya doğru koşuyoruz, kanım ayaklarımın hızına yetişmek için deli gibi akıyor. Kapıyı itip içeri giriyorum ve tokmağın altına bir sandalye sıkıştırıyorum. Kongre'den hiç bu kadar korkmamıştım.

"Jameson'ın ekranını gördüm. Bariyer Sıradağlarını havaya uçurup kordonları genişletecekler," diyorum.

"Kasabalara ne olacak peki?" diye soruyor Marin.

"Artık kasabalar olmayacak. Kongre Merkez'deki herkesi görevden alıyor."

"Astlar," diye soluyor Marin. "Sıradağlar yıkıldığında bize ne olacak?"

Ona bunu söyleyen kişi olmak istemiyorum. Ceheneme ve kızgın kumlarda çalışmanın dehşetine birinci elden tanık oldum ben. Öleceğiz. Sorusunun gerçek cevabı bu.

"Sıradağları havaya uçurduklarında burada olmayacağız," diyorum onun yerine. "Herkesi dokuzuncu tünelden dışarı çıkaracağım."

"Nereye götüreceksin?"

"Bizi asla aramayacakları bir yere."

Bir ikaz düdüğünün sesiyle uyanıyoruz. Kasaba boyunca yankılanan ses beni ateşin ve küllerin olduğu bir yere çekiyor.

“Orion!” Marin bağıyor. Geceyi eski tavan arası odamda geçirdi.

“Her şey yolunda.” O merdivenlerden inerken yataktan çıkıyorum. Aslında hiç de yolunda değil.

“Nedir bu?” Sesi bastırmak için bağırarak zorunda kalıyor. “Kordon yarılması mı?”

“Dokuzuncu tünele inmemiz gerek.” Titreyen ellerle giyiniyorum.

Yüzü solgunlaşarak beni izliyor. “Orion?”

“Acele et!”

Tam botlarına atılırken ses kesiliyor. “Bunun ne olduğunu nasıl biliyorsun?”

“Dördüncü Kordon’da bundan kullanıyorlar.” Kolunu kavırıyorum. “Haydi gidelim.”

Daha önce Beşinci Kasaba’da tek bir Mükemmel görmedim ama şimdi aynı gri üniformalardan giymiş on tanesi uçaktan iniyor. Çeşitli yaş gruplarından erkek ve kadınların bir karışımı bu ama hepsinde aynı sert ifade, doğal olmayan güzellik ve fazla gerilmiş yay izlenimi yaratan kontrollü bir güç var.

Uyum Denetçileri.

Zamanımız yok.

Yola bakıyorum. Owen yan yana sıralanmış Mükemmelilerin arasından bana bakıyor. Sonra başını sallıyor. Bugün bu işi bitirmek zorundayız.

Bariyer Sıradağlarının tepesinde oturuyorum. O ölüyor.

Altımda kımıldanan taştan anlıyorum bunu, uzakta cansuyunun akıp gittiğini görüyorum, tıpkı omurgası parçalanmış yaralı bir hayvana benziyor. Gecenin bir vakti Kongre kuzeyimizdeki dağları patlatmaya başladı. Artık Dördüncü Kasaba'yı kordonundan ayıran bir bariyer yok. Umarım Dram haklıdır ve diğer kasabalar boştur, kalan tek Astlar bizizdir. Yoksa yakında biz de yıkılan Sıradağlardan geriye kalanlar gibi olacağız. Ve o zaman bir hiç haline geleceğiz.

Kongre ne yapıp yapıp ışın tozunu almak zorunda.

Roran yanımda oturuyor. Gördüklerimi ona açıklamama gerek yok. Parçaları bir araya getirecek kadar farkında her şeyin, belki benden bile çok farkında.

"Alara savaşta," diyorum ona. "Işın silahları bize avantaj sağlayan tek şey."

"Sence bu yaptıklarını haklı çıkarır mı?"

"Hayır. Bu sadece çaresiz olduklarını gösterir." Beşinci Kordon'a doğru bakıyorum. Gün sona ererken kordona ışınçağlayamın pembe ve altın sarısı ışıkları yansıyor.

İçimi endişe kaplıyor. Beşinci Kordon bir nedenden dolayı kapalı bir kordon. Ya orada şimdiye kadar hiç görmediğim yaratıklar varsa? Ya kor sinekleri varsa? Kendime kor sineklerinden kurtulmayı başardığımı hatırlatıyorum. Ve daha kötülerinden de. Beşinci Kordon bizim en iyi seçeneğimiz.

Aslında tek seçeneğimiz.

"Pratik yapıyor musun?" diye soruyorum. Burada olmamızın sebebi bu. Son bir deneme yapmak.

"Evet." Avucundaki bir şeyi döndürüp bana fırlatıyor.

Yakalıyorum –yuvarlak ve kırmızı bir meyve bu.

Roran'a bakıyorum, kasaba toprağını yiyeceğe çevirmesi çok da önemli değilmiş gibi omuz silkiyor.

Yüzümdeki ifadeyi görünce gülmeye başlıyor. "Buna elma denir Ast."

"Bu büyü Roran."

Gözlerini deviriyor. "Bu benim kanımdaki ışın perdesi sadece." Yüzü asılıyor. "Ama suya büyü yapamıyorum, yani perdeye bu kadar yakınken."

Sinirlerim geriliyor. Planımda su büyük önem taşıyor çünkü. Roran suya büyü yapamazsa Beşinci Kordon'da hayatta kalamayız. Birden terimin bir damlasını suya çeviren İkinci Kordon'daki Kral'ı hatırlıyorum. Roran'a bundan bahsediyorum.

"Bunlar üçkağıtçı numaraları." Geç bunları dercesine elini sallıyor. "Sadece maddeyi çoğalttı o. İçtiği de bir avuç terdi." Yerden bir avuç dolusu taş alıyor. Belki ellerine odaklandığım için enerjinin değiştiğini hissedebiliyorum, taştaki elementler titreşiyor. Sonra sönen bir ateş gibi ansızın duruyor. Roran söylenerek taşları yere atıyor.

"Bekle," diyorum elmayı avcuna koyarak. "Bunu kulan. Elmayı suya çevir."

"Yapamam ki..."

"Yapabilirsin," diyorum ısrarla. Hava kararıyor. Muhafızlar birazdan devriye gezmeye başlayacaklar. Nabzım bir saat gibi dakikaları sayıyor. "Bunu sen yaptın. Değiştirmek de senin elinde." Yoksa elma suyu içerek hayatta kalmaya çalışmamız gerekecek ki babam kadar bilgili olmadığım dan bunun işe yarayıp yaramayacağını bilemiyorum.

Meyveyi sadece parmaklarının ucuyla tutarak nefesini salıyor. Havada bir elektrik yükü hissediyorum, elektrikli

bir telin yanında duruyormuşum gibi. Roran'ın solukları düzensizleşiyor, gözlerini yumuyor. Değişmesini isteyerek elmaya bakıyorum, Roran'ın elmanın element yapısındaki değişimi hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Birden elma hafif bir çıtırtıyla içine göçüyor ve meyve suyu fışkırmaya başlıyor. Sonra meyve suyu suya dönüşüyor ve berrak sular Roran'ın avcundan taşıyor. Şok ve sevinç dolu saf bir sesle gülüyor Roran.

“Ter değil,” diyor sırtarak.

Kollarımı ona doluyorum. “Sihir,” diye fısıldıyorum coşkuyla. Bir yığın şey hâlâ yolunda gitmiyor olabilir ama kaçıışımızın en önemli kısmı halloldu. Beşinci Kordon'da hayatta kalabiliriz.

Herkesi oraya götürebilirim tabii.

YİRMİ SEKİZ

0 gram cirium

İZLENİYÖRÜM. Dram'ın evine dalarken muhafızlar belli bir mesafeden beni takip ediyorlar. Tam kapının arkasına sandalye koyarken pencerenin önünden iki gölge geçiyor. Askıdan Dram'ın yedek gömleğini alıp giyiyorum, sonra yataktan battaniyesini kapıyorum.

Kapı küt diye sandalyeye çarpıyor.

“Kâşif,” diye bağılıyor bir adam kapıdan, “bizimle gel lütfen.”

Sandalyeyi kenara çekip kapıyı açıyorum. “Ben yanlış bir şey yapmadım.”

Beni şöyle bir süzüyor, vekilin ışın silahı taşıyan muhafızları bunlar. “Vekil seninle konuşmak istiyor,” diyor.

“Pekâlâ.” İçimi saran korkuya aldırış etmemeye çalışıyorum.

Bakışları battaniyeye kayıyor. “Başkalarının eşyalarına el koyamazsın.”

“Ama...”

“Bunun cezası var.”

“Benimkiyle değiştireceğim,” diyorum. “Lütfen.”

Başını sallıyor, yürürken battaniyeye sarınıp aldığım gömleği de fark etmemesini umut ediyorum.

“Sokağa çıkma yasağını ihlal ettin,” diyor muhafız.

Aklıma gelen cevap başımı daha çok derde sokacağından dudaklarımı sımsıkı kapatıyorum. Muhafızlar beni Merkez’e doğru götürüyor. Sokağa çıkma yasağına uymaktan daha kötü bir şey yapmış olmalıyım.

Beni arka kapıya götürüyorlar. Muhafızların bu şekilde binanın arkasından girdiğini daha önce hiç görmemişim. Sarmaşık yığınlarının arasından ilerliyoruz, şüpheli bir biçimde birbirlerine baktıklarını görüyorum.

“Neler oluyor?” diye soruyorum.

“Şşş!” Muhafız beni merdiven boşluğuna çekiyor. Diğeri fırlayıp koridoru kontrol ediyor.

“Protokolü ihlal ediyorsunuz,” diye mırıldanıyorum. Muhafız kaşlarını çatarak ters ters bakıyor bana. Bir şeyler daha söylemek için ağzımı açıyorum ama bana ikaz dolu bir bakış fırlatıyor.

“Biz senin tarafındayız,” diyor fısıltıyla.

Bu ifade karşısında dilim tutuluyor. Beni koridordan geçirip bir odaya sokuyor, Jameson’ı masasına yaslanmış ayakta bekler buluyoruz.

“Vekil,” diyorum.

“Merhaba Orion.”

Ondaki değişime anlam veremiyorum. Kongre’nin ciddi temsilcisinden eser kalmamış. Üzerinde aynı üniforma ve görev rozeti asılı zincir var ama yüzü, İkinci Kordon’da

kafesler olduğuna üzüldüğünü söylediği zamanki yüzü gibi.

“Olaylar görüldüğü gibi değil,” diyor.

Dram’ın battaniyesinin altında yumruklarımı sıkıyorum. Botumun içinde bıçağım var, yine de burada kendimi savunmasız hissediyorum.

“Dört yüz gram cirium biriktirdiğinde Kongre’ye karşı hiç görülmemiş bir tavır sergiledin.”

“Tabela diyor ki...”

“Tabela,” diyor kederle. Ayın peynirden yapılıp yapılmadığını soran bir çocukmuşum gibi bakıyor bana. “Sen ‘Bir atı harekete geçirmek için bir havuçla bir sopa kullanın,’ sözünü duydu mu hiç?”

Başımı iki yana sallıyorum.

“Beşinci Kasaba’da havuç kullanmaya bile gerek görmediler, sadece vaatlerde bulundular.” Bir an gülümsediğini görür gibi oluyorum. “Sen de gidip gerçekten o dört yüz gram cevheri çıkardın.”

“Ama ışın perdesinden geçme hakkı...”

Başını iki yana sallıyor. “Kongre’nin sana burada ihtiyacı var. Senin yapabildiğini onların teknisyenleri yapamaz. Hâlâ sadece Astlar cirium’u bulup çıkarabiliyor ve senin çıkardığın cevher tek bir şehri ışın perdesine karşı izole etmekten daha büyük bir amaca hizmet ediyor.”

“İslah edilmiş Büyücüler...”

“Evet.” Birden ciddileşiyor. Yüz ifadesi takip edemeyeceğim kadar hızlı değişiyor. “Ayrıca diğer kent devletleriyle cirium ticareti yapıyoruz ve düşmanlarımızın bizi alt etmesinden kaçınmanın tek yolu olan anlaşmaları da bu sayede sürdürebiliyoruz. Ama tünellerdeki cirium artık

tükendi ve Kongre şu anda silahlarını güçlendirecek ışıñ tozuna cirium'dan bile çok ihtiyaç duyuyor.”

Kafamda sorular dönüp duruyor ama biri diğerlerine baskın geliyor. “Alara’da Astlar yoksa Dram nerede? Cranny dedi ki...”

“Cranny yalan söyledi.” Gözlerinde acıma dolu bir bakış beliriyor. “Dram Üçüncü Kordon’da.”

Bir muhafız eliyle ağzımı kapatıyor. Çığlıklar atarak cırpınıyorum. Cranny’yi tıpkı o akbaba gibi parçalarına ayıracağım.

“Sakin ol ve beni dinle,” diyor Jameson. “Üçüncü Kordon diğerleri gibi değil. Orası bir tarımsal deneme bölgesi. Yani bir zamanlar öyleydi, çünkü sadece zehirli ve zapt edilemeyen bitkiler yetiştirebildiler. Projeden yıllar önce vazgeçildi ama yiyecek ihtiyacı karşılanan bir yeraltı yerleşkesi var. Babanı gönderdiğim yer de orası. Alara’ya götürebileceğim zamana kadar babanı ve Dram’i orada tutmayı planladım.”

“Öyleyse güvendeler...”

“Kayboldular Orion. İki gün önce Kongre Sıradağları patlatmaya başladı. Patlayıcılar ateşlendiğinde İkinci Kordon’la Üçüncü Kordon arasındaki tellerin bir kısmındaki elektrik kesildi. Tutsaklar kaçtı. O zamandan beri ne Dram’le ne de babanla iletişim kurabildim.”

Tutsaklar. Tek düşünebildiğim Kral ve çetesi. Birden kırım donuyor, kımıldasam parça parça dökülecek gibiyim.

Jameson duvardaki bir paneli açıp içinde damıtılmış cirium’la dolu dört küçük şişe olan bir kutu çıkarıyor. Babamın bileşiğı bu. “Baban bunu bana emanet etti. Üçüncü Kordon’a götürdüğü şişeyi saymazsak yapabildiğinin

hepsi bu.” Kutuyu bana veriyor. “Orada hayatta kalabilmek için bunların her birine ihtiyacın olacak.”

Kutuyu sımsıkı kavıyorum. *Orada*. Kast ettiği...

“Onları bulmak için sana ihtiyacım var,” diyor Jameson. “Sen tanıdığım en iyi kâşifsin.”

“Ben mi? Siz bir *vekilsiniz* ve...”

“Kongre her bağlantımı, uçan her uçağı izliyor. Babana ve Dram’e yardım etmek için daha fazlasını yaparsam yakalanırım. Gerçekte kim olduğumu öğrenirlerse bundan zarar görecektir tek kişi ben değilim.” Muhafızlarına bir göz atıyor, sonra tekrar bana dönüyor. “Yalnız olmayacağım. Üçüncü Kordon’a gitmek için kendi planları üzerinde çalışan arkadaşlarım var.”

Ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. “Arkadaşlar?”

“Direnen tek kişi sen değilsin, herkes Asli İnsanlık Kongresi’yle aynı fikirde değil.”

“Neden bize yardım ediyorsunuz?”

“Çünkü babana ihtiyacım var. Radyasyon hastalığına karşı bir panzehir geliştirebilirse tüm Astları kurtarabiliriz.”

“Elinizde Serum 854 var.”

“Onun Alara için tehlikeli olduğu düşünülüyor.” Kartlarının kaçını ortaya açtığını düşünür gibi parmaklarını hafifçe masasına vuruyor. “Şu anda sadece başvekil o serumu ulaşabiliyor.”

“İşincağlayandaki herkese onu vermesi gerek! İnsanlara faydası olabilir!”

“Bu onları Kongre’ye karşı bir tehdit haline getirir,” diyor Jameson. “Astlar ve Büyücüler ışın ateşini tedavi ede-

bilirse kordonlarda isyan etmelerini ne engelleyebilir?" Başını iki yana sallıyor. "İhtiyacımız olan şey *koruma* Orion. Serum 854 ışın ateşinin semptomlarını ortadan kaldırmaya yarıyor sadece. İnsanı radyasyon hastalığından korumuyor. Yine de baban onun korumanın bir parçası olabileceğine inanıyor."

Güçlkle nefes alıyorum. Akciğerlerim beni kordonlara hazırlayarak havamı şimdiden karneye bağlamış gibi. Sırrımı gizleyen battaniyeye daha sıkı sarınıyorum. Dördüncü Kordon'daki helikopterden aldığım iki şişe Serum 854'üm var. Dram'le ışın ateşinden iyileştığımızda serumun tedavide kullanılabileceğini anlamıştım. İkinci Kordon için bana kıyafet verdiklerinde Gezginlerin almadığı yegâne giyim eşyalarından biri olan sütyenimin içine saklamıştım şişeleri.

Saklayacak daha iyi bir yer bulsam iyi olacak.

"Siz Kongre'yi temsil ediyorsunuz," diyorum, gözlerim Jameson'ın rozetine kayıyor.

"Sadece daha büyük bir davaya hizmet etmeme izin verdiği ölçüde."

"Cranny'yle çalışmıyor musunuz yani?"

"Seninle çalıştığım kadar değil."

Kafamdaki karmakarışık düşüncelerden birini seçmeye çalışıyorum.

"Soruların beklemek zorunda kalacak," diyor Jameson. "Zaten çok fazla zaman kaybettik."

"Şimdi ne yapayım peki?"

"Korkarım bunu sana bırakmak zorundayım. Beni izliyorlar. Seni kordonlarda korumak ve geri getirmek için yaptıklarım yüzünden şüpheli duruma düştüm. Bu mu-

hafızlar benimle birlikte.” Beni buraya getiren adamları gösteriyor. “Başka kimseye güvenme. Bir daha seninle konuşurken görünmemem gerek. Eğer bir mesaj göndermen gerekirse bu adamlardan biriyle gönder.”

“Ben sadece...”

“Orion.” Gülümsüyor, gözlerini aydınlatan içten bir gülümsemeyle dudakları yukarı kıvrılıyor. “Kordonlara giden ve hayatta kalıp yaşadıklarını anlatabilen tek kişi sensin. Orion. Avcı. Her şeyi bulabilen Kâşif.”

Sırtımda bir ürperti geziniyor. Üzerimdeki sorumluluğun ağırlığını hissederek şişeleri cebime sokuyorum. “Ama ben...”

“Sen bir yolunu bulursun,” diyor Jameson.

Gözlerim duvardaki haritalara kayıyor. Üzerinde DO-KUZUNCU TÜNEL yazan harita gitmiş. Dilimin ucuna bir soru geliyor ama Jameson gözlerini dikmiş bana bakıyor –sertçe– sanki yalnız gözleriyle bir şeyler söylüyor. Güvendiği muhafızlara bir göz atıyorum. Demek onlara o kadar da güvenmiyor.

Kafamda kendi haritalarımı çizerek kapıya yürüyorum. Dram’i bulacağım. Ve babamı.

Bunu yapmak için tekrar kordonlara geçmem gerekse bile.

YİRMİ DOKUZ

0 gram cirium

YATAKTA UZANMIŞ kordonlara gitme konusundaki yarı şekillenmiş planımı gözden geçiriyorum. Owen'ı bulup ihtiyaç duyacağım şeylerin bir listesini verdim. Jameson'ın söylediği her şeyi anlattım ona, o da diğerlerine anlatıyor, yarın gidiyoruz.

Biri kapımı tıklatıyor. Neler olduğunu anlamaya çalışarak bir an tavana bakıp kalıyorum.

Tık.

Tık. Tık. Tık. Tık.

Şiltemin altından bıçağımı çekip kapıya koşuyorum.
“Kim o?”

“Beni Jameson gönderdi.”

Sandalyeyi kenara çekiyorum, Jameson'ın muhafızlarından biri içeri dalıyor.

“Sıradağların sonuncusunu bu gece yıkıyorlar,” diyor telaşla. “Binayı boşaltmaya başlıyoruz –yalnızca muhafızlar ve teknisyenler.”

Böylece bir kez daha sığınağın üzerindeki saatte 0 Saat. 0 Dakika yazıyor.

“Daha da kötüsü,” diye mırıldanıyor. “Cranny senin için geliyor.”

İçimi bir endişe kaplıyor. “Senin için geliyor’la neyi kastediyorsun?”

“Başvekilden bir emir geldi. Seni Alara’ya istiyor. Jameson ne yapacaksan şimdi yapmanı söylüyor.” Bakışını pencereye, dışarıdaki karanlık geceye çeviriyor.

Onu kapıdan dışarı itiyorum. “Pekâlâ. Şimdi gidebilirsin.”

Marin giyinip hazırlanmış olarak tavanarasının merdivenlerinden inerken hızla ona dönüyorum.

“Roran’a söyle işaret versin,” diyorum. “Herkes dokuzuncu tünelde toplansın.”

“Ama Cranny...”

“Seninle orada buluşuruz. Koş haydi!”

Kapıdan fırlayıp gidiyor, yolu gözden geçiriyorum. Zamanımız yok ve tahliyeyi mümkün olduğunca geciktirmek de bana düşüyor. Dizlerimin üzerine çöküp döşeme tahtasını kaldırıyorum, aklımda bir plan şekilleniyor.

Cranny kapıyı çalmıyor. Muhafızlar gittikten dakikalar sonra kapıyı itip içeri giriyor. Biraz daha önce gelse beni yakalayacaktı. Yatağın altına giriyorum, sırtıma bir bıçağın sapı batınca irkiliyorum. Üzerimde Dram’in gömleği var, altına silahlarımı sakladım. Cranny kurduğum tuzağa düşmek yerine peşimden gelirse diye.

“Seni Alara’ya...” diyor içeri dalarak. Mutfaktaki gevşetilmiş döşeme tahtasını görünce tereddüt ediyor. “Kaldırın şunu,” diye emrediyor yanındaki iki Gezgin’e. Gez-

ginlerin elektrikli giysilerinin uğultusu odayı dolduruyor. Cranny buraya gelirken işi şansa bırakmamış. İtaat etmemi beklemiyor anlaşılan.

Tahtaları kenara çekip karanlık boşluğa bakıyorlar.

“O adamın bir şey sakladığını biliyordum,” diyor Cranny. Buraya gelip ışık yaktığı için babama çıkıştığı zamanlar aklına gelmiş olmalı. Gezgin’le birlikte delikten aşağı iniyorlar.

Diğer Gezgin’in de onları izlemesini bekliyorum ama aşağı inmek yerine delikten uzaklaşıp bana doğru geliyor.

Elektrik uğultusu artıyor. Sessizce nefes alıp gittikçe yaklaşan botlarını izliyorum. Cam şişeyi kavrarken ellerim eldivenlerin içinde terliyor. Bu benim en tehlikeli silahım. Minik, çatallı ayaklar şişenin camını tırmalıyor ama benim tek duyabildiğim elektrik akımının tekdüze sesi.

Başarmak için tek şansım var.

Yatağın altından çıkıyorum, Gezgin beni kolumdan yakalıyor.

“Yönetici!” diye bağırıyor.

Gözlerine bakıyorum ama bu gözlerde en ufak bir pişmanlık belirtisi bile yok. Bu da yapmak üzere olduğum şeyi kolaylaştırıyor.

“Dördüncü Kordon’da bir şey öğrendim,” diyorum. “Eldivenlerin elektrikli değil.” Şişeyi eldiveninin altına sokup botumla bileğine vuruyorum. Vücudumdan bir şok dalgası geçerken cam, giysinin altında çıtırdıyor. Ama İkinci Kordon’daki şok tasmamla karşılaştırıldığında bu hiçbir şey değil. Ayaklanan sinirlerime odaklanmaya çalışırken kendimi nefes almaya zorluyorum. Asker silahını

çekiyor, o anda ağzından acı dolu bir çığlık yükseliyor. Silah gürültüyle yere düşüyor.

“Ne oldu?” Cranny aşağıdan bağıyor.

Gezgin üstünü başını parçalamaya başlıyor, yalpalarak odada dolaşiyor, cevher kurtları üzerini sardığında Winn’in yaptığından bile fazla dövünüp duruyor. Cam parçaları kurtçuğu delince parazitler adamın derisini kemirmeye başlıyor. Bir sandalye kapıp dengesini kaybetmesi için ona vuruyorum. Tam diğer Gezgin yukarı tırmanırken deliğe düşüyor.

Kıvranan cevher kurtlarıyla dolu kesemi deliğe boşaltıyorum. İkinci Gezgin iki el ateş ediyor, yere yapışıyor.

“Ateş etme! Tutuşabilirler!” diye bağıyorum ama çığlıklarının arasında beni duyabildiğine emin değilim. Döşemeleri yerine oturtup Dram’in gömleğinin altına sakladığım kemerimden kanca tabancamı çekiyorum. “İşaretleyici” diye seslendiğim ve Dram’in cevap verdiği tüm zamanlar aklıma geliyor.

Tahtaya bir kanca atıyorum. Kırmızı yanıyor. Tehlike. Geçme. Silaha başka bir kanca takıp diğer tahtanın üzerine nişan alıyorum. Kanca tahtayı yere sabitliyor.

Şimdi Gezginler gibi Cranny de çığlık atıyor. Zor nefes alıyorum. Tıpkı martıların yuvasında olduğu gibi hissediyorum. Çektikleri acının kaynağı benim.

Ama bütün yapmam gereken kordonları ve üzerimize ne salmayı planladıklarını düşünmek. Biri ateş ediyor.

Acıları uzun sürmeyecek.

Çantamı alıp kapıya koşuyorum. Kapıdan on metre uzaklaştığımda patlama sesini duyuyorum. Yer zangardı-

yor ama dengemi koruyarak dönüp geriye bakıyorum. Bir mermi cevher kurdunu vurdu. Evim hiçbir şey olmamış gibi sessiz ve mütevazı görünüyor. Patlama sadece yeraltı laboratuvarını etkilemiş olmalı.

Yurdun yanına bir uçak iniyor. Gezginler uçaktan dışarı akın ediyor ve tam ortalarında da Jameson duruyor.

“Yöneticiyi bulun!” diye emrediyor Jameson. Beni görünce yüzünü çeviriyor. Cranny’nin benim evime geldiğinden haberi var. “Önce değirmeni kontrol edin.”

Değirmen. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Cranny oraya hiç gitmez ama askerler itaatkâr bir şekilde değirmene koşuyor, yani tünellere en uzak binaya.

Onu bulmadan gitmezler ama yakın bir zamanda da bulmaları mümkün değil. Bariyer Sıradağlarının son kısmı da yıkılmadan önce bize biraz daha zaman kazandırmış oldum. Özgürlük için son umudumuz da yok olmadan önce.

Jameson önünden geçen bir muhafızın kolunu yakalıyor. “Tahliyeyi iptal edin!”

“Efendim, ışın yüklemesi şehirdeki teknisyenler tarafından uzaktan aktive edildi...”

“Onlara durdurmalarını emrettiğimi söyle. Yönetici kayıp. O olmadan buradan ayrılamayız.”

Başka bir teknisyen, bir eli kulaklığının üzerinde koşuyor. “Tüm iletişim kesildi. Işınçağlayandan çok fazla parazit karışıyor.”

Jameson küfür ediyor. Gezginler koşarak yanımdan geçiyorlar, yıldızların ve ayışığının olmadığı bir yerde yaşadığıma bir kez daha minnet duyarak karanlığın içine saklanıyorum. Hızla Donanım’a koşuyorum, annemin

kazmasının Dram'inkinin yanında asılı olduğu yere. İkisini de alıyorum.

Merkez'in yanından geçerken yayılmış bir sarmaşığın üzerindeki benek benek beyaz çiçekler gözüme ilişiyor. Roran'ın işareti.

Son kez tünellere yollanma zamanı.

OTUZ

0 gram cırıum

DOKUZUNCU TÜNELE giriyorum. Yirmi kafa lambası birden bana dönünce parlaklıkları içime işliyor. Gözlerimi kısarak bakıyorum.

“Sıradağları yıkıyorlar,” diye bağıyorum. Kulaklıklarımız ya da vericilerimiz yok, teknisyenlerin bizi izlemek için kullanabileceği hiçbir şey yok üzerimizde. “Eğer şimdi gitmezsek çok geç olacak.”

“Al.” Owen bana ellerimin ölçüsüne uygun metal bir yaylı kelepçe veriyor. “Bunu malzeme binasından arakladım. Sana gereken bu muydu?”

Metal kısıkaçları açıp kelepçeyi kemerime takıyorum. “Mükemmel. Sen girişi koru.” Yüzleri tarayıp kafaları sayarak grubun önüne geçiyorum. “Beşinci Tünel ekibi burada değil.”

“Fikirlerini değiştirdiler,” diyor bir adam. Adını bilmiyorum ama Kongre’nin bize gönderdiği yedeklerden biri olduğunu hatırlıyorum. Bir Asli. “Dokuzuncu tünelin bir

ölüm tuzağı olduğunu söylediler, kasabada kalıp şanslarını deneyeceklermiş.”

Beşinci Tünel takımı ölüm tuzağı kavramını yeniden tanımlamak üzere.

Kafa lambalarını tarayarak fırça gibi kırmızı saçlar arıyorum. Yurdun yöneticisi olan kadın yok. “Anna nerede?” Kalabalıkta Marin’in yüzünü buluyorum. Gözleri yaşlarla dolu.

“Kasabada kalmak istiyor,” diyor.

“Ya Barro?” Cam üfleyicinin bilgiç kahverengi gözlerini bulmayı umarak grubu bir daha tarıyorum.

“Bunu sana vermemi söyledi,” diyor Roland. Boyum uzunluğunda ince bir metal çubuğu havaya kaldırıyor, Sıradağlarda bulduğum bir enkaz parçası bu. “Bakır teli istediğin gibi tepesine tutturdu. Ayrıca sana su da gönderdi.” Roland kemerine bağladığı şişeyi gösteriyor. “Bunları senin için ben taşıyacağım.”

“O gelmiyor mu?”

Roland başını iki yana sallıyor. “Kendisine burada ihtiyaç olduğunu söyledi.”

“Pekâlâ.” Arkamızda bıraktığımız insanlar için kalbim acımıyormuş gibi yapıp ışıklarımı açıyorum.

“Ya Cranny’ye söylerlerse?” diye soruyor Roland.

“Kimse Cranny’ye bir şey söyleyemez,” diye mırıldanıyorum.

“Ama bizim dokuzuncu tünelde olduğumuzu öğrenecekler...”

“Dokuzuncu tünele gitmiyoruz.” Roran’ı omzundan tutup önüme çekiyorum. “Şimdi kılavuz kâşif sensin. Bize neler üzerine çalıştığını göstermenin tam sırası.”

“Bu taraftan.” El fenerini yakınca gizli bir kaya tüneli ve peri hikâyelerinden çıkmış gibi duran ıslıl ıslıl kristaller aydınlanıyor.

“Nedir bu?” diye soruyor Marin.

“Tünellerin arasından giden bir yol,” diye cevaphyorum. “Dördüncü tünele bir çıkış var.”

Owen’in yüzü gururlu bir baba gibi sevinçle parlıyor. “Onlara sülfatla neler yaptığını göster ufaklık.”

Roran kayada bir ateş yakıyor. Sülfat parçaları yanan kordon kayaları gibi tutuşuyor, metal iyonları tüneli aydınlatıyor.

“Bu şekilde yanıp geçmemize yetecek kadar bir süre tüneli aydınlatacak,” diyor.

“Bunu bir... kazmayla mı yaptı?” diye soruyor Roland.

“Gelenler var,” diye bağıyor Owen girişin yanından.

“Herkes içeri!” diye bağıyorum. Mağaracılar tek sıra halinde yanımdan geçip Roran’ın tüneline giriyor.

“Geliyorlar, iki Gezgin ekibi!” Owen bize doğru koşuyor.

“Girişi kapat Roran,” diyorum.

Roran gözlerini kocaman açarak mağara duvarlarını kavırıyor. “Sırrımı öğrenecekler...”

“Yap şunu!”

Gezginler silahlarını doğrultuyor. Kaya çılgılığa benzer bir ses çıkararak taşa sürtünüyor. Mermiler sekiyor.

“Büyücü!” diye bağıyor bir Gezgin.

Roran gözlerini yumuyor, iplik gibi bükülen toprak dokuzuncu tünelin girişini örerek kapatıyor.

Ekipteki mağaracılar gözlerini kocaman açmış ona bakıyor. Çoğu daha önce bir büyücüyü iş başında görmemişti.

“Roran büyüyle tünellerin arasında bir yol açtı,” diyorum. “Dördüncü tünelden kaçmamızı sağlayacak bir yol.” Daha fazla açıklama için beklemeleri gerek.

“İçeri girin!” Diğer taraftan boğuk bağırma sesleri geliyor.

Bu beni gülümsetiyor. Mağaracılar olmadan burayı geçmeleri imkânsız. Topladığım erzaklarla dolu iki cevher arabasına göz atıyorum.

“Alabildiğiniz kadar gıda paketi ve serum alın. Torbalarınıza, giysilerinize... bulabildiğiniz her yere doldurun.”

Onlar malzemelerin içine dalarken büyük bir patlama girişi sarsıyor. Üzerimize kaya parçaları ve toprak yağıyor.

“Kasklarınızı takın. Gidiyoruz!” Roran’ı grubun önüne yerleştiriyorum. “Koşmamız gerekecek.”

Roran duvara bir işaret fişegi yerleştiriyor. Kayanın üzerinden fişkırان renkler etrafa yayılıyor. Tünel kırmızı, mavi ve altın sarısının yumuşak tonlarıyla aydınlanıyor.

“Adımlarımı takip et,” diyor Roran. Sonra dönüp koşmaya başlıyor, Beşinci Kasaba’nın son maden kâşifi o.

İlk patlamayla sarsıldığımızda altıncı tünelden geçiyoruz. Sendeleyip yere yapışıyorum.

“Herkes iyi mi?” diye bağıryorum. Grubun arkasındayım, geride kalanları toplayıp yeterince hızlı gitmeyenleri uyarıyorum.

“Başaramayacağız!” diye ağlıyor Rita Calder. En çok geride kalan o.

Onu ayağa kaldırmaya çalışıyorum. “Haydi, devam etmek zorundayız.”

“Çok geç,” diyor hıçkırarak. “Bizi havaya uçuracaklar.”

“Böyle söyleme.” Daha kuvvetli çekiyorum ama kadın kımıldamıyor. Elleriyle giysime yapışıyor. Diğerlerine bakıp Owen’in gözleriyle karşılaşıyorum. “Devam edin,” diyorum sessizce.

Owen’ın kaşları çatılıyor, gruptan ayrılıp Rita’nın elinden kurtulmaya çalıştığım yere doğru geliyor.

“Bana bak kadın,” diyor. “Burada kalıp istediğin kadar mızımızlanabilirsin. Gruptan ayrılmak mı istiyorsan? Pekâlâ.” Kadının ellerini üzerimden çekiyor. “Ama Kâşifi yanında tutamazsın.”

Beni grubun önüne doğru götürüyor. “Senin yerin burası,” diyor sertçe. “Siz, geri kalanlar ya devam edersiniz ya da bırakırsınız tünel sizi yutsun.”

Roran’la birlikte hızla ileri atılıyorum ama omzumun üzerinden geriye bakmaya da devam ediyorum. Gruptan kopanlar gitgide geride kalıyor.

“Onların yerine koşamazsın,” diyor Owen, yanımda soluk soluğa koşarken. Bu tempo onun gibi tecrübeli bir mağaracı için bile çok yorucu.

Cirium’da bir değişiklik oluyor. Biri omzuma dokunmuş gibi hissedebiliyorum onu. Sıradağlar parçalanıp düşüyor.

“Kazmalar yukarı!” diye bağıryorum. Mağaracılar kazmalarını önlerinde duran arkadaşlarının başları üzerinde havaya kaldırıyorlar. Gözlerini kocaman açıp beni izliyorlar.

Rita arkada değil. Adını bilmediğim Asli de öyle.

“Owen’la kalın.” Kazmamı indirip Roran’ı diğer mağaracının önüne itiyorum.

“Kâşif,” diyor Owen, ses tonu kelimelerinden daha fazla anlam içeriyor.

“Peşlerinden gidece...” Beş adım atıyorum ki patlama beni geriye fırlatıyor. Kazmalar kafamın üzerinde bir kubbe oluşturuyor, mağaracılar beni koruyor. Üzerimize taşlar yağıyor ama tünel yine de dayanıyor. Roran ve Owen işlerini iyi yapmışlar.

Bir kadın bağıyor.

“Rita!” Mağaracıların arasından ilerlemeye çalışıyorum. Asli bağıyor, sesi uzaktan geldiği için net duyamıyorum. “Geliyorum!”

“Kâşif!” diye bağıyor Owen. “Yola devam etmek zorundayız!”

“Siz gidin!” diye sesleniyorum. Uzaktan Asli’yi zar zor seçebiliyorum. Bir daha bağıyor. Ne diyor acaba?

“Kâşif!” Roran’ın sesi geliyor. Topraktaki değişimi o da hissetmiş olmalı.

Altımızdan şiddetli bir gümbürtü yükseliyor. Gözlerimi kapatıp tünelin üzerime çökmesini, beni bir kaya mezarına sarmasını bekliyorum.

Yapılacak bir işin var küçük kız.

Sanki Graham yanımda, bu insanlara onları buradan çıkaracağıma dair söz verdiğimi hatırlatıyor.

Rita’yı ve Asli’yi bırakıp geri dönüyorum. Kanca tabancamı kemerime sokup diğerlerinin yanına koşuyorum. Tozlar ve yıkıntılar gürleyerek üzerimize geliyor, bir borudan fışkıran su gibi tünelden akıp gidiyor.

“Oksinatörler!” diye bağıyorum. “Maskelerinizi takın!”

Roran yolda dikiliyor.

Arkamdan bir kadın bağılıyor, uzaktan gelen sesini başka bir ses izliyor.

“Tüneli kapat!” diyorum Roran’a. “Hemen. O bizi vurmada n önce.”

Ellerini toprağa bastırıp tünellerin öfkesini dindirirken arkasına geçip ağzına ve burnuna Oksinatörü tutuyorum.

“Ama o insanlar...”

“Zaman yok. Yap haydi!”

Kristaller tünelin duvarlarından fışkırırken kayalar dan iri parçalar koparıyor. Dal ve yaprak yığınları halinde topraktan fışkıran budaklı kökler vücudumuza çarpıyor.

Roran olağanüstü çaba gösteriyor. Ama bu yeterli bir kalkan değil.

“Roran!” Mineral tozları, fırtınayı haber veren rüzgârlar gibi havaya savruluyor. Tozdan tıkanarak öksürürken Oksinatör’üne uzanıyorum.

Kayalar şelale gibi üzerimize yağarken, metal iyonlarının parıldayan korlarıyla aydınlanıyor. Ölümümüz güzel ve hızlı olacak.

“AAHHH!” Roran bağılıyor. Kayalar bir kol boyu uzamıza düşüyor. Tünel sarsılıyor, kazmam ve vücudumla Roran’a siper oluyorum. Yaptığı duvar hâlâ dayanıyor. Beyaz çiçekler kar gibi aşağı süzülüyor.

“Başaracağız.” Kendimi buna inanmaya zorluyorum ki Roran da inansın. “Neredeyse geldik.”

“Şu kadın...” Göğsünden bir hıçkırık kopuyor. “Ölmüş. Ve diğerleri...”

“Devam etmek zorundayız.” Altımızdaki kaya zangır dıyor.

“Onları öldürdüm!”

“Hayır.” Onu gözlerime bakmaya zorluyorum. “Onları *Kongre* öldürdü. Sen geri kalanımıza bir yaşama şansı veriyorsun.”

Havada uçuşan çiçeklerden birini yakalayıp eline sıkıştırıyorum. “Annen bizi bekliyor Roran. Winn bizi bekliyor.” Açtığı yola doğru döndürüyorum onu. “Koş!”

Beşinci Kordon. Işın perdesinin doğu ucu. Radyasyon duvarının ışın patlamaları yayarak kumları cama çeviren, öngörülemez, değişken son kısmı. Burada kimse maden çıkarmıyor, Mükemmeller bile. Burası kapalı bir kordon ve *Kongre*’nin böyle bir yere ihtiyacı yok.

Saklanmak için mükemmel bir yer.

Cam botlarımın altında çıkartıyor.

“Dikkat et Orion,” diyor Mere.

Uzakta, ısıncığlayamın bulutlarının ötesinde perde parlıyor. Camın arkasına hapsolmuş bir pervanenin tutarsız hareketleri gibi durmaksızın değişen titreşimlerini hissediyorum. Oksinatörümü ağzımdan çekip nefes alıyorum. Ciğerlerime batan partiküller yok. Sanki perde nefesini tutuyor; daha kötü bir şey için saklıyor onu.

“Nefes almak güvenli,” diyorum. Winn’in Oksinatörünü çıkarmasına yardım ediyorum, işimi bitirir bitirmez elimi kavıyor. Dördüncü Kordon’da buluştuğumuzdan beri gölge gibi hep yanımda. Bebeğini çekip çıkarıyor.

“Bebeğin güvende,” diyorum ona. *Güvendesin*. Kelimelere dökmüyorum ama gözlerimden okuduğunu biliyorum.

Marin elini kristalleşmiş bir kum parçasının üzerinde gezdiriyor. “Bütün kordon bir hatıra kolye gibi: kül ve cam.”

“Beşinci Kasaba’dan bizi görebilirler mi?” diye soruyor Mere.

“Hayır,” diyorum. “Sülfür bulutlarının arkasını görmek neredeyse imkânsızdır.”

“Bizi aramazlar bile,” diyor Marin. “Burada hiçbir canlı yaşayamaz.”

“Yanılıyor olabilirsin,” diye mırıldanıyorum.

“Sence peşimize düşecekler mi?”

“Hayır. Sıradağları havaya uçurduklarında öldüğümüzü zü sanıyorlar.”

“Öyleyse özgürüz,” diyor Owen.

“Camdan yapılmış bir kordonda özgürüz,” diyor Marine.

“İslah edilmemiş bir Büyücü’yle birlikte kapalı bir kordonda özgürüz,” diyor Mere gözleri parlayarak. “Roran hayatta kalmamıza yardım edecek.”

“Buraya gelin,” diye bağıyor Roran bize el sallayarak. Bitkin olsa da derin bir çukura inen basamaklar yapmayı başarmış. Kederle gülümsüyorum. İçgüdüleri benimkiler kadar güçlü. Buradaki tek gerçek sığınak yeraltı çünkü.

Küçük bir el benimkini sıkıyor. Winn’in önünde çömelıyorum. “Burası sadece perdede ışın patlamaları olduğunda güvende olacağımız bir yer.” Astlara bakıyorum. “O zaman radyasyon seviyesi yükselir. Bunu önceden hissedersiniz zaten.” Kordon yarılmasının olduğu günün üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyor ama yarılma dan hemen önce Dram’le birlikte Sıradağların üzerinde nasıl hissettiğimi hatırlıyorum, akort edilen bir enstrüman gibi.

Marin yüzünü yana çeviriyor ama hemen öncesinde göz yaşlarını sildiğini görüyorum. *En azından hayatta*

kalacaksın, demek istiyorum ona. Ama bu gerçek hayat değil.

Arkadaşlarımı hatıra kolyelerimizin karışımına benzeyen bir kordona getirdim. Ama onlara bırakacağım tek şey küller olmayacak.

“Winn?” diyorum. Koyu renk gözleri kocaman açılmış, bana bakıyor. Düz siyah saçlarını okşuyor, sesimin titrememesine çalışıyorum. “Sen hiç yıldızları gördün mü?”

“Evet,” diyor. Parmaklarını bebeğinin ipten saçlarına doluyor. “Kutupyıldızını ve büyük ayıyı nasıl bulacağımı biliyorum.”

“Güzel.” Boğazım sıkışsa da gülümsüyorum. “Onların neye benzediğini Astlara da anlat,” diyorum. “Böylece gördükleri zaman onları tanırlar.”

Owen dikkatle beni izliyor. “Bir tür söz mü veriyorsun Kâşif?”

“Umarım öyledir.”

Kâşifin başka bir geçit bulmak için gideceğine şaşırmamış gibi başını sallıyor. Herkesi gerçek gökyüzüne götürebilecek bir geçit.

“Gitmem gerekiyor,” diyorum.

“Bizimle kalmıyor musun?” diye soruyor Marin.

“Hayır.” Gömleğimin altına soktuğum kolyelerimi kontrol ediyorum. Beşinci Kasaba’dan yanımda getirdiğim tek şey onlar.

“Neden olmasın? Sonunda özgürsün.”

Ansızın Reeves’i hatırlıyorum, kendini toza çevirmekten önceki halini.

İçimizde bu kadar seven tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum.

“Dram’i bulmam gerekiyor.”

“Ama sana ihtiyacımız var,” diyor Roland.

“Hayır,” Hafifçe gülümseyerek küçük isyancı grubumuza bakıyorum. “Sizin gerçekten de bana ihtiyacınız yok. Ama Dram’in var. Ve benim de ona ihtiyacım var.” Roran kendini çukurdan yukarı çekiyor, yerdeki deliğe dikeyim gözlerimi. İçimdeki korku inanca dönüşüyor. “Bu gerçek özgürlük değil,” diyorum. “Daha fazlasının peşine düşeceğim, herkes için.”

“Nereye gidiyorsun?” Taşı yumruğunun içinde, dimdik duran Roran soruyor bunu.

“Üçüncü Kordon’a.” Omzuna dokunuyorum. “Babam da orada ve ona vermem gereken bir şey var.”

Başını sallıyor, sonra yüzünü çeviriyor. Mere yaklaşp kolunu onun omzuna atıyor. Söylemek istediğim çok şey var ama boğazım düğüm düğüm ve zamanım daralıyor.

“Sana verdiğim harita yanında mı?” Mere başını sallıyor. “Annem neyin peşindeydi bilmiyorum. Belki de Alara’ya giden eski bir geçidi arıyordu. Aşılması mümkün olmayan engellerle karşılaştı ama Roran’ın yetenekleriyle...” Omuz silkiyorum. “Elbette güvenilmez ama kordon-dan ayrılmak zorundaysan en iyi seçeneğin bu olabilir.” Annemin tamamlamadan öldüğü haritayı kopyalamak için yatağın altında saatler geçirdim.

Mere beni kendine çekiyor, zor yutkunuyorum.

“Bir savaşçı adına sahipsin,” diye fısıldıyor coşkuyla.

“Bir avcının adına sahibim.”

“Sen *her ikisisin*.” Bana sıkıca sarılıyor; kalbimin hemen üzerinde taşıdığım küçük şişeler göğsüme batıyor. Dram’dan ve babamdan daha fazlasını bulmaya gidiyorum ben.

Işınçağlayandan bir çıkış yolu arıyorum –hepimiz için.

Elementlerden kimseye söz etmiyorum– koruma çalışmaları-ndan başkalarına bahsetmek tehlikeli olur belki. Babam bunlarla bir şey yapabilir. Belki herkesi özgürlüğüne kavuşturacak bir şey.

Radyasyon hastalığına karşı geliştirilmiş bir panzehir Kongre'nin gücünü sınırlar. Sözde korumaları anlamsız hale gelir. Eğer onlara ihtiyaç duymadan hayatta kalabilirsek Astları ve Büyücüleri itaat etmeleri için nasıl zorlayabilirler ki? Ayrıca biz olmadan ışın tozu elde etme şansları da yok.

Dram ve ben o mağarada sadece cirium bulmadık.

Koruma sağlamak için gereken elementleri de keşfettik.

OTUZ BİR

6.0 mililitre Cirium 2
4.0 mililitre Serum 854

DEĞİŞTİRİLMİŞ CİRİUM için bulduğum bir isim yok. En iyisi buna teknisyenler karar versin. Şimdilik taşıdığım bu sıvıya Cirium 2 adını verdim, Jameson'ın bana verdiği, dikkatle Oksinatörümün altına bağladığım kutuda üç şişe daha var. Kol kılıflarımdaki bıçaklara kadar bütün mağaracı teçhizatımı yanıma aldım. Güvenliğimi hiç bu kadar önemsememiştim.

Mineral yanığı gibi beni alt edebilecek çok fazla şey söz konusu olduğundan reviri soydum. Tahliyenin karmaşası içinde tek bir muhafız bile farkına varmadı. Kordonlarda bana yetecek kadar serum bacaklarıma bağlanmış durumda. Kıyafetimin içinde beş gün yetecek gıda paketleri sıralanıyor. Dram'i ve babamı bulmam daha uzun sürerse zaten ölmüş olacağım.

Dördüncü Kordon'la Beşinci Kordon'u ayıran elektrikli tellere doğru kumların ve küllerin içinden güçlkle iler-

lerken botlarım isle kaplanıyor. Uzaktan bir düdük sesi geliyor. Bir el sanki kalbimi sıkıyor, Beşinci Kasaba'nın olduğu yöne bakıyorum. Buradan kasabayı göremiyorum ama Sıradağların yerinde yükselen yeni boyanmış yerleşkeyi hayal edebiliyorum ve kızgın kumlara gitmeye zorlanana Ast arkadaşlarımı. Marin'in annesini, beşinci tünelin endişeli ekip üyelerini ve hayatlarında hiç maden çıkarmamış değirmen işçilerini. Ve Barro'yu.

Benim için hazırladığı metal direği tellerin yanında toprağa saplarken eldivenlerim kesiliyor. Kazığın tepesine kazmamın düz kısmıyla vuruyor, her vuruşta korku ve yılgınlığımı da boşaltıyorum.

Bakır telin ucuna takmaya çalıştığım metal kelepçe ellerimden kayıyor. Çoktan elektrik akımına kapılmışım gibi damarlarımdan uğuldayarak adrenalin akıyor.

İkinci düdük sesi duyuluyor. Birazdan arkadaşlarım ve komşularım Dördüncü Kordon dehşetini yaşamaya başlayacak.

Onlara yardım edeceksem hayatta kalmak zorundayım.

Titreyen ellerle şişedeki suyu kazığın dibine boşaltıp kelepçeyi kavırıyorum. Lütfen işe yarasın. Tel örgüler, Gezgin kıyafetini ve Sığınak'ın duvarlarını hatırlatacak şekilde titreşiyor. Ölümcül bir titreşim bu. Denemem için bana meydan okuyor.

Gözlerimi kapatıp Dram'ın yüzünü ve babamın beni kollarına aldığını düşünüyorum. Taşıdığım sırrı ona verdiğimi hayal ediyorum.

Titreşen kablo alttan üçüncü. Göz hizasında. Kelepçenin kısıkaçlarını sıkıştırarak açıp telin üzerine bırakıyorum. Kolumun üzerine kıvılcımlar yağıyor. Nefesimi

tutup geriye sıçırıyorum. Titreşim birden kesiliyor.

Kalbim delice çarparken parmaklığın ölü telleri arasından sürünerek geçiyorum, bütün kaslarım titriyor.

Hâlâ benimle misin maden kâşifi? Dram'ın sesini duyar gibi oluyorum.

"Hâlâ buradayım," diye mırıldanıyorum. Aniden çıkan bir rüzgârla kızgın korlar yüzüme çarpıyor, fularımı yukarı çekiyorum. Sülfür bulutlarının arkasına saklanarak uzun adımlarla koşarken gözlerim yaşıyor.

Yapmam gerken işlere odaklanıyorum. Fark edilmeden Dördüncü Kordon'un maden bölgelerinden geçmek. Diğer taraftaki tel örgüleri halletmek. Bilinmeyen bir yerdeki Dram'i ve babamı bulmak.

Zihnimdeki haritanın boş yerindeki.

Üçüncü Kordon'daki.

Ama bu büyük ihtimalle iki günlük bir yolculuk. Eğer hayatta kalacaksam her dakika tetikte olmam gerekiyor.

Küllerle dolu rüzgâr beni mutlak tehlikeden uzaklaştırmak ister gibi yürüyüşümü zorlaştırıyor. Ama çok geç.

Artık geri dönüş yok.

Gece çökerken bir moloz yığınının yanına çömelip ışın tozlarını emanete verdikten sonra Dördüncü Kordon'un turnikelerinden geçen insanları izliyorum. Kor sineği bulutları kordonu aydınlatıyor, ateşten çıkan kıvılcımlar gibi havada fırıl fırıl dönüyorlar. Bu rahatsız pozisyonda durmaktan her yerim ağrıyor ama kendimi beklemeye zorluyorum. Bir yere sığınmak için can atıyorum ama yakalanmayıp göze alamam.

Bir saat sonra tel örgüleri koruyan tek bir Mükemmel

bile kalmıyor. Sınır ışıkları sönükleşiyor. Başka kimseyi beklemiyorlar.

Uyuşan bacaklarımı sallayarak ayağa kalkıyorum, Mere'nin eleği hafifçe bacağıma sürtünüyor.

Beşinci Kordon'dan ayrılmadan hemen önce "Buna benden daha çok ihtiyacın var," dedi. Şoka girmiş vaziyette ona bakarken elinin yerini tutan metal parçayı gevşeterek çıkarıp bana verdi. "Işın tozu ararken kum elemek için kullanırsın. Gittiğine göre ışın tozu bulman gerekecek ve en hızlı bu şekilde olur."

Sonunda konuşmayı başararak "Bana *elini* veremezsin!" dedim.

"Ya bir toz fırtınası olursa? Ya kor sinekleri? O turnikelerden geçmek hayatını kurtarabilir."

Takma elini alma düşüncesinden de sözlerinin doğruluğundan da dehşete düşerek geri çekildim.

"Sadece önemli gerekçelerle ellerimi hediye ederim," dedi. Bana nasıl göz kırptığını ve son bir kez sarıldığını hatırlayınca şimdi boğazım düğümleniyor, sağ kolu bileğindeki metal kapakta son buluyordu.

Işın tozu torbamı kapıp kampın gölgeler içindeki sınırına koşuyorum. Turnikelerin demirleri ışınçağlayanın altında kaburga kemikleri gibi parlıyor. Bu sersem halimle gizlice hayvanın karnına giriyormuşum gibi hissediyorum. Her an bir muhafızın bağırmasını duyacakmışım gibi dikkat kesilerek toz kesesini tartıya boşaltıyorum. Kordon kumları etrafımda dönüp duruyor, yanmış tanecikler tenime batıyor. Rüzgâr yerleşke kulelerinin tahtalarını öylesine inletiyor ki emanetim için teşekkür eden otomatik sesi güçlükle duyabiliyorum.

Yanımda bir şey kumları çıtırdatıyor –ayak sesine benziyor– ama bakmak için durmuyorum. Kilit açılınca turnikeyi itip geçiyorum.

Birden kaçamayacağım bir yere kendi isteğimle girdiğim kafama dank ediyor, neredeyse her gün birkaç kez hayatımı benden çalan bir yere.

Ve arkamdan gelen biri var.

Bir çadıra dalıp yere yığılıyorum. Zehirli havayı içime çekerken güçlükle soluyorum. Burada havanın ne kadar kötü olduğunu unutmuşum. Havanın insanı perdeden daha hızlı öldürebileceğini de.

Birden çadır hışırdıyor. Bir ışık çubuğu kırıp havaya kaldırıyorum. Bir adam gözlerini dikmiş bana bakıyor.

Çubuğu elimden atıp bir bıçak çıkarıyorum. Tam hamle yapacakken bileğimi yakalıyor.

“Yaşıyorsun,” diyor.

“Ne?” Bu sesi tanıyorum... “Jameson?”

Bu Jameson... ama değil. Kafasında kaşlarına kadar indirilmiş eski püskü bir şapka var ve Astların giydiği türden basit giysiler giymiş. Ama Astlar yüzük ve bileklik takmaz ve asla bellerine boncuklu kuşaklar sarmazlar.

“Oğlandan haberim var, böylelikle ne planladığını tahmin ettim,” diyor sessizce. “Ama Sıradağları havaya uçurduklarında zamanında yetişemeyeceksin diye korktum.”

Gözlerimi kısarak bakıyorum. “Kimsin sen?”

“Adım Carris ama uzun zamandır bu ismi kullanmıyorum.” Bunları bir itiraf gibi söylüyor, kullandığı aksanı da şimdiye dek tek bir yerde duydum.

“Sen bir Büyücü’sün.”

“Özgür Büyücü. Dağ mıntıklarından. Dostlarım o gün

seni kalkanın ötesinde buldu. Bu yüzden Cranny'yi nereye göndereceğimi biliyordum.”

Bunları duyunca mideme yumruk yemiş gibi oluyorum. “Sen...” Bir yığın çağrışım beynimde dönüp dururken söyleyecek bir şey bulamıyorum. Paraşütle atladığımda Cranny'nin beni bekleyen Gezginlerinin arasına inmemin sebebi Jameson'dı. “Ama onunla çalışmadığını söylemiştin!”

Jameson'ın bakışları yumuşuyor. “Büyük balık yakalamak için bazen yemini feda etmen gerekir.”

“Her zaman bilmece gibi konuşmak zorunda mısın? Bu da Büyücülere has bir özellik mi?”

Sırtıyor. “Aslına bakarsan, evet.”

“Beni yine ele vermek için mi buradasın?”

“Seni sınırdan geçireceğim. Gerçi itiraf etmeliyim ki ilk seferinde bunu başarmış olmandan hayli etkilendim.”

“Yani Vekil Dördüncü Kordon'dan çıkarken bana eşlik mi edecek?”

“Hayır, Jameson seninle tekrar bağlantı kuramayacak. Ama Carris seni buradan memnuniyetle çıkarır.”

Çadırımızın dışından sesler geliyor. Yere çömelip bıçağımı kapıyorum. Jameson kuşağından hızla bir boncuk çekip avcunun içinde sıkıyor. Biraz sonra elini açıyor ve ışıncığlayanın yoğun katmanlarıyla karışmış koyu bir duman çıkıyor ortaya. Üzerimize örttüğü bu sisin içerisinden Mükemmeller bile yürüyüp geçemez. Kor sineklerinin olduğu bir yerde yapamazlar bunu.

“Ne tür bir boncuktur o?” diye soruyorum.

“Ahşap. Mıntıklarda yetişen bir ağaçtan.” Yüzüklerle dolu parmaklarını kaldırıyor. “Bunlar sadece süs değil.

Cirium'suz topraktan çıkan doğal şeyler. Perdeye bu kadar yakınken büyü yapabilmenin sırrı bu, böyleyken bile sadece bazılarımız yapabiliyoruz. Maddedeki cirium ışın-çağlayamn etkisinde olduğumuzda yeteneklerimizin önüne geçiyor. O yüzden bir aracıya ihtiyaç duyuyoruz.”

“Bade’in taşıdığı toprak...”

Başını sallıyor. “Çakmaktaşıyla bir kıvılcım çıkarmak gibi.” Portatif karyolalardan birine çöküyor. “Kaynaklarımızı iyi saklamayı öğrendik.” Sürmeli gözlerinden birinin kirpiklerine parmağını sürüyor, parmağı siyaha boyanıyor. Parmaklarını büküp ukala ukala sırtarak bir çiçek uzatıyor bana. “Çoğundan iyiyimdir.”

“Annem Büyücülerin sihirli olduğunu söylemişti.”

Yüzündeki sırıtış siliniyor. Kuşağıyla oynarken düşüncelere dalmış gibi görünüyor. “Annen sana Büyücüler hakkında başka ne söyledi?”

“Fazla bir şey değil. Onun yerine yıldızları, ışınçağlayanda asla göremeyeceğin şeyleri öğretti bana.”

“Belki de dünyanın Beşinci Kasaba’dan çok daha büyük olduğunu anlamanı istiyordu.”

“*Parlak* kelimesini biliyordu,” diye mırıldanıyorum.

Gülmeye pek benzemeyen boğuk bir ses çıkartıyor. “Öyleyse küfürbaz bir Büyücü tanımış olmalı.” Arkasına yaslanıyor, yüzünün tüm çizgilerinden tükenmişlik okunuyor. “Şimdi dinlen. Sabah devriyeleri gezmeye başlamadan önce gitmek zorundayız.”

“Roran’dan ne zamandır haberin var?” diye soruyorum. “Planımı tahmin ettin ama Roran’ın yapabileceklerini nereden biliyordun?”

“Şu çocuk ve taşı...” diyor Jameson dalgın dalgın. “Ye-

teri kadar yakındalarsa Büyücüler elementlerin değiştiğini hissedebilirler.” Bana bir çanta fırlatıyor. “Yiyecek ve su. Mecbur kalmadıkça gıda paketlerini kullanma.”

“Neden, onların nesi var ki?”

“Anlatması uzun sürer, şimdi bunu açıklayacak vakit yok. Uyu haydi. Yarın seni tel örgülerden geçireceğim.” Geriye doğru kaykılıp gözlerini kapatıyor.

“Ya Dram ve babam?..” diye soruyorum usulca.

“Eğer dostlarım en iyi yaptıkları şeyi yapıyorsa baban ve Dram hâlâ hayattadır.”

“En iyi yaptıkları şey ne peki?”

Gülümsüyor. “Devrim. Uyu artık Kâşif.”

“Orion,” diyorum. “Artık Beşinci Kasaba’da değiliz.”

“Güven bana, sen hâlâ Kâşifsin.”

“Kimin kâşifi?”

“Sanırım yakında onlarla tanışacaksın.” Arkasını dönüp kıvrılıyor.

“Güvende olduklarını mı söylüyorsun yani?”

“Bugünlük evet,” diye mırıldanıyor. “Yarın ne olacağı belli olmaz. Kongre işini şansa bırakmıyor. Perdenin bu tarafında bir isyanı göze alamazlar.”

“Onlar da Gezginleri yollarlar.”

“Hayır. Bomba atmak varken bunu yapmazlar.”

Çantayı kapıp ayağa fırlıyorum.

“Uyu deli kız,” diyor Jameson.

“Ama eğer...”

“Felaketi geciktirmek için Alara’ya dönüyorum. Ben bir vekilim. Yat ve uyu. Ölüyken bize faydan dokunmaz.”

Karyolama çöküyorum, anlaşılan bana gıda paketleri gibi zarar vermeyen yiyecek çantasını hâlâ elimde tutu-

yorum. Yan dönüp kıvrılıyorum, kordon rüzgârları estikçe hafifçe dalgalanan çadır bezini izliyorum.

Senin için geliyorum Dram. Her neredeyse bir şekilde beni hissettiğini umuyorum. *Dayan,* diyorum ona.

Gözlerimi kapatıp rahatlamak istiyorum. Uykuyla uyanıklık arasında Dram'ın cevabını duyar gibi oluyorum.

Acele et.

Kordon boyunca kuzeye, Üçüncü Kordon'a doğru koşuyoruz. İlk düdük çaldığında maden çıkarılan bölümlerin oldukça ilerisindeyiz.

"Bir şeyler yemelisin," diyor Jameson yanımda nefes nefese.

Tıksintiyle bana verdiği çantanın içine bakıyorum. "Peynirin' tadına bakmıştım zaten." *Peynir.* Adı bile kötü.

"Beslenmeye ihtiyacın var," diyor.

"Daha önce peynire hiç ihtiyacım olmadı," diye söylениyorum.

Gülüyor. Bense komik bir şey göremiyorum. Vücudumun ihtiyaç duyduğu her şeyi gıda paketleri zaten karşılıyor. Bunun dışındaki yiyeceklerden yemek bana fazladan bir çaba gibi geliyor.

"Nihayet," diyor soluk soluğa. Girdap yaparak dönen korların ötesinde elektrik akımıyla titreşen tel örgüler yükseliyor.

"Şimdi tekrar Büyücü şapkanı mı takacaksın?"

"Kordonda seninle koşturan bir vekil değildi zaten." Eldivenlerini çıkarıp ellerini ceplerine sokuyor. Tekrar çıkarıldığında avuçlarının toprakla dolu olduğunu görüyorum.

“Bütün özgür Büyücüler ceplerinde toprak mı taşıyor?”

Sırtıp ellerini birleştiriyor. “Sen olsan taşımaz mıydın?”

Neler olabileceğini tahmin edecek kadar Büyücü gördüm ama parmaklarının arasından bitki kökleri fişkırdığında yine de nefesim kesiliyor. Gövdesi ve dalları çatırdayarak ellerinde bir fidan büyümeye başlıyor, radyasyon rüzgârları fidanın yapraklarını daha açılmadan yakıp yok ediyor. Jameson fidanı yere atıyor, fidan bir kemer gibi tel örgünün diğer tarafına uzanıyor.

“Burada uzun süre dayanmaz. Tırmanmaya başlasan iyi edersin,” diyor Jameson.

Atladığım bir şey olduğu düşüncesinden kurtulamıyorum. Gözlerimi ona dikiyorum, Jameson’ın şu an vekillikle alakası bile yok, birden tüm şüphelerim aydınlanıyor. “Annemi tanıyordun, değil mi?” Ağzı açık kalıyor. “Büyücü küfürlerini ona sen öğrettin.”

“Orion...” Ağaca bakıyor, yapraklardan bazıları tutuşmaya başlamış bile. “Burada daha fazla...”

“Yıldızların neye benzediğini biliyordu çünkü *sen* anlatmıştın.” Başını iki yana sallıyor ama yüzündeki bakış *evet* diye bağırıyor.

İçini çekiyor. Ölen yapraklar ağaçtan düşüp dönerek yanımızdan geçiyor.

“Yedinci tünelde ne var?” diye soruyorum.

Kaşlarının arasında bir çizgi belirliyor, gerçeğin hangi versiyonuyla karşılaşacağımı merak ediyorum. “Perdenin altına çıkan eski bir geçit; Alara’ya gidiyor. Ama bütün yolları göçüklerle kapalı.” Gözleriyle gökyüzünü tarıyor. “Biri bizi görmeden gitmen gerek.”

“Annem bizi kurtarmaya çalışıyordu.”

“Evet.”

Perdenin arkasına geçmek için dört Işın kazanmaya çalışırken değil; *herkesi* oraya götürmeye çalışırken öldü. Kongre’nin bize söylediğinin aksine bir çıkış yolu olduğuna inanıyordu. Cebimden katlanmış bir kâğıt çıkarıyorum –Mere’ye verdiğim haritanın bir kopyası– ve Jameson’a veriyorum. “Al bunu. Her neyin peşindeysen faydası dokunabilir.”

“Nedir bu?”

“Beşinci Kasaba’da haritalar konusunda benden daha iyi olan tek kişi annemdi.” Bir dala atlıyorum, ağaç ağırlığının altında çıtırdıyor. Perde daha şimdiden hayatını ondan çalmış. Kendimi daha geniş bir dala çekiyorum, ağaç ansızın sarsılıp elektrikli parmaklığa doğru eğiliyor.

“Acele et!” diye bağılıyor Jameson.

Kendimi bir sonraki dalın üzerine çekiyorum. Dal kırılıyor ve tam ben gövdeye tutunurken bir patlama ve cızırtı sesiyle parmaklığa çarpıyor.

“Atla!”

Birinci Kordon’da çekme halatına tutunmuş giderken Dram’in bana söylediğinin bir tekrarı bu. Ağaç altımda eriyip gidiyor ve ben bir kez daha bilinmeyene atlıyorum.

Yalnız bu defa tek başımayım.

Üçüncü Kordon’un tuhaf, orman gibi sık arazisinde geçirdiğim üçüncü günde, duyduğum seslerin kafamdan gelmediğini anlıyorum.

Aslında, şimdi durup dinlediğimde, kimin sesi olduğunu anlayacak kadar net duyuyorum. Tüm sinirlerim kor-

kuyla geriliyor. Kral bu. Ses, İkinci Kordon'un Kral'ına ait olduğunu haykırıyor.

"Lanet olsun," diyorum soluğum kesilerek, sonra kuzeye, yerleşke kulelerinden birine, ağaçların tuhaf tepelerinden daha yüksek olan tek yere doğru koşmaya başlıyorum. Orada neyle karşılaşacağım hakkında en ufak bir fikrim yok ama ne olursa olsun Dram'ın iki kez bıçakladığı Büyücü'yle karşılaşmaktan iyidir.

Uzaktan Kral'ın haykırışı duyuluyor. Diğerleri bağırarak ona karşılık veriyor, kendimi yere atıp yolumu kapatan bitkilerin içinde kollarımı iki yana açarak yatıyorum. Vahşi köpek sürüsü gibi peşime düşüyorlar. Orbilerin kümeler halinde toplandığı bir gölün kıyısındayım. Değerli saniyelerimi harcayarak ellerime bir çift eldiven daha geçiriyor, içindekileri boşalttıktan sonra çantamı parıltıya suya daldırıyorum. Orbiler eldivenlerime hücum ediyor, çabucak sıyrıp atıyorum onları.

Arkamda çitirdayan yapraklar geldiklerini haber veriyor. Sırtım iz sürücülerime dönük, savunmasız, kımıldamadan yatıp beklemek için zorluyorum kendimi.

"Yakalayın onu!" diye bağırıyor Kral. Sanki kazanmak üzere olduğu bir oyun oynuyormuş gibi kahkahalarla gü-lüyor.

İz sürücülerin aç nefesleri etrafımı sarıyor. Gülümse-diklerini anlamak için yüzlerini görmeme gerek yok. Çantayı dibinden sıkıca kavrayıp hızla dönüyorum ve suyu üzerime doğru gelen üç adama fırlatıyorum.

Kafaları ve omuzları sırlıslıkla olurken yüzlerinde şok ifadesi beliriyor. Neden böyle birdenbire ıslandıklarını anlamaya çalışarak aşağı bakıyorlar, sonra...

Çığlıklar atıyorlar. Durup izlemekle oyalanmayıp koşmaya başlıyorum. Yerleşke karşıdan belli belirsiz görünüyor, birbirine dolanmış bitkilerin arasından beyaz sütunlarını seçebiliyorum. Ciğerlerim yanıyor ama kendimi daha hızlı koşmaya zorluyorum, sarmaşıklar ve yapraklar yüzüme çarpıyor.

Kral beni yakalayıp yere yatırıyor. Kollarımla ve bacaklarımla Dram'ın yaraladığı yerlerine vurarak kurtulmaya çalışıyorum. Radbant'ım yüzüne çarpınca eliyle gözünü tutup geriye kaykılıyor. Kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarımı kısıtıyor.

"Sen benimsin!" diye hırıldıyor saçlarıma yapışarak. Bir şey daha söylüyor ama adamlarının seslerinden duyamıyorum.

Sonra yumruğu yüzüme iniyor ve hiçbir şey duymaz oluyorum.

OTUZ İKİ

1.5 mililitre Cirium 2
2.0 mililitre Serum 854

UYUMAYA ÇALIŞIYORDUM. Kral'ın elinde ölmekten duyduğum korkuyu ve küf kokan soğuk havayı kafamdan atmamı sağlayan o uyuşukluğa kaçmak için uyumaya çalışıyorum.

Kongre'nin eski araştırma tesisinde, yerin altında tutuyorlar beni. Bu pütürlü demir parmaklıklar eskiden neyin etrafını çeviriyordu bilmiyorum ama Ast hapishanesi olarak mükemmel iş görüyor. Bir köşeye büzülüp bacaklarımı kollarımla sarıyor, buradan çok çok uzaklarda olduğumu hayal ediyorum.

Ansızın hücremde bir şey tıngırdıyor. Gözlerimi açsam da uyuşukluğumdan sıyrılamıyorum. Bu hücrede ışısız, havasız ve yiyeceksiz çok fazla gün geçirdim.

"Küçük cadıya yemek verin," diyor Kral. "Ölüsü işime yaramaz." Tek bir fenerin ışığında, bir kutudan çıkardığı

yiyecek paketlerinden birini açışını izliyorum. Jelatinimsi bir yığın tabağına akıyor, Kral iri parçalara bıçağını saplıyor. Midem burkuluyor, iki büklüm olup sersemlik halimin geçmesini bekliyorum. İlk gün Kral'ın adamları bana da bu yemekten bir tabak vermiş ama midem alışkın olmadığı bu katı yiyeceğe isyan etmişti. Suyu da en son iki gün önce içebildim.

Hücremin parmaklıkları tekrar tıngırıyor. Gürültüyü yapan Büyücü'ye dikkatle bakıyorum. Karanlıkta yüzünü ayırt etmek mümkün değil. Kilidin yanına metal bir tabak sürüyor. Ona ters ters bakacak enerjiyi zor buluyorum. En azından huzur içinde ölmeme izin verebilir.

Büyücü diz çöküp tabağı parmaklıkların arasından itiyor. Yiyeceğe uzanınca elimi yakalıyor. Yüzükleri parmaklarıma geçiriyor, elimi geri çekmeye çalışıyorum ama daha sıkı kavırıyor.

“Bırak,” diyorum hırıltıyla.

Diğer elinin parmağıyla avcuma bir işaret çiziyor. Gözlerinin üzerine düşen siyah saçlarının Kral'a doğru sallandıklarını görüyorum. Hareketi tekrarlıyor, iki paralel çizgi. Mağaracı işareti.

Nefesim tıkanıyor. Büyücü sürmeli gözlerini kaldırıyor, hücremin yarı karanlık sınırlarından dışarı bakıyorum. Küpesine mum ışığı vuruyor, uzamış sakalının ardındaki yüzünü görmeye çalışıyorum. Bu yüzde bir ışın yararasının yaptığı ince uzun yara izlerini aradığımı fark ediyorum. Gözleri bir saniye daha benimkilerde kalıyor ama mavi olup olmadıklarını anlayamıyorum. Burası dokuzuncu tünelden de karanlık.

“Kızı rahat bırak,” diyor Kral ağzı tıka basa dolu.

“Başına gelecekler için bütün gücünü toplaması lazım.”

Büyücü başını sallayıp kapıya doğru uzaklaşıyor.

Kalbim hızla atıyor. Dram’ın bir şekilde beni bulmuş olması mümkün mü?

“Yemeğini ye,” diye emrediyor Kral.

Parmaklarımı yiyeceğe batırıyorum. Bir tür sıvının içinde koyu renkli iri parçaların yüzdüğü bir yemek bu. Parmaklarım sert bir şeye değiyor. Şeklinden bir anahtarın dişleri olduğunu anlıyorum.

Çıkış yolu. Büyücünün avcuma çizdiği sembol de çıkışı simgeliyordu. Kapıya bakarken gözlerim yaşlarla doluyor.

Dram. Beni derinliklerden kurtarmanın yolunu bir kez daha buluyor.

Bir patlama yerleşkeyi sarstığında anahtarı avcuma saklayıp duvarın önüne çömelerek fırsat kollamaya başlıyorum. Tepemden aşağı topraklar yağarken hapishanemin zeminine yapışıyorum. Kral küfredip masadan küçük bir şişe kapıyor, bana yumruk atıp bayılttığı gün üstümü yoklayıp bulduğu Serum 854 bu. Telaşla dışarı fırlayıp emirler yağdırmaya başlıyor.

Hücre kapısına atılıp ellerimi parmaklıkların arasından geçiriyorum. Anahtarı paslanmış deliğe yerleştirip çeviriyorum. Tıpkı ışın yarasasının kafasına çift ağızlı bıçağımı saplar gibi ama kilit teslim olmuyor.

Kilit bir türlü açılmıyor. Kral her an geri dönebilir.

Anahtarı daha çok bastırıp çevirebilmek için tüm gücümü kullanıyorum. Sonunda bir klik sesi çıkarıyor. Kapı açılırken menteşeler kaçışımı ilan edecek kadar çok gıcır-dıyor.

Kral'ın tabağındaki bıçağı kaptığım gibi kapıdan sıvışıp karmaşaya dalıyorum. İnsanlar koridorlarda bir aşağı bir yukarı koşuşturuyorlar. Kral'ın bıraktığı paltoyu alıp giyiyor, saçlarımı kukuletasının altına sokuşturuyorum. Silahları ve erzakları kapıp aceleyle koştururlarken beni fark etmiş gibi görünmüyorlar.

Bıçağı kolumun içine sokup çıkış yolunu aramaya başlıyorum. Burası bir mağaraya benziyor, pek çok yönde karanlık geçitler uzanıyor, görünürlerde çıkış da yok.

Mağaracı işaretleri. Dram'ın elime çizdiği işareti hatırlayıp duvarları yoklayarak hücreme doğru dönüyorum. Bütün sinirlerim ayağa kalksa da devam ediyorum, belki de...

Duvarın alt kısmına yakın, tebeşirle çizilmiş, yan yatmış bir V görüyorum. Dram bana çıkışın yerini söyleyemeyince yapabileceği en iyi ikinci şeyi yapmış. Okun gösterdiği yönden devam ediyor, bir sonraki işareti arayarak koşuyorum. Bir V daha, bu defa bel hizasında. Doğuya doğru ilerliyorum, adımlarım hızlanıyor. Bunlar Dram'ın parlak yeşil şeritlerle yolumu aydınlatan ışıklı kancaları değil ama onlar kadar rahatlatıcılar.

"Kız gitmiş!" diye bağılıyor adamın biri.

Kapılar çarpılıyor. Koridorda ayak sesleri yankılanıyor. Koşuyorum.

Bir adam beni yakalıyor. Çığlık atmamam için eliyle ağzımı kapatıyor.

"Benim, Bade," diyor, beni duvardaki oyuga çektiği anda Kral'ın adamlarından üçü koşarak önümüzden geçiyor. Arkama dönüp bakınca Birinci Kordon'da bize yardım eden Büyücü'yü tanıyorum.

“Dram nerede?” diye fısıldıyorum.

“Yukarıda. Seni bulana kadar onun işaretlerini takip ederek indim.”

Avuçlarını toprak duvara dayayıp gözlerini kapatıyor. Toprak titreyip yükseliyor, nefes alıyormuş gibi genişleyerek etrafımızı sarıyor. Yerden kıvrıla kıvrıla çıkan kökler dallarını ve yapraklarını uzatarak yayılmaya başlıyor. Hava çiçektozu olduğunu anladığım bir tozla ve taze otların ve açan çiçeklerin kokusuyla doluyor.

“Tutun,” diyor Bade.

Kalın bir dala sıkıca tutunuyorum, Bade büyüyle bir yol açarken dal beni yukarı kaldırıyor. Üzerimize taş toprak yağsa da dallar başımızın üzerinde koruyucu bir örtü oluşturuyor. Bu bana Roran’ı, Sıradağlar arkamızdan yerle bir olurken Roran’ın açtığı tünelden kaçışımızı hatırlatıyor.

Toprağı yarıp geçiyoruz. Daha gözlerime dolan toprakları temizlemeden eller üzerime uzanıyor.

Dram bu. Beni hızla göğsüne doğru çekiyor.

“Rye.” Öyle sıkı sarılıyor ki nefes alamıyorum. Elimi uzatıp kabarık Büyücü saçlarını çekiştiriyorum. Kollarını gevşetiyor.

“Beni buldun,” diye fısıldıyorum.

Geri çekiliyor, beni bulduğuna kendisi de inanamıyormuş gibi gözlerini üzerimde gezdiriyor. “Seni zamanında kurtarabileceğimden emin değildim.”

Büyücülerin siyah sürmesiyle çevrelenmiş gözleri farklı görünüyor. Bu şekilde daha çok ortaya çıkmışlar, güvenli mağara suları gibi parıldayan mavi göletlere benziyorlar.

Başını tutup kendime doğru çekiyorum. Dudakları benimkileri buluyor, şimdiye kadar nefes almamış gibi solugumu içine çekiyor, ihtiyacı olan tek hava benmişim gibi.

“Neredeyse seni tanıyamayacaktım,” diyorum dudakları dudaklarımdayken.

“Sana yaklaşmanın en iyi yolu buydu.” Beni tekrar sarkıyor, istediği kadar sıkı sarılsın diye kendimi bırakıyorum. Birden boğuk silah sesleri yükseliyor, geriye çekilip etrafımıza bir göz attıktan sonra bakışlarını tekrar üzerime diyor. Gözleri Kral'ın vurduğu yere takılıyor.

“Benim ona yaptığım kadar kötü değil,” diyorum gözlerindeki kederli bakışı silmeyi umarak.

“O morarmış göz senin eserin miydi?” diye soruyor dudaklarına yayılan bir gülümsemeyle.

“Çünkü orbi çantamı diğer adamlar için kullanmıştım.”

Gülümsemesi daha da genişliyor ve beni kollarına alıyor.

“Cranny'yle birlikte gittin,” diyor keyifsizce.

“Seni kurtarmak içindi. Seni Alara'ya göndereceğini söylemişti bana.”

Keyifsiz bir sesle gülüyor.

“Cranny öldü,” diyorum. “Ve Kongre Sıradağları havaya uçurdu. Beşinci Kasaba bir kordon haline geldi.”

Bana yine hayalet gibi gözlerle bakıyor, gözlerinin mavisini gölgelerle kararıyor. “Biliyorum.”

“Zamanımız tükeniyor,” diye sesleniyor Bade, Dram'e bir silah fırlatarak.

“Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?” diye soruyorum.

Dram silahın haznesini kontrol edip kartuşu yerine itiyor. “Neler öğrendiğimi bilsen aklın şaşar.” Bir grup silahlı adamın yanından geçiriyor beni. “Baban aşağıda. Onu ve üzerinde çalıştığı bileşiği almaya gidiyoruz.”

“Ben de seninle...”

“Ayakta zor duruyorsun Rye.” Yüzünü endişe kaplıyor. Işınçağlayanın ışığında göz altlarının siyahlığını görebiliyorum. “Reese!” Adamlardan birine sesleniyor. “H-3’ler ne kadar uzakta?”

“Bombacılar on dakikadan az,” diye yanıtlıyor adam. Kulağının birinde bir tür kulaklık var ve koordinatları bildiriyor.

Dram beni kulaklıklı adamın yanından geçiriyor ve birden nereden geldiğini anlayamadığım sesin kaynağını görüyorum. Uçan bir makinenin üzerindeki pervaneler dönerek havayı biçiyor. Bu bir uçak değil, kızgın kumlar da bulduğumuza benzer cirium’la kaplanmış bir helikopter.

“Helikopterin yanında kal,” diye bağılıyor Dram gürültünün arasından. “Mümkün olduğunca çabuk döneceğim!”

Kocaman açtığım gözlerimle Dram’ın gözlerine bakıyorum. “Kimsin sen?”

“Belli ki babamın oğluyum.” Gülümsüyor ama bakışlarını değiştirmiyor bu gülümseme. Arkamdaki bir Büyücü’ye başını sallıyor, sonra yerleşkeye, babamın bulunduğu dumanlar içindeki o çukura geri koşuyor.

Kral’ın yemek bıçağı elimde, peşinden koşmaya hazırlanıyorum ama Büyücü kolumdan kavırıyor beni.

“Dram helikoptere bindiğinden emin olmamı istedi,”

diyor. “Haklıymış da, savaşmaktan geri kalmayı sevmiyorsun.” Beni helikoptere bindiriyor, oturduğum koltuğu ellerimle sımsıkı kavrayarak Dram’ın gözden kaybolduğu yere bakıyorum.

Işıncağlayanla karışarak yükselen dumanlar dakikalar geçtikçe büyüyor, sonunda helikopterin açık kapısından ötesini güçlükle görmeye başlıyorum. Ansızın biri çıkıyor ortaya, kolunu yanındaki askerin sırtına atmış helikoptere doğru yaklaşıyor.

“Baba!”

“Orion.”

Babama sarılınca kat kat giysilerinin altından kemiklerini hissediyorum.

Hücredeyken bir ara babamı bir daha göreceğime olan inancımı yitirmiştim. Kaybetmenin acısı bir anda silinip gidiyor, coşkulu bir duygu seline kapılıyorum. Ona anlatacağım çok şey var. Kordonlarda nasıl hayatta kaldığım, özgürlüğümü Dram’inkiyle nasıl değiş tokuş edip Beşinci Kasaba’ya döndüğüm, biz altında kaçmaya çalışırken Kongre’nin Sıradağları nasıl patlattığı...

“Gökyüzünü gördüm,” diyorum tıkanarak. Bir ses çıkarıyor –göğsünün inip kalkmasından anlıyorum bunu– hıçkırıkla gülme karışımı bir ses.

“Orion, oturup kemerini takman gerekiyor,” diyor Büyücü.

Onun bu yumuşak komutu beni şimdiki zamana döndürüyor. Geri çekilip koltuğuma yerleşiyorum. “Baba, sana ne bulduğumu söylemem gerek...”

“Serum 854 mü?” diye soruyor.

“Nereden bildin?”

“Vekil, Dram’le birlikte o helikopterde ne bulduğunuzu bana söyledi. Kongre’nin geri almaktan umudunu kestiği bir şey buldunuz siz.”

Söylediklerini anlamaya çalışırken kafam karışıyor.

Bana doğru eğilip havayı döven pervanelerin gürültüsü içinde sesini yükseltiyor. “Beş yıl önce Arrun Berrends, Beşinci Kasaba’ya bir ekip gönderdi. Oradaki Astları kurtarmayı planlıyorlardı.”

“Dördüncü Kordon’a düştüler” diyorum yavaşça. Yarısı kumlara gömülmüş helikopteri, o gün perdenin dibinde kurtulmamızı sağlayan o enkazı zihnimde canlandırıyorum.

“Arrun o serumu çalarak her şeyi tehlikeye attı. Alara’daki bağlantıları ortaya çıktı ve o zamandan beri de firarda.”

“Arrun’un elinde başka serum yok muydu? Hepsini o helikopterle göndermiş olamaz.”

“Elinde kalan az miktar da serum çoğaltma çalışmaları sırasında kullanıldı.”

“H-3’ler iki dakika uzağımızda!” diye bağıyor kulaklıklı adam.

Kalan askerler de uçaklara doluşuyor.

“Bir dakika!” Kapının kenarına tutunup dışarı eğiliyorum.

“Yerine geç Orion,” diye bağıyor refakatçim. “Kalkıyoruz.”

“Dram daha dönmedi!”

“Zamanımız doldu,” diye bağıyor pilot kokpitten. “Kongre’nin ışın bombalarıyla yüklü uçakları buraya geliyor.”

“Onu bırakamayız!”

Silah sesleri geliyor, hemen ardından Bade yerleşke-
den dışarı fırlıyor. Tam biz kalkarken helikoptere atlıyor.
Üç çift el onu tutup içeri çekiyor.

“Serumu aldık,” diyor babamın eline küçük bir şişe sı-
kıştırarak. Kral’ın benden aldığı Serum 854 şişesini tanı-
yorum.

“Dram nerede?” diye soruyor Bade, gözlerini hızla kol-
tuklarda gezdirerek.

“Aşağıda!”

“Onun çoktan bindiğini sanıyordum!” Bir küfür savu-
rarak aşağıya bakıyor.

“Onu gördüm!” diye bağıryorum. “İşte orada...” Dram
hızla yerleşke kulesine doğru koşuyor.

Yanımdaki asker tüfeğini aşağıya doğrultup ateşliyor.
Dram’in peşindeki adamlardan birini yere indiriyor, son-
ra birini daha.

“İniş yapamayız,” diyor Bade.

“İsteddiği bu değil zaten,” diyorum. “Bir çekme halatı
sarkıtın...”

“Ne halatı? Bu hapishane uçağı değil ki.”

“Öyleyse *beni* sarkıtın!”

Dram yerleşkenin birbiriyle kesişen direklerinden bi-
rine tırmanmaya başlıyor.

“Ben yapacağım,” diyor Bade.

“Benim yapmam gerek.” Açıklama yapacak vaktim
yok. Anlaması için gözlerimle ona valarıyorum.

“Ateşler aşkına,” diye mırıldanıyor Bade. Sonra koltu-
ğundaki emniyet kemerini kesip bana bağlıyor. “Reese –
bana ipi getir.”

İpi eğreti kemerime bağlıyorlar, açık kapının yanına çömeliyorum, rüzgâr bedenime çarparken bacaklarımı aşağı sallandırıyorum.

“H-3’ler göründü,” diye bağıyor pilot. “Gidiyoruz buradan...”

“Hayır!” Helikopterin basamağına iniyorum. Saçlarım rüzgârdan uçuşuyor, kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Dram gözlerimin önünde bir ışın bombasıyla hayattan kopup gidecek diye ödüm patlıyor.

“Orion, dur!” diye bağıyor babam. “Buna zaman yok...”

Kendimi aşağı atıyorum, dokunduğum anda Dram’i yakalayabilmek için kollarımı iki yana uzatıp ellerimi açıyorum.

Dünya tepe taklak oluyor, ipin ucunda dönüyorum. Dram’e ulaşmadan bayılacağım.

Birden yaklaşan uçakların homurtusunu duyuyorum. Epey üzerimizdeler. Sadece aptallar yeri bu kadar yakından sıyrarak uçuş riskini göze alabilir. Sadece çaresizler...

Işın bombası.

İlk bombayı atıyorlar. Helikopter ani bir sarsıntı dalgasıyla titremeye başlıyor, deli gibi dönüyorum, ipleri gevşemiş bir kukla gibiyim.

“Dram!” diye bağıyorum. Aşağısı ateşler içinde, birden yükseldiğimi hissediyorum. Beni yukarı çekiyorlar. “HAYIR!”

Lütfen, lütfen, lütfen.

Bir anlaşma yapmıştık. Bunu Dram’e söylediğimi hayal ediyorum. Bunu ona haykırdığımı...

İstem gücüyle yere dokunabilirmişim gibi kollarımı uzatıyorum. Toprağı titretip dönüştürerek kökleriyle ve dallarıyla kendime doğru çekebilirmişim gibi.

Bir duvara çarpıyorum. Ama duvar değil bu.

Dram.

Dram'e çarpıyorum, beni kavlıyor, bana tutunuyor. Ben onun kurtuluşuyum.

Bizi yukarı çekiyorlar. Ölüyorum. Parçalarım ayrılıyor. Dram'in ağırlığı, üzerimdeki helikopter kemeri ve benim için çok fazla.

Gerilmekten bağırlıyorum. Dram de bağırlıyor.

"Az kaldı!" Bade'in sesi bu. Helikopterden bize bağırlıyor. "Sıkı tutunun! Bir tane daha attılar..."

Sıcaktan kavruluyorum. Sanki perdenin içindeyim. Perde kollarını bana doluyor, sarılıyor. Ben ona aitim. Kollarımla ve bacaklarımla Dram'i kavriyorum, perdeyse beni ısıldayan ölümle kavriyor.

"Tuttum seni!" Bade'in elleri üzerimde. Hâlâ yanıyorum, çığlık atmaya başlıyorum.

"Serumu kullan!" Babamın sesi bu.

"Bu sonuncusu, bunu da kullanırsak serumu çoğaltamazsın!"

"Kızım ölüyor!"

Bir iğne etime batıyor. Serin, sıvı koruyucuyu hissediyorum. Perdeyi kovalıyor. Damarlarımda kaçabildiği kadar hızlı kaçıyor perde.

"Rye..." Dram'in bağırmaktan kısılmış çatlak sesini duyuyorum.

Yaşıyor.

Yaşıyorum.

Sonuçta ışın bombaları bizi alamadı.

“Kolunu sıyr. Damar yolunu açmamız gerek,” diyor babam. Şimdi üzerimde daha fazla el var. Başka bir iğne damarıma giriyor.

“İkisi de yanmış. Bana Serum 60 verin, bir de...” Sesi gürültünün içinde kaybolup gidiyor.

Helikopter altımda sarsılıyor, bense bir kelebeğin üzerinde olduğumu hayal ediyorum. Rüzgârın insafına kalıp yükseklerde fırl fırl dönüyoruz.

“Cirium kalkanlarını indirin,” diye emrediyor bir başka ses. Kapı çarparak kapanıyor, rüzgârın ve pervanelerin sesi kesiliyor.

“Bizi perdeden geçir,” diyor Bade. “Eve gidiyoruz.”

Eve.

Perdenin ötesine.

Kelimeler zihnimde şimdiye dek hiç duymadığım bir ezgi oluşturuyor. Bu iki kavram, ev ve perdenin ötesi birbiriyle uyuşmuyor.

Soğuk sprey tenimi kaplıyor, gitgide daha az Dördüncü Kordon’un kızgın kumlarında yatıyormuş gibi hissediyorum.

“Dra... Dra...” Başka bir ses çıkaramıyorum.

“Hemen yanında Orion,” diyor Bade. “Onu kurtardın.”

Onu kurtardım.

Onun kurtuluşuyum ben.

Elimi ona uzatıyorum, o da bana elini uzatıyor.

Kafamın içindeki ezgiyi şimdi daha iyi duyuyorum. “Perdenin ötesi” ve “ev”in karışımı olan bu şarkı hoşuma gitmeye başlıyor. Bu iki kavram sonunda birleşip tek olana kadar kafamda dönüp dans ediyor, ezgi artık bana tanıdık geliyor.

Parmaklarımla Dram'e dokunuyorum.

Hemen yanında Orion.

Ev. Eve gidiyorum.

Kendimi müziğe bırakıyorum.

Serin hava yanağımı okşuyor. Hâlâ kelebeğin üzerindeyim. Gözlerimi açıyorum. Kelebek değil, bir helikopter bu. Beni izleyen delikanlıya baktığım zaman düşünceleirim yeni baştan şekilleniyor.

Çatlamış dudakları pek beceremese de gözleri gülümüyor.

"Benim için... helikopterden... atladın," diyor. "Bu... yeni bir şey." Dudağının bir tarafı yukarı kıvrılıyor.

"Pekâlâ," diyorum, benim sesim de onunki kadar çatlak çıkıyor, "anlaşmaya uymadığın... içindi."

Söylemek istediklerimizin geri kalanını konuşmadan anlatıyoruz birbirimize.

Babam üzerime eğilmiş durumumu kontrol ediyor. "Ne kadar cesur olduğunu bana ispatlayıp durmak zorunda değilsin," diyor.

"Belki de sadece aptalın biriyim."

"Hayır." Bana bakıp sırtıyor. "Yaptıklarının hepsini öğrendim. Sadece bazıları aptalcaymış."

"Dram." Bade yanımıza çömeliyor. "Cirium bileşiğini aldın mı?"

"Göğsümdeki kesede," diyor Dram. Hâlâ kımıldayamıyor. Üzerine bir şok battaniyesi örtülü ve her iki kolundan da borular çıkıyor.

Bade battaniyeyi kaldırıp keseyi açıyor. Parçalanmış cam kırıkları çıkıyor keseden. Herkes suspus oluyor.

“Üzgünüm,” diye fısıldıyorum. Duvara çarpar gibi hızla Dram’e çarptığım anı hatırlıyorum.

“Onu daha güvenli bir yere saklamalıydım,” diyor Dram. “Ama zaman yoktu...”

“Ya serum?” diye soruyor Bade.

Serum şu anda damarlarımda dolaşıyor.

Babam ona boş şişeyi veriyor. “Orion’ın kan örneğini aldım. Aynısını yapmayı denerim diye...”

“İkisi de gitti.” Bade inanamıyormuş gibi söylüyor bunu. Bütün çabalarımızın boşa gittiği birden kafasına dank ediyor sanki.

“Hepsi değil,” diyorum yavaşça. Annemin hatıra kolyesini boynumdan çıkarıyorum. Titreyen, kana bulanmış ellerimle kolyenin tepesindeki mum parçasını okşuyorum.

“Tünel martılarının ilginç bir özelliği var,” diye mırıldanıyorum. “Pençeleriyle minik delikler açma konusunda çok yetenekliler.” Mavi camı havaya kaldırıyorum. “İçindeki külü boşaltıp yerine başka bir şey doldurmak için tam uygun büyüklükte bir delik hem de.” Kolyeyi babamın eline bırakıyorum. “Dokuzuncu tünelden çıkarılmış 1.5 mililitre saf Cirium 2 doldurmak için mesela.”

Babam gözlerini kapatıyor. Bade duymadığım bir şeyler mırıldanıyor. Dram ise gözlerini dikmiş öylece bakıyor.

Wes’in hatıra kolyesini boynumdan çıkarıyorum. Onu nasıl da yanımda hissettiğimi düşünüyorum, Dördüncü Kordon’da perdeye doğru koşarken bana güç veren gün ışığı gibiydi. Ve Beşinci Kasaba’dan kaçmadan bir gün önce küllerini Sıradağlara dökerken onu nasıl tekrar çok yakınımda hissettiğimi hatırlıyorum.

Sarı camı babamın eline bastırıyorum. “İki mililitre Serum 854,” diyorum yavaşça. “Işın ateşinin tedavisi için.”

Şişeyi alırken gözleri yaşlarla doluyor.

“Git teorini test et baba.”

OTUZ ÜÇ

0 gram cirium
0 gram ışın tozu
0 mililitre Cirim 2
0 mililitre Serum 854

PERDENİN DOĞU kenarındaki küçük isyancı kamplarında oradan oraya taşıyıp duruyorlar bizi. Çoğunda uykuda olsam da iki şeyin farkındayım: tenimi okşayan çam kokusuyla dolu esintinin ve üzerime eğilip yaralarımın baskarken benimle konuşan, kendime gelmem için bana seslenen babamın. Adımı söyleyişi daha öncekilerden farklı geliyor bana. Belki de ben farklılaştığım içindir.

Şimdi babamın elini kavrayıp sıkıyorum. Sözcüklerinin arkasına gizlediği, sormadığı bir şey var. Bu soru başından beri oradaydı ama benim cevaplayacak gücüm yoktu. Yani şimdiye kadar.

“Evet,” diye fısıldıyorum.

“Orion?”

“Alara’ya git.” Sesim bile aynı değil. “Aşı çalışmalarını tamamla.” Çalışmak için ihtiyacı olan teknik aletler ve ekipmanlar orada çünkü. Bizim elektrigimiz bile yok ve Kongre’den kaçmak için sürekli yer değiştirmek zorundayız.

Hiçbir şey söylemiyor, en azından tekrar uykuya dalmadan önce bir şey söylediğini duymuyorum. Sonra başımdan öpüyor beni. Usulca söylediği sözleri anlayamıyorum ama hoşça kal anlamına geldiklerini biliyorum.

Benden onunla birlikte gitmemi istemiyor. Ben de Alara’da görüşeceğimizi söylemiyorum ona.

Jameson çadırın önünde küçük bir uçağın yanında duruyor. Üniformasını giymiş, Beşinci Kasaba’da tanıştığım nazik vekile dönüşmüş yine. Onun büyü yaparak toprağı ağaca çevirdiğini gördüm ama esas şaşırtıcı olan büyüyle başka bir karaktere dönüşmesi... Kongre liderlerinin kim olduğunu bilmediği birine.

Yanındaki muhafızları tanıyorum, güvendiği iki muhafız bunlar. Ama bu adamlar kordonda onunla birlikte değildi. Gerçekte Jameson’ın sırlarının ne kadarını bildiklerini merak ediyorum.

Peki ben ne kadarını biliyorum?

“Alara’da ikiniz için de yer bulabilirim,” diyor. “Orion, babana yakın olursun.”

“Babam güvende mi?” diye soruyorum.

“Aşırı gizlice geliştirebileceği kadar güvende. Onunla çalışmaları için yanına en iyi adamlarımı verdim. Hazır olur olmaz aşırı kordonlara götüreceğiz.”

“Öyleyse mutlu demektir,” diye mırıldanıyorum.

Jameson sırtıyor. “Laboratuvara girdiği andaki yüzünü görmeliydin. Yanından ayrılırken bile başını mikroskopundan zar zor kaldırıp baktı, o da seni sormak için.”

“Onu bir daha gördüğünde benim de mutlu olduğumu söyle.”

Dram’e dar, gümüş rengi bir ekran veriyor. “Baban ellerinden kurtulup Şerit’te sırta kadem basmış. Bunlar bilinen son haberleşme kayıtları.”

Dram aygıtı sımsıkı kavlıyor. Belki onun sayesinde babasına ulaşabilir.

“Teşekkür ederim,” diyor yavaşça.

Jameson’ın bakışları bana dönüyor. “Pekâlâ,” diyor. “Gitmeye hazır mısınız?”

Bizi korumalı şehre götürmeyi teklif ediyor. Ya da bütün bu yıllar boyunca kafamda yarattığım efsanenin yerinde gerçekte her ne varsa oraya. Fırtınaları uzakta tutan bir kalkanın ve temiz havanın olduğu bir yerde benim yaşımdaki kızların neler yaptığını hâlâ biraz merak etsem de artık pek umursamıyorum.

Ben artık o on yedi yaşındaki kız değilim ve hiçbir zaman da olmayacağım. Işın fırtınasına karşı koymamış bir kız kordonlarda da hayatta kalamazdı. Kazma taşımaya ve cirium peşinde koşmaya mecbur kalmamış bir kız aşı için gereken elementleri bulamazdı.

Jameson’a bakıyorum. Muhtemelen ne söylemek üzere olduğumu biliyor ama yine de bana bakarak cevabımı bekliyor.

“Bir defasında bir Büyücü hâlâ güneşin doğuşunu izleyebileceğin tek yerin dağlar olduğunu söylemişti.”

Jameson gülümsüyor. “Doğru ama burada elektrik yok, musluk suyu yok, Kongre tarafından izlenebilecek teknoloji yok.” Gülümsemesi yüzünden siliniyor. “Kongre özgür Büyücülerin peşinde Orion. Onlarla bağlantıda olmak tehlikeli.”

Tehlikeli. Bir an bu kelime üzerine düşünüyorum. Sinirlerimi tırmanma ipi gibi gerse de içimi korkuyla doldurmuyor. “Tehlike bana uyar.”

Dram yanımda gülüyor.

“Senden ne haber?” diye soruyorum ona.

Dağ sırtlarına doğru bakıyor. “Burada tüneller yok ama işaretleyicin olarak hâlâ bana ihtiyacın olduğundan gayet eminim.”

Ben de gülümsüyorum. “Öyleyse kalıyoruz.”

Özgür Büyücüler bizi çok sıcak karşılıyorlar. Müzik, dans ve neredeyse Beşinci Kasaba’daki cuma akşamları gibi hissettiren bol birayla kutlama yapıyoruz. Sadece artık tünellere dönmek zorunda değiliz ve yaptığımız her seçim bize ait.

Fikir yabancı ama özgürleştirici, tıpkı üzerimdeki bol bluz ve etek gibi. Kalçalarımdan sarkan boncuklarla süslenmiş eşarp bu özel gün için Dram’ın bana hediyesi. Hem de mavinin en saf tonunda.

Gökyüzü gibi, demişti Dram.

Gözlerin gibi, demiştim ben de ona.

Dram elimi tutuyor, yeni metal bilekliği benimkine değişiyor. Artık sadece kâşif ve işaretleyici değiliz. Gerçi her zaman bundan çok daha fazlası vardı aramızda ama şimdi ilişkimiz resmileşti. Yani en azından Büyücülerin anladığı şekilde.

“Bağlanmak sana yakıştı,” diyor Bade sırtarak.

Bade koluyla sardığı Aisla’ya bakarken ben de onun için aynı şeyi düşünüyorum. Aisla onun söylediği bir şeye gülüyor, kahkahası müziğin bir parçasıymış gibi rüzgârla birlikte havaya yükseliyor.

“Senin için bir şeyim var,” diyor Dram.

“Yine ne çaldın?”

Gülümüyor. “Çalıntı değil. Söz veriyorum.”

“Eğer bana çadırımızın içini göstereceksen bunun için biraz erken.”

Gülümsemesi yüzüne yayılıyor. “Çadırımız da değil.” Boynuna bir çanta geçirip koluna giriyor. “Benimle gel. Şu an tam zamanı.”

Beni kamp ateşlerinden, boğuk kahkahalardan ve müzikten uzağa götürüyor. Yokuşu tırmanırken sesler gitgide azalıyor, sonunda cırcırböceklerinden, baykuşlardan ve Dram’ın soluklarından başka şey duymaz oluyorum.

“Biraz daha yürüyeceğiz,” diyor.

Ağaçların arasından geçiyoruz, ağaç sınırım geçene kadar Dram’i takip ediyorum, yerini yavaş yavaş toprağa ve taşlara bırakmaya başlayan çam iğnelerinin üzerinde sessizce ilerliyoruz. “Bade bana buradan bahsetmişti.”

Sonunda tepeye ulaşıyoruz. Soluk soluğayım, Dram yere bir battaniye seriyor.

“Uzanırsan daha iyi olur,” diyor.

“Ah, şimdi anladım.”

Sırtıyor. “Aklımdaki şey o değil.”

Sırt üstü uzanıp başımı Dram’ın koluna dayıyorum.

“Bak,” diyor.

Gökyüzüne bakıyorum. Babamın bileşiğini bir cirion

gaz bulutuna fırlatmışsın gibi görünüyor. Yıldızlar öyle canlı parlıyor ki. Çocukluğumda annemin hikâyelerini dinlerken hayal ettiğimden bile parlaklar.

Görüntü nefesimi kesiyor. Ağaç sınırından bu kadar uzakta manzarayı engelleyen hiçbir şey yok. Yıldızlar bütün gökyüzünü kaplıyor, kordon yarılmasında etrafa saçılan kayalar gibi parlıyorlar, yalnız bunlar bize zarar veremeyecek kadar uzaktalar.

“Kuzey yıldızı,” diyor Dram parmağıyla göstererek. “Kutup yıldızı. Küçük Ayı’nın bir parçası. Aşağıya doğru indiğindeyse,” –bir yıldız kümesini gösteriyor– “Büyük Ayı’yı bulursun.”

“Şimdi...” Doğruluyor, bana sarılmayı bırakmadan yana dönüyor. “Sıra halindeki şu üç yıldızı görüyor musun? Şeye benziyorlar...”

“Bir kemere,” diyorum fısıltıyla, annemin anılarımdan gelen sesini duyarak. Dram’ın şimdi ne söyleyeceğini biliyorum. Kalbim hızla atmaya başlıyor.

“Orion Takımyıldızı.”

Yaşlar genzimi yakıyor. Üzerimde uzanan iğne başı gibi yıldızların parıltısını bulanıklaştırıyor. Söyleyecek bir şey bulamadığımdan Dram’ın elini sıkamakla yetiniyorum.

“Aisla’nın dediğine bakılırsa dünyanın her yerinden görülebilen bir takımyıldızmış,” diyor Dram. “Gökyüzündeki en parlak iki yıldızı içeriyor.” Yüzünü incelerken yakalıyor beni. “Ne oldu?”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldıyorum, uzanıp kollarımı boynuna doluyorum. Öpücüğüme karşılık veriyor, annemin anlattığı akan yıldızlar gibi gökyüzünde kayıp

gidiyorum sanki. Göremediğimiz o yıldızlardan dilekler tutardık biz.

Şimdi yıldız benim ve dileklerimiz önümde uçsuz bucaksız uzanıp içime yayılıyor.

DİĞERLERİ KORUMALI şehrin bu tarafındaki enkazlara işaretlerini bırakmaya başladılar. Bazen ağaçlara, kapılara, taşıt yollarına, hatta uçakların altına kazıdılar: belli bir açıyla eğilmiş iki dikey çizgi. Bu basit mağaracı işareti şimdi çok daha büyük bir şeyin sembolü oldu. Haberler Kongre'nin kontrol edemeyeceği kadar hızlı yayıldı. İnsanlar yalanlara inanmayı bıraktılar. Artık kim olduklarını biliyorlar ve daha azına razı değiller.

Duvarın üzerinde AS- yazıyor, sanki biri yazdığını tamamlayamadan engellenmiş. Sprey boyayla isyancının yazısını tamamlıyorum. AST. Hâlâ Dördüncü Kordon'da tutsak olan arkadaşlarımızı düşünerek yazıya bakıyorum.

“*Nos sumus fortunati,*” diye fısıldıyorum yazıya dokunarak. Biz şanslı olanlarız. Dram ve ben. Ama onlar, kollarında bu yazıyla oradalar.

“En azından şimdi umutları var Orion,” diyor Dram. “Kurtulmanın mümkün olduğunu biliyorlar.”

Belki onlara daha fazlasını verebiliriz. “Haydi gidip babanı bulalım.”

Bana babasının mesajlarını göstermedi ama onları defalarca incelediğini biliyorum. Kararlılığımdan emin olmak için yüzümü inceliyor.

“Şerit bölgeleri kontrolsüz yerler,” diyor. “Babamın bulunduğu yerin haritası Kongre’de bile yok.”

“Öyleyse biz de kendi haritamızı kendimiz yaparız.” Boyayı Dram’e veriyorum. “İşaretleyici.”

Sırtarak iki eğik çizgi çiziyor. “İşaret,” diyor kayaya bir ışık kancası fırlatmış gibi.

Arkamızda bir işaret bırakarak yürüyüp gidiyoruz.

Çıkış yolu olduğunu gösteren bir işaret.

TEŞEKKÜR

YETENEKLERİ VE DESTEKLERİYLE Işık Tutsakları'na hayat veren harika insanlara teşekkür ederim.

Muhteşem, son derece azimli ve titiz yayın temsilcim (kendisi de bir zamanlar mağaracı olan!) Sarah Davies'e teşekkürler. Orion'ın hikâyesinin gerçekten parlaması için "tüm şüpheli kısımlardan" kurtulmama yardım ettin. Kış Bahçesi'nin bir parçası olduğum için minnettarım!

Başından beri bu kitaba inanan, romandaki dünya daha boyutlu olana ve karakterler gerçekçi şekilde resmedilene kadar beni teşvik edip zorlayan harika editörüm Kate Farrell. Bilgelğine ve rehberliğine duyduğum minnettarlığı anlatmama yetecek kadar büyük bir hediye sepeti yok ne yazık ki.

Macmillan Children's Publishing'deki herkese, özellikle bıkıp usanmadan çalışarak Işık Tutsakları'nı daha yükseklerle taşıyan Henry Holt'taki yetenekli ekibe. İlk kitabımı basacak daha muhteşem bir ekip düşünemezdim ve bir sonraki kitabımda da yolculuğa sizlerle devam edeceğim için çok heyecanlıyım!

Kitabımı destekleyen o çok özel yazara. Desteğinizin benim için ne denli önemli olduğunu anlatamam. Gerçekten gurur duydum!

Beni destekleyen, cesaretlendiren, engelleri aşmama yardım eden aileme, arkadaşlarıma ve meslektaşlarıma SEVGİLERİMİ sunuyorum. Her birinize ayrı ayrı minnettarım.

Hayallerime asla sınır koymayan annem ve babam, Mary ve Jim Brinda'ya özel teşekkürlerimi bildiriyorum. Uçmak istediğimde bana gökyüzünü gösterdiniz. Beni cesaretlendirmekten asla vazgeçmeyen erkek kardeşim Dave'e de teşekkür ederim.

Gençlik aşkının sadece mümkün olmakla kalmayıp aynı zamanda harika bir şey olduğunu bana her gün hatırlatan Jacob'a, ayrıca Caden, Landon ve Kai'ye teşekkürler. Benimle beraber çıktığınız bu çılgın yolculuğu değerli hale getirdiniz.

Ve son olarak tüm okurlara: siz olmasaydınız bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

Nos Sumus Fortunati